

#1 NEW YORK TIMES
ÇOKSATAN YAZARI

MARIE LU

SÖHRET ve DUMAN

YABANCI

SÖHRET VE DUMAN
SERİSİ 1. KİTAP

“BİRAZ GÜNEŞ VE AY'A BENZİYORUZ, DEĞİL Mİ? ASLA AYNİ ANDA GÖKYÜZÜNDE DEĞİLİZ.”

Winter Young; kadife gibi bir sese ve delici bakışlara sahip, dünyaca ünlü bir pop yıldızıydı. Rekor üstüne rekor kırıyor, Los Angeles'tan Londra'ya kadar stadyumları tıklım tıklım dolduruyordu. Çılgın hayranları, onu bir anlığına bile görmek için her şeyi yapardı.

Sydney Cossette ise seçkin bir gizli operasyon ekibinin parçasıydı. Eki-be katılan en genç casus olarak onların şimdiye kadar gördüğü en iyi ajan olmayı kafasına koymuştu. Soğukkanlılığı ve keskin zekâsı kadar, tehlikeli hamleleriyle de tanınıyordu. Cesur ve taviz vermeyen biriydi; romantizme ayıracak tek bir saniyesi bile yoktu. Hele ki dik başlı, ukala bir çapkına, asla.

Güçlü bir mafya liderinin, kızına doğum günü hediyesi olarak Winter tarafından özel bir konser ayarlamasıyla, Sydney ve Winter'ın yolları aniden kesişecekti. Örgütün içine sızmakla görevlendirilen Sydney, Winter'ın koruması olarak atanırken Winter da onun hayatının görevine acemi bir casus olarak dahil olacaktı. Sydney, Winter'ın çekiciliğine kapılmayan tek insan olabilirdi; ama görevleri ikisini birbirine yaklaştırdıkça, Winter Young'ın yalnızca yakışıklı bir yüzden ibaret olmadığı- nı kabul etmek zorunda kalacaktı...

“Seksi, komik, bol aksiyonlu... *Şöhret ve Duman*, kalbinizi kırmaya hazır, göz alıcı karakterlerle dolu. Marie Lu hep harika işler çıkarıyor.”

—LEIGH BARDUGO

ŞÖHRET VE DUMAN İÇİN ÖVGÜLER

“*Şöhret ve Duman*, dünyanın en ünlü süperstarının casusluk dünyasına atılmasını konu alan, baştan sona heyecan dolu bir yolculuk... Marie Lu’nun kalemiyle hayat bulan bu dinamik romantizm, kalbinizi hızla çarptırarak.”

—ADAM SILVERA

“*Şöhret ve Duman*, heyecan verici ve muazzam derecede romantik; aynı zamanda bundan çok daha fazlası... Bu sayfalara, tıpkı hikâyenin kendisi gibi etkileyici, gerçek bir duygusal derinlik hâkim.”

—NICOLA YOON

“*Şöhret ve Duman*, okura hem heyecan verici hem de yürek burkan bir hikâye sunuyor. Bu muazzam yolculuk, devam kitabını sabırsızlıkla beklemenize neden olacak. Marie Lu, kendi külvarının lideri bir yazar. Hiçbir zaman yanıltmıyor.”

—TAHEREH MAFI

“Genç yetişkin kitaplarının en parlak yıldızlarından Marie Lu’ya ait, muzipliklerle dolu bir gizem öyküsü. Eğer bir pop yıldızı *The Kingsmen*’e katılsa ne olurdu diye merak ettiyseniz, işte bu kitap tam size göre.”

—ALLY CARTER

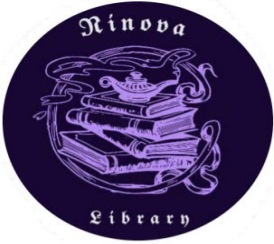
“Derin bir romantizmle birleşmiş, kalbinizi hızla çarptırarak bir casus gerilimi. *Şöhret ve Duman*, pop yıldızı olmanın ihtişamını suç dünyasının kirli yüzüyle harmanlıyor. Bu kombinasyon, iki tutkulu ana karakter arasında parlak kıvılcımlar yaratıyor. Marie Lu, bir kez daha unutulmaz, harika bir hikâyeye karşımızda; gözünüzü sayfalardan alamayacaksınız.”

—MAURENE GOO

“*Şöhret ve Duman*, gerilim dolu bir hikâyeye ve nefes kesen bir romantizme sahip. Marie Lu’nun ince zekâsıyla anlatılan bu öykü, sizi Los Angeles’tan Londra’ya kadar peşinden sürüklüyor. Karakterler o kadar çekici ve iyi işlenmişler ki sayfalardan çıkıp gerçek olmalarını dileyeceksiniz.”

—SABAA TAHIR

ŞÖHRET VE DUMAN

Çeviren
Onat Özyılmaz

Düzenleme
Ny.ozlem

Sana, sevgili okurum.

*Bunca yıl boyunca bana gösterdiğin sevgi ve verdiğin huzur için
teşekkür ederim. Umarım bu kitap tıpkı bana olduğu gibi sana da iyi
bir yoldaş olur ve birlikte daha nice hikâyeler paylaşırız.*

GÖREV KAYDI

AJAN A: "Winter Young mı?"

AJAN B: "Kararımı verdim."

AJAN A: "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

AJAN B: "Bunun altından kalkabileceğini düşünmüyor musun?"

AJAN A: "O bir pop yıldızı, ██████."

AJAN B: "Düzeltiyorum: O dünyanın en büyük süperstarı."

AJAN A: "Anlambilimini sadece cuma günleri kabul ediyorum, unutma lütfen."

AJAN B: "Ah, bu kadar karamsar olma, ██████. Bir süperstar olmaktan daha iyi bir paravan olabilir mi? Görevimizde tam da onun gibi birine ihtiyacımız var."

AJAN A: "Neden? Havada ters takla atabildiği için mi?"

AJAN B: "Bizi içeri sokabilecek tek kişi olduğu için."

AJAN A: "Ne yaptığımız hakkında en ufak bir fikri bile yok!"

AJAN B: "Mesele de bu değil mi zaten? Ajanlarımız alışılmışın dışında insanlar."

AJAN A: "Bizimki gibi bir işin altından kalkabileceğinden şüpheliyim demek istemiştin."

AJAN B: "Eh, daha iyi bir seçeneğimiz olduğu söylenemez."

AJAN A: "CIA bu hamlemizden hiç hoşlanmayacak."

AJAN B: “Biz ████████ Grup’uz. Hiçbir hamlemizden hoşlanmıyorlar ama kapımıza gelmekten de geri durmuyorlar. Çok komik değil mi?”

AJAN A: “Hem de nasıl.”

AJAN B: “Bu onayını aldığım anlamına mı geliyor?”

AJAN A: “Öyle olsun. Ama bana borçlusun.”

AJAN B: “Bu sefer ne istiyorsun?”

AJAN A: “Şehirdeki en iyi akşam yemeğini.”

AJAN B: “Orleana mı?”

AJAN A: “Naka.”

AJAN B: “Naka’da yer bulmayı başarırsam işimden istifa ederim.”

AJAN A: “Winter Young gerçekten bu işin altından kalkabilirse asıl ben istifa ederim.”

Saplantıya Sürükleyenler

Sokak lambalarının ışıkları altında otopark boyunca ilerlerken pürüzsüz yüzeyinde hipnotize edici şekiller oluşan arabanın göze çarpan hiçbir özelliği yoktu.

Aracı diğerlerinden ayıran tek şey, onu takip eden, her ikisi de güvenlik personeliyle dolu iki siyah SUV'du. Mini karavan, yerinde duramayan doksan bin hayranın toplandığı ön taraftaki barikatlardan kaçınıp stadyumun arka tarafına yaklaşırken neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

En öndeki arabanın karartılmış camlarının ardında bir bacağı tembelce ötekinin üzerine atmış, çenesini düşünceli bir tavırla eline yaslamış hâlde uzaktaki insan kalabalığını izleyen zayıf bir figür oturuyordu.

İlk bakışta genç adamın üzerinde pahalı giysiler olduğunu söylemek zordu. Kıyafetleri –görünürde hiçbir logosu olmayan siyah eşofman takımı– oldukça sıradan görünüyordu. Fakat yakından bakıldığında önce dikişler boyunca elle işlenmiş detaylar, özel siparişle yapılmış kumaşın kalitesi, sonra da parmaklarındaki, biri minik siyah elmaslarla bezenmiş, diğeryse platin bandın üzerine kendi logosu –kulakları kırık bir kalbin iki yarısını oluşturacak şekilde tasarlanmış tavşan kafası– kazınmış ince yüzükler fark ediliyordu. Ayağında modaevinin doğum gününde ona hediye ettiği kişiye özel Gucci spor ayakkabıları, yüzün-

deyse fotoğrafları internete düştükten sonra bir saat içinde tüm dünyada tükenecek olan pembe camlı güneş gözlükleri vardı.

Üzerindeki kıyafetler ilk bakışta dikkat çekmeyecek olsa bile geri kalanı için aynı şey söylenemezdi.

Winter Young –dünyanın en ünlü süperstarı ve kimsenin ağzından düşmeyen genç adam– o kadar göz alıcıydı ki gerçek olduğuna inanmak güçtü. Işığın altında mavi renkte parıldayacak kadar gür, simsiyah dağınık saçları, ön kolları boyunca uzanıp sol bileğine dolanan bir yılan başıyla son bulan geometrik şekilli dövmesi, uzun siyah kirpiklerle çevrili koyu renkli, çekik gözleri, gizemli bir zarafetle dolu hareketleri ve bir an utangaçken bir diğeri anda yaramaz ifadesiyle sokaktaki herkesin başını döndürecek çarpıcı bir duruşu vardı. Fakat her şey dış görünüşünden ibaret değildi. Tarafsız bir gözle bakıldığında pek çok insan göz alıcı sayılabilirdi fakat bazı yıldızlar tam olarak anlaşılmayan bir nedenden öyle parıldardı ki insanları saplantıya sürüklerdi. Dünya onları bir kez gördü mü bir kez daha görebilmek için yeri yerinden oynatırdı.

Winter, bir yandan pencereye bakıp camdaki yağmur damlalarını ve onlara çarpıp kırılan milyonlarca rengi incelerken, bir yandan da yeni bir melodi üzerinde çalışan zihninin ürettiği deneysel nakaratı mırıldanıyordu. Yanı başındaki menajeriye başını telefonuna gömmüştü.

“Alice fotoğraf çekimini yarın sabah altı buçuğa alırsa,” dedi kadın, “beş gibi yediğin on beş dakikalık kahvaltıyla idare edebilir misin? Bir şey söylemezsen evet dediğini varsayacağım. Elevate’in CEO’sunun çağrısına dönmeyi de unutma; Bayan Acombe yakında çıkacak yeni tasarım spor ayakkabılarını tanıtmak için sana teklifte bulunmak istiyor. Ah, bir de New York’taki programını kısaltmak istiyorsan bunu şimdi söylesen iyi olur.” Arabanın karartılmış camlarından içeri süzülen stadyum ışıkları kadının koyu renkli teni ve yeşil camlı gözlüklerinin üzerine düşüyordu ve arka plandaki yağmurun gürültüsüne karışan sesinde onunla yaptığı tartışmaları kazanmaya alışkın birinin tınısı

vardı. “Turnen Ricky Boulet’inkiyle çakışacak ve hayatımın bir saatini menajeriyle neden” –gözlerini devirirken sesini abartılı bir hâle getirdi– “onun hafta sonunu çaldığımızı tartışarak geçirmeyi hiç istemiyorum.”

“Tarihleri kısaltmak istemiyorum,” dedi Winter, gözlerini camdan ayırmadan.

Claire telefonunun üzerinden şüpheyle ona baktı. “Kimse New York’ta dört gün üst üste konser vermiyor.”

Genç adam, kadına bakmadan elini ona doğru uzattı. “Bütün biletlerin tükeneceğini sen de biliyorsun.”

Kadın, beşlik çakması için uzattığı elini hafif bir tokatla savuşturdu. “Kastettiğim şey tabii ki sağlığın, ünün değil. Lütfen beni sahnede tekrar bayılmanla uğraşmak zorunda bırakma.”

Winter sonunda başını ona çevirip kadına yan yan bakarak gülümsedi. “Beş yıla rağmen bana hâlâ güvenmiyorsun demek.”

“Hem de hiç. Bugün öğle yemeği yiyip yemediğinden bile emin değilim.”

“Üç *churros* sayılır mı?”

Kadının yüz ifadesi sertleşti ve botuyla genç adamın bacağına dürttü. “Winter Young. Sırf boş kalori almayasın diye sana sandviç almıştım.”

Genç adam başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. “Bu ne cüret. *Churros* mükemmel bir yiyecek ve onlara haksızlık etmene göz yummayacağım.”

Kadın uzun zamandır tükenmenin eşiğindeki sabrını korumak için derin bir iç çekti. “Keşke bu kadar çok çalışmayı bırakıp bir kez olsun kendinle ilgilensen. Yürüyüşe, randevulara çıksan. Hiç değilse arada sırada kaçamak yaptığın birileri olsa. Gözüne kestirdiğin biri var mı, menajerleriyle konuşmamı ister misin?”

Bunu düşünmek bile genç adamı yorgun düşürdü. Bu konuşmayı daha önce de yapmışlardı ve kendini tekrar açıklamaya niyeti yoktu. Anlamsız bir sürü gecenin ardından kaçamaklardan nefret etmeye başlamıştı ve biriyle sevgili olmanın beraberinde getireceği onca dertle uğraşma düşüncesi bile onu huzursuz edi-

yordu. Son ayrılığında o zamanki kız arkadaşı ona peşindeki basın ordusunun onu *çekilmez* hâle getirdiğini söylemişti.

Fakat Claire'e bunları söylemek yerine omuz silkip, "İlgimi çeken kimse yok," demekle yetindi.

"Dünyadaki tek ilgi çekici insanın kendin olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aksi kanıtlanana kadar öyle."

"Bana kalırsa aksi bu arabanın içinde kanıtlandı bile."

Winter sahte bir acıyla elini kalbine götürdü.

"Ayrıca," diye devam etti Claire, "konu birinin ilgini çekmesi değil. Birini bul ve ikiniz de bedava reklamın ve biraz eğlencenin tadını çıkarın."

"Öyle mi? Ben de konunun aşk olduğunu sanıyordum."

"Ah, Winter." Claire başını iki yana salladı. "Daha on dokuz yaşındasın ve çoktan aşktan vazgeçmişsin."

"En iyisinden öğrendim. O magazin editöründen ayrıldığından beri biriyle görüştün mü?"

Clarie dudaklarını büktü. "Suzan'la teknik olarak ayrılmış sayılmayız."

Winter ona sert bir bakış attı. "Doğru ya. Alt tarafı iki yıldır konuşmuyorsunuz."

"Konuyu değiştirme. *Senin* aşk hayatını düzeltmeye çalışıyoruz."

Genç adam ona muzip bir gülümseme gönderdi. "*Seni* seviyorum ya işte."

Kadın küstah bir tavırla elini salladı. "Şu kullandığın cazibeyi görüyor musun? Neden ondan biraz faydalanmıyorsun?"

Winter küçük bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Bir zamanlar öğle yemeği saatlerini tek başına geçiren, dersten sonra boş spor salonunda koreografi provaları yapan, kâğıtlara aklına gelen melodileri karalayıp hayaller kuran, sırık gibi uzuvları ve kötü bir saç kesimi olan garip görünümlü, pek de popüler sayılmayacak bir lise birinci sınıf öğrencisiydi. Daha sonra Ricky Boulet'in –o zamanlar dünyanın en popüler yıldızının– yanında

dansçı olma fırsatını kıstırmıştı. Winter'ın, Ricky'nin açılış konserindeki performansı o kadar olağanüstüydü ki videosu bir gecede tıklanma rekorları kırmıştı.

O zamanlar bir menajerlik şirketinde çalışan hırslı bir genç kadın olan Claire, videonun ardındaki potansiyeli görmüş ve onu herkesten önce kapmak için ertesi sabah Winter'a ulaşmıştı. Genç adam son on yılın en iyisiydi; kadın da başarısının rehberi idi. Hayat Winter'ı dansçılıktan albüm anlaşmasına ve tarihin en büyük pop kariyerlerinden birine savururken ikisi birlikte zirveye yükselmişti.

Günün birinde ünlü olacaksın, diye alay etmişti onunla abisi Artie, Winter henüz on iki yaşında ilk kez şarkı yazmaya başladığı sıralarda.

Winter gülüp geçmişti. *Çok iyimsersin.*

İyimserlik benim gizli gücüm, demişti Artie, ona gülümseyerek. Sonra da birden ciddileşmişti. *İçin içine sığmıyor. Daha büyük ve daha iyi bir şeyin ileride seni beklediğine inanıyorsun.*

Winter'ın parmakları dalgın dalgın telefonunda geziniyordu. Ekranı kaydırıp kilidi açtığını fark etmesi vakit aldı, hemen ardından rehberinden kardeşinin adını bulup kaydırmaya devam etti.

Artemis Young.

Winter ekrana bakmaya devam ederken birlikte geçirdikleri son günü hatırladı. Aralarında on iki yaş fark olan iki erkek kardeş, bir iskelenin kenarına oturmuş okyanusun içine doğru batıyormuş gibi görünen güneşi izliyordu. Saçları tuz ve rüzgârdan kabarmıştı. Mavi ve sarı renkli şeritlerle aydınlatılmış uzaktaki dönme dolabın ışıkları yüzlerine yansıyor. Denizin kokusu hâlâ burnundaydı, kardeşinin profiline bakıp tüm kalbiyle Artie'nin ertesi sabah tekrar gitmemesini dilediğini dün gibi hatırlıyordu.

Tüm hayatını arayarak geçirme, tamam mı? demişti Artie. Winter'ın çekik gözlerinin aksine koyu renkli yuvarlak gözleri,

alnına dökülen dalgalı, gür siyah saçlarıyla Winter'a o kadar benzemiyordu ki kimse kardeş olduklarını tahmin edemezdi.

Ne demek istiyorsun? diye sormuştu Winter.

Bazen istediğin şeye zaten sahipsindir demek istiyorum. Sadece henüz bunun farkında değilsindir.

Winter tam anlamıyla onunla aynı fikirde olmasa da abisinin sözlerini başıyla onaylamıştı. Bu kardeşi için söylemesi kolay bir şeydi. Artie, annelerinin ilk evliliğinden doğmuş, titizlikle planlanmış, gözde oğluydu. Winter ise bir kazaydı, pişmanlıktı, ikinci evliliğinde yapılmış bir hataydı. Belki de Artie'ye, Winter'ın günün birinde ünlü olacağını düşündürten buydu. Winter'ın ilgi istediğini, her gün her dakika sevgiye aç olduğunu, bunun peşinde dünyanın öbür ucuna kadar gideceğini biliyordu. Artie o zamanlar bile bunu anlamış ve ona acımişti.

Winter daha sonra omuzlarını silkmişti. *Tek isteğim senin gibi olmak,* demişti abisine.

Artie, Winter'ın daima taklit etmeye çalıştığı derin, gırtlaktan gelen bir sesle gülmüştü. *Kendin ol, Winter. İyi biri ol.*

Artie, Barış Gönüllüleri için çalışıp ölürken, Winter sığ bir süperstara dönüşmüş ve yaşamaya devam etmişti. Sonunda iyi olan asla kazanamamıştı.

Geçmişin anısı, kafasında çalıştığı melodiyi de yanına alarak kaybolup gitti. Winter telefonunu bırakıp elini salladı. Yine de parmakları kasılmaya devam ediyordu. Abisinin numarasını neden sakladığını bilmiyordu. Artie gitmişti. Numarayı çevirecek olsa hattın öteki ucunda sadece bir yabancı olacaktı.

Sonunda arabaları stadyumun arka girişinde durdu. Güvenlik görevlilerinden oluşan bir ekip barikatların önündeki yerlerini çoktan almış, ancak bu bile arabadan stadyumun kapısına kadar uzanan yolun her iki tarafına toplanmış büyük hayran kitlesini caydıramamıştı. Sayıları yüzleri aşıyor olmalıydı. Winter ellerindeki pankartlardan birkaçını tanıdı, içlerinden bazıları günün erken saatlerindeki ses kontrolüne katılan hayranlarıydı.

“Neşelen biraz,” dedi Claire, Winter’a, ikisi de koltuklarında doğrulurken. “Hepsinin dudaklarını uçuklatmak üzeresin.”

Winter kafasındaki düşünceleri rüzgârda uçuşan bir gömleğin etekleriymiş gibi bir kenara tıktırırken kendine nerede olduğunu ve insanların ondan kim olmasını beklediğini hatırlattı. Derin bir nefes alıp Claire’e göz kırptı. “Ben hep neşeliyim,” diye karşılık verdi.

Yumruklarını tokuşturdular. Korumalardan biri kapıyı açtığında Claire ona sırtını dönüp arabadan indi.

Kalabalık, yüzüne aşına oldukları kadını görünce bunun ne anlama geldiğini bildiğinden tezahürata başladı. Winter indiğindeyse tezahüratlar çılgık patlamalarına dönüştü.

Soğuk yağmur damlaları yüzüne çarpıyordu. Kör edici ışıkların parıltısı gözünü aldığında kalabalığa gelişigüzel bir bakış attı ve kendine doğrultulmuş bir telefon deniziyle karşılaştı. Heyecanlı bağrışlar da kaosa katıldı.

“Winter, Aman Tanrım, aman Tanrım, WINTER!”

“WINTER!!!”

“BURAYA BAK, WINTER!!!”

“SENİ SEVİYORUM, WINTER!!!”

Yağmurdan sıırıslam olmuş saçlarına bakılırsa belli ki saatlerdir burada bekliyorlardı. Korumaları onu stadyuma giden yolda ilerletirken çılgınca el sallıyorlardı, hemen ardından Winter parmaklarını dudaklarına götürüp hepsine hızlı bir öpücük attığında çılgınlık yükseldi.

Yürümeye devam ederken dört bir yanı uzatılan posterler, kalemler ve çaresizce uzanan ellerle doluydu. Bir düzine güvenlik görevlisi onları geri püskürtmeye çalışsa da Winter çevresindekileri durmaya zorlayıp barikata yaklaşarak posterlerin bazılarını hızlıca imzalamayı ihmal etmedi. Korumalarından biri onu uzaklaştırırken küçük bir kıza imza vermek üzereydi.

“İçeri girmeliyiz, Bay Young,” dedi adam, başını iki yana sallayarak.

Winter arkadaki girişe doğru götürülürken kıza özür maiye-

tinde bir bakış attı. Kapının arkalarından kapanmasıyla yağmurun sesi ve çığlıklar bıçak gibi kesildi.

Önünde yürüyen Claire adımlarını yavaşlatıp ona ters bakışlar attı. "Bunu konuşmuştuk," dedi. "Birkaç posterden zarar gelmeyeceğini düşündüğünü biliyorum ama bu güvenli değil."

Winter kaşlarını çatı. "Hadi ama. Saatlerdir yağmurun altında bekliyorlar. Hiç değilse onlar için bir çadır kuramaz mıyız?"

"Hallederim," dedi Claire omzunun üzerinden, stadyum koridorlarında ilerlemeye devam ederlerken.

Winter eşofmanının cebinden küçük bir not defteri çıkardı. İç i karaladığı şarkı sözleri, yarım kalmış şarkı köprüleri, hoşuna giden sözler ve yapımcılarına dinletmek istediğı nakaratlarla dolu bu defteri yanından hiç ayırmazdı. Bu sefer aceleyle boş bir sayfaya imza atıp kâğıdı yırtarak en yakınındaki korumasına uzattı.

"Dışarıda bekleyen mavi yağmurluklu küçük kız için," dedi. "Lütfen."

Koruma ona hafifçe gülümseyip başını salladı ve kâğıdı elinden aldı.

Winter, adamın gidişini boş gözlerle izledi. Kısa süre öncesi ne kadar hayranlarıyla tek tek konuşarak saatler geçirebiliyor ve ona gösterdikleri sevgiyle yanlarından yepyeni biri gibi ayrılabiliyordu. Bu aceleci, ruhsuz rutine ne zaman geçtiklerini tam olarak anımsayamıyordu. Koruması köşeyi dönüp gözden kaybolana dek onu izledi ve koridorda ilerleyen Claire'in peşine takıldı.

Makyaj sandalyeleri ve üzeri atıştırmalıklarla dolu masa yüzünden tıklım tıklım kulise vardıklarında, Claire sonunda onu yalnız bıraktı. Winter kaslarının ısınıp gevşediğini hissedene kadar birkaç hızlı esneme hareketi yaptı. Hemen ardından masanın başına geçip gönülsüzce atıştırmalıkları kurcaladı. Midesi gurulduyordu. Claire haklıydı, karnını sadece *churros* ile doyurmamalıydı ama iş işten geçmişti ve açlıktan midesine kramp girmesini istemiyordu.

Birisi göğsünü sertçe ittiğinde gözlerini kruvasandan yapıl-

mış sandviçlerle dolu tabaktan ayırmayı henüz başarmıştı. Homurdanıp kafasını çevirdi. Yanında kahverengi tenli, yakışıklı, koyu renkli gür buklelerini bir saç bandıyla geriye atmış bir genç adam duruyordu ve gözleri kurabiye tabağına kenetlenmişti. Leo.

“Bir şey yemeyeceksen,” dedi, “en azından kenara çekil de ben yiyeyim.”

Winter gözlerini devirip bir adım geriye çekildi. “Biraz daha erken yemen gerekmez miydi? Konsere bir saat kaldı.”

Leo tabağına yaklaşıp bir kurabiye aldı ve sorusunu yanıtlamadan önce yarısını ağızına tıktı. “Yemek konusunda bana tavsiye verecek son insan sensin,” dedi. Tam ellerini gömleğine sileceğı sırada çoktan sahne kıyafetlerini giydiğini ve makyajının yapıldığını hatırlamış olmalıydı ki bir anlığına duraksadı. Hemen ardından ellerini yanlarından geçen uzun boylu siyahi adamın üzerine sildi. İsmi Dameon’dı.

Dameon kaşlarını çatarak Leo’ya döndü. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Leo omuzlarını silkti. “Daha giyinmemişsin.”

“Bu üzerimdekini sevmediğim anlamına gelmiyor.” Dameon, Leo’nun, sol koluna bıraktığı yağ izine bakıp başını iki yana salladığında rastaları etrafa savruldu. Hemen ardından bakışlarını Winter’a çevirdi. Konsere bir saat kalmış olmasına rağmen korumayı başardığı dinginliğı Winter’ı rahatlatıyordu. “Prova odasına gidiyorum. Sahneye çıkmadan önce her şeyin üzerinden bir kez daha geçmek ister misin?”

Winter iç çekerek bakışlarını atıştırmalık masasından uzaklaştırdı ve başını iki yana salladı. “Hayır, birazdan giyinmem gerekiyor,” diye yanıtladı Dameon’ın sorusunu. “Siz gidin.”

Yürümeye başladıklarında Leo, elini Dameon’ın omzuna koydu. “Tatmin olman için daha kaç prova yapman gerek?”

Dameon omuzlarını silkti. “Her şeye yarım vuruş geç kalmayı bıraksan yeter.” Omzunun üzerinden Winter’a dönüp genç adama gülümsedi. “Sahne görüşürüz.”

Winter ona el sallayarak karşılık verdi ve bir süre daha onları izledi. Asıl kaos bundan sonra başladı. Makyözler ve tasarımcılar etrafında dört dönerek gündelik kıyafetlerini ışıltılı sahne kostümüne dönüştürdüler. Bu sırada dışarıdaki arena akın akın gelen hayranlarla doluyordu. Winter koridorun sonundaki odada, stadyumun merkezinden uzakta olsa bile alkışların ve tezahüratların titreşimini hissedebiliyor, yükselip alçalan seslerini duyabiliyordu.

Vakit nihayet gelip çatı. Winter bir yandan koridorda yürüyüp bir yandan da kulaklığını ve ağzına doğru kıvrılan küçük mikrofonunu düzeltirken korumaları dört bir yanını sarmıştı. Arenayı doldurmuş hayranlarının heyecanının, içindeki ateşi körüklediğini ve daha bir saat öncesine kadar sahip olmadığını sandığı gücü ortaya çıkardığını şimdiden hissedebiliyordu. Artık attığı adımlar kendinden daha emindi ve genç, kendinden şüphe eden –yıllar önce limanda oturmuş, Artie’yle kahkahalar atan– hâli, dünyanın geri kalanına gösterdiği özenle hazırlanmış versiyonun –çekici bir gülümsemeyle kıvrılmış dudaklarının, kendini kısımaya alıştırdığı koyu renkli gözlerinin, kasıntı adımlarının, hipnotize edici bir zarafetle hareket eden vücut hatlarının– ardına saklanmıştı.

Arena yükselen müzik sesiyle doldu, ritmin basları o kadar güçlüydü ki yer sarsılıyordu. Hayranların çığlıkları bir yükselip bir alçalıyordu. Winter eğilip sahnenin arkasındaki paravanın altından geçti ve belirlenmiş yerine ulaşana dek sessizce ilerledi. Yerine ulaştığında çalışanlar çömelip bedenini aceleyle bir dizi kayışa bağlamaya başladılar. Aldığı talimatlara harfiyen uyarak uzuvlarını ona söyledikleri şekilde hareket ettirdi ve çalıştıklarından emin olmak için cihazları kontrol etti. Yıllardır aynı şeyi yapıyordu. Mekanik bir şekilde düşünmeden hareket ediyordu.

Hiç değilse ekibi geride kalmış, onu yalnız bırakmıştı. Başını yere eğip olacıklara hazırlandı.

Sahneye çıkacağı ânı müjdeleyen ritim duyuldu.

Üzerinde çömeldiği platform yükselerek onu ana sahneye çıkardı.

İzleyiciler çığlıklara boğuldu. Winter'ın kollarını ve bacaklarını saran kayışlar aniden yukarı çekildiğinde etrafında dönerek havaya fırladı. Ritim değiştiğinde kayışlar da alçalmaya başladı. Neon ışıklarla aydınlatılan devasa tavşan logosunun arkasına dizilmiş dansçıların önüne yumuşak bir iniş yaptı.

Kalabalıktan coşkulu çığlıklar yükseliyordu. Winter gözlerini kapatıp onu sarmalayan sevgi dalgasını içine çekerek derin bir nefes aldı. Gerçekten arzuladığı şey, dünyayla gerçek, heyecan verici bir bağlantı hissettiği tek an işte *buydu* ve buna asla doymuyordu.

Bir elini havaya kaldırdı.

"*Hazır mısınız?*" diye bağırdı tüm gücüyle.

Seyirciler de aynı coşkuyla ona karşılık verdi. Başını yukarı kaldırdı, duman ve sisle kaplanmış sahnenin ortasında bir hayalet gibi görünüyordu ve ilk şarkısına başladı.

Her zaman olduğu gibi konserin geri kalanı bir bulanıklıktan ibaretti.

Yeniden sahnenin altına indiği an bir düzine insan etrafını sardı. Hepsi tebrikler yağdırıp elleriyle omzunu sıvazlarken onlara uyuşmuş vaziyette gülümsedi ve kayışları vücudundan çıkaran adama teşekkür etti. Üzerine çöken konser sonrası sersemliği omuzlarına bir yük binmiş gibi hissettiriyordu. Sahnedan inmesinin üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen devam eden tezahüratların ve hep bir ağızdan şarkı söylemeye devam eden hayranların neden olduğu yerdeki sarsıntıları hissedebiliyordu.

İyi iş çıkarmıştı. Damarlarında akan adrenalinin azalıp yerini kemiklerini sızlatan büyük bir yorgunluğa bırakmaya başladığını hissederken bile bunu düşünmek yüzünü kızartıyordu. Saatler önce geçtiği koridorda ekibini takip ederken stadyumun

uğultusu giderek azaldı ve bir arka plan gürültüsüne dönüşüp ayakkabılarının çıkardığı yankılara eşlik etmeye başladı.

Claire'in yanında olduğunu fark etti. Ne zaman geldiğini hatırlayamıyordu. Ona gülümsese de Winter, kadının gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Konserin hemen ardından nasıl hissettiğini biliyordu.

"Harika bir konserdi," dedi ona. Winter'ı koridorda ilerletirken soğuk parmaklarını koluna doladı.

"Geldi mi?" diye sordu Winter.

Claire ona dönüp başını iki yana salladı. Kimi kastettiğini sormasına gerek yoktu, annesini sorduğunu biliyordu.

Winter yüzündeki donuk ifadeyle başını salladı. "Arabasının garaj yolunda durduğundan, evde güvende olduğu ve havalimanında mahsur kalmadığından emin olmak için birini gönderebilir misin?"

"Elbette, hallederim," dedi Claire, onu rahatlatarak.

Yanlarından geçen dans ekibi Winter'ı gördüklerinde tezahürat etmeye başladı. Dameon ve Leo ellerini havada çırparak yanından geçtiğinde onlara baktı.

"Akşam yemeği, senin odanda!" diye bağırdı Leo. "Oteldeki tüm şampanyaları alacağız!"

Dameon yüzündeki sırıtişla sakın ruh hâlini koruyordu. Gözleriyle Winter'ı takip ediyor, sessizce onu inceliyordu. Winter'la ilgili diğer her şeyi daima fark ettiği gibi, yüzündeki ifade de gözünden kaçmamış gibiydi fakat bir şey söylemedi.

"Acele etme!" diye bağırdı Winter'a.

Winter'ın minnet dolu gözleri bir an için Dameon'ın kilitlendi. Hemen ardından genç adam, Leo'yla birlikte gözden kaybolup koridordaki insan seline karışarak arka çıkışa doğru ilerledi. Winter ise Claire'i kulise kadar takip etti.

"Biraz yalnız kalıp dinlen," dedi Claire. "Ama biz kapıları açmadan çok önce buradan çıkmış olmanı istiyorum. En fazla on dakikan var. Anlaştık mı?"

Winter ona sırtıp alnını sildi. Eline kimin bir havlu tutuşturduğunu bile bilmiyordu. "Anlaştık."

Claire genç adamın çenesini sıkıca kavrayıp nazikçe salladı. "Ve Tanrı aşkına, bir şeyler ye."

"Söz veriyorum," dedi Winter.

Claire onu bırakıp dışarı çıktı.

Kulis artık bomboştu. Winter, kendini içerde dolaşıp masaların ve boş makyaj sandalyelerinin yanından geçerken buldu. Çığlık atan on binlerce insanın ardından sessizlik bunaltıcı geliyordu.

Yaklaşık bir saat içinde medyaya yepyeni manşetler düşecekti. Yeni konserinin nasıl geçtiğı, nasıl görünüp hangi markaları giydiğıne kadar, savaş ve protesto haberlerinin hemen yanı başında yaklaşan turnesinin biletlerinin karaborsada kaç bin dolara satılacağını yazacaklardı. Yeni söylentiler ve dedikodular başlayacaktı. Dameon ve Leo'yla planladıkları geç akşam yemeğini yiyip gecenin en güzel kısımlarını konuşarak vakit geçirecekti. Sonra da bir başına, yorgun argın yatağma uzanıp gözüne bir damla uyku girmeden yatacak ve nabzına ayak uyduran ruhunun zayıf atışlarını hissedecekti.

Masalardan birinin üzerine eğilip başını eğdi. Terden ıslanmış saç tutamları gözlerinin önüne düşüyordu. Nedense düşünceleri girişin dışına toplanmış, arabadan inmesini bekleyen sırlıklam hayranlarının görüntüsüne kaydı. Üzerine bir şeyler karaladığı kâğıt parçası uğruna yağmurun altında titreyen küçük kızı düşündü.

Not defterine yazdığı son şarkı sözü zihninde yankılandı.

Çünkü burada ne işim var? Hepimiz burada ne yapıyoruz?

Onca insan onu görmeye gelmiş, güçbela kazandıkları parayı ona verip bu büyülü hayatı ayaklarının altına sermişti. Peki karşılığında Winter onlara ne vermişti? Bir zamanlar onlara önemli bir şeyler sunduğunu hissederci; müziğini, performansını, kalbini. Canlarını sıkan şeyleri unutmalarına yardımcı olabilecek bir şeyler. Fakat şimdi bunlardan ziyade... eh, tam olarak ne his-

settiğini o da bilmiyordu. Birbirinin aynısı röportajlar ve kalm barikatlar. Toplantılar ve avukatlar. Onu sevdiklerini düşünen ama onu hiç tanımayan hayranlar. Artık ezberlediği sonu gelmez rutin: Uyan, makyajını yaptır, insan içine çık. Kameralara poz ver. Aynı soruları cevapla. Aynı fotoğraflar için gülümseme provası yap. Bir otel odasında yemek yiyip uyu.

İlerlemek ve *hayatta kalmak* için ihtiyaç duyduğu sevgiden her geçen gün daha da uzaklaşıyordu. Yaptığı şey aynı mıydı, hâlâ sevginin bir ifadesi miydi? Yoksa her şey yalnızca işten mi ibaretti? Dünyanın ona duyduğu hayranlığı hak ediyor muydu? Çaresizce arzuladığı sevgilerini hak ediyor muydu?

Bundan hiçbir zaman emin olamıyordu. Tıpkı annesinin onun varlığını hatırlayıp hatırlayamayacağından, ilaçlarını almayı ne zaman unutabileceğinden, başarılarıyla gurur duyup duymadığından ya da onu sevip sevmediğinden asla emin olamadığı gibi.

Tıpkı ölen kişinin neden kardeşi olması gerektiğinden asla emin olamadığı gibi.

Ah, Winter, demişti Artie şefkatle, başarısız geçen bir seçmenin ardından, Önemli biri olmak için ünlü olmana gerek yok.

Ancak Winter, ünlü olmadan nasıl önemli biri olacağını bilmiyordu.

Artie dünyayı daha iyi hâle getirecek bir amaç uğruna canını vermişti. Peki ya Winter ne veriyordu?

Birden bunlara daha fazla katlanamadığını hissetti. Konserin coşkusu kaybolup gitmiş, geriye sadece yorgunluk kalmıştı. Daima içini kemiren huzursuzluk yerinde durmuyor, durmaksızın şu anda olduğundan daha iyi bir insan olan ulaşılamaz versiyonuna doğru çekiliyordu.

Ona ulaşabilmeyi bir başarsa değerli biri olacaktı. Mutlu olacaktı.

Ama yapamıyordu. Sadece bir otel odasına kaçıp saklanmak istiyordu. Belki Dameon ve Leo'yla yiyeceği akşam yemeğini de ekerdi. Claire ona on dakika vermişti, kafasını duvardaki saate çevirdi.

“Beş dakika,” diye mırıldandı.

Yeterince uzun süre geçmişti. Onu tanıyordu, arabalar muhtemelen çoktan hazırlanmış, onu bekliyordu. Doğrulup bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. Sonra da dışarı çıkıp koridorda, sahneden uzağa ilerlemeye başladı.

Korumaları henüz onu almaya gelmemişti; belki de çok erkendi ve hepsi arkadaki girişin yakınlarında bir yerde bekliyordu. Koridorda tek başına ilerleyip stadyumun arkasına açılan küçük, göze çarpmayan bir kapıya ulaştı.

Winter soğuk, ıslak geceye adım attı. Çıkar çıkmaz gözleri hemen girişte bekleyen parlak, siyah renkli bir SUV’a takıldı. Araca doğru ilerlerken kapı onun için otomatik olarak açıldı ve soft iç mekânı gözler önüne serdi.

Winter, içeri girerken minnettarlığın etkisiyle belli belirsiz iç çekti. Claire konser sırasında arabaları değiştirmiş olmalıydı. Oturduğu arabanın karartılmış camlarında rahatlatıcı bir okyanus manzarası videosu oynuyordu, diğer arabanın böyle bir özelliği olmadığına emindi, dahası tam da ideal sıcaklığa gelecek şekilde ısıtılmış deri koltukları vardı.

Otomatik kapı arkasından kapanıp onu içeri hapsetti. Hemen ardından da araba hareket etti.

Bir şeylerin yolunda olmadığını tam da bu sırada fark etti. Gölgelemin içinde, yanı başında oturan kadın Claire değildi. Şoför koltuğundaki adamı da tanı mıyordu.

Winter gözlerini kırıştırdı. “Yanlış arabaya mı bindim?” diye sordu.

“Tam da olmanız gereken arabadasınız,” diye yanıtladı kadın.

Ve o anda Winter kaçırıldığını anladı.

Dünyanın Gölgeleeri Arasında Gezinenler

Winter, kendini sakinleştirep hemen paniğe kapılmaya karar verdi. Daha önce de sürücüsünü tanımadığı ya da herhangi bir nedenden aceleyle yola çıkmak zorunda kalan pek çok siyah SUV'a binmişti. Claire'in her zaman ona her şeyi anlatacak vakti olmuyordu ve yıllar içinde önce arabaya binip sonra sorularını sormayı öğrenmişti.

Belki bunun da mantıklı bir açıklaması vardı.

Fakat jilet gibi takım elbiseler giyinmiş olan şoför ve kadına dair farklı bir şeyler vardı. Winter altıncı hissini ensesindeki tüyleri diken diken ettiğini hissetti.

"Otele mi dönüyoruz?" diye sordu.

Sorusunu cevaplamadılar. Camlarda oynamaya devam eden dingin okyanus videoları, Akdeniz kıyısında ilerliyorlarmış hissiyatı yaratıyordu. Yalnızca ön camdan dışarıyı görebiliyordu. Yanlış çıkışa doğru gidiyorlardı.

"Arabayı durdurun lütfen," dedi Winter bu sefer.

Yine bir cevap alamadı.

Artık başının dertte olduğundan emindi. Hayatı boyunca bindiği arabaları süren hiçbir şoför isteklerini geri çevirmemişti. Fakat adam yoluna devam ediyordu, bakışları stadyumun en

ucundaki kapılara kilitlenmişti. Adamın kaşları o kadar gür, o kadar kalındı ki önünü görebilmesi bir mucize olmalıydı.

“Arabayı durdurun,” dedi Winter bir kez daha, bu kez daha sert bir tonla. “Ve beni hemen indirin.”

“Üzgünüm ama bunu yapamayız, Bay Young,” dedi adam omzunun üzerinden. Sokak lambasının ışığı kısa sakalını aydınlatıyordu.

Kaçırılıyorum. O gün nihayet gelip çattı demek. Bu düşünceyle Winter’ın kanı donmuş bir nehir gibi buz kesti. Böyle bir ihtimal her zaman vardı ve Claire’in onun güvenliği konusunda parano-yaklık etmesinin gerçek nedeni buydu. Hızlanan nabzının sesi kulaklarında uğulduyordu. Bu yüzden mi korumalarından hiç-biri ortalıkta yoktu? Bu insanlar onlara bir şey mi yapmıştı?

“Nedenmiş o?” diye sordu Winter, sesini elinden geldiğince sakın tutmaya çalışarak. Bir yandan da elini kapının üzerinde gezdirip kilidi arıyordu.

“Hepsi sürücü panelinden otomatik olarak kilitleniyor,” dedi yanında oturan kadın. Bir eliyle mavi başörtüsünü hafifçe kenara çekip sakın, çökük gözleriyle ona baktı.

Winter elini kapıdan çekip bu sefer de telefonuna uzandı, acil arama özelliğini kullanmaya hazırdı. “İstediğiniz şey fidyeyse,” dedi alçak sesle, “menajerime ulaşın. Ama söylemedi demeyin, Claire bunu hiç de hoş karşılamayacaktır ve onu kızdırmayı hiç ama hiç istemezsiniz.”

“Fidye istemiyoruz. Peşinde olduğumuz şey para değil, Bay Young.” Kadın başıyla elini işaret etti. “Telefonunuzu çıkarmaya hiç zahmet etmeyin. Zaten burada çekmeyecektir. Sadece AA için buradayız.”

Winter’ın telefonuna uzattığı eli birden durdu. “Ne için?” diye sordu.

Kadın umursamaz bir tavırla elini havada salladı. “Araçla alım. Bir toplantı için. Yalnızca birkaç dakikanızı alacağız.”

Birden adam kaçırırlardan çok... avukat gibi konuşmaya

başlamışlardı. Winter kadına kaşlarını çattı, sinirlenmeye başlıyordu. "Birkaç dakika mı? Ne oluyor burada? Siz kimsiniz?"

Stadyum kapılarından çıkmış caddeye doğru ilerliyorlardı. Kadın cebine uzanıp bir şey çıkardı. Winter bir an için kadının silahını elinden zorla almak zorunda kalıp kalmayacağını merak edip gerildi, fakat hemen ardından kadın ona bir rozet uzattı ve kimliğini gösterdi.

"Sauda Nazari, Panase Grup," dedi.

Winter başını iki yana salladı. Yüreği hâlâ ağzındaydı ve durumu anlamaya çalışarak gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Panase Grup. Panase, her derde deva—"

"Panase ne demek biliyorum," dedi Winter, kadının sözünü keserek. "Ne bu şimdi? Kimsiniz siz, bir tür CIA ajanı falan mı?"

Ön koltuktaki adam alaycı bir nefes verdi. "Pek sayılmaz. Ama iyi bir tahmin."

Winter başını iki yana salladı. Kafası her geçen saniye daha da karışıyordu.

"CIA uğraşmak istemediği işler için bizi tutuyor," diye açıkladı Sauda.

"Şu an şakalarınızı kaldıracak durumda değilim."

Kadın ona baktı. "Bunlar bir şakacının gözleri değil, Bay Young."

Kadın bir süre daha ona bakıp en sonunda gözlerini ön cama çevirdi. Şoför koltuğundaki adam iç çekti.

"Sana ne demiştim?" diye homurdandı. "Hâlâ onu stadyuma götürecek vaktimiz var. Onu bırakıp başka birini mi seçsek?"

"Ona biraz zaman tanı, Niall." Dikiz aynasından adama bakıp ona küçük, çekici bir gülümseme gönderdi. "Lütfen, benim için."

Adam anlaşılmaz bir şeyler daha mırıldansa da yeniden sessizliğe gömüldü.

Kadın bakışlarını Winter'a çevirdi. "CIA bazı işler için... dışarıdan destek almak istediğinde bizi arar," dedi. "Panase Grup özel bir şirkettir ve alışılmadık ajanlarla çalışır. Devlet tarafından

yönetilen CIA'in aksine belli bir hareket alanımız vardır. Daha az bürokrasi, daha fazla finansman. Böylece daha hızlı kararlar alabiliyoruz. Dolayısıyla CIA'in siyasi çatlaklarından sızan her şeyi biz üstleniyoruz."

"Gerçekten de şaka yapmıyorsunuz," diye mırıldandı Winter.

"Ben de tam olarak bunu söylemiştim," diye yanıtladı Sauda.

"CIA demek."

"Panase Grup."

"Pekâlâ. Panase." Winter alnını ovuşturdu. "Bu standart bir prosedür mü, insanları sürekli ne istediğinizi söylemeden kaçırıyor musunuz? Bu yasal bir şey mi? Yaklaşık yarım saat içinde ortadan kaybolmamın tüm haber bültenlerinde manşet olacağını umarım biliyorsunuzdur."

Sauda dizlerinin üzerine doğru eğildi. "İçiniz rahat olsun, Bay Young, konuşmamızı bitirir bitirmez sizi istediğiniz yere bırakacağız."

"Peki ne konuşacağız?"

"Yardımaınıza ihtiyacımız var."

Kadının sözleri üzerine Winter aniden bir kahkaha koyuverdi. "Öyle mi? Ne güzel." Başını iki yana salladı. "Bu da Claire'in şakalarından biriye bu arabadan dışarı adım attığım an onu kovacağım."

Kadın gülmedi. Yüzündeki ciddi ifade, bir nedenden Winter'ın yüzündeki gülümsemeyi de soldurdu. Kadının, etkilendenmeden edemediği sahici bir havası vardı.

"Siz Winter Young'sınız," dedi.

"Evet. Kusursuz bir istihbaratınız olmalı."

"Sizin de bildiğiniz gibi oldukça geniş bir hayran kitlesine sahip, dünyanın en ünlü süperstarlarından birisiniz." Kadın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Biz de o hayranlardan biriyle ilgileniyoruz."

Winter de kadını taklit etti. "Demek öyle?"

“Geçtiğimiz birkaç yıldır Eli Morrison’ı yakından takip ediyoruz. Kim olduğunu biliyor musunuz?”

İsmi tanıdık geliyordu. “Pek sayılmaz,” dedi Winter.

“Eli Morrison dünyanın en zengin adamlarından biri,” diye açıkladı Sauda. “Taşımacılık imparatorluğu sayesinde serveti otuz yedi milyar dolar değerinde. CIA geçmişte onu tutuklamaya çalışmış olsa da başarılı olamadı.”

“Taşımacılığın yasadışı olduğunu bilmiyordum.”

“Bazı şeyleri taşımak öyledir. Uyuşturucu madde, insan ve silah gibi şeyler.” Yüzündeki gülümseme iğneleyici bir hâl aldı. “Buna kaçakçılık demeyi tercih ediyoruz.”

“Peki bunun benimle ne ilgisi var?”

Sauda ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmiyordu. “Morrison’ın tek evladı ve gözbebeği kızı yakında on dokuz yaşma basacak. Babası, kendi deyimiyle –netliğimi mazur görün– ‘gelmiş geçmiş tüm doğum günü partilerinin içinden geçecek birkaç günlük bir kutlama’ yapmayı planlıyor.” Kadın başıyla Winter’ı işaret etti. “Ve kızı, en büyük hayranınız.”

Winter göğsüne bir yumru oturduğunu hissetti. “Bunu sık sık duyuyorum,” diye mırıldandı.

“Bana kalırsa bu seferki gerçekten doğru olabilir,” dedi. “Yaklaşık sekiz saat içinde Morrison’ın adamları siz ve menajerinizle iletişime geçecek. Partide özel bir konser vermeniz için sizi tutmak isteyecekler.”

Bir suç baronunun kızına konser vermek. Eh, bu bir ilkti. “Nerede?” diye sordu. Boğazının kurduğunu hissedebiliyordu. “Ne zaman?”

“Bir ay içinde,” diye açıkladı. “Londra’da. On bin misafirini özel uçak filosuyla getirecek.”

“Vay be.”

“Muazzam bir kutlama olacağını söylemiştim.” Kadın omuzlarını silkti. “Tahmin edebileceğiniz gibi güvenlik kutlama haftasında kuş bile uçurtmayacak.”

Winter'ın gözleri kadınla Niall'in arasında gidip geldi. "İçerideki adamınız olmamı mı istiyorsunuz?"

"İçerideki adamımız olmanızı istiyoruz," diye onayladı Sauda. "Bu bir haftalık özel etkinliklere katılacaksınız."

"Ne için?"

"Eli Morrison'ı tutuklayabilmemiz için gereken önemli bir kanıtı bulmamıza yardımcı olmak için."

Winter tek kaşını havaya kaldırdı. "Hepsi bu mu?"

Kadının dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sıradan bir davetli olmayacaksınız, Bay Young; Eli Morrison'ın kızının, onun için dünyadaki en değerli kişinin, şahsi konuğu olacaksınız. Muhtemelen her akşam yemeğinde kızın ve babasının yanında oturacak ve esas etkinliklerden sonraki her özel partiye davet edileceksiniz. Böyle bir fırsat insanın karşısına her gün çıkmaz."

Winter arkasma yaslandı. "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

Kadının gözleri kısıldı. "Bay Young, bunu esaslıca düşünmenizi rica ediyorum."

"Bunu esaslıca *düşünüyorum* ve şu an bir karara vardım. Cevabım hâlâ hayır."

"Bay Young—"

Winter yüzünü pencereye döndü. "Arabayı durdurun ve beni indirin."

Sauda, sanki böyle bir yanıt alacağını biliyormuş gibi sakince ona baktı. "Bir kelebeğin kanat çırpışı bile dünyayı değiştirir." Sesi yumuşak bir hâl almıştı. "Abiniz. Artemis Young. Barış Gönüllüleri'yle çalışıyordu, değil mi?"

Winter donakaldı, az önceki alaycılığı uçup gitti. "Ağzından çıkanlara dikkat et," dedi alçak sesle. "Tehlikeli yerlerde gezinmeye başladın."

"Arkadaşlarına sizden çok bahsederdi," dedi. "Sizinle gurur duyduğunu ama sizin sahip olduğunuzdan daha büyük bir şey, bir amaç, değerli olmanızı sağlayacak bir neden aradığınızı an-

latırdı. Bana kalırsa, tüm bu şan şöhrete rağmen şu an bile onu bulamadığınızı hissediyorsunuz.”

Winter bu sözleri sanki Artie’nin ağzından duyuyor gibiydi. Aniden kardeşinin hayaleti de arabada onlara katıldı, koltuğa yaslanmış yüzündeki tembel gülümsemeyle ona bakıyordu. Winter’ın iradesinin dışında gözlerinin kenarında biriken ıslaklık, daralan boğazı sinirini bozuyordu.

“Neden abimle ilgili bilgi topluyorsun?” diye sordu Winter boğuk bir sesle.

“Çünkü onun hakkında bilmediğiniz çok şey olduğunu varsayıyorum,” diye yanıtladı Sauda. “Nasıl öldüğü de buna dahil. Ve muhtemelen bunları bilmek isteyeceğinizi düşünüyorum.”

Dünya yana yatıyor gibiydi. Camların ardındaki gece bulanık görünüyordu.

“Artie, Bolivya’daki bir Barış Gönüllüleri görevi sırasında öldü,” dedi yavaşça.

“Öyle mi dersiniz?” diye karşılık verdi Sauda.

Winter’ın nabızı hızlanmaya başladı. “Yanılıyor muyum?” diye sordu.

Sauda’nın yüzünde artık daha nazik bir ifade vardı. “Size her şeyi anlatmanın ne yeri ne de zamanı. Hem belki de bunları bilmek istemiyorsunuz. Öyleyse, tek bir sözünüzle sizi otelinize bırakalım ve konu burada kapansın,” dedi başını sallayarak. “Fakat her şeyi öğrenmek istiyorsanız bazı evrakları imzalamanız gerekecek. Bunun için de size sunduğum teklifi değerlendirmek isteyebilirsiniz.”

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Winter’ın elleri karıncalanıyordu; uzuvları uyuşmuş gibiydi. Daima kendinden daha büyük şeyler uğruna savaşmış Artie, yaptığı şey hakkında hiç konuşmazdı. Winter karşısındaki kadının ağzından kardeşinin bir sirk aynasında çarpıtılmış versiyonunu dinlerken kendini bir tür kâbusun ortasındaymiş gibi hissediyordu.

Ya Sauda gerçeği söylüyorsa? Artie’ye gerçekte ne olmuştu? Winter olanların ne kadarını bilmiyordu? Sauda bunları nasıl bi-

liyordu? Winter kafasındaki soruları haykırmak, kadının bilerek ondan sakladığı her şeyi anlatmasını talep etmek istiyordu. Elleri gerginlikten titriyordu, nefesleri kesik ve düzensizdi, yaşlar her an gözlerinden süzölmeye başlayabilirdi.

Winter utanmasına rağmen aceleyle gözlerini sildi ve kaşlarını çatarak Sauda'ya döndü. "Abimi koz olarak kullanman oldukça alçak bir hamle."

Sözleri Sauda'yı hiç de etkilememiş gibiydi. "Yalnızca işimi yapıyorum. Kişisel bir şey değil."

"Daima kişisel bir şey vardır."

"Her şey çoğunluğun iyiliği için." Sauda başını hafifçe yana eğdi. "Bunu sizin de sık sık düşündüğünüzü biliyorum."

Winter alaycı bir nefes verip gözlerini kaçırdı, kalbi sıkıştıyordu. "Ben yalnızca insanları eğlendiriyorum," diye mırıldandı.

"Bizim için kusursuz bir ajansınız."

Winter'ın öfkesi kabardı. "Ben bir ajanın taban tabana zıddıyım," diye karşılık verdi. "Bunu görebiliyorsun, değil mi?" Elini ona doğru salladı. "Bu işin fitratında gölgelerde saklanmak, yaptığınız şeyleri gizli tutmak yok mu?"

"Bu oldukça minnetsiz bir iş," dedi Sauda, ona hak vererek.

"Eh, benimse tüm kariyerim göz önünde olmak üzerine kuruldu."

Sauda ona doğru eğildi. Parlak bir ışık gözlerini aydınlatıyordu. "Bu görevin bir performanstan ne farkı var ki? Nasıl dikkat çekeceğinizi, insanları bakmalarını istediğiniz yere nasıl baktıracağınızı biliyorsunuz. Kalabalığı nasıl idare edeceğinizi, bir şeyler ters gittiğinde hiç vakit kaybetmeden durumu nasıl toparlayacağınızı ve kişiliğinizi karşınızdakine göre değiştirmeyi biliyorsunuz. Bir çırpıda yalan söylemeyi de. En iyisi de kimse sizden şüphelenmeyecektir, Bay Young. Sıradışı bir ajan olmanın güzelliği de bu." Bir parmağıyla hafifçe şakağına vurdu, tırnakları yeşil ojeyle boyanmıştı. "Açık fikirli olun, Bay Young. Kendinizin spot ışıklarının altına, benimse yeraltı dünyasına ait

olduğumu düşünüyor olabilirsiniz ama belki de sandığınız kadar farklı değilizdir.”

Winter sertçe yutkundu. “Bunu yapamam,” diye fısıldadı.

“Hayatınızdaki onca başarıya bakıp bunların neden önemli olduğunu merak ediyorsunuz. Geceleri hayranlarınız için kendinizi hem minnettar hem de suçlu hissetmekten, tüm bunlara layık olup olmadığınızı merak etmekten gözünüze uyku girmiyor.” Sauda ona doğru eğildi. “İyilik yapmak istediğinizi, iyi biri olmak istediğinizi biliyorum.”

“Ben abim değilim,” diye mırıldandı Winter.

“Aynı kalbi paylaşıyorsunuz.” Parmağını göğsüne bastırdı. “Bir şey arıyorsunuz. Bu belki de bir onay.”

“Ve bunu sizinle birlikte çalışarak bulacağımı mı düşünüyorsunuz?” diye sordu sakince.

“Evet, hatırı sayılır şöhretinizi adalet için kullanabileceğinizi bilmenin sizi tatmin edebileceğini düşünüyorum.” Sauda’nın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı fakat ardında trajik bir şeyler gizliydi. “Belki de bir değişiklik olsun diye minnetsiz bir iyilik yapmak tam da aradığınız şeydir.”

Winter bir süre sessiz kalıp arabanın içinde hareket eden ışık ve gölgenin kovalamacasını izledi.

“Umarım benden birini öldürmemi beklemiyorsundur,” diye mırıldandı en sonunda.

Kadının dudakları belli belirsiz bir keyifle kıvrıldı ve arkasına yaslandı. “Kimseyi öldürmenize gerek olmayacak, söz veriyorum. Konumuza dönecek olursak, Morrison şüphesiz çıkacağınız sahneyi kurmaları için kendi teknisyenlerini kullanmanızı isteyecektir. Dansçılarınızın ve ekibinizin büyük bir kısmını da kabul etmeyecektir. Fakat korumanız gibi davranması için yanınıza kendi ajanlarımızdan birini yerleştirebiliriz. Aklımda zaten mükemmel biri var.”

“Öyle mi?”

“Bir kadın. Ona Çakal diyoruz.”

Winter kaşlarından birini kaldırdı. "Kulağa iyi biriymiş gibi geliyor."

"Hiç değildir," diye yanıtladı Sauda, tıpkı Winter gibi düz bir sesle. "Ama işinde çok iyidir."

Koruması olacak bir Panase ajanı. Kendi ekibinden yanına alabileceği birkaç kişi. Bu gerçekten de bir rüya olmalıydı. Oteldeki yatağında terden sıırıslam olmuş bir hâlde sıçrayarak uyanacak, bu kadının ve arabanın görüntüleri çoktan zihninden silinmeye başlayacaktı. Bu delilikti; neden bunları yapması gerekiyordu ki? Kâğıt üzerinde her anlamda başarılı bir hayatı vardı. Karşısındaki ajanın taleplerini geri çevirip elini kolunu sallayarak o hayata geri dönebilir, kendini bu yabancının ona Artie hakkında söylediklerini unutmaya zorlayabilirdi. Nasıl olsa hiçbir şey abisini geri getiremezdi.

"Teklifimizi şu anda kabul etmek zorunda değilsiniz," dedi Sauda alçak sesle, bakışları Winter'ın yüzünü inceliyordu. "Sadece daha fazlasını öğrenmeye istekli olmanız yeterli."

Sadece daha fazlasını öğrenmeye istekli.

Winter kendini gözleri bağlı bir şekilde uçurumdan sarkıtılıyormuş gibi hissediyordu, önünü görmekte zorlanıyordu. İçindeki o bitmek tükenmek bilmez huzursuzluğun, tüm doyum-suzluğu ve açgözlülüğüyle uyandığını hissediyordu.

Minnetsiz bir iyilik.

"Annemin koruma altında olmasını istiyorum," dedi Winter en sonunda.

"Kabul."

"Kendi ekibim ve personelimden geleceklerin de korunması gerek."

"Elbette."

"Ve güzel bir araba istiyorum."

"Altınıza bir Mazda verebiliriz."

Eh, şansını denemese içinde kalırdı. Winter kadının sakın ve soğukkanlı yüzünü inceledi. Bu insanlar bu işin altından nasıl

kalkıyordu? Nasıl her gün gölgelerin arasında saklanıp başkalarının asla görmeyeceği şeyler yapıyorlardı?

“Buna pişman olacağım, değil mi?” diye sordu Winter.

“İhtimaller dahilinde.”

Winter iç çekti. “Daha fazlasını nasıl öğreneceğim?”

“Bir sözleşme imzalayacaksınız elbette,” diye yanıtladı Sauda. “Aramızda geçen bu konuşmanın son derece gizli olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Artık ihtiyacımız kalmadığını düşünene kadar kimseye bir şey söylememelisiniz.”

Winter dudaklarını birbirine bastırdı. “Sözleşme demek. Sonunda anlayabildiğim bir şey.”

“O hâlde bizimle harika bir iş çıkaracaksınız.” Kadın gülümsedi. “Panase Grup’a hoş geldiniz, Bay Young.”

Telefonu çaldığında Sydney Cossette arkasında zıplayan sırt çantası ve rüzgârda gelişigüzel uçuşan kısa, dağınık sarı saçlarıyla oturduğu apartmanın karşısındaki otobüs durağından henüz uzaklaşmıştı. Cadde çiseleyen yağmurla ıslanmış, park hâlindeki arabalar yüzünden tıkanmıştı; bir minibusle bir sedanın arasından geçip karşı kaldırıma çıktı. Ciğerleri kısa süre önceki kick boks antrenmanı yüzünden hâlâ ağrıyordu. Kendini gerektiğinden biraz fazla zorlamıştı.

Haberler otobüs durağının tepesindeki ekrandan hızla geçip gidiyordu. Bütün hafta boyunca evinin yakınındaki reklam panolarında aynı manşetleri yayımlamıştı.

WINTER YOUNG BİR KEZ DAHA SAHNELERİ KASIP KAVURDU.

**ULUSLARARASI SÜPERSTAR WINTER YOUNG'IN YENİ ALBÜMÜ
70'E YAKIN ÜLKEDE 1 NUMARAYA YÜKSELDİ.**

**SIRADIŞI BİR GÖSTERİYLE HERKESİ ŞAŞIRTAN WINTER YOUNG
YAKLAŞAN DÜNYA TURNESİ İÇİN BEKLENTİLERİ ARŞA ÇIKARDI.**

Sydney gözlerini kısarak yağmura bakıp alçak sesle Portekizce bir küfür savurdu. Portekizli değildi, ancak Winter Young'ın

Grammy koleksiyonu yapması gibi o da farklı diller öğreniyor ve ruh hâline göre belirli günlerde kullanacağı belirli diller seçiyordu.

Bugün Portekizcede karar kılmıştı.

*Put a que pariu**, diye geçirdi içinden. Dünyanın dört bir yanındaki insanlar çeşitli felaketlerle boğuşup acı çekerken geçtiğimiz hafta boyunca tüm haber ajanslarının en büyük manşeti bu muydu? Etrafına bakınmaya devam ederken evinin yakınlarındaki reklam panoları Winter Young'ın videolarını oynatmaya başladı: Bazılarında sahnede şarkı söylüyor, bazılarında ise hayranları için posterleri imzalıyordu. Bir diğeri de yakın zamanda verdiği bir röportajın bir kısmını gösteriyordu.

Son birkaç yılda ününüzün ne kadar arttığının farkında mısınız? diyordu muhabirin altında beliren alt yazı.

Winter şımarık bir tavırla gülümsedi. *Bilemiyorum*, diye yanıtladı. *Öyle mi dersiniz?*

Sydney gözlerini devirdi.

Evet, sevimli bir adamdı. Hatta itiraf etmek gerekirse büyüleyici bir yüzü vardı. Gür kirpikler ve dolgun dudakların çekiciliğine herkes gibi Sydney de karşı koyamazdı. Yaptığı müziğin –örneğin Çin davullarını hip-hop ile birleştirmesi– alışılmadık olduğu da su götürmezdi. Bu benzersiz tarz, geçen yılki Grammy ödüllerini silip süpürmesine ve yüzlerce taklitçisinin doğmasına ve insanların Winterpunk adını verdiği bir alt türe ilham vermesine neden olmuştu. Sydney ve dünyanın geri kalanı, bu genç adamın şimdiye dek görülmüş en nefes kesici sahne kıyafetlerini giydiğine şahit olmuştu: Bazen gümüşle kaplanmış siyah deri, bazen onu lanet olası bir peri prensi gibi gösteren ipek kumaşlar, hatta bir keresinde kelimenin tam anlamıyla alev alev yanan altın renkli bir takım elbise.

Genç adam insanların ağzını açık bırakmayı çok seviyordu. Sahne için doğduğu apaçık ortadaydı.

* (Por.) Vay anasını. –çn

Fakat Sydney apartman lobisinin sıcaklığına adım atarken Winter'ın nasıl biri olduğuna dair isteksizce tahminlerde bulunmaktan geri durmadı: göz alıcı ve bunun tamamen farkında, belki utanmak nedir bilmez bir flörtöz ve muhtemelen tam bir pislik. Bunu dudaklarındaki sırıtıştan ve başını sanki karşısındaki insanın en büyük sırlarını biliyormuş gibi eğişinden anlayabiliyordu. Muhtemelen etrafına emirler yağdırıp bunu kimin yapacağını umursamadan hepsinin yerine getirilmesini bekleyen bir çocuk gibiydi. Çılgılık atan hayranlarından oluşan bir kalabalığın içinden herhangi birini işaret edip kendine yeni bir sevgili bulabilecek türden bir çocuk.

Winter Young'ın yaşam tarzını küçümsediği yoktu fakat müzisyenler ünlülerin en kötüsüydü. Bir keresinde görev için bir tanesinin gölgesi gibi peşinde dolanması gerekmiş ve hayatının en uzun kırk sekiz saatini geçirmişti. Aniden gelen öfke nöbetleri. Bir yardımcısı olmadan hiçbir şey yapamaması. Ona hizmetçisi gibi davranması. Sonu gelmez homurdanmalar. Görevi sona erdiğinde Panase'ye bir güzel söylenmişti. Müzisyenlerin sahnede beslendikleri onca enerji kafalarına gidiyor ve atardamarlarını tıkıyordu. Korkunç davranışlarını *sanat* adı altında mazur göstermeye bayılıyorlardı.

Ciğerleri küçük bir acıyla kasıldığında Sydney kızgınlıkla yüzünü buruşturdu. "Yeter artık," diye mırıldandı uzaktaki reklam panolarına bakarak. Medya onun hakkındaki her ayrıntıyı haber yapmayı ne kadar çabuk bırakırsa dünya daha önemli konularla ilgilenmeye o kadar çabuk dönebilirdi.

Bugün apartman lobisinde yeni bir sergi açılmıştı; çeşitli cam dekorlar, içi dolu kalemlikler ve alıp götürülebilecek buketler. Sydney, kick boks antrenmanından kalma beyaz bir beze sarılı ellerini esnetirken gözleri masanın üzerindeki heykelciklere takıldı.

Masanın arkasındaki genç adam onu fark ettiğinde gülümsedi. "Tünaydın, Bayan Madden." Bu tabii ki gerçek adı değildi.

Sydney parıldayan gözleriyle adama flörtöz bir gülümseme gönderdi. "Merhaba, George."

Adam kızardı, gözleri üzerinden ayrılmıyordu. Masaya doğru yürüyüp George'la biraz gönül eğlendirip başım başka tarafa çevirdiğinde cam heykelciklerden birini cebine atma dürtüsüne direndi. Bunu yapmak çocuk oyuncağı olurdu. Aldığı heykelciği elbette saklamayacaktı –çaldığı şeyleri ya çöpe atar ya da satar- dı– zaten heyecanlı kısmı onu saklamak değil, almaktı.

Yıllar süren eğitim ve terapilerin ardından bile ufak tefek şeyler çalma dürtüsü hâlâ zihninin bir köşesindeydi. Hiç değilse bu dürtüye karşı koyma konusunda daha iyiydi ve bugün de gözlerini heykelciklerden çekip asansörlere doğru yürümeyi başardı.

"Görüşürüz," diye seslendi George'a, neşeli bir sesle.

"Görüşürüz," dedi genç adam. Sydney'nin günün birinde ona çıkma teklifi edeceği ya da onu dairesine davet edeceğine dair duyduğu küçük umut ışığı yine oradaydı.

Asansörün önüne geldiğinde kapının yanındaki cihaza şifreyi girip yukarı çıktı. Birkaç dakikanın ardından kendi katına ulaştı ve dairesine doğru ilerleyip içeri girdi.

Maaşı on dokuz yaşındaki bir genç için oldukça iyiydi: Yıllık altı haneli rakamları zorluyordu ve terfi alıp tam zamanlı bir ajan olduğunda daha da fazlasına kavuşacaktı. Dolayısıyla yaşadığı ev de güzeldi: Seattle'ın muhteşem silüetine bakan küçük bir cam balkonlu olan, tek yatak odalı, eli yüzü düzgün bir yerdi. Büyüdüğü çöplükten bin kat daha iyiydi.

İçerisi oldukça sade bir şekilde dekore edilmişti ve herhangi birine ait olabilecekmiş gibi görünüyordu. Duvarlarda herhangi bir resim, ortalığa atılmış herhangi bir kişisel eşya ya da raflara dizilmiş fotoğraf albümleri bulmak imkânsızdı. Biri içeri girip evi talan edecek olsa ne sehpanın üzerindeki sıradan kitaplarda ne de buzdolabının üzerindeki zincir restoran menülerinde Sydney'ye dair bir şey bulabilirdi. Herhangi bir kadına ait olabilecek kıyafetlerle dolu dolabı da kişiliğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Değerli mücevherler bulamayacaklardı, New York

Times aboneliği dışında hobilerine dair hiçbir kanıt (mutfak tezgahına düzenli bir şekilde dizilmiş, okunmamış), tatillerden getirilmiş biblo ya da hatıra eşyaları, aile yadig rları veya kişisel hatıralar da yoktu. Kalbinin en ufak bir parçasını bile ortalığa saşmamıştı.

Bu kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Her istihbarat teşkilatının aradığı türden bir insandı: Son derece zeki, sır saklama konusunda iyi ve ailevi ya da kişisel bağları –yıllardır yüzünü bile görmediği akrabaları sayılmazsa– olmayan biriymi. Sydney Cossette, bu yolda tek başına yürüyordu ve bundan memnundu.

Buzdolabına ilerleyip sandviç işin malzemeleri çıkarmaya başladı. Jambon, Amerikan peyniri, beyaz ekmek. Bu malzemeler de geri kalan her şey gibi sıradan gözükse de içlerinde kalbinden bir parça saklıydı.

Eskiden annesini ziyarete gittiğinde hastane kafeteryasında çok fazla yediğinden sandvişlerden nefret ederdi. Fakat zaman geştikçe Sydney, ne zaman rahatlamaya ihtiyaç duysa kendine bir sandviç yapmayı alışkanlık hâline getirmişti. Hiç değilse bu sayede hayatı üzerinde bir nebze olsun kontrolü varmış gibi hissedebiliyordu.

Buzdolabından sandviç malzemelerini şıkarmakla meşgulken telefonunda bir bildirim belirdi.

Gelen ağrı.

Bilinmeyen Numara.

Sydney, bu çağrının muhtemelen Niall O’Sullivan’dan geldiğini biliyordu elbette. Bir süre ekrana öylece baktı. Panase muhbirlik yapmayı kabul etmiş mızımız bir suçluya göz kulak olduğu sinir bozucu bir görevin ardından ona bir hafta izin vermişti fakat aradan henüz   gün geşmiş olmasına rağmen onu arıyorlardı.

Telefonunu alıp limana bakan balkona ıktı. Korkuluklara yaslanıp az önce indiği boş otobüs durağına baktı. Hiç değilse ciğerleri biraz daha iyiydi ve yüzünü buruşturmadan nefes alabiliyordu.

“Nani?” diye açtı telefonu Japonca konuşmayı seçerek.

“Kes şunu, Syd.”

Yeniden İngilizceye döndü. “Ben de oturmuş bana gerçek bir izin verdiğini sanıyordum, patron.”

“Sanki boş zamanlarında elle tutulur bir şey yapıyorsun da.”

“Bunu bilemezsin. Cobo’da bir sahilde güneşleniyor olabiliyim.”

“Peki Cobo’da bir sahilde güneşleniyor musun?”

Sydney bir anlığına rasgele bir okyanus sesi videosu açmayı düşündü. “Tam olarak nerede olduğumu ve ne yaptığımı bildiğime eminim,” diye mırıldandı, bakışlarını gökyüzüne çevirip onu izleyen küçük bir dronla göz göze gelmeyi bekleyerek. “Uzmanlık alanımız bu değil mi?”

“Bu alanda sadece iki yıl çalışmış biri için oldukça gevezesin.”

“Bağışla. Hâlâ bir çocuğum işte. Neden aradın?”

“Bir görev için elbette.”

“Sakın bir hafta daha önemsiz bir şüpheliye bakıcılık yapacağımı söyleme.”

“Ah, inan bana, keşke öyle olsaydı diyeceksin.”

“Öyle mi?” dedi. “Harcadığım vakte değecek desene.”

“Fakat görevi başarıyla tamamlarsan sadece terfi etmekle kalmayıp aynı zamanda hatırı sayılır bir ikramiye de alacaksın.”

Terfi. Şu görev işte şimdi ilgisini çekmişti. “Tam zamanlı bir gizli ajan mı olacağım? Yine denizaşırı bir yere mi gönderileceğim? Geçen seneki Moskova görevinden sonra hâlâ yeni bir pasaporta ihtiyacım var.”

“Biraz sakın ol. Seni işe alıp almama konusunda hâlâ kararsızım.”

Sydney kıvrılan dudaklarına engel olamadı. Niall’in Panase’nin hiçbir görevinden memnun olduğunu duymamıştı; grubun analisti her zaman her şeyin berbat bir fikir olduğuna

* (Jap.) Ne? -çn

inanıyor gibiydi. Telefonun öteki ucundan kulağını dolduran homurtusunun iyiye işaret olduğunu düşündü.

“Beni işe almaya karar verdiğin için her gün şükrettiğini sen de biliyorsun,” diye karşılık verdi Sydney tüm şirinliğiyle.

Adamsa sadece homurdanmakla yetindi. Niall, bir CIA ajanına gönülsüzce eşlik ederken şans eseri Sydney’nin lise kampüsünü ziyaret etmiş ve onu okulun boks ekipmanlarından bazılarını çalmak için spor salonu kapısının kilidini kırarken enselemişti. Ona ne yaptığını sorduğunda Sydney, onu iyi İngilizce konuşmadığına ikna etmek için Rusça birkaç cümleyi arka arkaya öyle düzgün bir şekilde sıralamıştı ki Niall anadilinin Rusça olduğuna neredeyse inanmıştı.

Sessiz harflerin, demişti, adamın ona çektiği nutuğu hâlâ hatırlıyordu.

Sydney ise masumca başını sallamıştı.

Bu kadar vurgulama, demişti. *Foyanı açığa çıkarıyor. Yine de oldukça iyisin.*

Niall’ın sözleriyle içini dolduran gurur Sydney’yi şaşırtmıştı. Onu ispiyonlamamayı kabul ettikten sonra birkaç soru sormuş, kendi kendine öğrendiği diğer bir düzine dildeki konuşmasını kontrol etmiş ve ardından Panase Grup için çalışmak üzere bir eğitim programına katılmak isteyip istemediğini sormuştu.

Bu bir turizm şirketi falan mı? diye sorduğunu anımsıyordu.

Öyle de denebilir, demişti Niall.

Ne olduğu umurumda değil. Ben varım.

Harika.

Ama bir şartım var.

Niall bir kaşını havaya kaldırmıştı, muhtemelen asık suratlı bir ergenin talepleri onu eğlendirmişti. *Para mı?* diye sormuştu. *Stajyerlerimize iyi para öderiz.*

Hayır, diye yanıtlamıştı Sydney. *Bu kasabadan bir çıkış bileti.*

Niall ona sorgulayıcı bir bakış atmıştı. *Tek yön mü?*

Sydney başıyla onaylamıştı. *Yarın. Hatta mümkünse bugün.*

Niall’ın bir kez olsun aile ilişkilerine burnunu sokmamış

olmasına hâlâ minnettardı. Belki de bir ajan grubu için çalıştığından ona dair ne varsa her şeyi zaten bildiği için bunu hiç yapmamıştı. Belki o da Sydney'nin geldiği türden bir taşra kasabasından işe alındığı içindi, böyle kasabaların ardına bakmadan kaçmak isteyen insanlarla dolu olduğunu bildiği için.

Sydney nedenini bilmese de Niall, *Her şeyi ayarlayabiliriz*, demişti.

Ne ona inanmıştı ne de *ayarlayabiliriz* derken kimi kastettiğini anlamıştı. Fakat bir saat sonra eve döndüğünde gerçekten de garaj yolunun dışında onu bekleyen siyah bir araba görmüştü. Sydney eve girmeye bile tenezzül etmemişti.

"Sesin bugün kulağa ekstra mutsuz geliyor," dedi Sydney. "Gerçekten harika bir görev olmalı."

"Hem de nasıl," diye karşılık verdi Niall. "Londra'ya gidiyorsun. Birkaç partide korumalık yapmanı istiyoruz."

"Kulağa bakıcılık yapacakmışım gibi geliyor. Kimin partisi?"

"Biricik Eli Morrison'ımızın."

Bu ismi duymak Sydney'nin içini heyecan ve korkuyla doldurdu. "Beni Morrison operasyonuna mı gönderiyorsun?" diye tısladı dişlerinin arasından.

"Her şey yolunda giderse bu, son Morrison operasyonu olacak."

Sydney, Eli Morrison'ı hedef almış ve her biri adamı parmaklıkların ardına tıkmak için yepyeni bir girişimle planlanmış ama yeterince yanına yaklaşamadıkları ve kanıt toplayamadıkları veya suç baronunun rüşvetle yanına çektiği yüksek rütbeli bir yetkili yüzünden başarısızlıkla sonuçlanmış en az dört CIA operasyonu hatırlıyordu. Adamları şehrin limanından otuz ton kokain geçirirken adamın Hamburg'da açılan yeni çocuk hastanesinin kurdele kesme töreni sırasında çekilmiş görüntülerini izlemiş, Fransa cumhurbaşkanıyla el sıkışırken fotoğraf vermesinden saatler sonra bir rehineyi çekiçle öldüresiye dövdüğüne dair raporları duymuş, adamları gizli bir yerde koca bir aileyi katlederken sandalyesinde oturup şarabını yudumladığını görmüştü.

Sydney'nin kâbuslarına musallat olan, aslında olduğu canavarı kaliteli takım elbiselerin, havalı bir aksanın ve güçlü arkadaşlıkların arkasına nasıl saklayacağını bilen bir tipti. Çatlakların arasından nasıl sıyrılacağını iyi bilen türden.

“Görev detayları peki?” diye sordu.

“Elimize yakın çevresine iki ajan sokmak için nadir bir fırsat geçti – ve onlardan biri sen olacaksın. Morrison'ın hafife alacağı, etrafında kendini kasmayacağı birini görmesi gerekiyor. En zeki ajanlarımızdan birisin evlat ve kusura bakma ama araştırıp da bulabileceği pek de ilginç bir yanın yok.”

“Peki kimin koruması olacağım? İkinci ajan kim?”

Niall duraksadı. “Biraz ünlü bir adam,” dedi en sonunda.

Sydney'nin heyecanı yerini şüpheye bıraktı. “Öyle mi? Onu tanıyor muyum bari?”

“Winter Young ismi sana bir şey çağrıştırıyor mu?”

Sydney, balkonundan dışarı bön bön bakıp hemen ardından gözlerini sıkıca yumdu. Yanlış duymuş olmalıydı. Evinin etrafındaki reklam panoları hâlâ onun videolarını oynatıyordu.

“Alo? Orada mısın?”

“İçerideki adamımız olması için bir pop yıldızı mı seçtiniz?” diye sordu şaşkınlık içinde.

“Şikâyetlerini Sauda'ya ilet, bana değil,” dedi iç çekerek. “Ancak Morrison'm bu kadar yakınına girebilecek bir ajan bulmayı hiç başaramadık. Winter Young kızının doğum günü için özel bir konser vermek üzere bizzat davet edildi ve bu şimdiye dek elimize geçmiş en iyi fırsat.”

“Hayır.”

“Müzisyenlerden nefret ettiğini biliyorum ama bir düşün.”

“Beni gerçekten de ona bakıcılık yapmaya gönderiyorsun, değil mi?”

“Faydası dokunur mu bilmem ama arabada kısa bir sohbetimiz oldu ve biraz alaycı olsa da fena biri sayılmaz.”

“Sabırsızlanıyorum,” dedi.

“Dürüst olmam gerekirse kendimi seninle konuşuyormuş gibi hissettim.”

“Peki hedefimiz ne?”

“Tek bir kanıt. Onu ele geçirmeyi başarırsanız kızının doğum günü kutlamasının ertesi sabahı Morrison’ın işini bitirebiliriz.”

Sydney’nin bakışları uzaktaki reklam panolarına takıldı. Başka haberlere geçmeye hazırlandıklarından birkaçı kararmıştı ama genç adamın belli belirsiz silüetini hâlâ ekranda görebiliyordu.

Böyle bir göreve bir pop yıldızı göndermenin büyük bir hata olduğu hissini üzerinden atamıyordu. Eli Morrison sadece bir suç baronu değildi. Bir keresinde bir iş insanına suikast emri vermiş ve ardında dedektiflerin bulması için özenle yan yana dizilmiş uzuvlardan başka hiçbir şey bırakmamıştı. Başka bir seferinde de ekibinden birinin köstebek olduğunu sadece ziyafet masasının ortasına yerleştirmek için seçtiği çiçeklerden anlamıştı; adam –ve tüm ailesi– o gece sırta kadem basmıştı. Eli’nin her yerde gözü kulağı vardı. Onu alt etmek kusursuz hassasiyet gerektiren bir işti. Hiçbir şey gözünden kaçmazdı. Birini kendi elleriyle öldürmekten hiç çekinmezdi ve paçasını sıyırmayı da ima başarırdı.

Uzun lafın kısıası Winter Young’ı bu işe sokma düşüncesi kulağa gülünç geliyordu. Böyle bir hedefle yüzleşebileceğini kanıtlayacak ne yapmıştı? Onu eğitecek zamanları olmuş muydu? Ya Londra’ya inmelerinin üzerinden henüz beş dakika geçmişken foyalarını ortaya çıkarırsa? Morrison’ın adamlarına kellelerini uçurmalarını emretmesinin nedeni olabilir miydi? Sydney bu düşünceyle yüzünü buruşturdu, ölümünün bir pop yıldızının ne kadar aptal olduğuna bağlı olması düşüncesi onu sinirlendiriyordu.

“Ee?” diye sordu Niall. “Var mısın yok musun?”

Sydney neredeyse gülecekti. Niall cevabının evet olacağını bal gibi biliyordu. Sydney hiçbir görevi geri çevirmezdi. Bir balık nasıl okyanusa aitse o da bu işe aitti. Bu işe dair her şey –gizlilik,

titiz planlamalar, kötü insanlara hak ettikleri bedeli ödetmenin verdiği tatmin– onu geçmişinden bir adım daha uzaklaştırıp geleceğine, yolunu ve kendini ne uğruna riske atacağını seçtiği, yaptığı şeyde çok daha iyi olabileceği bir yere götürüyordu.

Sydney dudaklarını birbirine bastırdı. Bu görev Winter için ne anlama geliyordu. Sadece biraz eğlence ve gelecekte ajan olarak çalışmakla övünebilmek mi? Panase'nin teklifini geri çevirseydi evine, milyonlarca hayranına ve hiçbir şeyin umurunda olmadığı varlıklı hayatına dönmeyecek miydi? Ya yarı yolda artık bunu yapmak istemediğine karar verip görevi bırakmak isterse?

Sydney öfkesinin yeniden kabardığını hissetti. Her görevi kabul etmesi hepsini sevmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

“Hiç acele etme, Syd,” diye homurdandı Niall.

Sydney bakışlarını reklam panolarından çekti.

“Varım,” dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye karşılık verdi Niall, sesinin tonunu hiç değiştirmeden. “Araba çoktan aşağıda, seni bekliyor. Merkeze gel. Yapmamız gereken çok iş var.”

4

Panase Grup

Winter, Panase Grup'un merkezinde ne görmeyi beklediğini bilmiyordu.

Los Angeles'taki özel güvenlikle korunan mahallesindeki evinden otomatik sürüş sistemiyle donatılmış, camları dışarıdakilerin onu görememesi için sahte bir manzarayla karartılmış alalade siyah bir arabayla alınmıştı. Havalimanının VIP terminalinden sessiz sedasız özel bir uçağa bindirilmiş ve üç saat sonra Saint Paul, Minnesota'ya inmişti.

Yanında her zamanki kortejinden hiç kimse yoktu; ne korumaları, ne Claire, ne Leo, ne Dameon ne de asistanları ona eşlik ediyordu. Evinin yakınlarında kamp kurmaya karar vermiş iki paparazzinin gördüğü tek şey içinde sürücüsü olmayan yabancı bir arabanın gidişiydi.

İki gece önce yaşadığı olaylara dair Claire'e tek bir kelime etmemişti. Ajan Sauda ve Niall, söz verdikleri gibi konuşmalarının ardından onu otele bırakmışlardı ve Winter kendisine haber vermeden stadyumu terk ettiği için Claire'den küçük bir azar işitmişti. Leo ve Dameon'la akşam yemeği yemiş ve gece üç gibi yatmıştı. İki saat sonra erken saate koydukları bir fotoğraf çekimi için uyanmış, sonra da eve uçmuştu. Kimseye bir şey söylememişti.

Daha sonra havalimanındayken Claire ona bir mesaj atıp haberleri vermişti.

Milyarder Eli Morrison özel bir konser için seni istiyor, diye yazmıştı, sonuna bir sürü ünlem işareti ekleyerek, Eşek yüküyle paradan bahsediyorum! Müsait olduğunda konuşalım.

Claire'in mesajı Winter'ın o arabanın arkasındaki tuhaf görüşmenin bir hayal olmadığını kanıtlıyordu. Panase Grup gerçkti. Suda gerçekten de ona gizli ajan olmasını teklif etmişti.

Winter, Claire'den sır sakladığı için kendini biraz kötü hissediyordu. Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca ona en kötüsünden en iyisine kadar her şeyini anlatmıştı. Fakat bu sefer cevabı sadece tek kelimelikti: *Elbette.*

Claire'in daha sonra açıkladığı ayrıntılar Sauda'nın ona anlattığı her şeyle örtüşüyordu. Morrison'ın kızı en büyük hayranıydı. Londra'da özel bir konser verecekti. On bin konuk özel bir uçak filosuyla partiye katılacaktı.

Winter telefonu kapatmasının hemen ardından tuvalete koşup tüm gerginliğini kusarak boşaltmıştı.

O zamandan beri uyuduğu azıcık uykuya da Artie'yle ilgili kâbuslar musallat olmuştu. Tek başına oturmuş, iskelenin ışıklarının sönmesiyle karanlığa bürünmüş okyanusa bakarken yanında karanlık bir siluetin oturduğunu hissetmişti. Siluet Artie'ye benziyordu ama yüz hatlarını seçmeye ne kadar uğraşırsa uğraşsın hiçbir şey görememişti. Rüyasında gördüğü adamla konuşmaya çalıştığını hatırlamasa da uyandığında boğazı sanki bütün gece bağırmış gibi ağrıyordu.

Şimdiyse gözlerini şehrin manzarasına dikmiş, iç çekip şakaklarını ovuşturuyordu. Genellikle her seyahat edişinde kendini kafasında yaptığı bestelere dalıp gitmiş bulurdu fakat bugün zihninde dolanan müzik parçaları bir o yana bir bu yana savruluyor, bir türlü bir araya gelmiyordu. Yaşananların hiçbiri gerçek değilmiş gibi hissettiriyordu. Belki de hâlâ uyuyordu.

Nihayet, bir saatin ardından, araba bir kapıdan geçip bir binanın arka tarafında durdu.

Saint Paul'daki yeni lüks otellerden birinde, şehir merkezindeki Claremont'taydı. Arabadan inerken binanın girişini çevreleyen Yunan tarzı sütunlara baktı, daha sonra bakışlarını geçtiği kapının ardındaki anacaddeye, diğer arabaların otelin önünde yolcu indirip bindirdiği yere çevirdi.

Genç bir görevli kapıyı onun için açtı. Ceketinin yakasında otelin özenle işlenmiş armasını taşıyan altın bir rozet parıltıyordu.

"Trafiğe mi takıldınız, Bay Young?" diye sordu kadın nazik bir sesle, Winter kapıdan geçtiği sırada.

"Sanırım," diye yanıtladı Winter, şaşkın bakışlarını ona çevirerek. "Sen nasıl..."

Kadın bileğindeki saatin ekranına hafifçe vurdu. "Araç bana konumunuz ve yol durumu hakkmda güncellemeler gönderiyordu. Benimle gelin, Bay Young. Ekibinizi bekletmek istemeyiz."

Winter'ın ekibi. Sadece alışık olduğu gibi değil.

Sessiz bir koridorda ilerleyip gösterişli bir yemek salonunun kubbeli avlusuna ulaştılar. Winter restoranın adının en yakınındaki sütuna kazınmış olduğunu fark etti.

TANRILARIN YEMEĞİ

Avlunun ilerisinde hiçbir şeyden haberi olmayan misafirlerin boğuk gürültüsünü duyabildiği otelin ana lobisine uzanan başka koridor yer alıyordu.

Fakat bu avlu sanki sadece özel etkinlikler için kullanılıyor-muş gibi altın renkli bir halatla otelin geri kalanından ayrılmıştı. Tepeden sarkan devasa avize, kubbenin sarmal şekilli cam işle-melerinden yansıyan ışık huzmeleriyle aydınlanıyordu. Duvar-lar boyunca yan yana sıralanmış mermer sütunların arasmdaki boşluklar Avrupa'nın doğa manzaralarıyla kaplıydı. İçeriye dol-duran yemek masaları ve sandalyeler alçak sesle birbirleriyle

muhabbet eden şık giyimli misafirlerle doluydu. Havaya hafif bir şeker ve yasemin kokusu hâkimdi.

Winter gözlerini kırıpıştırarak önündeki manzaraya baktı. Konuklardan bazıları kim olduğunu anlamak istercesine başlarını kaldırıp ona baktı –hatta birkaçı ona gülümsedi bile– ve sohbetlerine geri döndü. Winter en son ne zaman bir ortamda ortalığı ayağa kaldırmadığını hatırlayamıyordu bile, market alışverişleri bile olaysız geçmezdi. Kendini başka bir boyuta geçmiş gibi hissediyordu, kendinden başka tutunabileceği hiçbir dalı, sığınabileceği bir limanı olmadığına dair garip bir duygu onu ele geçirdi. Dalgın dalgın bileğindeki deri bileklikle oynamaya başladı.

“Bu taraftan, Bay Young,” dedi otel görevlisi, onu avludan uzanan başka bir koridora doğru götürürken. “Özel oda size ayrıldı.”

Koridorun sonunda bir metal detektörü ve bir güvenlik görevlisi vardı. Güvenlik ikisini de kontrolden geçirdi –bilekliklerini ve takılarını taradı, kimliklerini kontrol etti ve bir dizi temel soru sordu– ve ardından yanındaki otel görevlisiyle koridorun kalan kısmını katedip küçük bir asansöre ulaştılar. Asansörün kapısı hoş bir çan sesiyle aralandı.

Görevli kadın elini bir kez daha Winter’a doğru uzattı. “Önden buyurun,” dedi.

“Panase bir otel restoranının içinde mi?” diye sordu Winter, kapılar kapanırken.

“Michelin yıldızlı bir restoranın,” diye düzeltti kadın, sanki sözlerine gücenmişçesine. “Bazen sırları saklamanın en iyi yolu onları göz önüne koymaktır, Bay Young. Bu arada telefonunuz burada çekmeyecektir. İçeride yalnızca kuruluşun ekipmanları çalışır. Konum takip cihazlarına izin verilmez. Üzgünüm.”

Asansörün kapıları tekrar açıldığında az öncekinden pek de farklı olmayan koridora adım attılar; aralarındaki tek fark kadının bu sefer ani bir dönüş yapıp bir dizi çift kanatlı kapıdan geçmesiydi. “Bu taraftan,” dedi kadın.

Harıl harıl çalışan bir mutfığa girdiler. Winter’ın burun de-

likleri tereyağı ve kavrulmuş sarımsak kokusuyla doldu. Beyaz önlüklü ve uzun şapkalı mutfak personeli koşuşturarak yanından geçiyor, ara sıra göz göze geldiklerinde adının içeride yakıldığını duyuyordu.

Mutfakta ilerleyip köşeyi döndüklerinde devasa buzdolaplarının sıralandığı bir duvarla karşılaştılar. Görevli kadın ikinci buzdolabının kapağını açtı.

Hemen ardından da içine girdi.

Winter donakaldı. Buzdolabının ardında uzun bir koridor saklıydı ve kadın içeride onu bekliyordu.

“Beni takip edin lütfen,” dedi nazik bir tavırla, sanki yaptıkları şey dünyanın en normal şeyiymiş gibi.

Belki de Winter’ın Claire’e nereye gittiğini söylememesinin hiçbir önemi yoktu, zaten ona inanmazdı. Tereddütle koridora adım attığında buzdolabı arkasından kapandı.

Koridorun sonunda bir kapı daha yer alıyordu, kadın bir şifreyi tuşladığında geçtikleri ilk koridoru andıran, cilalı meşeden yapılmış gibi görünen ve her birinin üzerinde otelin arması şeklinde pirinç tokmaklar bulunan gösterişli bir koridora ulaştılar.

Kadın en sonunda kapılardan birinin önünde durdu ve kapı tokmağına bir kez vurdu, çıkan ses garip bir şekilde metalikti. Winter tam da o sırada kapının ahşaptan değil, çelikten yapıldığını fark etti. Kapı bir klik sesiyle açılarak onu ve görevli kadını içeri aldı.

“Winter Young geldi,” dedi kadın ve dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

İçerisi yüksek tavandan sarkan başka bir avize ve duvarlara sıralanmış dışarıdakine benzer mermer sütunlarıyla kaliteli bir restoranın özel yemek odasına benziyordu.

Görünürde tek bir pencere bile yoktu.

Winter şık tabakların ardında oturan üç kişi gördü. İkisi stadyumun dışındaki arabaya bindiğinde tanıştığı ajanlar Niall ve Sauda’ydı. Bugün gür kaşlı, kusursuz şekilde kesilmiş sakallı Niall’in üzerinde iri cüssesi içine zar zor sığıyormuş gibi

görünen mavi renkli şık bir takım elbise varken Sauda, başörtüsünden ayakkabılarına kadar yeşilin oldukça açık bir tonuna bürünmüştü. Üzerlerindeki renkler odanın donuk gri rengine tezat oluşturuyordu. İkisinin de yakasında otel görevlisi kadında gördüğü altın broş takılıydı.

“Hoş geldin,” diye homurdandı Niall, her zamanki huysuzluğuyla.

“Panase’nin logosu otelinkiyle aynı mı?” diye sordu Winter, gözleri hâlâ broşların üzerindeydi.

“Nasıl yani?” dedi Sauda, yüzündeki gülümsemeyle. “Bizler yalnızca otel personeliyiz.”

Winter burnundan alaycı bir nefes verdi. Gözlerini yeniden odanın içinde gezdirdiğinde yemek salonu görüntüsünün ardında görülmemiş bir teknoloji yattığını fark etti. Duvarlar yerden tavana kadar ekranlarla kaplanmıştı. Winter kapının önünde dikilirken en yakınındaki ekranda adını ve profilini gösteren metinler belirdi.

Winter Young

19 Yaşında

Doğum yeri: Los Angeles, Kaliforniya, ABD

Etnik köken: Çinli-Amerikalı

Bilgiler akmaya devam ediyor, ev adresinden sosyal güvenlik numarasına, en sık gittiği restorandan görüştüğü son telefon numarasını kadar her şeyi gösteriyordu. Winter’ın tepesi attı.

Sauda başıyla ekranları işaret etti. “Karargâhımızın sevimli yapay zekâsı Avalon, binaya ilk kez adım atan herkesin verilerini incelemeyi çok sever. Ama endişelenmeyin. Bunların hiçbiri bilmediğimiz şeyler değil.”

Winter bunun kendisini daha mı iyi yoksa daha mı kötü hissettirdiğine karar vermekle meşgulken ekrandaki metin kaybolup yerini tek bir satıra bıraktı.

Günaydın, Winter Young! Panase'ye hoş geldiniz.

"Ya Avalon kendi kafasına göre hareket etmeye başlarsa?" diye sordu Winter, bakışlarını ajanlara çevirmeden.

"Çok fazla film izlemiştiniz. Otursanıza," dedi Sauda, elini masadaki boş sandalyeye doğru uzatarak.

Winter'ın midesi kadının sözlerine karşılık guruldadı. Bambu kapta buharla pişirilmiş *bao*, pırıl pırıl görünen çayda kaynatılmış yumurta ve sanki mutfaktan az önce gelmiş gibi yüzeyi hâlâ hafifçe fokurdamaya devam eden bir kâse sıcak yulaf lapasının önüne tereddütle oturdu.

"En sevdiğim geç kahvaltı demek?" dedi, bakışlarını Sauda'ya çevirerek. Onun hakkında ne kadar şey biliyorlardı?

"Ne tesadüf." Sauda gülümseyip gözlerini yanında oturan ve henüz hiçbir şey söylememiş olan üçüncü kişiye çevirdi. "Sydney Cossette'le tanışın. Korumanız o olacak."

Winter dikkatini genç kadına çevirdi.

Demek kendisine eşlik edecek Panase ajanı, Çakal oydu. Üzerine siyah bir kot pantolon ve yakasında broş olan siyah bomber ceket giymiş, beyaz tenli, çene hizasında biten dalgalı, sarı saçlı kadın hemen hemen kendisiyle yaşıt gibi görünüyordu.

İlk bakışta, muhtemelen olduğundan daha yaşlı olduğunu varsayabilirdi. Hatta hepsi Panase'nin merkezinde oturmuyor olsalardı Winter, bu genç kadının eski sınıf arkadaşlarından biri olduğunu bile düşünebilirdi. Kızın öyle bir yüzü vardı ki insan kendini bir kez daha bakmaktan alıkoyamazdı, küçük ve kalp şekilliymiş, gözleri olmasa neredeyse masumane bir güzelliği olduğu bile söylenebilirdi. Onu tereddütte düşüren de tam olarak buydu, buz gibi bakan koyu mavi gözleri, Niall'inkilere taş çıkaran bir çift çatık, gür kaşın altında düşünceli bir tavırla ona bakıyordu. Ardında koca bir dünya –sırlar, bilgiler, bilmediği ve biraz da sormaya korktuğu fikirler– saklıyorlardı. Son beş yılını dünyanın dört bir yanındaki kalabalıkların gözü önünde geçir-

miş olsa da kızın bakışları bir şekilde onu tedirgin ediyordu. Hiç alışık olmadığı şekilde, sanki Winter bir insandan ziyade büyük bir veri yığınıymış da ona dair her şeyi kendi metoduyla ezberlemeye çalışıyormuş gibi bakıyordu.

“Yakından farklı görünüyormuşsun,” diye selamladı genç kadın onu, sesi hafif pürüzlü ve beklediğinden daha kalındı.

“Seninle tanışmak da çok güzel,” diye karşılık verdi Winter, monoton bir sesle. “Ne zamandır Panase Grup’la çalışıyorsun?”

“Toplantılara zamanında gelecek kadar uzun süredir,” diye yanıtladı kız.

“Kusura bakma,” diye mırıldandı alaycı bir tavırla, sözlerinin canını yakmasından rahatsız olmuştu. “Buzdolabı tünelinden geçerken kayboldum.”

Sydney, yüzünü Niall’a döndü. “Haklıymışsın,” dedi tüm ifadesizliğiyle. “Çok komik biriymiş.”

“Kibar ol, Sydney ve risottonu yemeye devam et,” diye uyardı Niall, kaşlarını daha da çatarak. Hemen ardından gözlerini ortağına çevirdi. “Ne diyordun, Sauda?”

“Şu anda güvenli bilgi odasındasınız,” dedi Sauda, Winter’a. “Buraya GBO diyoruz. Bu, içeride açıklanan hiçbir bilginin özel izin olmadan odaya giremeyeceği ya da dışarı çıkamayacağı anlamına geliyor. Duvarlar onaylanan ekipmanlar dışındaki herhangi bir sinyalin iletilmesini önleyecek şekilde tasarlanmıştır. Önünüzdeki geç kahvaltınız bile gizli bir bilgi. Demem o ki yulaf lapamızın ne kadar güzel olduğunu gidip de menajerinize anlatmayın.”

Winter kadının yüzünü inceledi. “Peki ya bunu reddedersen?” diye sordu.

“Menajerine lapamızı övmeyi mi?”

“Arabadaki teklifinizi.” Kaşlarını çatı. “Sizinle çalışacağıma dair hiçbir garanti vermememe rağmen bana çok fazla şey anlattın.”

Kadının dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sizi araştırmaya o gece başlamadık. Açıkçası aylardır bununla uğra-

şıyorduk. Size, ekibinize, yaptığınız müziğe ve inandığınız şeylere dair bilgi topluyorduk. Sizin için önemli olan şeyleri araştırıyorduk. Sürekli risk alırsız, Bay Young, ancak bunlar hesaplanmış risklerdir ve sizi o arabaya aldığımızda hayatınızı sorguladığınız bir dönemden geçtiğinizden haberdardık. Bu da sizi ideal bir potansiyel aday yapıyor. Avalon teklifimizi kabul etme ihtimalinizi yüzde doksan üç olarak hesapladı.”

Winter ağzını açsa da hemen geri kapadı. Kadının söylediği sayı zihninde yankılanıyordu. Aylardır onu psikanalize tabi tutuyorlardı.

“Peki Avalon’un hesaplamaları ne kadar doğru?” diye sordu en sonunda. Ani bir hareketle omzunun üzerinden duvarlara baktı. “Avalon, tatlı olduğumu düşünüyor musun?”

Bir saniye sonra duvardan bir yazı akmaya başladı.

Çevrimiçi verilere dayanarak hesaplanan sevimsizlik oranı %89.

Winter, Sauda’ya dönüp gücenmiş gibi gözlerini kıstı. “Gördüğün gibi düzgün çalışmıyor.”

Sauda çatalını bırakıp, “Avalon, ışıkları kıs ve görev bilgilerini yükle,” dedi.

Oda loş bir karanlığa büründü. Bu sırada Niall elini hafifçe masaya vurup yukarı doğru kaydırды. Tabakların üzerinde beliren iki fotoğraf, hareketiyle birlikte kayarak masanın üzerinde havada asılı kaldı.

Fotoğraflardan birinde saçları başının üzerinde toplanmış, büyük gözlü ve masum bakışlı, yüzünde ağırbaşlı, biraz da kaybolmuş bir ifade olan Winter’ın yaşlarında bir genç kız vardı. Ötekindeyse altmışlı yaşlarının sonunda, kızın babası olduğu apaçık ortada, yuvarlak gözlüklü ve yüzünde kızının masumiyetinden eser olmayan bir adam yer alıyordu; etrafını kendisiyle uğraşmaması gerektiği konusunda uyaran türden bir karizmaya sahip, özenli ve kurnaz bir iş insanıydı.

“Eli Morrison yıllardır hedefimizde,” diye açıkladı Niall. “Dışarıdan bakıldığında, onu defalarca kez milyarderler listesine sokmuş meşru bir taşımacılık imparatorluğunun patronu gibi görünüyor. Gerçekteyse yasal işleri borç batağında ve servetinin büyük kısmını uyuşturucu baronları, yasadışı silah tüccarları, kaçak avcılar, insan kaçakçıları için nakliye yaparak kazandı. Muhtemelen aklınıza gelecek her türlü yasadışı şeyi taşımıştır. Siyasetçi ve polislerle arasındaki karmaşık ilişki ağı büyük limanlardan güvenli bir şekilde geçmesine olanak sağlıyor. Bu ilişkileri de onu yakalamamızı zorlaştırıyor.”

Niall elini kaydırıp iki fotoğrafın kaybolmasını sağladı ve hemen ardından havada geçmişte çekilmiş mahkeme görüntülerinin hologramları belirdi. “Birkaç yıl önce CIA onu dolandırıcılık suçlamasıyla tutuklamayı başardı, ancak hapis cezası almadan yalnızca bir yıl gözetim altında tutulmasını sağlayan bir anlaşmayla paçasını kurtarmayı başardı. Böylece CIA bize geldi. Daha iyi bir ceza alması için ona karşı kullanabileceğimiz güçlü kanıtlara ihtiyacımız var, CIA’in çok fazla bürokrasiyle uğraşmasını gerektirecek türden kanıtlara.”

Sauda sıırttı. “Diğer bir deyişle, CIA’in ahlaki ilkelerine ters düşecek, çok fazla onay gerektirecek türden kanıtlara.”

Sauda konuşurken Sydney yerinde kıpırdandı. Winter’ın bakışları ona kaydığında kızın burnundan sessiz, küçük bir nefes alıp dudaklarının arasından sakince verdiğini gördü.

“Pekâlâ,” dedi Sydney. “Ne bulmamız gerekiyor?”

“Sadece bir şey.” Niall kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. “Eli Morrison’ın son nakliye defterindeki kanıtlar.”

Winter midesindeki yumrunun büyüdüğünü hissedebiliyordu. “Peki bu defter ne için?” diye sordu.

“Korkasya’daki kurumsal bir tedarikçiden Güney Afrika’nın Cape Town şehrine gidecek büyük miktarda yasadışı kimyasal madde sevkiyatı için.” Sauda havaya dokunduğunda mahkeme resimleri kaybolup yerini Estonya ile Rusya arasında sıkışmış ülkeyi vurgulayan bir Doğu Avrupa haritasına bıraktı.

Niall iç çekti. "Bu herhangi bir yasadışı silah malzemesinden ibaret değil," dedi. "Hiroşima ve Nagasaki'ye atılan atom bombalarının gerçek görüntülerini izlediniz mi?"

Winter izlememişti. Bir zamanlar öğrenciyken izlediği bir belgeselde ABD'deki bir test sahasına atılan nükleer bombayı, patlamanın etrafındaki dünyayı yutarken ağaçları nasıl yana doğru eğdiğini hatırladı. Her şey o kadar bunaltıcı görünüyordu ki sınıf arkadaşlarından bazıları bu manzaraya gülmüştü bile.

"Laboratuvar ortamında geliştirilmiş yeni bir kimyasal var, ismi Paramesyum," diye açıkladı Niall, "bunu kimyasal savaşın atom bombasına cevabı olarak görüyoruz. Korkasya'nın terörist hücresi, İsviçre'deki başka bir kardeş hücreyle birlikte çalışarak bu kimyasalı üretiyor ve insan deneyleri için gönderecekleri kilolarca Paramesyum'u taşıması için Morrison'm nakliye imparatorluğuna güveniyorlar. Bir şehir merkezinde Paramesyum bombası patlatmak kimyasalı bir nebze olsun soluyan herkesi, yüz binlerce insanı öldürebilir."

Sözleri sus pus olmuş gergin odada asılı kaldı.

"Diğer bir deyişle," dedi alçak sesle, "yeni bir dünya savaşını önlemek üzereyiz."

Winter artık olan biteni kendi bedeninden değil de uzaktan izlediği, bunun yaklaşan gösteri için yapılan bir bilgilendirme toplantısından ziyade kendini tam olarak neye bulaştıracağına dair bir uyarı olduğu gibi garip bir hisse kapıldı. Kendini sanki onu öldürecek kadar soğuk bir suya adım atmış gibi hissediyordu.

Karşısında oturan Sydney kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar sessizce bir kez daha sakın bir nefes alıp yavaşça ağzından verdi.

"Morrison'ın bu kimyasalı en büyük kargo gemilerinden birine saklayıp sevkiyata çoktan başladığını biliyoruz," diye devam etti Sauda. "Kiel Kanalı'nda sevkiyatın Londra'ya geçmesine izin veren müttefikleri varmış gibi görünüyor." Bir an duraksayıp önce Kuzey ve Baltık denizlerini birbirine bağlayan

Almanya'daki kanala, sonra da İspanya'yla Fas arasındaki dar-boğaza dokundu. "Sevkiyatı Cebelitarık Limanı'na ulaşmadan önce durdurmamız gerekiyor, buraya ulaştıklarında arkada iz bırakmamak için kimyasallar başka bir gemiye aktarılacak. Fakat arama iznine ihtiyacımız var ve elimizde bu anlaşmanın kanıtı olmadan izni alamayız."

"Yani yapmamız gereken tek şey bir tür defter bulmak mı?" diye sordu Sydney. "Yaptığı sevkiyatların ve anlaşmaların kaydını tutuyor mudur ki?"

Niall başıyla onaylayarak karşılık verdi. "Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi büyük bir kısmı el sıkışılarak yapılmış sözlü anlaşmalar. Ancak milyar dolarlık bir şirket yöneten herkes gibi Morrison'ın da düzgün bir muhasebeye ihtiyacı var. Yasadışı ticaret faaliyetlerine dair her türlü bilginin istisnasız çevrimdışı vaziyette, Londra'da bir yerlere sakladığı bir dizi sürücüde tutulduğuna inanıyoruz."

"Yani o sürücülere ihtiyacımız var," dedi Sydney.

"O sürücülere ihtiyacımız var," diye tekrarladı Sauda, başıyla onaylayarak.

Sydney tek kaşını havaya kaldırdı. "Kızının doğum günü partisi de tam bu zamana denk gelmiş, ne tesadüf ama."

Sauda bir an için onu işaret etti. "Fırsat ayağınıza geldi," dedi. "Yakında sevkiyat yola çıktığında, Morrison müşterilerini Londra'da ağırlayacak ve bu toplantılarına paravan olması için kızına dünyanın en büyük partisini düzenleyecek. Devlet başkanlarının yanı sıra diğer ünlüler ve seçkin zenginler de orada olacak. Ortada o hafta Londra'ya gelen herhangi birinin Morrison'm kızı için orada olmadığını düşündürtecek hiçbir neden yok. Büyük bir anlaşma için aynı ölçüde büyük bir paravan."

"Programımın boş olması ne büyük şans," diye mırıldandı Winter.

"Hem de nasıl," diye yanıtladı Sydney.

"Seni işe alacağımı mı sanıyorsun?"

"Tabii paran yeterse."

“Yeter,” diye homurdandı Niall ve ikisi de birden sustu. “Tartışmanızı işe saklayın.”

“Şu deftere nasıl ulaşacağız?” diye sordu Winter. “Elleriyle bize teslim edeceklerini sanmıyorum.”

“Eli’in kızı,” diye yanıtladı Niall. Haritayı kaydırıp yerine aynı kızın daha önce çekilmiş başka bir fotoğrafını getirdi; Paris’te bir dükkânın önünde birkaç arkadaşıyla gülüşüyordu. “Penelope Morrison,” dedi.

“Babasının kötü şöhretine rağmen,” diye söze başladı Sauda, “araştırmalarımız Penelope’nin temiz olduğunu gösteriyor. Babasının işiyle bir alakası yok ve hayatı milyarder bir vârisin hayatı ne kadar sıradan olabilirse o kadar sıradan. Eli belki de uzun süre önce ölümcül bir hastalıktan hayatını kaybetmiş karısının yasından dolayı ona gerçekten düşkünmüş gibi görünüyor.”

Sydney bunu duyduğunda bakışlarını kaçırdı. “O canavarın bir kalbi mi varmış?” dedi buz gibi bir sesle.

“O kadar küçük ki gözden kaçırmak işten bile değil,” diye yanıtladı Sauda başıyla onaylayarak. “Ancak kızına karşı *gerçekten* korumacı davranıyor, onu kirli politikalarından uzak tutup saflığını korumak için elinden geleni yapıyor.”

“Eli’in dünya üzerinde güvendiği tek kişi Penelope Morrison,” diye ekledi Niall. “Bu da bizi babasının dünyasına onu elle tutulur bir şeyle suçlayabileceğimiz kadar yakınlaştıracak biri varsa o kişinin Penelope olduğu anlamına geliyor.”

“Babasının işiyle bir ilgisi yoksa bize ne yararı dokunur ki?” diye sordu Sydney.

Sauda gülümsedi. “Tam anlamıyla ilgisi yok denemez.”

Kadm üçüncü bir fotoğraf açtı, bu kez önlerinde ince, uzun yüzlü ve kirli sakallı, güneş gözlüklerinin ardından keskin ve ihtiyatlı gözlerle etrafa bakan genç bir adam belirdi. “Bu adam Connor Doherty, doğrudan Eli Morrison’a rapor veriyor. Dışarıdan Penelope’nin güven fonunu yönetmesine yardımcı olan genç bir mali danışman gibi görünüyor. Asıl göreviyse Eli’in kirli parasını takip edip hepsini aklamak. Ödemelerin zamanında

ve doğru miktarlarda yapılmasını, ardında hiçbir iz bırakmadan yasal para olarak bankalara aktarılmasını sağlıyor.”

“Son zamanlarda Penelope’nin babasıyla arası biraz gergin,” diye ekledi Niall. “Bunun Eli’in onu nefes aldirtmayacak kadar sıkı korumasıyla ilgili olduğunu düşünüyoruz. Babasına karşı yürüttüğü sessiz isyanın bir parçası da bir süredir içten içe hoşlandığı Connor’la sürdürdüğü gizli ilişkisi.”

Sydney alçak sesli bir ıslık çaldı. “Morrison Hanesi’nde skandal bir aşk. Bu kızı sevdim.”

“Connor bizim için gizemini koruyor ve yanına yaklaşılması neredeyse imkânsız biri. Eli’in iş toplantılarında ya da etkinliklerinde bile nadiren fotoğrafı çekiliyor. Eli’in diğer ortakları bile onu iyi tanımıyor ve Connor hepsini kendisinden uzak tutmak konusunda oldukça dikkatli. Fakat Penelope’nin fonlarını yönetmesi –ve aralarındaki ilişki– nedeniyle zaman zaman onun yanında oluyor. Partisine katılacağından oldukça eminiz.”

“Penelope nasıl biri?” diye sordu Sydney.

“Pek bilmiyoruz.” Sauda başıyla Winter’ı işaret etti. “Ama ilgi alanlarından birine hâkimiz.”

“Resim çizmek mi?” dedi Winter alaycı bir tavırla.

“Korkunç bir müzik zevki mi?” diye yanıtladı Sydney.

Winter ona cevap vermek için ağzını açtığı anda yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

Sauda, ellerini hiçbir suçu yokmuş gibi havaya kaldıran Sydney’ye kaşlarını çattı. Hemen ardından dikkatini yeniden Winter’a çevirdi. “Penelope son iki yılda verdiği konserlerin yarısından fazlasına katıldı. Bazı röportajların sırasında seyircilerin arasındaydı, hayır amacıyla düzenlenmiş müzayedelerden fiyatları iki yüz bin doları aşan iki eski sahne kıyafetini satın aldı ve hatta bir keresinde bir avuç hayranın için düzenlenen VIP sahne arkası etkinliğinde seninle tanıştı. Onu muhtemelen hatırlamıyordursundur; oldukça çekingen bir kız ve dikkat çekmemeye çalışıyor.”

Zihni istemsizce daha önce onlarca kez yaptığı tanışma et-

kinlerine kayıp, kızın yüzünü hatırlamaya çalışırken Winter yutkundu. “Gerçek bir hayran,” diye mırıldandı.

Sauda sözlerini başıyla onayladı. “Kendisinden ve babasının onu içine hapsedtiği baskıcı dünyadan uzaklaşmak için seni kullandığını düşünüyorum. Bir nevi kaçış noktası gibi yani. Fakat tıpkı Eli gibi Connor Doherty de sahiplenici bir adam. Sahip olduğu güzel şeyleri el üstünde tutuyor ve şu anda o güzel şeylerden biri de Penelope. Penelope’nin sana olan aşırı düşkünlüğünün farkında ve kız, parti boyunca yanından ayrılmazsa koruduğu mesafeyi bozmanın zor olmayacağını düşünüyorum.”

Planlarının tehlikesiyle Winter’ın omurgasından bir ürperti indi. “Onu baştan çıkarmamı mı istiyorsun?”

Sauda omuzlarını silkti. “Bizim için fark etmez. İster onunla flört et ister özgüvenli davran, canın ne isterse. Connor’ın seni tanımak isteyecek kadar kıskanmasını istiyoruz ama sana düşmanlık beslememeli.”

Winter’ın dikkati tekrar Penelope’nin yanında duran Connor Doherty’nin fotoğrafına kaydı. Müzik ve performans dışında iyi olduğu bir şey varsa o da istediği şeyi elde etmek için cazibesinin ne kadarına ihtiyacı olduğunu bilmesiydi. Ne var ki günün birinde bunu casusluk yapmak için kullanacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

“Peki, tamam,” diye mırıldandı. “Çocuk oyuncağı.”

Sauda sözlerini başıyla onayladı. “Harika. Connor’a üzerine bir şey yerleştirecek kadar yakınlaşabilirsek Sydney’nin ihtiyacımız olan kanıtı çalabileceğini düşünüyorum.”

“Planınızı eleştirmek istemem ama,” diye araya girdi Sydney, “Winter’ın gizliliğimizi koruyup koruyamayacağı konusunda ciddi endişelerim var.”

“Bana planı gayet de eleştiriyormuşsun gibi geldi,” dedi Winter.

Kız bakışlarını ona çevirdi. “AA’nın ne olduğunu bile bilmiyordun.”

Winter eliyle Sauda’yı işaret etti. “Ona söyledin mi?”

“Eh, artık biliyor,” dedi Sauda, Winter’a dönmeden önce Sydney’ye sert bir bakış atarak. “Seni göreve hazırlayacağız. Ancak oynayacağın rolün en iyi yanı, Winter, aslında her zaman yaptığın şeyleri yapacak olman. *Kendini* oynayacaksın. Sadece kendin olacaksın.”

Winter bakışlarını tekrar Sydney’ye çevirdi. Kadın gözlerini ondan kaçırıyordu ve beden diline dair her şey ona işbirliği yapmaları gerekmedikçe ondan uzak durmak için elinden gelen her şeyi yapacağını söylüyordu.

Onunla havadan sudan bile konuşmayacaktı.

Pekâlâ. Winter dudaklarını birbirine bastırıp dikkatini Sauda’ya verdi. Zaten Panase Grup’a yeni arkadaşlar edinmek için katılmamıştı. Görev sona erdiğinde ve hayatlarma geri döndüklerinde birbirlerini bir daha asla görmeleri gerekmeyecekti.

“Hâlâ hemfikir miyiz?” diye sordu Niall, bakışlarını ikisinin üzerinde gezdirerek. Kimse bir şey söylemediğinde başını sallayıp hologramı kapattı ve masanın ortasındaki Penelope’nin fotoğrafı gözden kayboldu. “Harika.” Ellerini pantolonunun ceplerine sokup Winter ve Sydney’ye gergin bir gülümseme gönderdi. “Biraz birbirinizi tanıyın. İyi anlaştığınız, hiç değilse birbirinize kibar davrandığınız izlenimi vermenizi istiyoruz.”

“Hiç bu kadar iyimser konuştuğunu duymamıştım, Niall,” dedi Sauda.

“Sırf senin için,” diye karşılık verdi Niall.

Sauda elini kalbinin üzerine koydu. “Her zamanki gibi gururum okşandı.”

Niall homurdandı. “İyimserlik benim gizli gücüm.”

Bu tanıdık cümleyi duymasıyla Winter karnına yumruk yemişe döndü. Aniden Artie’nin eski evlerindeki kanepede arkasına yaslanmış, bir deftere şarkı sözleri karalayan Winter’la dalga geçtiği bir anı geldi gözlerinin önüne.

Görüntü kaybolup gitti ve Winter kendini yeniden Niall’a bakarken buldu. Başı dönüyordu. “Bir dakika,” dedi, bir elini havaya kaldırarak. “Bunu neden söyledin?”

“Neyi söyledim?” diye sordu Niall.

“İyimserlik benim gizli gücüm.” Bakışlarını Sauda’ya çevirip sonra tekrar Niall’a döndü. “Abim bunu sürekli söylerdi. *Sen* neden söylüyorsun?”

Niall ve Sauda birbirlerine manidar bakışlar attı.

Winter’ın bakışlarıysa soğuk ve mesafeli bir hâle büründü. “Elime tutuşturduğunuz evrakları imzaladım ve anlatacaklarınızı dinledim,” diye fısıldadı. “Bana kalırsa gerçeği anlatmanızın vakti geldi.”

Sauda parmaklarını birbirine geçirip masanın üzerine koydu ve kararlı gözlerle ona baktı. “Abini Barış Gönüllüleri’ne katıldıktan bir ay sonra işe aldık,” dedi. “Bizim için çalışıyordu. Bir Panase ajanıydı.”

Tüm Dünya Aslında Gizli Bir Sahne

Winter'ın bunu bilmesi gerekirdi. Sauda ve Niall'la arasımda geçen ilk konuşma sırasında bunu tahmin etmeliydi. Fakat ölen abisinin aslında gizli bir ajan olduğu bir çırpıda kimin aklıma gelirdi ki?

Tüm o görevler. Abisinin gidip haftalar sonra geri dönmesi ve ona yaptıklarını en ince detayına kadar anlattığı hikâyeler. Hepsi bir yalandan ibaretti.

Hayır, aslında yalan sayılmazdı. Gerçekten de Barış Gönüllüleri için çalışmıştı. Yalnızca bu gerçeğin küçük bir kısmıydı.

Bir zamanlar Artie de bir arabanın arka koltuğuna oturup Sauda'nın ona yaptığı teklifi şaşkınlıkla dinlemiş miydi? Önce onu geri çevirip sonra mı teklifini kabul etmişti? Gerçekte nasıl ölmüştü?

"İyi misin?"

Winter daldığı düşüncelerden sıyrılıp başını kaldırdığında kaşlarını çatmış Sydney'yle göz göze geldi.

"Bunu kabullenmek için zamana ihtiyacın varsa," dedi Sauda, "bugünkü toplantının geri kalanını başka bir tarihe erteleyebiliriz."

"Hayır." Winter gözlerini yumdu. "Evet. Yani... bilmiyorum."

"Ne aile ama," dedi Niall.

"Annenin hiçbir şeyden haberi yoktu," diye devam etti Sau-

da, sesi artık daha nazikti. "Hâlâ da yok. Senin de bunu sürdürmeni istiyorum."

"Bana pek bir seçim şansı sunduğun söylenemez, değil mi?" diye karşılık verdi Winter. Sauda'ya kızmanın âlemi yoktu ama içinde kabaran öfkeye engel olamıyordu. Sanki böyle bir şeyi annesine söylemeyi aklının ucundan geçirirmiş gibi.

Sauda mesafeli gözlerini uzaklara çevirdi ve ayağa kalktı. "Toplantının geri kalanına hazır mısınız, Winter? Yoksa başka bir tarih mi belirlemeliyiz?"

"Sauda," dedi Niall alçak sesle.

"Ne?" Kadın başını hafifçe kaldırıp ona baktı. "Kaçınılmazı mı geciktireceğiz?"

"Çocuğun bunu hazmetmesi biraz zaman alacak." Niall bakışlarını Winter'a çevirdi. "Belki de onu biraz rahat bırakmalıyız."

"Hayır," deyiverdi Winter aniden ve odadaki üç kişi de ona döndü.

"Hayır," diye tekrarladı daha kendinden emin bir sesle. "Bana zaman vermenize ya da bir şeyleri hazmetmem için beni *rahat bırakmanıza* ihtiyacım yok. Elle tutulur bilgiler istiyorum. Bana her şeyi anlatmanız gerek. Neden sizinle çalışıyordu? Onu nereye göndermiştiniz?" Sesi daha da alçaldı, göğsündeki yumru öfkesiyle daha da büyüdü. "Abim nasıl öldü?"

Sauda'nın bu seferki gülümsemesi sanki Artie'yle olan bağlantısının Winter'ın bu görevi kabul etmesini sağlayacağını, bir şekilde kaderinin onu buraya getireceğini biliyormuş gibi hüznüydü. Kadın iç çekip ayağa kalktı. "Gerçeği mi bilmek istiyorsun?" Başıyla kapıyı işaret etti.

"Evet," dedi Winter.

Sauda kapıyı açıp gözünün ucuyla ona baktı. "O hâlde bizimle gel."

Winter kendini bir rüyanın ortasında yürüyormuş gibi hissediy-

yordu. İkinci bir asansöre ulaşana kadar diğerlerinin peşinde koridorda ilerlerken bedeni hafifçe sallanıyordu. İlkini aksine bu asansörün kapıları saydam camdan yapılmıştı. İçeri girdiklerinde kapılar tıslayarak kapandı ve üzerlerinde toplantı yaptıkları odadaki ekranlar gibi yazılar belirdi.

Nereye?

“Deneyisel Tasarım,” dedi Niall.

Ekrandaki yazılar kayboldu ve asansör hareket etmeye başladı.

“Yeraltına mı iniyoruz?” diye sordu Winter.

“Sadece birazcık,” diye yanıtladı Sauda.

Çıt çıkarmadan geçirdikleri birkaç dakikanın ardından Winter en sonunda, “Birazcık derken tam olarak ne kadar?” diye sordu.

“Yaklaşık altı yüz metre.” Sauda ona döndü. “Yeni ek işinle resmen tanışmaya hazır mısınız?”

Asansörün dışındaki karanlık boşluk yerini göz alabildiğine uzanan bir zemine bıraktığında Winter hâlâ ona nasıl cevap vereceğini düşünüyordu.

Genç adam cam kapıların ardından imkânsızmış gibi görünen yere bakakaldı.

“Yok artık,” diye fısıldadı.

Daire şekilli oda en az birkaç kat yüksekliğindeydi ve yerin üzerindeki lüks, neoklasik tarzdaki otele benzer şekilde tasarlanmıştı. İçerisi sütunlarla süslenmişti ve aralarında her biri bir salona açılan devasa taş kemerler yer alıyordu.

Kemerli salonlardan biri park hâlindeki ticari uçaklar, diğeri savaş uçaklarıyla, başka biriyse sıra sıra dizilmiş arabalarla doluydu. Üzerinde saydam camlar yer alan diğer kemerli geçitlerin kapıları kobalt mavisi tulumlar ve kasklar giymiş personelin girip çıkması için ara sıra açılıp kapanıyordu. Her bir salonun kubbeli tavanı farklı bir renge boyanmıştı.

Winter yutkundu, tekrar konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. "Artie burada mı çalıştı?"

Niall sözlerini başıyla onayladı. "Bu asansöre ilk bindiğinde neredeyse tam olarak şu an dikildiğin yerde duruyordu."

Winter ondan daha uzun boylu, yaşça daha büyük ve daha bilge abisinin hayaletini içeride hissediyor gibiydi; ellerini cebine sokmuş, gözlerini önündeki manzaraya dikmişti. Onun da ağzı Winter gibi şaşkınlıktan kocaman açılmış mıydı? Etrafta dolanıp her şeyi incelemiş miydi? Bir şaka patlatmış mıydı?

Bu nasıl gerçek olabilirdi ki?

Winter, Sydney'ye baktı. Asansörün arka kısmına yaslanmış yüzündeki neredeyse sıkılmış gibi görünen ifadeyle dalgın dalgın parmaklarını çıtlıyordu. Onu izlemeye devam ettiği sırada kızın küçük, sakinleştirici bir nefes alıp yavaşça ağzından verdiğini gördü.

Winter üçüncü kez aynı şeyi yaptığını görmüştü. Bunu aklının bir köşesine yazıp bakışlarını ondan uzaklaştırdı.

"Panase Grup, Amerikan Bağımsızlık Savaşı'ndan bu yana faaliyet gösteriyor," dedi Sauda. "Bağımsızlık Bildirisi'nin imzalanmasının ardından kurucumuz ve aynı zamanda dul ve Hughes ailesinin servetinin vârisi Charlotte May Hughes, hükümete bağlı olmayan, kendi kurallarına göre çalışabilecek kadar varlıklı ve bağımsız bir gizli teşkilat kurmanın gerekli olduğunu düşündü. Yüzyıllar içinde ajanlarımız Yeraltı Demiryolu'nu korumaktan, İç Savaş sırasında Konfederasyon'u gözetlemeye, İçki Yasası sırasında Amerikan mafyasıyla savaşmaktan İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazilere operasyon düzenlemeye kadar her olaya dahil oldu. Zaman zaman CIA ve dünyanın dört bir yanındaki diğer kurumlarla işbirliği yapsak da kimseye bağlı çalışmıyoruz." Sauda kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bayan Hughes daima doğru olanı diplomatik olana tercih etme gücünü elimizde tutmamızı istedi. Panase'de onurlandırmaya çalıştığımız inanç bu."

Arkasını dönüp başıyla devasa odayı işaret etti. "İçinde bu-

lunduğumuz oda aslında 19. yüzyılda terk edilmiş bir dizi demir madeni için tasarlanmıştı. Daha sonra burayı bir parçacık çarpıştırma laboratuvarına dönüştürmeyi planladılar. Nihayetinde laboratuvarı çölün derinliklerine taşımaya karar verdiler ve Claremont Oteli bu alan üzerine inşa edildi. Böylece oteli satın aldık ve yeraltındaki bu odayı ihtiyaçlarımızı karşılayacak şekilde donattık. Burası meraklı gözlerden kaçınmak, yeni silahların küçük ölçekli versiyonlarını denemek ve sırları gizlemek için ideal bir yer. İnsanları merkezimizden kolayca uzak tutabilmemiz ve gizemli bir yer kazdığımız için haberlere manşet olmamız da cabası.”

“Peki burası tam olarak ne?” diye sordu Winter.

“Senin ve diğer ajanlarımızın kullandığı tüm ekipmanları tuttuğumuz ve test ettiğimiz yer,” diye yanıtladı Niall, asansör sonunda durduğunda. “Silahlar, kılık değiştirmek için kıyafetler, kişiselleştirilmiş telefonlar ve dinleme cihazları. Aklına gelebilecek her şey muhtemelen içeridedir. Üzerimizdeki katların çoğu araştırma için ayrılmış. Zamanını burada ve alt katta geçireceksin.”

“Başka katlar da mı var?”

Sydney başıyla onayladı ve asansöre adım attıklarından beri ilk kez konuştu. “Altımızda eğitim katı var,” dedi. “Hepimizin alıştırma yapacak bir yere ihtiyacı var.”

Artie de buraya gelmişti. Burada çalışmış, bu gizli dünyada dolaşmıştı.

Winter’ın bakışları en sonunda Niall’a döndü. “Artie’nin görevi neydi?”

“İşe kıdemsiz bir analist olarak başladı,” diye yanıtladı adam, kapılar açılıp Sauda’nın peşine takıldıklarında. “Yanımda altı ay staj yaptı, şifreleri kırıp mesajları bize yönlendirdi. Ancak daha sonra paravanı olarak kullandığı Barış Gönüllüleri’ndeki görevi nedeniyle onu sahada görevlendirmenin daha ideal olacağına karar verdik.”

“Gerçek bir ajandı yani.”

Adam ciddi bir tavırla başını salladı. “Hem de iyi bir ajandı.”

Sesinde belli belirsiz bir hüznün vardı. Winter aniden boğazına bir yumru oturduğunu hissetti. Barış Gönüllüleri görevi için havalimanına doğru yola çıkarken abisine el sallamak için dışarı fırladığı onca zaman, aslında dünyanın en tehlikeli görevlerinden birine giden gizli bir ajana veda etmişti. Buna rağmen Artie eve her dönüşünde annesine hediyeler, Winter’a ise hediyelik eşyalar getirmiş, yemek sırasında sanki her şey normalmiş gibi sözde maceralarıyla ilgili hararetli hikâyeler anlatmıştı. Winter zaman zaman onun alışılmadık derecede sessizleştiğini fark etse de diama bunun Barış Gönüllüleri’nde çalışmanın ruhuna ağır gelmesinden kaynaklandığını düşünmüştü.

Artie gerçekte bir başına nelerin altından kalkmaya çalışmıştı?

İç i sıra sıra arabalarla dolu kemerli salonlardan birine döndüklerinde diğerlerini uyuşuk bir vaziyette takip ediyordu. İçlerinden birkaç markayı seçebiliyordu: Mercedes, Porsche, McLaren, Bugatti. Bu büyük markaların arasında süper arabalardan küçük akıllı arabalara, sıradan bir ailenin garaj yolunda görülebilecek orta seviye araçlara kadar her marka ve model araba vardı.

“Tanıdığın araçlara benziyor olabilirler,” dedi Sauda, Winter’a, “ama aslında öyle değiller. Gördüğün modellerin hiçbir i dışarıdaki dünyada bulunmuyor.” Titanyum renkli bir Mazda’nın önünde durup ellerini iki kez çırp tı.

Mazda’nın kapıları Winter’ın beklediğinin aksine yana doğru kayarak açıldı ve arkaya katlanan koltuklar ve zemindeki gizli bölmenin açılmasıyla, sedan arabanın iç i düz bir alana dönüştü.

“Yaralı insanları taşımak için,” diye açıkladı Sauda, “böylece herkesin dikkatini çekecek bir ambulans olmadan yaralarla ilgilenabiliyoruz. Dahası, kaçakçılık muhbirlerini ve yüksek riskli mültecileri içeri gizliyoruz.” Ellerini üç kez çırp tığında aracın altından keskin kenarlı dört metal üçgen fırladı. “Sizi taciz edebilecek herhangi bir arabanın tekerleklerini kesmek için.”

Hemen ardından Sauda ellerini bir kez daha çırttığında aracın tüm gövdesi değişti, tekerlekler şasinin altına girdi ve çıkan yepyeni çelik plakalar arabanın alt kısmını metalle kapattı. “Kelimenin tam anlamıyla vites değiştirip suda seyahat etmeniz gerekirse diye.”

Winter daha önce pek çok sıradışı araba görmüş olsa da bambaşka bir hâle gelmiş sedana bakarken nutku tutuldu.

Hemen yanında duran Sydney, alçak sesli bir ıslık çaldı. “Görevimiz için bunlardan birini alacak mıyız?” diye sordu.

Sauda ellerini son bir kez çırttı ve araç eski hâline dönüp yeniden bir aile arabasına benzedi. “Bu seferlik hayır. Belki başka bir görevde.”

Araba salonundan çıkıp ilerlemeye devam ettiler ve onları kemerlerin daha yukarısına taşıyacak bir platforma çıktılar. Yukarı çıktıklarında Sauda onları girişi cam bir duvarla kapatılmış başka bir salona götürdü. Avucunu üzerine yasladığında cam çıt çıkarmadan yana kayarak bir dizi bitişik bölmeyi açığa çıkardı. Kapı tıpkı açılırken olduğu gibi sessizce arkalarından kapana-
rak alt kattaki gürültüleri bıçak gibi kesti. Winter, kubbeli tavana baktığında tüyleri ürperdi. Bu kapalı alanda olmak hem rahatlatıcıydı hem de bir yeraltı mezarına adım atmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Her birinin üzerinde birer cam vitrin olan yan yana dizilmiş kaidelerin önünde durdular. Bakışları ilk vitrinin üzerinde durduğunda neye baktığını fark etmesi zaman aldı.

“Bunlar benim küpelerim,” dedi.

“Hayır, değil,” diye karşılık verdi Niall, kaba bir tavırla. “Sadece senin küpelerine benziyorlar.”

Winter şaşkınlıkla yeniden vitrine döndü. İçindeki küpeler Claire’in yıllar önce ona hediye ettiklerinin –soldakinin gümüş çerçevesindeki hafif çizige kadar– birebir kopyasıydı.

Bakışlarını birden Sauda’ya çevirdi. “Neden ki?”

Sauda parmak izini yüzeye düz bir şekilde bastırmaya özen göstererek hafifçe cam vitrinin kenarına dokundu. Cam paneller

içinde sakladığı mücevherleri ortaya çıkarmak için açan bir çiçek gibi geriye katlandı.

“Neyi bekliyorsun,” dedi başıyla Winter’ı işaret ederek. “Onlar senin.”

Winter küpelerden birini nazıkçe eline aldı. Tıpkı kendi küpeleri gibi hissettiriyordu, ancak bunların biraz daha ağır olduğu dikkatinden kaçmamıştı.

“Mücevherlerinin dünyadaki en eşsiz parçalardan olduğu bir gerçek,” diye devam etti Sauda, “ama bence bizim versiyonumuz biraz daha... gösterişli.”

Winter kaşlarını çatarak küpelere baktı. “Daha gösterişli mücevherler isteseydim stilistimi çağırırdım.”

Sauda, telefonunu çıkarıp ekranına dokundu. Hemen ardından küpeler Winter’ın sözlerini tekrar oynattı, çıkardığı ses net ve kusursuzdu. “*Daha gösterişli mücevherler isteseydim stilistimi çağırırdım.*”

Sydney, Winter’ın yüzünün aldığı ifadeye sıırttı ve bir an için düşmancıl, alaycı tavrı yerini neşeye benzer bir şeye bıraktı. Ellerini hâlâ huzursuzca kıpırdatmaya devam ettiği Winter’ın dikkatinden kaçmadı, parmaklarını sanki başka ne yapacağını bilemiyormuş gibi eklem yerlerine bastırıyordu. “Ses kalitesi oldukça iyi, değil mi?” dedi.

Winter, kendini kızın masmavi gözlerine ihtiyat ve hayranlık karışımı bir duyguyla bakarken buldu. Şimdiye dek onun gizli bir ajan olduğuna pek inanmamıştı. Sydney başını hafifçe yana eğip ona manidar bir bakış attığında sarı saçları bir perde gibi yanağının üzerine döküldü. Nedense Panase için çalışmaya başladığı ilk zamanlarında Winter kadar şaşkın görüldüğünü hayal edemiyordu.

Sauda başını salladı. “Bu gümüş küpelerin içinde dünyanın en küçük ses kayıt cihazı saklı. Yakınındaki konuşmaların çoğunu kusursuz bir ses kalitesiyle kaydedebiliyor.”

Winter sonunda bakışlarını Sydney’nin koyu mavi gözlelerinden ayırmayı başarıp Sauda’ya döndü. “Elinizin altında bu-

nun gibi gizli dinleme araçları olmasına rağmen,” dedi, “Eli Morrison’ı enelemek için gereken kanıtları hâlâ ele geçiremediniz mi?”

“Şimdiden görevden kaçmanın yolunu mu yapıyorsun?” diye karşılık verdi Sauda.

“İş benzersiz bir dinleme cihazına sahip olmakla bitmiyor,” dedi Niall. “Asıl mesele Morrison’a onu kullanabilecek kadar yakınlaşmak. Eli kimi yakınında tuttuğuna ve ağzından çıkanlara dikkat eder. Her zaman bir adım önüne geçmeye çalışıyoruz.”

“Ve bu da,” dedi Sauda, ikinci vitrine doğru ilerleyerek, “yeni yüzüğün.”

Winter bakışlarını hayatında gördüğü en güzel yüzüklerden birine çevirdi. Siyah elmaslara benzeyen mücevherlerle süslenmiş ve ucunda göz alıcı siyah renkli bir taş bulunan sarmal şekilli yüzük tıpkı bir yılanı andırıyordu. Bir nefes verdi. Bu tam da takmayı sevdiği türden, mücevher koleksiyonunun geri kalanına uyum sağlayacak bir yüzüktü. “Böyle bir yüzüğüm yok,” dedi.

“Tabii ki yok,” diye karşılık verdi Sauda. “Bunu biz tasarladık.”

Winter ona kuşkuyla bakıp kıyafetinin kolunu sıvayarak sol bileğinin etrafındaki yılan dövmesini ortaya çıkardı. “Aylardır bana özel şeyler mi tasarlıyordunuz?” diye sordu.

“Bizi amatör mü sanıyorsun?” dedi Sauda. “Elbette tasarlıyorduk.” Niall’a döndüğünde sesi takdir dolu bir hâl aldı. “Sen ve tasarım ekibi kendinizi aşmışsınız. Dövmesinin açısını bile tutturmuşsunuz.”

Sauda’nın övgüleri Niall’ın yanaklarının belli belirsiz kızarmasına neden oldu. İriyarı adam öksürüp kalın kaşlarını daha da çatı. “Yapması pek de vakit almadı,” diye homurdandı.

“Senin için önemli bir sembol olduğunu varsayıyorum?” diye sordu Sauda, yeniden Winter’a dönerek.

“Burcumun sembolü,” dedi Winter, kolunu sağa sola döndü-

rerek. "Çin takvimine göre yılan sadakat, kurnazlık ve iyi şans anlamına gelir."

Sauda yılan sembolünün anlamının bundan daha büyük olduğunu sezmiş gibi görünse de sadece başını sallamakla yetindi. "Eh," dedi omuzlarını silkerek. "Umarım bu iyi şans hepimizi kapsıyordur." Hemen yanında duran Sydney'nin meraklı gözleri Winter'ın yüzünde geziniyordu.

Winter içgüdüsel bir hareketle dövmesini ovuşturdu. Winter altı yaşındayken, Artie'nin üniversiteye gidişinin üzerinden aylar geçmişken, babasının kırk yılın başında gerçekleştirdiği ziyaretlerinden birinde annesiyle birbirlerine bağrıışlarına, annesinin birlikte yaptıkları her şeyin, *nişanlarının, evliliklerinin, çocuklarının* bir hata olduğunu söylemesine kulak misafiri olmasının hemen ardından koluna bir Sharpie'yle yılan çizdiğini kendine sakladı. Babası buz gibi bir sesle, *Bir oğlum olmasını hiç istemedim*, demişti. Adam huşumla evden çıktıktan sonra Winter, sanki kendini iyi şans sembolüyle kaplamak her şeyi düzeltecekmiş gibi koluna bir yılan çizmiş ve pullarının üzerine karmaşık detaylar eklemişti. Daha sonra eserini annesine gösterdiğinde kadın babasının ziyaretlerinden sonraki boş bakışları ve şişmiş gözleriyle ona hüznle gülümsemişti. Hemen ardından ona hiçbir şey söylemeden evi iki gün boyunca terk ettiğinde, Winter her zaman yaptığı gibi evde bir başına yaşamış, internetten eski konserleri izlemiş ve dondurucuyu altüst edip nugget aramıştı.

Zihnini dolduran anılar kaybolup gitti. Sıvıdığı kolunu indirip Sydney'nin bakışlarına karşılık verdi. "Sanırım şansım yaver gitti," demeye karar verdi. Sydney ona içi boş bir gülümseme gönderip gözlerini kaçırdı ve Winter, Panase'nin geçmişinin ne kadarını bildiğini merak etti.

"Yılan şekilli bu yüzük hem bir kayıt cihazı hem de kızılötesi bir kamera," dedi Niall, başıyla yüzüğü işaret ederek. "Dahası yüzüğün üzerindeki taş, dünyanın en pahalı göktaşlarından biri olan dört buçuk milyar yıllık Hierapolis palazitinden alınmış gerçek bir parça."

“Yani onu kaybetmezsen seviniriz,” dedi Sauda.

Winter taşa daha yakından baktı. Koyu renkli kayanın dört bir yanına dağılmış yeşil-altın renkli bir mineralin parıldayan parçaları ışığı yakalıyordu.

“Olivin,” dedi Niall, Winter’ın merakı gözünden kaçmamıştı. “Güzel, değil mi?”

“Tek kelimeyle göz alıcı,” dedi Winter dürüstçe.

“Connor’ın satın alma alışkanlıklarını takip ettiğimizde açık artırmalarda nelere teklif verdiğini fark ettik,” diye devam etti Niall. “Modadan iyi anlayan bir adam. Nadir mücevherlere büyük hayranlık duyuyor. Özellikle de nadir göktaşlarına. Bir koleksiyoncu ve birçok müzeyi düzenli olarak ziyaret ediyor. Taşı şıp diye tanıyacaktır, tabii yüzüğü görmesine müsaade edersen. İşte Penelope’yle çalışmak sana tam da bu kapıyı açacak.”

“Partide seni Connor’la tanıştırsa,” dedi Sauda, “yüzüğü ona hediye etmeni istiyoruz. O bunu takmaktan mutluluk duyarken biz de ona bir dinleme cihazı yerleştirmiş olacağız.”

Winter yüzüğü alıp ortaparmağına geçirdi. Soğuk ve ağırdı.

“Size Connor’ın Winter’dan hediye kabul edeceğini düşündürten ne?” diye sordu Sydney.

“Söz konusu kişi başka biri olsa seninle aynı fikirde olurum,” dedi Sauda. “Herkes tanımadığı insanlara şüpheyile yaklaşır. Ama ondan gelen bir hediye?” Başıyla genç adamı işaret etti. “Dünyanın en ünlü insanlarından birinden gelen spontane bir hediyenin bir casus ajansının dinleme cihazı olacağı aklının ucundan geçer miydi? Hele de onu davet eden senken?”

Sydney homurdansa da Sauda’nın sözlerine itiraz etmedi.

“Winter’ın kimliği işte burada işimize yarayacak,” dedi Niall. “İnsanlar senin gibi birinin bu taraklarda bezi olduğunu düşünmez.”

“Bu bir iltifat mı yoksa hakaret mi emin değilim,” dedi Winter.

Niall omuzlarını silkti. “İkisi de değil. Yalnızca gerçeği söylüyorum.”

İlerlemeye devam ettiler. Winter vitrinlerin her birinde başını döndüren yeni bir şeyle karşılaşılıyordu. Aralarında tıpkı kendisinininkine benzeyen fakat dinleme cihazıyla donatılmış bir kredi kartı, plastik kaplarda renkli nane şekerleri gibi görünen zehirler, mermi atabilen kalemler, felç edebilen saç spreyleri, şehrin trafik sinyallerini hackleyebilen, takip cihazlarıyla donatılmış telefonlar vardı. Sauda, Niall ve Sydney'nin taktığı otelin armasını taşıyan broşlar da vardı, ancak buradakiler üzerine iki kez hızlıca basıldığında hem iğneye benzer küçük bir bıçak fırlatıyor hem de merkeze bir uyarı sinyaliyle konum bilgisi gönderiyordu.

Sauda vitrinlerden birinin içindeki küçük takip çipini işaret etti. "SIM kartını bununla değiştireceğiz," dedi. "Takıp çıkarması oldukça kolay."

Vitrinleri tek tek incelerlerken Winter'ın düşünebildiği tek şey Artie'ye katıldığı görevler için ne verdikleri, abisinin ne tür aygıtlar kullandığıydı. Bu dünyada geçirdiği son anlarında onu hangisi yüzüstü bırakmıştı?

Turları sona erdiğinde Sauda ceketinin cebine uzanıp küçük bir şey çıkardı.

"Son olarak," dedi, "bir de bunlar var."

Sydney sanki kadının ne söyleyeceğini biliyormuş gibi boğazından huzursuz bir ses çıkardı ama Winter kaşlarını çatarak Sauda'nın avucundaki, her biri viskiyi andıran kehribar rengi bir sıvıyla dolu iki küçük şişeye baktı.

"Zehir," dedi Niall.

"Bunları her görevde ajanlarımıza veririz," dedi Sauda, "ve siz de istisna değilsiniz." Sesi değişip daha ciddi bir hâl aldı. "Bir şeylerin feci şekilde ters gitmesi ya da kendini kurtulamayacağın bir durumda bulman hâlinde bunu iç."

Winter'ın kanı kadının sözleriyle buz kesti. Gözlerini şişelere dikti. Bu bir intihardı.

"Hızlı ve acısız bir şekilde tesir ediyorlar," dedi Sydney.

"Kendimi öldürmeyeceğim," dedi Winter hiç düşünmeden.

"Herkes böyle düşünüyor," diye devam etti sözlerine, sesini

alçaltarak. "Ta ki o duruma düşene ve aslında o kadar da farklı olmadığını fark edene kadar."

Bunları her görevde ajanlarımıza veririz, demişti Sauda. Bu aynı zehri Artie'ye de verdikleri anlamına geliyordu. Winter şişelere baktı ve boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Muhtemelen buna ihtiyaç duymayacaksınız bile," diye sözlerine devam etti Sauda, Winter'ın sessizliği devam ettiğinde. "Yine de ne olur ne olmaz. Ajans protokolü."

Sydney artık pürdikkat Winter'ı izliyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Abim böyle mi öldü?" diye fısıldadı, yüzünü onlara çevirerek. "İntihar etmek zorunda mı kaldı?"

İçeriye ağır bir sessizlik çöktü. Niall iç çekip sanki konuşmak için iznini istiyormuşçasına Sauda'ya baktı. Sauda başıyla onayladığında çatık kaşlı bakışlarını Winter'a çevirdi.

"Hayır," diye yanıtladı sorusunu. "Abin, Panase'nin emirlerine karşı gelerek, yanlış giden bir takas sırasında geride kalmış bir rehineyi kurtarmaya geri döndüğü için öldü. Birinin hayatını kurtarmaya çalışırken."

Winter gözlerini kapattı. Bir keresinde, yoğun bir turne haftasının ve annesini kontrol etmek için aceleyle eve yaptığı ziyaretin ardından çok az yemek yediğinde provalar sırasında bayılmış ve vücudunun iyileşmesine izin vermek için birkaç konserini iptal etmek zorunda kalmıştı. Şimdi de tıpkı o zamanki gibi hissediyordu; etrafındaki dünya aynı şekilde bulanıklaşmış, kafası aynı telaşla dolmuş, vücudu aynı şekilde gevşemeye başlamıştı.

Tabii ki Artie birinin hayatını kurtarmaya çalışırken ölmüştü.

Gözlerini açtığında Sydney'nin sanki düşerse onu yakalamaya hazırlanıyormuş gibi kendisine doğru içgüdüsel bir adım attığını gördü. Ona bakıp başını iki yana salladığında genç kadın geri çekildi. Ne diyeceğini bilmiyordu. Ne yapacağını da öyle. Sözcükler boğazına dizilip duruyordu.

"Çok şey görüp geçirdin, Winter," dedi Sauda, yumuşak bir sesle. "Hiç savaşa şahit oldun mu? Bir keresinde görevim yü-

zünden bir savaşın göbeğine gitmiştim. Kaçamayacağın bir şeye hapsolmanın nasıl bir şey olduğunu bilir misin?” Sauda’nın ona acıyan bir yüz ifadesiyle bakması midesinin kasılmasına neden oldu. “Seni bu tehlikeli yola sokmamızın tek nedeni tüm insanlığın bize bağlı olması. Bunun ciddiyetini hayal etmeni istiyorum, Winter. Çocuklarını servislerine bindiren anneleri, birlikte öğle yemeklerini yiyen inşaat işçilerini, tren istasyonlarında ailelerini karşılamak için bekleyen babaları, anaokulunun ilk günündeki çocukları, âşıkları, arkadaşları olan hayatı dolu dolu yaşayan insanları, iyi insanları düşünmeni istiyorum.” Winter’a başını sallayıp devam etti. “Abin bu işi kabul ederken beraberinde getirdiği tüm tehlikelerin farkındaydı. Senin de aynısını yapmanı istiyorum. Bunun ne kadar tehlikeli olacağı konusunda sana yalan söylemeyeceğim, ancak seni her şeye hazırlayacağımıza söz veriyorum. Tamam mı?”

Winter sertçe yutkundu. Sauda’nın sesi kilometrelerce öteden geliyormuş gibiydi. “Tamam,” dediğini duydu.

Dışarı çıkıp Deneysel Tasarım bölümüne döndüklerinde Winter kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissedebiliyordu. Bu devasa oda onu bir lokmada yutacakmış gibi hissettiriyordu. Boğazı özgür kalmak için çırpınan bir çığlıkla düğümleniyor, gözlerinin kenarları onu yaşarmakla tehdit ediyor, keder dışarı çıkıp rahatlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Artie’nin de burada dolaştığını, üstlerinden görevler aldığını ve günün birinde onları kullanabileceğini kabullenerek küçük zehir şişelerini sorgusuz sualsiz cebine soktuğunu hayal etti.

“Fazla vaktimiz yok,” dedi Niall, koridorun başında durup Winter’a dönerek. “Dolayısıyla önümüzdeki birkaç hafta boyunca sıkı bir eğitimden geçeceksin.” Sert bakışları ona ters ters bakan Sydney’yle Winter arasında gidip geldi. “Birbirinize bir an önce ısınmanızı tavsiye ederim. Buna ihtiyacınız olacak. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim,” diye yanıtladı Sydney. Winter ise sessizce başını sallamakla yetindi.

Niall ve Sauda uzaklaşırken Sydney, Winter'a doğru eğildi.

"Beni sakın bir şeye zorlama," dedi alçak sesle. "Sakın yoluma çıkma. Sana söylediğimi yap ve aramız güllük gülistanlık olsun."

Winter bu kızın önünde ağlamaktansa ölmeyi yeğlerdi. Gözlerini ıslatan yaşları bastırdı. "Bana tek bir söz bile düşmeyen ortaklıklara her zaman bayılmışımdır," diye karşılık verdi sinirle.

Sydney gözlerini devirdi. "Saygısızlık etmek istemem ama terfi alıp almamam sana bağlı. Biraz tecrübe kazandığında benimle tekrar konuş."

Winter duraksadığında Sydney de aynısını yaptı. "Biliyorsun, değil mi," dedi, "üst kattaki toplantı odasına adım attığım andan beri kellemi uçurmak istiyormuşsun gibi hissediyorum. Benimle derdinin ne olduğunda dair bir ipucu alabilirsem çok sevinirim."

Kız ona öyle sert baktı ki Winter gözleriyle kafasında bir delik açmaya çalıştığını düşündü. En sonunda ağzını açtığında sesi buz gibiydi. "Al sana ipucu. Senin gibileri çok gördüm."

"Ne gibileri?"

"Kendine dair tüm güvensizliklerini gizlemek için o havalı kişiliği yaratmışsın. Sırf aksini düşünmek bile ödünü kopardığı için ünlü olmak istemişsin. Ah, haklıyım, değil mi? Ne kadar havalı o kadar kendine güvensiz. Ve zamanın bana öğrettiği bir şey varsa o da kendine güvensiz erkeklerden daha beteri olmadığı ve en uygunsuz zamanlarda paramparça olmaya meyilli olduklarıdır."

Winter gözlerini kısarak ona baktı. "Peki ya sen?" diye sordu. "Bana kalırsa senin de sakladığın birkaç şey var. Kötü bir aile hayatı mı? Kötü ebeveynler mi? Bu boktan tavrının bir nedeni olmalı. Ama sanırım hepimizin kendi sorunları var, değil mi?"

Winter onu incitmeye çalışmaması gerektiğinin farkındaydı. Ağzından çıkanlar kulağa hiç de onun söyleyeceği şeylermiş gibi gelmiyordu. Fakat kalbi bugün yeterince paramparça olmuştu ve bunu umursayacak durumda değildi.

Sydney'nin bakışları duygusuzlaştı, mavi gözleri bir fırtına gibi karardı.

"Keşke abin hâlâ hayatta olsaydı," dedi, sesi soğuk ve sakin-di. "Belki o zaman sana ihtiyaç duymazdık."

"Abimi bu işe karıştırma," dedi Winter alçak sesle.

"O hâlde beni bunu yapmaya zorlama," dedi Sydney omzu-nun üzerinden, hemen ardından da elini kaldırıp deri bir bilek-liği havada salladı. "Bir de eşyalarına daha iyi göz kulak olmalı-sın. Senin için resepsiyona bırakırım."

Kız bir şekilde Winter'ın ruhu bile duymadan bilekliklerin-den birini çıkarmayı başarmıştı. Genç adam önce koluna sonra da uzaklaşan kıza baktı, ağzı şok içinde açıl-sa da doğru sözcük-leri bulamıyordu.

Tek yapabildiği, kızın arkasına bakmadan umursamazca uzaklaşmasını izlemek oldu.

Sydney'nin Winter Young hakkında yanıldığını kabul ettiği ilk varsayımı onun aptal olduğuydu. İnatçı mıydı? Evet. Kalın kafalı mıydı... evet. Ancak kesinlikle aptal değildi. Panase merkezinde tanıştığı Winter Young, gözünden hiçbir şey kaçmayan bir adamdı. Bunu içeri adımını atar atmaz etrafındaki odayı süzüşünden, onu ve diğer ajanları bir bakışıyla değerlendirmesinden, elinin hareketleri ve başını eğişinden, bakışlarını hızla birinden diğerine çevirmesinden, Sydney kardeşinin adını andığında gözlerinde alevlenen öfkeden anlamıştı.

Bu anlarda Sauda'nın onu neden seçtiğini hemen anlamıştı.

Şimdiyse akşamın karanlığında yatağına uzanmış, dairesinin çok altındaki sokaklardan gelen belli belirsiz siren seslerini dinliyor, Niall'ın evine bıraktırdığı siyah klasörün içinde yazanları ezberliyordu.

Klasör Winter Young'ın koruması olarak yeni göreviyle ilgili belgelerle doluydu. Sahte bir isim (Ashley Coving Miller), sahte ehliyet ve pasaport, sahte bir lise diploması, Ashley'nin sahte kişisel banka hesabına sözde para yatırması için ihtiyaç duyacağı sahte şifreler ve hesap numaraları. Evrakların arasında Sauda'nın onun için ayarladığı ve zaman zaman Panase'yle çalışan gerçek bir koruma şirketi Elite Securities'den bir kabul

mektubu da yer alıyordu. İhtiyaç duyması hâlinde kullanacağı sahte kartvizitler, sahte akrabalara ait sahte fotoğraflar, tarihleri bir yıl öncesine kadar uzanan sahte postalarla dolu sahte e-posta hesapları, sahte en iyi arkadaşlarının numaralarıyla dolu sahte telefon rehberi, özel yapım bir telefon ve şifresinin nasıl açılacağı ve Panase'ye nasıl güvenli çağrılarla ulaşabileceğini anlatan bir dizi talimat, hatta hayali kişiliğinin ödemediği sahte kredi kartları, süresi dolmuş sahte spor salonu üyelikleri, dövüş sanatları konusunda sahte başarı sertifikaları, sahte silah ruhsatları, sahte tanıdıkları tarafından gönderilmiş sahte yorumlarla dolu bir sosyal medya profili bile vardı.

Hepsi sahte bir hayatı gerçekmiş gibi gösteren küçük ayrıntılardı.

Sydney, her bir kâğıdı gerçek kimliğiyle bu hayali kimliği arasındaki sınırların bulanıklaştığını hissedene kadar tekrar tekrar okudu. Daha sonra gözlerini kapattığında Winter'a dair düşünceler zihnini doldurdu.

Kolundan bilekliği kolayca almış olsa da Winter hiç beklemediği kadar zeki biriydi. Daha basit görevler daha az çaba gerektirirdi; onlara söyleneni yapıp planın dışına çıkmazlardı. Sydney görevleri sırasında Winter'ın kendi çılgın fikirlerini ortaya atıp onları plandan saptırmadığından emin olmak zorundaydı.

İkinci yanlış varsayımıysa şöhretinin bir numaradan ibaret olduğuydu. Fakat yanılmıştı, bu genç adam bu iş için doğmuştu. Sydney'yi tedirgin eden, onu toplumun geri kalanından ayıran türden eşsiz bir güzelliği vardı. Ona dair her şey –koyu renkli gözleri, kalın kirpikleri, zahmetsiz ve bir o kadar mükemmel görünen gür saçları, dolgun ve yumuşacık dudakları, ön kolundan başlayıp sol elinde son bulan dövmeleleri, zarif adımları, vücudunun hatları– dikkat çekiciydi. Genç adam toplantı odasına adım attığı an, varlığıyla içeriği ateşe vermiş gibiydi. O gün onu Panase'de gören herkes ne olursa olsun sakın kalmak üzere eğitilmiş olsa da Winter'ın ziyareti merkezdeki kimsenin dilinden düşmemişti.

Sydney buna kahkahalarla gülmek, Sauda'ya onu kovmasını söylemek istiyordu. Ajanlar onun gibi görünmezdi. Yolu Artie Young'la hiç kesişmemiş olsa da bildiği kadarıyla abisi onun gibi görünmüyordu. Ajanlığın fitratında kalabalığa karışmak, gölgelerle bir olmak vardı.

Winter Young'ın görünmezlik gibi bir süper gücü olsa bile tüm bakışları üzerine çekerti. Dürüst olması gerekirse, güvelerin güneş ışığı görmüş gibi üzerine üşüşmemesine şaşırmıştı.

Böyle bir adamın tüm yükü omuzlarına binmişken terfi almak bir yana görevi nasıl tamamlayacaktı ki?

Sydney gözlerini karanlığa açtı ve elini dalgın dalgın yatağının ipek çarşaflarında gezdirdi. Ondan neden bu kadar hoşlanmadığını, ona neden zorluk çıkarmak istediğini bilmiyordu. Winter Young bir önceki gün toplantı odasına adım attığında içinde ona dair her bir detayı zihnine kazımak istemesine neden olan bir öfkenin alevlendiğini hissetmişti, böylece onu nasıl küçük göreceğini, nasıl geri adım atmaya zorlayabileceğini ve yepyeni bir yerde tutunacak tek bir dalı yokmuş gibi hissettirebileceğini bulabilecekti.

Öyle ki bu his kalbinin hızlanmasına, midesinin ağrmasına neden olmuştu. Bilekliğini çalma isteğine karşı koyamamasına şaşmamalıydı.

Kardeşinin ölümü yüzünden ona acımıştı ve bu hislerinde gerçekten de samimiydi. Genç adamın yüzündeki acı gerçek ve derindi. Fakat Winter Young'ın elinde burada olmayı seçme şansı vardı. Panase'ye mecbur kaldığı için, hayat ona başka seçenek bırakmadığı ve geri dönüşü olmayan bir yola sürüklediği için gelmemişti. Winter tıpkı bir şovmen olmayı, ne tür bir yıldız olmak istediğini, etrafında kimler olacağını ve ne yapmak istediğini seçtiği gibi bunu da kendisi seçmişti.

Sydney çocukluğundan kaçabilmenin tek yolu bu olduğu için buradaydı. Annesinin hayaletinden, hastane odasındaki sonu gelmez *bip* sesinin hatırasından ve nefes alış verişinin hırıltısından kaçmak zorundaydı. Çocukluğunun geçtiği evin önündeki

yapraklarla kaplı kaldırımdan, babasının sarhoş sesinin öfkeli gürültüsünden kurtulmaktan başka çaresi yoktu. Çalmayı nasıl bırakacağını, raflardan ve masalardan bir şeyler yürütme dürtüsünü, hiç değilse hayatındaki *bir şeyleri* kontrol etme saplantısını nasıl kıracağını öğrenmek zorundaydı.

Parmakları durmaksızın karıncalanıyor, bir şeyler çalmak için sabırsızlanıyordu. Başını yana çevirip dairesinin zeminden tavana kadar uzanan penceresinden aşağıdaki uçsuz bucaksız şehre baktı ve kendine artık Kuzey Carolina'da değil, Seattle'da, diğer kıyıda uzakta yaşadığını söyledi. Artık bir çocuk değildi.

Telefonu bilinmeyen numaradan gelen bir çağrıyla titredi. Sydney kulaklıklarını almak için yatağın öteki tarafına döndü.

"*Ich schlafe,*" dedi Almanca konuşarak.

"Hayır, uyumuyorsun," diye homurdandı Niall, telefonun öteki ucundan. "Ayrıca kes şunu, Syd."

"Ne var?"

"Görünüşe göre doğum günü etkinliklerindeki korumaların da kostümlü olması gerekiyormuş. Basına verilecek fotoğrafların göze daha güzel gözükmeye dair bir şeyler zırvalıyorlar."

"Göze daha güzel gözükmeye için mi?"

"Her karede penguin gibi takım elbise giyinmiş insanlar görmek istemiyorlar. Yani senin de gösterişli bir şeyler giymen gerekecek ve biz de üzerine bir dinleme çipi yerleştirmekle uğraşacağız."

Bu düşünce onu bir nebze heyecanlandırırsa da iç çekti. Eli Morrison hiçbir şeyden sakınmıyordu. "Lütfen ayakkabılarım rahatsız olmasın."

"Dahası Winter'la resmî olarak çalışmaya önümüzdeki hafta başlıyorsun. Salı günü. Erkenden burada ol ki prova için güncel ölçülerini alabilelim. Bir de ona biraz anlayış göster, olur mu?"

"Bunu söylemeni Sauda istedi, değil mi?"

"Eh, Sauda haksız değil."

* (Alm.) Uyuyorum. -çn

“Sence Winter’ı işe alma konusunda haklı mı?”

“Bana kalırsa bunu sormak için artık çok geç evlat, ayrıca Sauda’nın kararlarını sorgulamanın haddine olmadığını düşünüyorum.”

“Sauda düşüncelerimi söylememe izin-verirdi,” diye karşılık verdi. “Ve düşüncelerim hata yaptığımız yönünde.”

“Peki bunun nedeni görevi başaramayacağını düşünmen mi yoksa onu sevmemen mi?”

“İkisi de olamaz mı?”

“Dürüst olmak gerekirse senin de iyi bir Panase ajanı olacağını düşünmemiştim. Ama işte buradasın.”

Sydney güldü. Ses bir an için boğazında düğümlendi ve zayıf ciğerleri hafifçe kasıldı.

“İyi misin?”

“İyiyim, baba,” diye yanıtladı Sydney. “Sadece bir gıcık.”

Ona taktığı lakabı duymasıyla bıkkınlık içinde devirdiği gözlerini görür gibiydi. Ancak böyle anlarda bunu bir takma ad olarak kullanmadığını ona söylemedi. Niall’ın babası olabileceğini düşünmek hoşuna gittiği için bunu söylemişti.

Fakat bu saçma bir düşünceydi. Niall onun babası değildi. Sydney yalnızca sözleşmeyle çalışan bir personeldi. Niall onun akciğer rahatsızlığından haberdar olsaydı, onu Panase programından derhal çıkarırdı. Bu yüzden Sydney kimseye bundan bahsetmemiş ve durumu bunca zaman yeterince iyi idare etmişti. Günün birinde durumu daha da kötüleştiğinde bunu açıklamaktan başka çaresi kalmayacaktı ama o zamana kadar böyle devam etmeye kararlıydı.

“Pekâlâ,” dedi Niall alçak sesle. “Salı günü görüşürüz, o hâlde. Winter Young’ı bir hafta içinde bir ajana dönüştürmeni beklemiyorum, ancak hiç değilse bir görevin altından kalkabilecek kadar güvenilir olmasını umuyorum. Bunu başarabilir misin?”

“Eh, bunu göreceğiz, değil mi?” Sydney penceresinden dışa-

rıdaki şehre bakarken şimdiden Winter'la eğitiminin başlayacağı günden dehşet duyuyordu. "Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Sauda'yı ne zaman gerçek bir randevuya çıkaracaksın?"

Niall'in boğazından sinirli bir ses yükseldiğinde Sydney kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. "Bunun kurallara aykırı olduğunu biliyorsun, Syd."

"Ah, hadi ama. Seni merkeze ispiyonlamayacağım."

"İyi geceler, Sydney," diye mırıldanıp telefonu kapattı.

Sydney bittikçe başa dönen bir yağmur sesi açıp telefonunu bir kenara fırlattı ve gözlerini kapattı. Suyun sesi düşüncelerini bastırdı ve kaslarında yükselen gerginliğin, boynunun bir nebze gevşediğini, çenesindeki gerginliğin azaldığını hissetti. Gözlerini yeniden kapatıp yalnızca çarşaflarının teninde bıraktığı hisse odaklanmaya çalıştı.

Ne var ki Winter'ın toplantıya gelişinin görüntüsü zihnindeki tüm canlılığını koruyordu; genç adamın ezberlemeye çalıştığı her bir detayı hâlâ yerli yerindeydi. Karanlıkta süzülüp kaybolmayı reddediyordu.

Sydney kaşlarını çatı. Eline bir kürek alıp onu kelimenin tam anlamıyla düşüncelerinden kazıyıp attığını hayal etti.

Belki de Winter hoş bir sürpriz olacaktı. Belki de işi Sydney'nin beklediğinden daha hızlı kapacaktı. Belki de onu en azından bu görevden sağ çıkıp kendini tam zamanlı ajanlığa terfi ettirecek kadar hazırlayabilirdi. Daha sonra ikisi de kendi hayatlarına dönebilirdi ve Sydney bir daha asla onunla uğraşmak zorunda kalmazdı.

Nihayet uykuya dalana kadar bu kararını düşündü, Winter'ın yüzü hâlâ gözünün önünden gitmiyordu.

7 Pişmanlık

Winter ziyaretinin kötü geçeceğini annesinin evinin kapısını çaldığı an anladı. Bunu her zaman anlayabiliyordu.

İçeriden gelen telaşlı sesleri duyarsa ve kapı açıldığında annesi diğer tarafta duruyorsa her şey yolunda demektir. Bu onun iyi olduğu, onu görmekten mutluluk duyduğu ve hatta aralarında normal bir konuşmanın geçebileceği anlamına geliyordu. Ancak bugün annesi telaşa kapılmadı ve kapı kapalı kaldı. Bir saniye sonra Winter içeriden gelen belli belirsiz kilit sesini duydu ve hemen ardından annesinin uzaklaşan adımlarını işitti.

“İçeri gel,” diye seslendi. “Kapı açık.”

Winter’ın kalbi hafifçe sızladı. Yıllar boyunca bunu binlerce kez yapmışlardı ve artık hiçbir şey onu şaşırtmıyordu. Fakat bugün Panase eğitimine başlayacaktı, dolayısıyla sınırları zaten yıpranmıştı. Bir hafta boyunca Sydney Cossette’in himayesinde olma düşüncesi onu geriyordu ve şu an bu acı verici garip ziyarete katlamak zorunda olması geri dönüp asansörle aşağı inerek kendini sokağa atmak istemesine neden oluyordu.

Fakat bunu yapmadı. Winter’ın hayatı sonu gelmeyen uçak yolculukları ve otel konaklamaları döngüsüne hapsolmuş olsa da seyahate çıkmadan hemen önce annesini kontrol etmeyi bir kez bile ihmal etmemişti. Böylece üzerindeki gömleğin kıvrılmış

kollarından birini düzeltip elindeki çiçek buketini omzuna dayadı ve kapıyı açtı.

Son beş yılda milyonlarca hayranının önünde yüzlerce konser vermişti, yine de içeri adım atmasıyla nabzının endişeyle hızlandığını fark etti.

Daire her zamanki gibi görünüyordu; içeriye sanki her şey yarım yamalak bırakılmış, yetenekli bir elden çıkmış bir çizim olsa oldukça sanatsal görünecek türden, bir şekilde hem karmaşık hem de düzenli görünen hoş bir dağınıklık hâkimdi. Girişteki büfenin hem altı hem de üstü şömizleri çıkarılmış ve iç kapak renklerine göre düzenlenmiş kitap yığınlarıyla doluydu. İkiye katlanmış açık sarı renkli bir battaniye kanepenin üzerine serilmişti ve orta sehpanın her santimi kitap, dergi ve gelişigüzel uzamış dallarla halıya dökülen saksı bitkilerinin esiri olmuştu. Yemek masasının üzerinde içinde iki Japon balığı yüzen bir akvaryum, hemen yanıdaysa açık pembe renkli bir Buda heykelciği ve şans kedisi heykeli duruyordu. Bulaşık makinesinden çıkarılmış ama henüz yerlerine yerleştirilmemiş mavi-beyaz renkli Çin porseleni tabaklar mermer mutfak tezgâhına gelişigüzel istiflenmişti.

Winter, annesinin yatak odasına giden koridorun sonunda eski bir şarkının nakaratını tekrar tekrar mırıldandığını duyabiliyordu. Çok güzel bir sesi vardı –Winter hiç değilse sesini ondan miras almıştı– ve genç adam birden duraksayıp kendini annesinin tekrar tekrar söylediği tatlı notaları hayranlıkla dinlerken buldu.

“Merhaba, anne,” diye seslendi. Kadın şarkı söylemeyi kesti. Winter elindeki çiçek buketini sanki annesi onu görebilecekmiş gibi öne doğru uzattı. “Boş vazon var mı?”

“*Zài shuǐ cáo xià,*” diye cevapladı annesi Mandarince. *Mutfak lavabosunun altında.*

Winter annesinin sesinde beliren gerginliği, ne zaman onu ziyarete gelse aniden ortaya çıkıp tatlı sesini lekeleyen belli belirsiz hayal kırıklığını duyabiliyordu.

Mutfağa gidip lavabonun altından eski bir cam vazo çıkarırken annesi de sessiz bir telaş içinde yatak odasından çıktı. Bu-

gün üzerine kalın, beyaz bir kazak ve yürüdükçe uçuşan pilili yeşil bir elbise giymişti ve dalgalı siyah saçlarını bir bandana ile başının arkasında toplamasına rağmen bukleleri omuzlarından birinin üzerine dökülüyordu. Omzunda büyük bir el çantası asılıydı. Tıpkı dairesi gibi üzerindeki her şey de aceleyle bir araya getirilmesine rağmen kusursuz bir uyum içindeymiş gibi görünüyordu. Annesi çabalamadan bile her zaman şıktı.

Ancak Winter tabii ki çabaladığını biliyordu. Muhtemelen saatler önce uyanmış, birbiri ardına kıyafetler denemiş ve nihayet birinde karar kılana dek bir an bile durmamıştı.

“Çiçekler için teşekkür ederim, ayıcığım,” dedi bu kez İngilizceye dönerek, küpelerini aynaya bakmadan takarken biraz nefes nefese kalmıştı. “Çok güzeller.”

Winter annesinin ne doğrudan ona baktığının ne de çiçekleri gördüğünün farkında olmasına rağmen başını salladı. “Sana lale aldım.”

“Laleleri çok severim.”

Winter bunu elbette biliyordu. Lalenin en sevdiği çiçek, sarı ve mavinin en sevdiği renkler olduğunu biliyordu ve tam da bu yüzden sadece onun için kapattıkları şehrin en iyi çiçekçisine bizzat gidip taze görünmeleri için her bir laleyi elleriyle seçmişti.

Annesinin fark etmeyeceğini bildiği hâlde buketi özene bezeneye hazırlamıştı.

“Yarın biraz inzivaya çekilmek için seyahat edeceğim,” dedi mutfakta bir makas ararken. “Sonra da yurtdışında bir konserim var. Birkaç hafta içinde geri döneceğim.”

Annesi cüzdanını bulmak için büfenin çekmecelerini karıştırdı, hemen ardından da ilk kez ona doğrudan bir bakış atıp hafifçe gülümsedi. “Ne güzel, Winter!” dedi. “Harika bir iş çıkaracaksın.”

Neden veya nerede inzivaya çekileceğine ya da konserine dair hiçbir şey sormamıştı. *Kendine dikkat et!* ya da *Ceketini sakın unutma!* dememişti. Hiç değilse Panase’yi ondan saklamak kolay olacaktı. Çiçeklerin saplarını kesip her birini onun sevdiğini bil-

diği şekilde düzenlerken yüzünü ifadesiz tuttu. "Birleşik Krallık'taki şu milyarder hiç duydun mu, Eli Morrison?"

"Hı-hı?"

"Kızının doğum gününde sahneye çıkacağım," dedi.

"Ah?" Annesi hafifçe dönüp bir kaşını kaldırarak ona baktı, cüzdanını bulmuştu. Yeniden Mandarinceye döndü. "Nǐ gēn tā hǎo le?" Çıkıyor musunuz?

Winter güldü. "Hayır. Sadece onları eğlendirmek için orada olacağım."

"Ah, xióng bǎobǎo." Ah, ayıciğim. Cüzdanım çantasına attı. "Zǒng huì yǒu yì tiān, nǐ zhǎo dào shì hé de nü péng yǒu." Günün birinde doğru kızı bulacaksın.

Her zamanki gibi onu yarım yamalak dinliyor, sadece kızlarla çıktığını varsayıyor, ona cevap verse de söylediklerini gerçekten anlamıyordu. Winter *lavabonun musluğunu* açıp vazoyu suyla doldururken dilini ısırdı. "Hayır, onunla çıkmak gibi bir derdim yok," diye açıkladı bir kez daha. "Bu gerçekten büyük bir fırsat ve hafta boyunca devam edecek partilerde bazı önemli insanlarla tanışabileceğimi düşünüyorum."

Annesi yeniden İngilizceye döndü. "Öyle görünüyor!"

Winter iç çekip oturma odasına doğru ilerledi ve vazoyu yerleştirebilmek için sehpanın üzerinde dikkatlice yer açtı. "Nín hái hǎo ba, anne?" İyi misin, anne? İlaçlarını düzenli alıp almadığını böyle soruyordu.

"Hái hǎo," dedi annesi. "Bugün birkaç arkadaşım ile birlikte bir haftalığına New York'a gidiyorum."

Elbette gidiyordu. Winter annesinin valizini kapıya çıkardığını bile görmemişti. Onu tanıyorsa muhtemelen gitme kararını daha bu sabah almıştı.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi, kanepedeki küçük dergi yığını bir kenara itip kendine oturacak yer açarken.

Annesi telefonunu çıkarırken ona gülümsedi. "Sen neler yapıyorsun?"

Henüz bir ay önce yayınlanmış albümü için bir yurtiçi tur-

nesine çıkmış, rekorlar kırmış, her gündüz programına ve talk show'a konuk olmuş, *Rolling Stone*, *Vogue*, *GQ* ve daha bir düzine derginin kapağını süslemişti.

Annesi bunların hiçbirini sormamış, ona bir kutlama mesajı bile göndermemişti.

Artie bir zamanlar nereye ve ne kadar süreyle gideceğine dair annelerinin uzun sorgulamalarına maruz kalırdı. Winter, artık Artie'nin gerçekte ne iş yaptığını bildiğinden, abisinin sırrını annelerinden saklamayı başarmış olduğunu düşününce kardeşinden daha da etkilendiği hissetti.

Winter'ın böyle bir derdi olmayacaktı.

Çocukluğunda bazen bunu annesinin yüzüne bağırdı. *Tam karşıdayım! Beni neden göremiyorsun?* Ancak artık on dokuz yaşına gelmişti ve bunu yapacak takati yoktu. Kendini korumak için Winter'ın hayatında olup bitenleri kasıtlı olarak görmezden geldiğini biliyordu.

Bunun nedeninin babasına, ikinci kocasına, bir yıl içinde çılgınca âşık olup boşandığı, şimdiyse kalbinin her bir zerresiyle nefret ettiği adama tıpatıp benzemesi olduğunun farkındaydı. Winter'a her baktığında onu gördüğünü, ona oğlunu değil de kendisinin içi boş bir kabuğuna dönüşene dek yüzünden kıyafetleri ve sözlerine kadar her şeyini eleştiren bir adamı hatırlattığını biliyordu. Winter onunla aynı odada uzun süre kalmaya dayanamadığı için onu sık sık evde yalnız bıraktığının da bilincindeydi. Winter'ın başarısını izlemek onun gözünde *o adamın* başarısını izlemek gibiydi.

Winter dirseklerini dizlerine yasladı. "Her zamanki gibi. İyiyim."

"Güzel," dedi annesi karşısına otururken. "Peki ya Claire?"

"*Haí hão.*" İyi.

"Hâlâ işi başından aşkın mı?"

"Bana gayet iyi göz kulak oluyor, eğer onu kastediyorsan tabii."

"Güzel, güzel."

Winter ona bir bakış attı, Artie hakkında sorular sormak, abisinin her şeyi nasıl böylesine gizli tutmayı başardığına dair ipuçları aramak, hayatına her zaman burnunu sokan annesinin gerçekten bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Fakat dilinin ucuna kadar gelen soruların hepsi solup gitti. Artie'nin adını anmak bile Pandora'nın kutusunu açmaktan farksız olacaktı ve Winter'ın ziyaretini mahvetmeye niyeti yoktu.

Winter bunun yerine arka cebine uzanıp üzerinde tek bir kırışıklık bile olmayan kırmızı bir zarf çıkardı ve annesine uzattı.

"Ah, ayıcığım," dedi, başını yana eğip iki yana sallayarak. "Benim sana *hóng bāo** vermem gerek," dedi gülümseyerek.

"Artık ben de bir yetişkinim," dedi, başını hafifçe öne eğerek. Ne zaman bir süreliğine şehirden ayrılacak olsa annesine çiçek ve kırmızı zarf getirmeyi alışkanlık hâline getirmişti. İkinci kocasından boşanmasının ve Artie'nin ölümünün ardından birbiri ardına uykusuz geceler geçirmesine ve bir saatten fazla sakin kalamamasına neden olan uzun süreli travması baş gösterdiğinde terapistlerinden biri sakinleştirici bir ritüel olarak ona çiçekleri önermişti. Winter bu yüzden her fırsatta ona çiçek getiriyordu. Annesinin üzerinde kırışıklıklar olan kâğıt paralardan hoşlanmadığını bildiği için kırmızı zarfın içini dikkatle seçilmiş birkaç bin dolarlık yeni basılmış banknotlarla doldurmuştu. Bir kere sinde yeni banknotlar çekebileceği bir banka bulamadığı için Fransa'da mahsur kalmıştı. Winter parayı ona vermek ve işlerini halletmesine yardımcı olmak için bizzat yanma uçmuştu.

Dahası Winter bu bahaneyle annesini görebiliyordu. Onu ziyaret edebilmek için aklına gelen tek yol buydu. Eğer bunu yapmazsa annesi nasıl olduğunu asla sormayacak, onu ziyaret etmeyecek, hiç arayıp sormayacaktı. Onu hiç özlemeyecekti bile. Hiç değilse sık sık yaptıkları bu vedalaşmalar ona hediye getirebilmesi için bahane oluyordu.

* Kırmızı zarf. Başta Çin olmak üzere Asya kültüründe bayramlar ya da doğum, mezuniyet, evlilik gibi önemli olaylarda içine para konulan ve genellikle büyükler tarafından küçüklere verilen hediye. -çn

Annesi bir an için o hüzünlü, sorgulayıcı ifadesiyle ona baktıktan sonra zarfı aldı. “*Duì nǐ mā zhēn hǎo,*” dedi, yanağına hafifçe vurarak. *Annene karşı çok iyisin.* Winter kendini annesinin soğuk dokunuşuna doğru eğilirken buldu.

“New York’ta ne yapacaksın?” diye sordu.

“Biraz eğlenip kafamı dağıtacağım. Herkesin dilindeki şu yeni Broadway gösterisini izleyeceğim, *Highland Caddesi Üçkâğıdı*, sonra da şehrin dışında kiraladığım eve dönerim.” Dişlerinin arasından bir *cık* sesi çıkardı. “Arkadaşlarım seni sorup duruyor. Katie, kızı Emma için imzalı bir albüm alıp alamayacağını sordu, ben de ona evet dedim.”

“Tabii.”

“Teşekkür ederim, ayıcığım. Bence Emma’yı seversin. İyi bir kız, hem o da tıpkı senin son sınıfta yaptığın gibi Baltimore’da bir yaz stajı yapmış. Bunu ona da söylemeliyim, bunu duyduğuna sevine—”

“Söyleme.”

“Neden ki?”

“Çünkü öyle bir şey yapmadım.”

“Hayır, yaptın.”

Winter nazıkçe boğazını temizledi. “Baltimore’a giden ben değildim. Artie’ydi.”

Annesinin büfedeki telaşlı hareketleri aniden kesildi ve Winter ona döndüğünde geldiğinden beri ilk kez gözlerini ona diktiğini fark etti, tüm bedeni kehribarm içine hapsolmuş bir böcek gibi kaskatı kesilmişti. Hatasını fark ettiğinde gözleri genişledi.

“Ah,” diye mırıldandı, “*Duì, o Artie’ydi.*”

Winter abisinden bahsetmek zorunda kalmış olmaktan nefret ederek huzursuzca kıpırdandı. Annesinin onu ölmüş abisiyle karıştırması yeni bir şey değildi; sık sık Winter’ın doğum gününü Artie’ninkiyle karıştırıyor, Artie’nin en sevdiği yiyecekleri, giysilerini ve sık sık gittiği yerleri Winter’ınmış gibi hatırlıyordu. Artie’nin ölümü bu durumu daha da kötüleştirmişti. Fakat Winter, söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyle annesinin durup dik-

katini ona vermesini sağlayamıyorken, Artie'nin sadece adının anılmasıyla bile yaptığı şeyi bırakıp geri kalan her şeyi unutmasından hâlâ nefret ediyordu.

Sonrasında da ölmüş abisini kıskandığı için kendini bir pislik gibi hissediyordu. Barış Gönüllüsü'nden gizli bir ajana dönüşmüş abisini. Duyguları aşına olduğu bir fırtınayla çalkalanmaya başladı.

"Üzgünüm," dedi annesi ve bu sefer sözlerinde samimiydi. Kadının gözlerindeki kederin henüz birkaç dakika önceki huzursuz enerjiyi bastırdığını görebiliyordu. "Bunu biliyordum, sadece—"

"*Meí shì*, anne," dedi sözünü kesip ona elinden gelen en umursamaz gülümsemeyi göndererek. *Önemli değil*. "Emma anlattığın kadarıyla iyi birine benziyor. Kiraladığın evin adresini bana gönder. Claire'e albümü sana göndermesini söylerim."

"Teşekkür ederim." Annesi bir an tereddüt etti, ifadesi birden donuklaştı, Winter kadının hüznle ağırlaşan kalbini hissederek gibiydi. Annesinin sabahın tam altısında aldığı o uğursuz telefonu hâlâ hatırlıyordu, duyduğu çığlık sesleriyle apar topar odasından çıkıp balkona koşarken saatin kaç olduğuna bakmıştı. Kadının hüznü dolu, titreyen sesiyle sorduğu sorular kulaklarını doldururken yüzünü tırabzanlara dayamıştı. *Nasıl? Ne zaman? Ne olmuş? O olduğuna emin misiniz?*

O günden beri Winter sabah altıda bir kez uyandı mı geri uyuyamaz olmuştu.

Artie'yi ne kadar özlese de kendi kederinin oğlunun ölüm haberini almasıyla yere yığılan ve sonraki aylarda yatağında tek başına kıvrılmış şifonyerinin üzerinde duran ağzı açık antidepresan ve metilfenidat şişeleriyle hayata tutunan annesininkiyle kıyaslanamayacağını biliyordu. Kederinin içinde o kadar kaybolmuştu ki Winter'ın kendi acısını bastırmak için haplarından bazılarını gizlice aldığını fark etmemişti bile. Bazen onu yeni doğmuş Artie'yi kucağına almış, ilk oğluna dair her şeye hayranlıkla bakan genç bir kadın olarak hayal ediyordu. Gözkapaklarına,

burnuna, küçücük ağzına ve kusursuz parmaklarına öpücükler kondurduğunu. Zarif sesiyle ninniler söyleyip ona tüm dünyaları vaat ettiğini. Annesini bebeğine duyduğu o baş döndürücü sevginin ilk günlerinde hayal ediyor ve yıllar sonra biricik oğlunun kaybına katlanmak zorunda kalan bu kadına karşı nazik olması gerektiğini kendine hatırlatmaya çalışıyordu. Artie'nin aslında kim olduğunu ya da neden öldüğünü asla bilemeyecekti.

Winter ikinci bir oğlu olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını düşünmemeye çalıştı.

Annesi artık bakışlarını ondan çekmişti. Vücudundan küçük bir ürperti geçer gibi oldu ve hemen ardından elleri yeniden hareket etmeye başladı. Büfeden anahtarları alıp kolundaki çantayı düzeltti. Winter da bu sırada gitmek için ayağa kalktı. İkisi de birbirlerine tek bir kelime etmiyordu.

Winter ona başmdan geçmiş olan her şeyi çok fazla hatırlatıyordu. Kısa sürmüş korkunç ikinci evliliğinin, nefret ettiği ikinci kocasının ama en kötüsü de çok sevdiği ilk oğlunun sonsuza dek gittiğinin ve geriye sadece Winter'ın, pişmanlığının kalmış olduğu gerçeğini.

Daireden birlikte çıktılar ve annesi kapıyı arkalarından kilitledikten sonra alnına hızlı bir öpücük kondurmak için Winter'a uzandı. Şimdi bile gözlerini kaçırmaya devam ediyordu.

"Lù shàng xiǎo xīn, xióng bǎobǎo," dedi. *Kendine iyi bak, ayıcığım.* Gözleri çoktan başka yöne dönmüş, vücudu sanki yanında geçirebileceği zamanın sınırına ulaşmış gibi asansöre doğru eğilmişti.

Koca bir arenayı doldurmuş doksan bin kişinin dikkatini çekebilir, herhangi bir kapıdan dışarı adım atmasıyla etrafına çılgınlık atan bir kalabalık toplayabilir, dünyadaki herhangi bir derginin kapağında yer alabilirdi. Ne var ki, annesini bir kez bile onunla kalmaya ikna edememişti.

"Sen de, anne," dedi, ellerini cebine sokarak. *"Seni seviyorum."*

Kadın omzunun üzerinden ona dönüp el salladı. Winter ne

cevap verdiğini duymadı. Hemen ardından koşarak kendini asansöre atıp ardında havada asılı kalmış yasemin parfümünün hafif kokusundan başka bir şey bırakmadı.

Winter uzunca bir süre öylece durdu, kalbi hâlâ sızlıyor, yalnızlığın soğuk parmaklarının bedeninde gezindiğini hissedebiliyordu. Annesinin dairesindeki içi lalelerle dolu vazoyu düşündü, kimsenin takdir etmediği kadar güzel, taze çiçekler haftayı yalnız başlarına geçirip solacaklar, annesi New York'tan döndüğünde ölmüş olacaktı.

Winter ürperip aniden çevresinde gezinen ekibini, çığlıklar atan kalabalığı özlediğini fark etti. Etrafında herhangi biri olmasını.

Cebindeki telefon sanki bu ânı bekliyormuş gibi titredi. Telefonunu çıkardığında Claire'den gelen bir çağrı gördü.

"N'aber?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Tuttuğun şu yeni kız," dedi Claire, sesi biraz sinirli geliyordu. "Ona bugün bizimle öğle yemeğinde buluşmasını mı söyledin? Çünkü kapıma dayanmış nerede olduğunu soruyor. Tatlı biri ve her an birini öldürebilirmiş gibi duruyor."

Sydney. Winter içindeki kederin bir nebze geri çekildiğini ve bir kahkahanın boğazma doğru yükseldiğini hissetti. Sydney, Winter'ın ekip arkadaşlarının sinirlerini bozmak için hiç vakit kaybetmemişti.

"Evet," dedi iç çekerek. "Yoldayım."

"Her zamankinden sipariş ediyorum dedi Claire. "Ne giyeceğini seçmekle fazla oyalanma. Seni seviyorum."

Winter bir şey söyleme fırsatı bulamadan telefonu kapattı. Gözlerini telefonuna dikti, kadının sesindeki amansız neşe, şefkatini ona böylesine kolay gösterebilmesi yalnızlığın ağırlığını bir an için hafifletmişti.

Claire'in ona ihtiyaç duyduğu her ânı nasıl daima bildiğini hiç anlayamıyordu.

Winter telefonunu cebine koydu ve annesinin boş dairesini geride bırakarak merdivenlere yöneldi.

Oyunun Kuralları

Panase Grup'un Deneysel Tasarım katının hemen altında devasa bir yeraltı eğitim alanı bulunuyordu. Dairesel alanın çevresinde ajanların sürüş ve binicilik tekniklerini geliştirmek için tasarlanmış zemini ve duvarları pistle kaplanmış yaklaşık on iki metre genişliğinde bir tünel yer alıyordu. Ana kat dörde bölünmüştü ve her bir çeyrek kendi içinde bir kez daha eşit parçalara bölünerek çeşitli habitatlara, aşırı sıcak veya soğuktan nem veya kuraklığa, zifiri karanlıktan kör edici güneş ışığına kadar ajanların sınırlarını zorlamak için akla gelebilecek her ortamı taklit eden alanlara ayrılmıştı. Fizik tedavi eğitimi alanları, spor salonları, dövüş sanatları ve kendini savunma tekniklerini öğrenmek için matla kaplanmış yerler bile vardı.

Akla gelebilecek her şey içerideydi.

Sydney buraya ilk kez on beş yaşındayken, Panase'ye resmen katılmasından iki ay sonra, kuruluşun gelmiş geçmiş en iyi ajanı olmaya kararlı bir şekilde adım atmıştı. Souda ona etrafı bizzat gezdirmiş, o zamanlar henüz genç bir kız olan Sydney'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi, aç gözleriyle dört bir yanını inceleyişini izlemişti. İçeride durmaksızın eğitim almış, belirli çevrelere ve ortamlara girmeye hak kazanmış, silah, araç ve dövüş seviyelerinde teker teker yükselmişti. Tüm mekânı casuslar ve suikastçılarla dolu gerçekçi bir şehre dönüştürdükleri ve altı ayını içeride

yaşayarak geçirdiği kapsamlı bir eğitimi de tamamlamıştı, geçen zamanın etkisiyle kendini o sahte şehre o kadar ait hissetmişti ki zaman zaman hâlâ o kurgusal dünyada yaşıyormuş gibi hissediyordu.

Sydney yeraltındaki bu eğitim alanında iki yılını geçirmişti.

Winter'sa sadece bir haftasını harcayacaktı. Ve onu bir nebze olsun elle tutulur bir ajana dönüştürmek Sydney'nin sorumluluğuydu. Belki de ona duyduğu küçük öfkenin nedeni buydu. Winter ana eğitim katında onunla buluşmak için asansörden inerken Sydney kendini onu incelerken buldu, saçlarını gelişigüzel şekilde arkaya atmış, ellerini siyah eşofmanının ceplerine sokmuştu, keskin bakışları geniş odanın içinde geziniyordu. Hayat kestirme yolları hiçbir konuda ondan esirgememiş gibi görünüyordu.

Genç adamın gözleri onunkileri buldu. Dudaklarının kenarı belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılsa da hızla kendine gelip telefonunu havaya kaldırdı.

"Aegk tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu, bakışlarını Sydney'nin birkaç dakika önce ona gönderdiği mesaja çevirerek.

"Acele et, geç kaldın," diye yanıtladı Sydney.

Winter başıyla onayladı. "Çok anlaşılırmış," dedi.

Genç kadın alaycı tavrını görmezden gelip siyah eşofman üstünün üzerine şık ve kalın bir yazı tipiyle yazılmış neon sarısı sözcüklere baktı.

I'M A SPY*

Tek kaşını kaldırıp genç adama sert bir bakış attı. "Şaka mı yapıyorsun?" diye homurdandı.

Winter başını eğip eşofman üstüne baktı ve yeniden Sydney'ye döndü. "Ne?" diye sordu masumane bir tavırla. "Balmain'ın yeni sonbahar koleksiyonundan."

* (İng.) Ben bir ajanım. -çn

Sydney onu yere serme arzusuna karşı koydu.

Tıpkı ilk toplantılarında olduğu gibi genç adamın varlığı içerdeki herkesin dikkatini çekmiş gibi görünüyordu. İçeride gezen birkaç çalışanın hafifçe ona doğru döndüğünü, konuşmalarına bir anlık ara verip ona baktıklarını görebiliyordu. Test sürüşü için hazırlanan iki ajan da her şeyi bırakıp ona doğru dönmüştü. Hemen ardından hepsi işlerine kaldıkları yerden devam etse de Winter Young'ın burada olduğunun farkındalardı.

Gerçi Winter'ın onları fark ettiği ya da umursadığı söylene-
mezdi.

"Benimle gel," dedi Sydney arkasını dönüp doğu tarafındaki çeyreğe doğru yürüyerek. "Ve hiçbir şeye dokunma."

Winter alaycı bir tavırla başını sallayıp peşine takıldı.

Sydney ona arkasını dönmesine içten içe seviniyordu. Diğer herkes gibi o da genç adamın manyetik çekimini hissediyor ve bundan rahatsız oluyordu.

"Demek beni sen eğiteceksin," dedi. "Seni kim eğitti peki?"

"Beni eğiten adam çoktan öldü."

Yanında yürüyen Winter duraksadı.

"Şaka yapıyorum," dedi. "Hocam Sauda'ydı."

Güzel dudaklarının öfkeyle gerilmesine dair bir şeyler Sydney'yi oldukça tatmin ediyordu.

"Ah, ne güzel," diye mırıldandı. "Seninle geçireceğim koca bir hafta için çok heyecanlıyım."

Winter onun peşinden gelmek yerine yanında yürümeye başlamıştı ve bir an için omuzları birbirine değdi. Şovmen olduğu adım atmak gibi basit bir hareketinden bile anlaşılıyordu. Her bir zerresinden zarafet damlıyordu. Ona dair yaptığı araştırmalardan edindiği bilgiler Sydney'nin kafasında dört dönüyordu. Keşfedilmesinin ardından ciddi bir bale ve sokak dansı eğitiminden geçmişti. Altı ay boyunca Rusya'da dans dersleri almıştı. Dansçılarının her birini, onlarla gün boyunca tek tek çalışarak bizzat seçmişti.

"Önümüzdeki hafta biraz bunaltıcı geçecek," dedi. "Eğitim

konusunda kimseye ayrıcalık tanınmıyor, dolayısıyla sen de bir istisna değilsin. Ama bu tür yoğun programlara muhtemelen alışkınsındır.”

Winter sözlerine alaycı bir nefesle karşılık verdi, görünüşe göre hâlâ ona kızgındı. “Peki bugün tam olarak ne yapıyoruz?”

“Temel alıştırmalar.” Sydney onu sürgülü, otomatik cam kapıdan geçirip geniş bir odaya soktu ve arkasını dönüp avucunu duvarlardan birine bastırdı. İlk tanıştıkları ofiste olduğu gibi duvar dokunuşuna tepki verdi ve elinin etrafında bir dizi tuş belirdi.

KELLY CADDESİ

KING’S CROSS SK. PANCRAS METRO İSTASYONU

WATERLOO

Sydney ilkin dokunduğunda tuşların hepsi kayarak gözden kayboldu. Sıcaklık hafifçe değişti, içerideki hava soğuk, nemli hâle geldi ve eğitim katının geri kalanının sesi bıçak gibi kesildi. Etraflarındaki duvarlar değişti ve yerlerini bir Londra caddesi aldı; kaldırımlardaki kırmızı telefon kulübelerini, sokak lambalarından sarkan çiçek saksılarını ve yoldan geçen çift katlı otobüsleri görebiliyordu. Tavana, zemine ve duvarlara yerleştirilmiş hoparlörden gelen şehir gürültüsüyle sesler bile değişmişti, bir an için gerçekten de Londra’ya adım atmış gibilerdi.

Winter bir süre öylece kalakaldı. Sydney genç adamın etrafında dönüp bakışlarını ona çevirmesini izledi, birkaç saniye önceki rahat tavrı yerini tedirginlik ve şaşkınlığa bırakmıştı.

Sydney yüzündeki ifadeye sempati duymadan edemedi. Bir zamanlar kendisinin de böyle hissettiğini, burada, hayal bile edemeyeceği bir dünyada olduğunu fark ettiğini hatırlayabiliyordu.

“Öğreneceğin temel bilgiler biraz daha hızlandırılmış olacak,” dedi. “Bu yüzden bir ajan olarak hiçbir zaman aklından çıkarmaman gereken bazı evrensel kurallarla başlayacağım.”

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Nihai hedefinin ne olduğunu biliyor musun?”

“Görevimizi başarıyla tamamlamak değil mi?” diye tahmin yürüttü.

“Hayır.” Sydney başını iki yana salladı. “Sağ salim geri dönmek. Görevlerin ardı arkası hiçbir zaman kesilmeyecek. Ancak bir ajan kaybetmek, kuruluşa başarısız bir görevden çok daha büyük bir darbe indirir. Sadece bir hayattan ibaret değilsin, sen bir yatırımsın. Dolayısıyla burada öğreneceğin her şey zarar görmeni engellemeye yönelik olacak.”

Sydney’nin sözleri üzerine Winter’ın tavrı değişti. Yüzündeki ışığın solduğunu, bir an için gözlerinde belirip hemen ardından kaybolan keder parıltısını izledi ve içinde ona karşı bir acıma duygusu hissetti. Şüphesiz, düşünceleri abisine kaymıştı.

Genç kadın başıyla etraflarını işaret edip konuyu değiştirdi. “Çok sayıdaki simülasyon odalarımızdan birindeyiz. Başına gelebilecek olası durumların üzerinden geçebilmemiz için Londra’nın çeşitli yerlerinde bazı önayarlar oluşturdum.”

Winter sözlerini başıyla onaylayıp Sydney’ye yeniden arkasını dönerek etrafını inceledi. “Öğrenmem gereken şu evrensel kurallar ne peki?”

“Bir,” diye yanıtladı Sydney, “sakın arkana bakma. Buna gerek yok. Daima birinin seni izlediğini varsay. Arkana bakarsan onlara takip edildiğinin farkında olduğunu –ve bir işler karıştırdığını– söylemiş olursun.”

Bunun üzerine Winter arkasını dönüp ona baktı ve başını yana eğdi. “Bilmediğim bir şey değil.”

Genç adamın başını eğişine dair bir şeyler Sydney’nin ona bakmaya devam etmek istemesine neden oluyordu. Nihayet bakışlarını ondan uzaklaştırdığında sözlerine devam etti, “İki, hazırlıklı ol. Her zaman. Bir şeyler ters giderse geri adım atman gerek. Beklenmedik bir şey çıkarsa saniyeler içinde duruma ayak uydurmalısın. Kulağa kolaymış gibi geldiğini biliyorum ama öyle değil. Bunu performanslarından biri gibi düşün. Elbette

sahne de bir sürü aksilik yaşamış ve şarkının ortasında durumu kurtarmaya çalışmışsındır.”

Winter ciddiyle başını salladı. “Ne gibi şeylerden bahsediyoruz?”

“Bir örnek vereyim.” Sydney simülasyondaki sokağın sonuna doğru yürüyormuş gibi ondan birkaç adım uzaklaştı ve yeniden ona döndü.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Pek öyleymiş gibi görünmese de başını kaldırıp sözlerini kararlılıkla onaylamasını takdir etti. “Evet,” dedi. “Hadi, vur bana.”

Sydney söylediğine gülmek istese de kendine hâkim oldu ve yoldan geçen biriymiş gibi ona doğru ilerledi.

Birbirlerine yaklaştıklarında Winter konuşmaya başladı, “Sokakta böyle tek başıma yürümeyeli uzun zaman olduğunu umarım biliyorsun–”

Genç adam cümlesini tamamlayamadan Sydney tökezlemiş gibi yaptı ve dengesini sağlamak için mücadele ederken Winter’ın geri adım atmasına neden olacak kadar sert bir şekilde ona çarptı. Cebine soktuğu yumruklarından birini çıkarıp genç adamın vücudunun yanına indirdi.

Winter irkilerek ondan uzaklaştı. Bu sırada Sydney gözlerini ardına kadar açıp ellerini kaldırarak ona doğru uzattı. “Tanrım, özür dilerim!” diye bağırdı ve aceleyle ilerlemeye devam etti. Hemen ardından durup tekrar ona döndü.

Diğer yumruğunu açıp avucundaki kaleme benzer silahı ortaya çıkardı. Üzerine dokunduğunda ucundan iğne gibi uzun bir bıçak fırladı.

“Az önce yaptığım şey, bir anarşistin 1898’de Avusturya imparatoriçesine düzenlediği suikastın aynısıydı.” Bıçağı tekrar kalemin içine soktu. “Gözünü açıp kapayana kadar her şey sona erebilir.”

Sydney, genç adamın, sözleri karşısında bembeyaz kesilmesini bekliyordu fakat Winter’ın gözleri önce elindeki bıçağa, sonra

da ona döndü. Gözlerinde ona karşı ciddi bir hayranlık parıltısı vardı ve Sydney en son ne zaman böylesine hazırlıksız yakalandığını merak etti.

“Peki bıçaklı bir saldırıya karşı nasıl yedi yirmi dört hazırlıklı olacağım?” diye sordu.

“İçgüdülerin sandığından çok daha değerli. Normal bir insanın içgüdüleriyle bir ajanınkiler arasındaki tek fark, bir ajanınkilerin daha efektif şekillerde tepki vermek üzere eğitilmiş olmasıdır. Şimdi, bu senaryoda, mevcut içgüdülerin sana ne yapmanı söylüyor?”

“Kaçmamı?”

“Bu aslında çok da kötü bir plan değil,” dedi Sydney. “Eğer yapabiliyorsan saldırıdan kaç ve koşmaya başla. Hızlısın, hakkını vermeliyim; sahne görüntülerini defalarca izledim.”

Winter ona muzip bir gülümsemeyle baktı. “Demek öyle?”

Sydney kaşlarını çatı ve sözleriyle yüzüne hücum eden kızarıklığı bastırmaya çalıştı. “Evet. Buna iş araştırması deniyor. Her neyse, hızını avantaja çevir. Kaçmak elindeki en iyi seçenek olabilir.”

Genç adam kaşlarını çatı. “Peki ya kaçamazsam?”

“Göstereyim.” Sydney elindeki bıçağı birden ona fırlattı.

Winter onu şaşırtarak hızla geri çekilip bıçağı tek eliyle yakaladı.

“Reflekslerin fena değilmiş,” dedi. “Solak mısınız?”

“İki elimi de kullanabiliyorum.” Bakışlarını ona dikti. “Şimdi ne yapacağım?”

“Beni haklamaya çalış.”

Winter derin bir nefes alıp birkaç adım geri çekildi. Hemen ardından daha önceki kayıtsız tavrıyla ona doğru yürümeye başladı. Sydney yine etkilendiğini hissetti. Sıra Sydney'deyken yaptığı hareketleri hatta gözlerini kırpıştırıp etrafına bakma şeklini bile ezberlemiş ve o kadar iyi taklit etmişti ki sanki bu alıştırmaya önceden hazırlanmış gibiydi.

Yamından geçtiği sırada tökezleyip ona doğru düştü ve sağ eli

sanki kalem bıçakla ona saldıracakmış gibi hızla harekete geçti. Demek gerçekten de iki elini kullanabiliyordu.

Sydney düşünmeden hızla hareket etti. Vücudunu bir anda kıvrıp ondan uzaklaştı, bir yandan da kolunu uzatıp genç adamın bileğini sertçe kavradı. Sertçe büktüğünde Winter'ın homurtularını duydu ve onu kendine doğru çekerken bedenini geriye doğru eğip kolunu rahatsız edici bir açıyla çekiştirdi. Bacağını ona çelme takmak için öne uzattı ve göz açıp kapayıncaya kadar dizini Winter'ın göğsüne, bıçağı boğazına dayamış, yüzleri arasında sadece birkaç santim kalmıştı.

Genç adam gözlerini kırıştırdı, şaşkınlıktan bir anlığına dili tutulmuştu ve Sydney kendini alışkanlıktan gözbebeklerini incelerken buldu. Winter'ın acıyla kısılmış gözleri kızıl kahverengi kirpiklerini ortaya çıkarıyordu. Kesik nefeslerinin sıcaklığı tenini okşuyordu ve göğsü dizinin altında yükselip alçalırken vücudunun sert kaslarını fark etti. Genç adam artık ona bakıyor, her bir detayını inceliyordu. Sydney, ne gördüğünü bilmese de kalbinin onun dikkati karşısında beklenmedik şekilde hızlandığını hissetti.

Winter irkildi, kolu hâlâ Sydney'nin diğer elinin arasında, acı verici bir pozisyonda duruyordu. "Pekâlâ," dedi boğuk bir sesle. "Bırak artık."

Sydney onu bırakıp kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "İki yıl boyunca aralıksız olarak bunun pratiğini yaparsan," dedi, "içgüdülerinin bir parçası hâline gelir. Tıpkı ikinci bir bağışıklık sistemi gibi."

"Öğrendiğim iyi oldu."

"Şimdi sıra sende."

Sydney ilk zamanlarında dövüş hareketlerini öğrenmekte zorlandığında Sauda ona güven vermiş, çoğu insanın tepkilerini içgüdüsel hâle getirmesinin zaman aldığını söylemişti.

Fakat bu sefer harekete geçtiğinde Winter anında tepki verdi.

Her bir hareketi –vücudunun açısından kolunun dönüşüne kadar– Sydney'nin az önceki hareketlerini kusursuz bir şekilde

taklit ediyordu. Her şeyi o kadar doğru bir şekilde yaptı ki kız onun elinden kurtulacak fırsatı bulamadı. Winter'ın bacağı ayaklarını yerden kesti.

Sydney yere düştü ve göz açıp kapayana kadar kendini Winter'ın göğsüne hafifçe bastırıldığı diziyle sırtüstü yatmış ve bıçak boğazına dayanmış hâlde buldu.

Bir an ona öylece bakakaldı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, tüm alaycılığı uçup gitmişti. Ciğerleri acıyla kasıldığında sert bir nefes aldı. Bu hareketlerde ustalaşması haftalarını almış, içgüdülerinin bir parçası hâline getirmekse iki yıl sürmüştü. Ve karşısındaki genç adam her şeyi sanki çocuk oynacağıymış gibi dakikalar içinde kapmıştı.

Gerçekten de eğitimli bir dansçıydı.

"Bu neredeyse çok iyiydi," diye mırıldandı.

Winter ona göz kırpıp ayağa kalktı ve Sydney'ye elini uzattı. "Tıpkı koreografi öğrenmek gibi," dedi.

Gözlerini kısıp genç adamın yüzünden geçen anlık duyguları inceledi. Ona söylemediği bir şey vardı.

"Daha önce de bıçaklı saldırıya uğradın," dedi ihtiyatla.

Winter bir an tereddüt etse de hemen ardından başıyla onayladı. "Bir kere," dedi. "Bir parti sonrası kalabalık etrafımı sarmıştı ve korumalarımın ayrı düşmüştüm. Claire bu olaydan sonra bana savunma dersleri aldırды."

Sydney kaşlarını çatı. "Buna dair hiçbir makale görmedim."

"Çünkü Claire beni arabamıza bindirene kadar bıçaklandığımın farkında değildim," diye açıkladı Winter. "Ve hastaneye gitmek yerine özel doktorumun beni tedavi etmesi konusunda ısrarcı oldum. Kimsenin olan bitenden haberi olmadı."

"Kimseye anlatmadın mı?"

"Claire hariç kimseye."

Nedense Winter gibi birinin böyle bir olay hakkında basına konuşup reklamını yapmak isteyeceğini düşünmüştü. Bunun için onu suçlamazdı bile.

Belki de Winter gerçekten de özel hayatını önemseyen biriy-

di. Genç adamın yüzünü inceledi ve onu başka nasıl konuşabileceğini düşündü. Bir yandan da kendi bıçaklı saldırılarını düşünmemeye çalışıyordu.

“Anneni endişelendirmek istememen çok ince bir davranış,” dedi en sonunda, bu sefer daha nazik bir sesle.

“Endişelenmezdi zaten,” diye karşılık verdi Winter.

Ona tekrar baktığında yüzündeki gülümsemenin bir nebze solduğunu gördü. “Affedersin,” dedi Sydney.

“Önemi yok.”

Genç adamın yüz ifadesini inceleyip her zamanki gibi aklının bir köşesine yazarken göğsünde yükselen sempati kırıltılarından rahatsız oluyordu. Bunlar, bir insanın arkadaşı olarak gördüğü birine anlatacağı türden şeylerdi ve şimdi bile Winter’ın duvarlarının bir kısmını indirdiğini ve görünüşe göre kimseye açmadığı sırlarını onunla paylaştığını hissedebiliyordu.

Fakat Sydney onun arkadaşı değildi. Onu eğiten bir ajandı. Böylece iç çekip asıl amacını itiraf etti: “Bu soruları nasıl sordugumu fark ettin mi?”

Tavırlarındaki ani değişime şaşırarak Winter ona baktı. “Nasıl yani?”

“Sen ikinci tavsiyemi uygulamakla meşgulken,” dedi, bıçağı bir kez havada sallayarak, “bir yandan da üçüncüsüne geçmiştik.”

Winter bir an tereddüt etti ve hemen ardından gözlerinde bir farkındalık belirdi. “Beni sorguluyor muydun?”

Sydney başıyla onayladı. “Gizli bir ajanın yapabileceği en önemli şey başkalarının güvenini kazanmaktır. Geçen her bir saniye birinin hayatıyla ilgili detayları öğrenmek için bir fırsattır. Kendini bıçaktan nasıl koruyacağını öğrenmeye odaklanmanı sağladım. Dikkatinin başka yere kaymasından ve duvarlarımı indirmenden faydalanıp sana geçmişinle ilgili sorular sordum. İşte üçüncü evrensel kuralım. Daima etrafındaki insanların sana güvenmesini sağla ama hiç kimseye güvenme.”

Winter’ın gözlerinde ilk kez acı vardı. Onu gerçekten yarala-

mıştı. Sydney bakışlarındaki bir şeylerin solup gittiğini, bedenini ondan hafifçe uzaklaştırdığını, hızla kendine gelip duvarlarının ardına tekrar saklanmadan önce ihanetinin yüzünde yarattığı keskin acıyı görebiliyordu.

Sydney, karşısında sevmediği biri bile olsa eğitimin bu kısmından her zaman nefret etmişti. Fakat aldatma, ona öğretilen içgüdülerden biriydi ve onu duygusuzlaştırıyordu.

“Bu yalnız bir iş,” dedi, “ama ilk görevine çıkana kadar gerçekte *ne kadar* yalnız olduğunu fark etmezsin. Eninde sonunda bununla başa çıkmayı öğreniyorsun.”

Winter’ın bakışları onu delip geçiyordu. “Gizli nefes egzersizlerin bunun için mi?” diye sordu. “Bununla başa çıkmak için mi? Yoksa ciğerlerinde bir sorun mu var?”

Şimdi şaşırma sırası Sydney’deydi. Gözlerini kırıştırtarak ona baktı. “Nasıl yani?”

Genç adamın yüzündeki ifadeden onu doğru yerden vurduğunun farkında olduğunu anlayabiliyordu. Yeniden konuştuğunda sanki kimsenin onu duymadığından emin olmak istiyormuş gibi sesini alçalttı. “Nefes egzersizlerin. Bunu ilk toplantımızda fark ettim; burnundan ölçülü bir nefes alıp ağzından iki kat daha yavaş veriyorsun.” Başını sallayıp ona yan yan baktı. “Ciğerlerimi gösterilerim için güçlendirmek amacıyla bana da aynı tekniği öğretmişlerdi. Peki *senin* neden nefes terapisine ihtiyacın var?”

Ah. Sydney kendine Winter’ın aptal olmadığını bir kez daha hatırlattı. Sorguyu birden ona çevirmiş, Sydney tam da ona acırken Winter intikam almaya karar vermişti. Genç kadın bir an için öylece ona bakakaldı.

Anılar zihnini dolduruyordu...

...annesinin hastanedeki nefes alış veriş sesleri...

...Sydney’nin ergenlik döneminde başlayan ve aşırı stres altında olduğunda kötüleşen geçmek bilmez göğüs ağrıları...

...ona da annesinin kronik hastalığının teşhisinin konması...

...babası bir keresinde onu mutfak bıçağıyla tehdit ettiğinde nefes almak için çırpınışı...

Anılar kaybolup giderken arkalarında göğsüne oturmuş eski korkuyu bıraktı.

Winter dudaklarını birbirine bastırdı. "Panase'nin hiçbir şeyden haberi yok, değil mi?"

Bunu üç yıldır bir istihbarat teşkilatı dolusu insandan başarıyla saklamıştı. Nasıl olmuştu da o bunu anlamıştı? Her şeyi nasıl bu kadar kısa sürede fark etmişti?

"Beni yalancılıkla mı itham ediyorsun?" diye sordu alçak ve öfkeli bir sesle.

Winter gözlerini onunkilere dikti. "Bu oyunu iki kişinin de oynayabileceğini söylüyorum."

"Ne kadar da yaratıcıymışsın," diye yanıtladı aksi bir tavırla. "Ama ciğerlerim gayet iyi."

Genç adam onu inceledi. "Merak etme, kimseye söylemeyeceğim," dedi alçak sesle.

Karşısında duran adam kariyerini şuracıkta bitirebilecek, Sydney için önemli olan her şeyi yok edebilecek güce sahipti.

Aldığı eğitim devreye girdi. Gözleri kısıldı. Ona cevap vermek yerine bıçağı fırlattı. "Ortada söylenecek bir şey yok," dedi.

Winter bıçağı tek eliyle kolayca yakaladı ve sanki hayatı boyunca çalıştığı bir dans hareketiymiş gibi döndürdü. Sonra da tekrar fırlattığında Sydney bıçağı tuttu.

"Hızlı öğreniyorsun," dedi.

"Evet, hanımefendi," diye karşılık verdi, gözleri hâlâ Sydney'nin üzerindeydi. "Tıpkı senin hızla hikâyeler uydurman gibi."

Genç adam, Sydney'nin savunmasında delikler açıyor, geçmişleriyle ilgili ipuçlarını tıpkı onun yaptığı gibi acımasızca arıyordu. Kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu, aniden yine o kapana kısılmış, kaçmak için çırpınan kız çocuğuna dönüvermişti.

Winter'ın yüzündeki rahatsızlığı fark edip etmediğini bilmiyordu –duygularını ifadesine yansıtmamak için aldığı eğitim

düşünüldüğünde bundan şüpheliydi- fakat derslerine devam ederlerken sözleri Sydney'nin kafasında çınlamaya devam etti. Sırrını saklayacak mı yoksa işleri biter bitmez doğruca Sauda ve Niall'a koşup her şeyi anlatacak mı emin değildi - ve ondan bunu gizli tutmasını isteme, haklı olduğunu itiraf etme fikrine bile katlanamıyordu.

Fakat genç adam, her nedense, onu rahat bırakıp bıçağı aldı ve elinde çevirdi.

"Bu kadar uyumlu olmamıza sevindim," dedi.

Sydney ne demek istediğini anlamıştı. *Ben sana güvenebiliyorsam, sen de bana güvenebilirsiniz.*

"Böyle devam edelim," diye karşılık verdi.

Winter ona küçük bir gülümseme gönderdi. Bir sonraki alıştırmaya geçtiklerinde onunla her zaman olduğu gibi, sırrına dair hiçbir şey bilmiyormuş gibi konuştu.

Sydney'nin Winter'la arasına mesafe koyma konusunda daha iyi iş çıkarması gerekiyordu. Bu çocuğun yanında daha dikkatli olmalıydı.

Düzenleme

Ny.ozlem

9 Fırtına Öncesi Sessizlik

“Biriyle görüşüyorsun.”

Winter masalarındaki ızgaranın etrafında otururlarken Dameon’a bıkkın bir bakış attı. “Hayır, görüşmüyorum,” dedi. Kore barbeküsü restoranı hareketli olsa da oturdukları köşe sakindi, etraflarındaki masalara güvenlik görevlileri yerleşmişti ve meraklı gözlerle onları izleyen insanlar dışarıda oyalanıyordu. Hayranlardan birkaçının üzerinde son moda hâline gelmiş kıyafetine atıfta bulunan I’M A SPY yazan eşofman üstleri vardı.

“O zaman hiç değilse kafanda biri var,” diye ekledi Leo. “Bunu görebiliyorum.”

Birini –isim vermek gerekirse Sydney Cossette’i– düşündüğü doğrudu ama bunun nedeni kesinlikle onunla çıkmak istemesi değildi. Bir haftalık yorucu eğitimin ardından zihninde teknikler, stratejiler ve Sydney’nin soğukkanlı, ifadesiz yüzünün görüntüsünden başka hiçbir şey yoktu. Ona dair gizemi, Winter’ın cevaplarındaki tereddütleri fark ederek hayatından ayrıntılar çıkarabilmesini, nefes alma tekniği konusunda onunla yüzleştiğinde çatılan kaşlarını düşünmeden edemiyordu. Geceleri müziği üzerinde çalışacak zaman bulduğunda ona dair ayrıntıların notalara ve sözlere sızdığını, küçük melodilerin aklına onu getirdiğini fark ediyordu.

Elbette bunların hiçbirini ne Leo'ya ne de Dameon'a anlatabilirdi. Sydney'nin derslerinden biri hiç beklemediği bir anda aklına geldi.

Bazen insanlar sadece haklı olduklarını bilmek ister. Onlara istediklerini birazcık bile verirsen neler anlatacaklarına şaşarsın.

Böylece Winter, "İyi, tamam. Kafamı bir kız kurcalıyor. Ama nedeni ondan hoşlanmam değil," dedi.

Leo ona doğru eğilip sırtıttı. "Bal gibi de ondan hoşlanıyorsun."

"Hayır, hoşlanmıyorum. Çok sinir bozucu biri."

"Annemin bir sözü vardır; gerçekleri yalanmış gibi anlatma."

"Bir dakika." Dameon ızgaradaki biftek dilimlerini çevirirken duraksayıp maşayı Winter'a doğrulttu. "Daha geçen gün yeni güvenlik elemanları tutmadın mı? İçlerinden biri bizim yaşlarımızdaki bir kızdı."

"Geçen gün onu Claire'le öğle yemeği yerken gördüm." Leo'nun gözleri kocaman açıldı ve Winter'a döndü. "Kız o, değil mi? Tatlı biri."

Dameon ıslık çaldı, düşünceli gözleri Winter'ın üzerindeydi. "Korumana âşık olmak zordur."

Winter ellerini havaya kaldırdı. "Hiç zor değil, çünkü ortada aşk maşk yok. Sadece etrafımda olmasından nefret ediyorum."

"Neden peki?"

"O..." Winter doğru kelimeyi bulmakta zorlandı. "Çok dikkatli."

Dameon'ın bir kaşını havalandı. "Gözleri sürekli üzerinde mi?"

"Sanki her an dişlerimin arasına kaçmış bir şey varmış gibi hissetmeme neden oluyor."

"Yani... işinin hakkını veriyor?"

Leo, Dameon'a yan yan gülümsedi. "Bence kız ona bir bakış atıp erimediği için böyle yapıyor. Buna alışkın değil."

"Kimse tek bir bakışla erimiyor," dedi Winter sitemle, maşayı kaptığı gibi pişmiş biftek dilimlerini arkadaşlarının tabaklarına bırakırken yanaklarını ele geçiren sıcaklık sinirini bozuyordu.

“Tıpkı Mexico City’de olduğu gibi,” diye devam etti Leo. “Geçen yıl orada geçirdiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Winter konserden sonra geç kalkmıştı.”

“Asla geç kalkmam,” diye karşılık verdi Winter. Küçük bir parça bifteğı ince bir dilim turp turşusuna sarıp ağzına atarak dilindeki lezzet patlamasının tadını çıkardı.

“Ama geç kalmıştın,” dedi Leo ısrarla. “O sabahı bu yüzden hatırlıyorum. Provaya geç kalmanı garip bulduğum için.”

“O kadar da geç kalmamıştım. Setimizi bir önceki gece gözden geçirmiştik,” dedi Winter. “Hatırlamıyor musun?”

“Dört tekrar almıştık,” dedi Leo. “Hatırlamaz mıyım?”

“Beşe kadar otelde ayaktaydık. Max yolun aşağısındaki köşede bulunan tezgâhtan bize *tlacoyo** getirmişti.” Sanki sokağın ismini hatırlamaya çalışıyormuş gibi parmaklarını iki kez şıklattı.

“Tonalá ve Campeche,” dedi Dameon, sokağın adını hatırlayıp Winter’ın diğer yanında herkesin tabağına daha fazla pişmiş et koyarken sakın bir tavırla.

“Sonrasında odana dönmemiştin,” diye devam etti Leo, sinsi sinsi sırıtarak.

“Dönmüştüm,” dedi Winter.

“Hayır, dönmemiştin,” diye ısrar etti Leo. Kalın buklelerinin arasından ona bakıyordu. “Çünkü uyku bandını yanlışlıkla benim odama bırakmışlardı ve onu sana vermek için odana geldiğimde içeride değildin.”

“Muhtemelen sızıp kalmıştım,” dedi.

“Odanın kapısını öyle bir çaldım ki uyanmaman mümkün değildi,” dedi Leo, parmağını Winter’a doğrultarak. “O kızın evine gitmiştin,” dedi. “Mercedes. Açılış konserimiz. Sabahın beşinde otelden kendi başına çıktın ve taksiyle geri döndün. O zamanlar ne zaman Mexico City’ye gitsek onunla görüştüğünü biliyordum, yanılıyor muyum?”

* İçi peynir, fasulye, kızarmış domuz eti, bakla gibi malzemelerle doldurulan oval şekilli mısır unundan hamurların kızartılmasıyla yapılan bir Meksika yemeğı. -çn

“Onun evine gitmemiştim,” dedi Winter, ona sert bakışlar atarak. Bir an duraksayıp hemen ardından mırıldanarak sözlerine devam etti. “İnsanların yaşadığı yeri öğrenmesini istemiyordum.”

Leo bir gizemi çözmüş küçük bir çocuk gibi sevinçle ellerini çırpı. “O zaman birlikte özel bir ev falan tuttunuz.”

“Bunların Mexico City’de yaşananlarla ne ilgisi var?” diye karşı çıktı Winter.

“Çünkü provalar sırasında Mercedes’e de katlanamıyordun. Birbirinize bağırıp çağırıyordunuz. Sonra bir baktınız ki dillerinizi birbirinizin boğazına sokuyorsunuz.”

Dameon hafifçe güldü, ancak gözleriyle hâlâ Winter’ı takip ediyor, sessiz tavrıyla onu inceliyordu. Winter bunu görmezden gelmeye çalışsa da ensesindeki sıcaklığı hissedebiliyordu. Dameon başından beri böyle biriydi; bu kadar çabuk yakınlaşmalarının nedenlerinden biri de buydu. Winter’ın ruh hâlindeki en ufak değişimleri –annesiyse arasında kötü bir konuşma geçtiğinde, turne sırasında yeterince dinlenemediğinde, basın toplantılarıyla dolu bir güne hazır olmadığında– bile hissedebiliyordu. Bu hâli Winter’ı hem tedirgin ediyor hem de rahatlatıyor, içinde sırlarını ona açma isteği uyandırıyor.

Winter, Dameon’ın da artık onda bir tuhafılık sezdiğinin farkındaydı. Ancak konuşmaya başladığında Leo’nun sözlerine ayak uydurdu.

“Ah, dostum,” dedi. “Ona fena tutulmuştun. Gerçi seni suçlayamam.” Winter’ı dürttüğünde içtiği *sojun*’un birazının dökülmesine neden oldu. “Tıpkı New Orleans’taki gibi. Annemin barbeküsüne getirdiğin o kız kimdi?”

“Aleksa,” dedi Winter, bardağını bırakıp elini üzerine silerken.

Dameon parmaklarını şıklattı. “Aleksa,” dedi. “Hayatımda gördüğüm en ateşli insandı.”

“Gerçekten mi?” Winter dirseğiyle Dameon’ın kaburgalarını sertçe dürterek ona karşılık verdi. “Peki ya bizimle İtalya’ya gelen adam?”

“Jinhai mi? Sanırım.” Dameon tek kaşını kaldırıp ona baktı. “Neredeyse senin kadar çekiciydi.”

Winter arkadaşının, tüm geçmişlerini Leo’nun önünde dökmesine gözlerini devirdi. Dameon’ı otel odasında ziyaret ettiği ilk geceyi hâlâ hatırlıyordu. Birlikte çıktıkları ikinci turnedeydiler ve Winter’ın üzerindeki baskı onu sabaha kadar uyanık tutuyordu. O uykusuz gecede Dameon kapısını açmadan önce Winter’ın tek niyeti onunla dertleşmekti, yalnızca kendininkine benzer bir ruh –ya da en azından bir uyku ilacı– arıyordu. Fakat kapı açıldığında üzerinde hâlâ buruşuk, yarısına kadar iliklediği gömleği ve yırtık kot pantolonu olan, örgülerini gelişigüzel bağlamış, sanki Winter’ın gelmesini başından beri bekliyormuş gibi şaşırmamış ifadesiyle ona bakan Dameon’a bir bakış atmış... ve eh, en sonunda kendilerini yatakta bulmuşlardı. Birkaç hafta boyunca her gece görüşmüşler, en sonunda her ikisi de gizli bir ilişkinin yükünün işlerine engel olmasından duydukları stres yüzünden aralarındaki bu şeyi sona erdirmişlerdi. O zamandan beri aralarında yalnızca birbirlerini başka hiç kimsenin tanımadığı gibi tanıyan iki insanın sahip olabileceği türden bir arkadaşlık ilişkisi vardı.

Winter, Dameon’ın hâlâ onu incelediğini, ruh hâlini çözmeye çalıştığını hissedebiliyordu. “Onunla hâlâ konuşuyor musun?” diye sordu, sanki konuyu değiştirmeye çalışıyormuş gibi. “Aradan yıllar geçti.”

“Hayır.” Dameon başını iki yana salladı. “Çok yazık. Annem onu sevmiştii.”

“Neden uzun süreli bir ilişkiniz olmadığını biliyor musunuz?” diye sordu Leo, dile getirdikleri sırlarından bihaberdi.

“Hiçbir şehirde bir aydan uzun süre kalmadığımız için mi?” dedi Dameon.

“Hayır, yemek yapmayı bilmediğiniz için.”

“Senin de uzun süreli bir ilişkin yok,” dedi Winter.

Leo söylediklerini duymazdan geldi. “Tost bile yapamıyorsunuz.”

Winter savunmacı bir tavırla parmağını Leo'ya doğrulttu. "Çünkü bir tost makinem yoktu ve tava kullanıyordum."

"Otelin yangın alarmlarını çalıştırmıştın," dedi Dameon.

Leo başını iki yana salladı. "Teyzelerim sizi görse hayal kırıklığına uğrardı."

Winter ona tatlı tatlı gülümsedi. "Teyzelerin yemek yapmamıza bayılırdı."

"Eh, benden daha çok bayılacakları kesin," dedi Leo fakat bunun doğru olmadığını bildiğinden dudakları küçük bir sırtışla kıvrıldı. Winter, Leo'nun ailesinin onun üzerine nasıl titrediğini ve onlara götürdüğü bavullar dolusu hediyeği kendi gözleriyle görmüştü.

"Bir sonraki turnemizde ikinize de nasıl iyi bir yahni pişirileceğini öğreteceğim," diye sözlerine devam etti. Karşısındaki ikiden sanki bu konuşma daha önce de yaşanmış gibi homurtular yükseldi. "Hayır, bakın, bana güvenin. Annem hep iyi bir *pozole* yapmayı bilersen herkesi kendine bağlayabilirsin derdi."

Leo ve Dameon, *pozole* hakkmda bir tartışmaya tutuşurken Winter ağır bir nefes alıp kendini geri çekti. Hiç değilse Sydney'yle arasındaki ilişkiye gösterdikleri kısa süreli ilgi başka yere kaymıştı ve Dameon sonunda onu rahat bırakıp meraklı gözlerini başka yöne çevirmişti. Dahası Sydney bu gece burada değildi; Winter'ın koruması olarak görevine yarın, Londra'ya doğru yola çıktıklarında başlayacaktı. Ancak Leo'nun bunu şıp diye anlayabilmesi, Dameon'ın nedenini tam olarak tahmin edemese de onda bir farklılık olduğunu hemencecik anlaması Winter'ı rahatsız etmişti.

Görünüşe göre, Sydney'nin fiziksel olarak burada olup olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Onu, delici bakışlarını ya da dudaklarında bir süre oyalanan sert bakışlarını, sivri dilini veya ona her yaklaştığında hissettiği hafif korku ve heyecanı aklından çıkaramıyordu.

Onun gibi bir kızın yolu nasıl olmuştu da Panase gibi bir kuruluşla kesişmişti ki?

Winter'ın bakışları içgüdüsel olarak hemen yanındaki masadan ona doğru bakan Claire'inkileri buldu. Kadın ona bir şey soruyormuş gibi başını yana eğip ağzını oynattı; *Dışarı çıkabilirsin.*

Aklından geçenleri okuyabildiği için ona minnettar bir ifadeyle bakıp yorgunca başını salladı. Birden aklına bıçaklandığı gün geldi. Kalabalıktan kurtulup kendini onu bekleyen arabaya atmaya o kadar hevesliydi ki yan tarafındaki acıyı hissetmemişti bile. Arabaya bindiğinde gömleğindeki kanı fark eden Claire olmuştu. Kadının korkuyla verdiği nefesi hâlâ duyabiliyor, elleri kan içinde, Claire'in kollarına yığıldığını hatırlayabiliyordu.

Hayır, ona yalvardığını hatırlayabiliyordu. Hastane olmaz. Bunu doktorların onu tedavi etmesini istemediğinden yapmamıştı; tüm haberlerde yer alacak olmasına rağmen annesinin yine bir şey okumaya zahmet etmeyeceği, onu ziyarete gelmeyeceği ihtimalinden korktuğu için yapmıştı.

Bakışlarını camlara, gece karanlığına bürünmüş sokaklara çevirdi. Bir an için etrafındaki tüm sesler kesildi ve tanıdığı insanların –birbiriyle tartışan Leo ve Dameon'm, ekibiyle stratejilerin üzerinden geçen Claire'in– görüntüsünün uzaklara, nedense ulaşamadığı güvenli bir yere çekildiğini hissetti.

Yarın bu saatlerde Londra'da olacaktı. O andan itibaren dışarıdaki karanlığın içinde olacak, onunla hiçbir alakası olmasını istemiyormuş gibi görünen bir kız dışında kimseye güvenemeyecekti. Geri döneceğinden bile emin değildi.

Eğitimle geçen haftasında Sydney'nin sözleri zihninde yankılandı.

Bu yalnız bir iş ama ilk görevine çıkana kadar gerçekte ne kadar yalnız olduğunu fark etmezsin.

Winter bunu hissetmeye çoktan başlamıştı. Ve bir şekilde, bu hisse yabancı değildi.

GÖREV KAYDI

AJAN B: "Birbirleriyle işbirliği yaptıkları için mutlu ol."

AJAN A: "*Mutluyum zaten.*"

AJAN B: "Ah. Çatık kaşlarından mutluluğunu göremedim herhalde."

AJAN A: "Sadece endişeliyim."

AJAN B: "Geçinip geçinemeyecekleri konusunda mı?"

AJAN A: "Turuncu Alarm konusunda."

AJAN B: "Her yıl bir şey yüzünden Turuncu Alarm alıyoruz. Kafeterya çalışanı çoktan tutuklanıp sorgulandı. Sunucularımızdan hiçbir şey alınmamış."

AJAN A: "Bir Turuncu Alarm yüzünden tüm görevleri iptal etmeni söylemiyorum."

AJAN B: "■■■■■ için endişeleniyorsun."

AJAN A: "Onu daha önce de zorlu görevlere gönderdiğimizizi biliyorum. Ama ■■■■■'ın peşine takılmakla bunu merkezdeki bir güvenlik ihlalinden sonra yapmak arasında dağlar kadar fark var."

AJAN B: "Onları görevden alayım mı?"

AJAN A: "Hayır. Sadece başının etini yiyorum işte."

AJAN B: "Londra'daki ■■■■■'yı arayıp geldiklerinde çiftimize göz kulak olmasını söyleyeceğim. Endişelenme. Bu akşam güvenlik ihlaline dair her bir detayı öğreneceğiz."

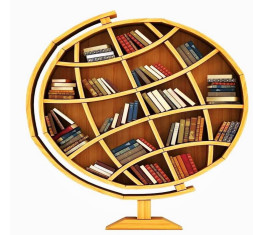
AJAN A: "Peki. Teşekkür ederim."

AJAN B: "Sen iyi misin peki?"

AJAN A: “İyiym.”

AJAN B: “O bakışı iyi bilirim ve bunu iyiliğin için söylüyorum. O senin kızın değil.”

AJAN A: “İnan bana, beni bunun kadar rahatlatan hiçbir şey yok.”

Düzenleme
Ny.özlem

10

Beyefendi Kılığına Girmiş Canavarlar

Sayısız görev için yaptığı yolculukların her birinin arasında dağlar kadar fark olması Sydney'yi artık şaşırtmıyordu. Bir yıl önce, sabahın dördünde Marshall Adaları'ndaki Kwajalein Atolü'nü çevreleyen karanlık tropik denizlere bakan bir askeri üste, temizlik görevlisi kılığında bir cipe atlamıştı. Yedi ay önce, Kinşasa'da Kongo Nehri kıyısından ayrılırken bir çekçekin arkasına binmiş, şoförle Fransızca konuşarak tartıştığı sırada etraflarında lüks bir sitenin güvenlik görevlileriyle nehrin aşağısındaki balıkçı köyü arasında bir protesto patlak vermişti.

Bugünse üzerine aylık kirasından daha pahalı bir takım elbise giymiş, yanında Winter Young isimli bir süperstar, menajeri Claire, iki dansçısı ve dört güvenlik görevlisiyle birlikte Londra Heathrow Havalimanı'nda özel bir jetten iniyordu.

Akşamın erken saatleriydi ve fırtınanın habercisi yağmur piste çiselemeye başlamıştı. Gökyüzünün kenarları koyu mor ve mavi tonlarına boyanmıştı. Görevliler merdivenin dibinde sıraya girdi ve Winter ekibiyle birlikte jetten çıkarken eşyalarını alıp siyah sedana taşıdı. Hepsine ıslak bezler, ferahlatıcı spreyler ve bir dizi lüks tuvalet malzemesi verildi. Görevliler arasında bir ayakkabıcı bile vardı ve arabaya doğru yola çıkmadan önce her birinin botlarını hızlıca cilaladı.

İçeri girmek için beklerlerken Sydney, Winter'ın başını gök-

yüzüne kaldırıp yüzüne düşen yağmur damlalarının tadını çıkardığını gördü. Sydney hareketinin sevimliliğine gülümsemeden edemedi. Yüzündeki güneş gözlüğü kapalı gözlerinin etrafındaki tenini yeşile boyuyordu. Dökümlü denizci kabanının altındaki gömleği sanki içinde uyumuş gibi buruşuktu –dirseklerine kadar gelişigüzel bir şekilde sıvanmış kolları, geometrik çizgili dövmelerini ortaya çıkarıyordu ve yakasının üst düğmesi hâlâ açıktı– ve saçları tam da kusursuz görünecek kadar dağınıktı. Altındaki pantolonun pahalı olduğu her hâlimden belliydi ve paçaları ayak bileklerinin hemen üzerinde bitecek şekilde mükemmel dikilmişti. Hem kelimenin tam anlamıyla yataktan az önce kalkmış gibi hem de bir şekilde geçen haftanın herhangi bir ânından daha iyi görünüyordu ve Sydney on saatlik uçuşun ardından bile bu hâlde olmasma katlanamıyordu.

Winter yüzündeki ifadeyi fark etti. “Ne?”

Sydney’nin gülümsemesi kayboldu ve hızla kendine geldi. “Bir şey yok,” dedi.

Hepsi arabaya doluştu ve pelüş deri koltuklara yerleştiklerinde Leo bundan memnun olduğunu belirten bir ısıklık çaldı. “Teyzelerim çikolata getirmemi istiyor,” dedi, Claire’e dönerek. “Yolu biraz uzatabilir miyiz?”

Claire bir kaşını havaya kaldırdı. “Tabii. Başka bir arzun var mı?”

“Cadbury Twirl çikolatalarından,” dedi Leo.

“Başka isteği olan?” diye sordu Claire, telefonunun ekranına dokunurken.

“Yorkie,” dedi Dameon.

“Galaxy Bar,” diye ekledi Winter. “Kinder Bueno.”

“Yalnızca Necco Gofret,” dedi Sydney. “Eğer burada satılıyorsa tabii.”

İçerideki herkes bakışlarını ona çevirdi.

Dameon gözlerini kırıştırdı. “Necco Gofret mi?”

“Evet.”

“Tanıdığım onca insan arasında onları sadece sen yiyorsun,” dedi Leo. “Tatları tebeşir gibi değil mi?”

“Ben seviyorum,” diye yanıtladı Sydney.

Winter omuzlarını silkti. “Onu rahat bırakın,” dedi ve defterine bir şeyler karalamaya geri döndü.

Sydney ekibin tepkisi karşısında hafifçe gülümsedi. Nispet yapmak istercesine, cebinden hiç ayırmadığı Necco Gofret paketini çıkarıp onlara ikram etti.

Herkes başını kibarca iki yana salladı.

Sydney, gofretlerden birini ağzına atıp dalgın dalgın çiğnemeye başladı. “Hepsi bana kaldı o hâlde.”

Diğer korumalar sessizce oturup onu görmezden gelirken Leo ve Dameon alçak sesle bir şeyler konuşmaya başladı. Sydney de gofretin mumlu kâğıdıyla oynayarak onları görmezden geldi. Gözleri tekrar arkasına yaslanıp sol bacağını sağ dizine atmış ve tüm dikkatini elindeki yıpranmış not defterine bir şeyler karalamaya vermiş Winter’a takıldı. Sydney şarkı yazdığım varsaydı. Hiç değilse bu konuda hakkını vermeliydi; genç adam onu şaşırtan bir yoğunlukla çalışıyordu, eğitimleri sırasında da tüm varlığını işine adamaya alışkın birinin pürdikkatiyle Sydney’yi dinlemişti. Belki de ona öğrettiği her şeyi hatırlayacaktı.

İçinde ona bir şeyler çalmasını söyleyen tanıdık kıpırtıyı hissetti ve bakışları Winter’ın defterine takıldı.

Genç adamın gözleri sanki aklından geçenleri duymuş gibi ona döndü. Sydney bakışlarını hızla kaçırıp dürtüsünü bastırdı ve ağzına bir gofret daha attı.

“Londra’ya indik,” dedi Claire, gözleri hâlâ telefonunun ekranında gezinirken hiçbirine bakmıyordu. “Eli Morrison bizi adamlarına aldırıp senin için ayarladığı yere götürecektir ve sonra saat altıda akşam yemeği için dışarı çıkacağız.”

Kadın konuşmaya devam ederken Sydney onu incelemeye koyuldu. Konuşmakta ne kadar iyi olsa da Claire’in doğal bir konuşmacı olmadığını görebiliyordu. Dışadönük biri de değildi. Bunu başkalarıyla konuşurken elleriyle ne yapacağını bilemedi-

ğini ve kendini rahatlatmak için bilinçsizce sürekli telefonunu tuttuğunu fark ettiğinde anlamıştı.

Sydney'nin bakışları Winter'la oturan iki dansçıya kaydı. Bu kadar çekici erkekleri bir arada görmek kafasını allak bulak ediyordu. Winter'ın solundakinin adının Leonardo Medina Santiago olduğu biliyordu, yakışıklı ve güler yüzlü bir adamdı, dört kişilik bir ailenin en küçük oğluydu –bunu Winter'ın ekibi hakkında araştırma yaparken öğrenmişti– ve sahneye çıkma hayallerinin peşinden gitmek için ailesini üzme pahasına Stanford Üniversitesi'nden gelen teklifi geri çevirmişti. Adamın huzursuz bir enerjiyle nasıl kıpırdandığını, nasıl Winter'a doğru eğildiğini inceledi. Sağlıklı bir aileden gelen bir çocuğun sahip olduğu gerçek bir özgüvenle doluydu.

Sağ tarafındaysa Dameon Carter oturuyordu, ela gözleri, uzun boyu, zayıf vücudu ve rastalarıyla yakışıklıdan ziyade güzel, beş erkek kardeşi olan –sonsuz sabrını da muhtemelen buna borçluydu– New Orleanslı siyahi bir çocuktur. Dameon, Winter'ın yanına uzanıp gözlerini kapatmış, sessizce Leo'nun gevezeliklerini dinliyordu. Winter ne zaman gülse ya da bir şeye cevap verse sanki genç adamın varlığına çekiliyormuş gibi gözlerini aralıyordu. Winter'la aralarında bir tür geçmiş vardı ve çocuğun dinginliği, özellikle onun da her şeyin farkındaymış gibi görünmesi Sydney'nin ilgisini çekiyordu.

En sonunda Dameon ona bakıp, "Bu dangalaklar adına senden özür dilerim, Ashley," dedi. Gözlerini diğerlerine doğru çevirdi. "Ve bundan sonra Winter'a katlanmak zorunda olduğun için."

Ashley, sahte adı. Sydney, Dameon'a gülümsedi. "İnan bana, bu meslekte her şeyi gördüm."

Leo sanki çok gizli bir şey söyleyecekmiş gibi ona doğru eğildi. "Bizimle paylaşacak hikâyelerin vardır, değil mi?" diye mırıldandı ona göz kırparak. "İnsanları korurken başından geçenler falan?"

"Ah," diye yanıtladı Sydney. "Hiç sorma."

Leo güldü. "Sizlerle birlikte seyahat edeceğim için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım."

Dameon, Sydney'ye meraklı gözlerle baktı. "Kaç yaşındasın ki? Kaç göreve çıkmış olabilirsin?"

Sydney ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Duysan inanamazsın."

Claire bakışlarını telefonundan çekip kaşlarını havaya kaldırdı. "Ashley, Elite Securities'in tavsiyesiyle bize geldi," dedi. "Onun yanındayken ayağınızı denk alın. Çok ciddiylim." Ashley'ye döndüğünde kendi bakışları da temkinliydi. "En iyi korumalarından biri olduğunu söylediler. Winter onu getirmem için beni ikna etti. Onu rahat bırakın artık. Hepinizin güvende olduğundan emin olmak için burada."

Leo küçük bir ıslık çaldı. "Elite Securities demek. Sektörün en iyisi."

"Bu hiç de hafife alınacak bir şey değil," dedi Dameon, etkilmiş görünüyordu. "Hepinizin denizciler gibi eğitimden geçtiğini duymuştum."

Winter kollarını dizlerinin üzerine yasladı. "Onun yanında söylediğiniz, yaptığınız her şeye dikkat edin," dedi. "Gözünden hiçbir şey kaçmaz."

Sydney ona gözlerini kısarak baktı. Eğitim sırasında olanlar için onu hâlâ tam anlamıyla affetmemişti. "Zaten işim bu değil mi, Bay Young?" diye karşılık verdi.

Winter ona masumane bir tavırla gülümsedi. "Ve?"

Ve gelmiş geçmiş en seksi insan gibi görünüyorsun. Dürüst cevabı birden zihninde yankılandı.

Yanaklarımn belli belirsiz ısındığını hissetmekten nefret ediyordu, özellikle de karşısındaki adamın onu tahrik etmeye çalıştığını bildiği için.

Böylece Sydney soğuk tavrını takınıp, "Ve parfümünüzü değiştirmelisiniz. İğrenç kokuyor," dedi.

Aksine, kokusu Sydney'nin burnuna bayram ettiriyordu. Fa-

kat Dameon alçak sesli bir ıslık çaldı ve Leo'yla birbirlerine manidar bakışlar attıktan sonra Winter'a döndü.

Winter ise arkasına yaslanıp kaşlarını çatarak başka yere bakmakla yetindi.

Yolculuğun geri kalanı olaysız geçti. Londra'nın ıslak sokakları pencerenin ardında bulanıklaşıyor, büyük kırmızı otobüslerin, motosikletlerin, ambulansların ve kalabalığın kakofonisi sabit bir arka plan sesine dönüşüyordu. Sydney kafasındaki planı gözden geçirirken parmakları cebindeki gofretin paketiyle oynuyordu.

Bir saat sonra Kensington'ın yağmurdan sıırıslıklam olmuş yollarından birine yanaştılar. Leo ve Dameon'ı kendileri ve ekibin diğer birkaç üyesi için ayrılmış daireye bıraktılar. Daha sonra beyaz taş cephesine bir morsalkımın çıplak dallarının tırmandığı Georgian tarzı zarif bir malikânenin önünde durdular.

Siyah takım elbiseli iki adam onları bekliyordu. Arabadan indiklerinde içlerinden biri yanlarına gelerek onlara elini uzattı.

"Bu taraftan lütfen," dedi koruma.

Ferforje kapılardan geçip Sydney'nin iki katı uzunluğundaki siyah, dikdörtgen şekilli ön girişe ulaşana dek adamı takip ettiler. Adam kapıyı iterek açtığında bir rüyadan fırlamış gibi görünen evi ortaya çıkardı.

Sydney, Panase görevleri için zengin mahallelerine kaç kez gelmiş olursa olsun bunun gibi göz alıcı evlere adım atmaya asla alışamıyordu. İki yatak odalı, çürük perdeli, üzeri bir kış fırtınası sırasında evlerinin zemin katını basan sudan kalma siyah küflerle dolu bir halısı olan virane bir yerde büyümüşü.

Burası Londra'daki herhangi bir konutun olması gerektiğinden daha büyüktü. Ana giriş salonu, arka duvarı üçüncü kata kadar uzanan ve tamamen camdan yapılmış geniş bir odaya açılıyordu. Sydney olduğu yerden özenle bakılmış devasa bahçeyi görebiliyordu. Cam duvarın bir bölümünden aşağı dökülen şelale perdesi, evin arka kısmını kaplayan kapalı bir sonsuzluk havuzuna akıyordu. Havuz, birinin evin sıcaklığında yüzerken bir yandan da dışarıdaki yağmuru izleyebileceği şekilde tasar-

lanmıştı. Cam duvarın ve havuzun önündeki pürüzsüz beyaz taşlardan yapılmış gösterişli merdiven, kristal damlalarından oluşan modern bir avizenin etrafında daireler çizerek yukarı doğru kıvrılıyordu.

Yanında duran Claire gördüklerini beğendiğini belirten bir ses çıkardı. Winter'sa evi dikkatli gözlerle inceliyordu. Sydney, genç adamın böyle bir gösterişe alışkın olması gerektiğini, kendi evinin de muhtemelen benzer lüksler barındırdığını fark ettiğinde canı sıkıldı.

Oturma odasında göremedikleri bir yerden gelen bir erkek sesi kulaklarını doldurdu ve onlara içeri girmelerini söyledi. Sydney ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Giriş salonunun geri kalanını aşırp oturma odasına doğru ilerledikleri sırada kendini şöminenin sağ tarafındaki yarım daire şeklindeki kanepede oturan iki kişiye bakarken buldu.

Eli Morrison ve Penelope çoktan gelmişti. Önlerindeki masada gösterişli bir ziyafet hazır bekliyordu: taze havyar tabakları, buzlu meyve dilimleri, özenle kesilmiş etler, ustaca tabaklanmış fileminyon ve ıstakozlar. Kadehlerdeki şampanya az önce doldurulmuş gibi görünüyordu.

Claire onlara doğru eğildi. "Altıdaki akşam yemeği iptal," diye fısıldadı. "Sanırım şimdi yiyeceğiz."

Sydney göğsünde bir kıpırtı hissetti. Eli Morrison kimseyi beklemezdi. O bir milyarderdi ve sırf ona gerek kalmadan misafirlerini karşılamaları için tuttuğu bir sürü insan vardı.

Ancak kanlı canlı, hazır ve nazır bir vaziyette karşılarında oturuyor, kızıyla birlikte bekliyordu. Adam uzun boyu, bronz teni, beyaz saçları ve gülümsediğinde beliren kırışıklarıyla zinde görünüyordu. Kusursuz dikimli takım elbisesinin altına pahalı bir keten gömlek giymişti ve ceplerine soktuğu elleri ona çabasız, kendinden emin bir hava katıyordu. Gözlüklerinin ardındaki gözlerinde bir parıltı ve –Sydney onun hakkında hiçbir şey bilmesee– samimi bile bulabileceği bir sıcaklık vardı.

Fakat bildiği onca şeyle, yalnızca rehin aldığı birine yaptırdı-

ğı işkenceyi izlerken, parmaklarını şıklatıp koca bir ailenin idamını emrederken parıldayan gözlerini düşünebiliyordu.

Köşede herhangi bir talebi yerine getirmek için hazır bekleyen görevliyi fark etti. Bahçeye açılan büyük sürgülü cam kapının yanında iki koruma daha duruyordu. Evin her bir köşesinin korumalarla dolu olduğundan emindi.

Eli Morrison onlara gülümseyip ayağa kalktı. Penelope de onu takip etti, elleri gerginlikten titriyordu.

“Ah!” dedi adam. Sesi alçak ve nazikti, Sydney’nin duymayı beklediği sesle alakası yoktu. Omurgasından bir ürperti indi. “Şehir trafiğinin canınızı sıktığını tahmin edebiliyorum. Umarım geçici eviniz sizi biraz olsun rahatlatır.”

Winter adama gülümsedi. “Rahatlatacağına eminim.”

Sydney, Winter’a biraz daha yaklaşıp Eli’nin iyi bir koruma olduğunu düşünmesine izin verdi. Babasının yanında duran Penelope Morrison, ona yaklaştıkları sırada göğsünde kavuşturduğu ellerini indirdi. Sydney artık kızın hafifçe titrediğini, yüzündeki gülümsemenin heyecan ve dehşet arasında gidip geldiğini görebiliyordu. Yüzüne dökülen tek bir saç teli olmamasına rağmen eliyle saçlarını kulağının arkasına şıkıştırıp duruyordu. Gözleri heyecanın neden olduğu yaşlarla parıldıyordu ve bakışları sanki ondan başka yere bakması imkânsızmış gibi Winter’a kenetlenmişti.

Gerçekten de en büyük hayranı olmalıydı.

Sydney, Winter’a döndüğünde gayet rahat olduğunu ve kızıdan hiç de rahatsız olmadığını gördü. Bu tür tepkilere alışkın olduğu kesindi.

Eli, genç adama gülümsedi. “Winter Young,” dedi, elini ona doğru uzatarak. “Yoğun programınıza bizi de dahil ettiğiniz için size ve ekibinize en içten teşekkürlerimi sunarım. Bu dünyada tanımaya değer herkesi tanıdığımdan emin olmak isterim ve birçok insan için bu listenin başında olduğunuzu söylemek yanlış olmaz.”

Winter’ın bir an bile oyalanmadan bir adım öne çıkıp adamın gülümsemesine karşılık vererek uzattığı elini sıkması Sydney’nin

içini rahatlatmıştı. “O şeref bana ait, efendim,” dedi. “Bizi burada bizzat karşılayacağınızı bilsem daha gergin olurum.”

Eli gülüp Winter’ın saygısını elinin tersiyle bir kenara itti. “Gergin olmanızı gerektirecek ne var ki, Bay Young?”

Winter gözlerini Eli’nın yanına çevirip Penelope’yle ilk kez göz göze geldi. Kız irkildi. “İyi bir ilk izlenim bırakmak isterim,” dedi, genç kıza nazik, gizli bir gülümseme göndererek.

Penelope sanki buna dayanamıyormuş gibi bakışlarını hemen kaçırdı. Gözleri Sydney’ninkileri bulduğunda başını nazikçe sallayıp Morrison’ın kızına selam verdi.

“Kızım, Penelope Morrison,” dedi Eli, Penelope’nin omzunu şefkatle sıkarak. Sydney, kızın, babasının hareketine karşılık vermediğini aklının bir köşesine yazdı. “Yıllardır senden bahsedip başımın etini yiyordu.”

Winter başını eğerek kıza selam verdi. “Bu ne büyük bir şeref, Bayan Morrison,” dedi.

“Ah!” dedi kız sanki nefessiz kalmışçasına ve bir an için ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi kalakaldı. “O şeref bana ait,” demeyi başardı en sonunda. Sesindeki belli belirsiz titreme görmezden gelinirse yüksek ve net bir sesle konuşuyordu. “İlk single’ınızdan beri büyük hayranınızım.” Gergin gülümsemesi dudaklarına geri döndü. “Çıkardığınız her bir şarkıya bayılıyorum.”

Winter sanki ilk kez böyle bir iltifat duyuyormuş gibi şaşırıp küçük bir kahkaha attı. “Bunu sizden duymak çok güzel,” dedi ve Penelope öyle kızardı ki Sydney kızın oracıkta bayılacağını sandı.

Winter, Sydney’ye bir bakış attı. “Ashley Miller, en iyi korumalarımın biri.” Hemen ardından başıyla onlara nazik bir gülümsemeyle bakan Claire’i işaret etti. “Ve bu da menajerim, Claire Richardson.”

“Elbette,” dedi Eli Morrison, başıyla Claire’e saygı dolu bir selam vererek. “Geçin lütfen. Karnınızı doyurun. Kendi evinizdeymiş gibi davranın.”

“Yılın en iyi kutlamasındayız,” dedi Claire, ellerini özenli bir hareketle önünde birleştirerek. Bir kaşık havyar alıp küçük kızarmış ekmek parçasının üzerine koydu. “Winter’ın davetinizden duyduğu heyecanı görülmeye değerdi.”

“Birkaç konserine katılmıştık,” dedi Eli, Winter’a, masaya geçtikleri sırada. Yanı başındaki Penelope dudaklarını birbirine bastırıp başıyla onayladı. “Etkileyici bir gösteri sergiliyorsun.”

“Teşekkür ederim,” dedi Winter, utangaç bir gülümsemeyle. “Elimden geleni yapıyorum.”

“Sanırım performanslarından ben de en az onun kadar keyif aldım,” dedi Eli gülerek. Penelope elbisesinin eteğiyle oynuyordu. “Kızım ile hemfikir olduğum birkaç konudan biri de sizsiniz, Bay Young.”

“Gururumu okşuyorsunuz,” dedi Winter.

“Sizi bir daha ne zaman göreceğiz?” diye sordu Claire, Eli’a. “Bir sonraki karşılaşmamıza hazır olduğumdan emin olmak isterim.”

Sydney içinde kadına karşı bir sevginin kabardığını hissetti. Bir milyarderle konuşuyor olmak Claire’in hiç de umurunda değil gibiydi, aynı soğukkanlı ve umursamaz tavrını koruyordu.

“Konserde sizi görmeyi dört gözle bekliyorum,” dedi Eli.

Penelope cebinden küçük, sarı renkli bir kart ve kalem çıkardı. Kartı çevirdiğinde Sydney üzerinde Winter’ın bir fotoğrafı olduğunu gördü. “Bir imza rica edebilir miyim?” diye sordu çekingен bir tavırla. “Belki bir de fotoğraf?”

Winter kartı alıp kızla fotoğraf çekilmek için ayağa kalktığında Sydney’nin gözleri Eli’a kaydı. Adam da ona bakıyordu. Dudakları kibar bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Winter Young’ın yanında olması için seçtiği tek koruma olduğuna göre,” dedi, “işinde çok iyi olmalısın.”

Sydney adamın gözlükleri arkasındaki ifadesini inceledi. Düşük rütbeli bir koruma olarak, korkudan yerine sinmeden ona boyun eğmesini bekliyordu. Böylece Sydney bakışlarını yere in-

dirip, "Onu güvende tutacağım dan emin olabilirsiniz, efendim," dedi.

"Kaç yaşındasın sen?" diye sordu Eli.

"On dokuz, efendim."

"On dokuz," diye tekrarladı. "O hâlde Penny'yle yaşıt sayırlırsın." Gözleri bir anlığına Winter'a sarılmış, fotoğraf için saçını düzelten kızına kaydı. "Amerikalı mısın?"

"Houston, Teksas'ta doğup büyüdüm."

"Ah, Teksaslı demek. Kenar mahallelerden birinde mi büyüdün?"

Sydney yalanını yakalamaya çalıştığını, verdiği cevaplarda açıklar aradığını fark etti. Nazik görüntüsünün ardında aradığı adam, tonlarca yasadışı kimyasal silahı sınır ötesine sevk eden suçluydu. Fakat Sydney sahte hikâyesine bağlı kalmaya ve adamın ona gösterdiği ilgiden memnunmuş gibi görünmeye dikkat ederek sorusuna itaatkâr bir şekilde cevap verdi. "Pearland, efendim. Shadow Creek Lisesi'nden mezunum."

"Pearland." Morrison başını salladı. "Yöneticilerimden biri de orada büyümüş. Seni güvenlik sektörüne atılmaya iten ne oldu?"

Biraz ileride duran Winter, Penelope'nin kulağına bir şeyler fısıldadığında kız ellerinin ardından keskin bir nefes verdi. Alçak sesle gülüştüler. Hiç değilse Winter şu ana kadar rolünü iyi oynuyordu.

"Aslında donanmaya katılmayı umuyordum," dedi Sydney, "ama, ıı, uygunsuz davranışlarım yüzünden eğitim kampından atıldım. Koruma eğitimi programına kabul edilmeden önce bir süre bir otoparkta güvenlik görevlisi olarak çalıştım."

"Houston'da mı?"

Geçmişinin haritasını çıkarıyor ve ileride çelişkili bir şey söylemesi hâlinde ona karşı kullanmak için aklının bir köşesine yazıyordu. "San Diego'da, efendim," dedi.

Adam bu sohbet onu eğlendiriyormuş gibi tek kaşını kaldırdı. "Kavga çıkardığın için mi donanmadan atıldın?"

“Evet, efendim.” Sydney utançtan yüzü kızarıyormuş gibi yaptı.

“Claire bana Elite Securities’ten geldiğini söyledi,” diye devam etti Eli, hâlâ Sydney’yi inceliyordu. “Etkileyici, hem de bu yaşta.”

“Öyledir,” dedi Claire, neredeyse savunmacı bir sesle.

“Peki yolun onlarla nasıl kesişti?”

Sydney eğitilmiş bir ajan olmasına rağmen adamın üstü kapalı sorgusunun baskısını hissediyordu. Winter, Penelope’nin yanına gittiğinden beri ilk kez ona baktı. Neşeli dış görünüşünün ardından Eli’ya temkinli bakışlar attığını görebiliyordu. Adamın sesinde yatan tehdidi şüphesiz o da sezmişti.

“Özellikle benim gibileri işe alıyorlardı,” diye yanıtladı Sydney.

“Senin gibiler mi?”

“Genç kadınlar, efendim,” dedi. “Resmî etkinliklerde davetlilerin arasına daha kolay karışabildiğimizden bu yıl özellikle rağbet görüyoruz.”

“Evet, biliyorum,” dedi Eli, kızın sözlerini başıyla onaylayarak. “Ben de senin gibi birkaç kişiyi tuttum ve hepsi de işinin ehli olduğunu kanıtladı.”

Cümlesinin sonuna geldiğinde sesi hafifçe tizleşmişti.

Gerçekler Sydney’yi sarstı. Eli, Winter onunla yattığı için burada olduğunu ima ediyordu. Elinin altında olduğundan istedikleri zaman seks yapabileceklerini düşünüyordu.

Sydney bakışlarını ona çevirdiğinde Winter’la göz göze geldi.

Bırak Eli böyle düşünsün, bu iyi bir şey, diye telkin etti kendini ve düşüncesini bakışlarıyla Winter’a iletmeyi denedi. Adamın, Winter’ın şu anki flörtünü de yanında istediği için onu bu yolculuğa getirdiğini düşünmesi onların yararınaydı. Bu, dikkatini başka yöne çekecek ve onu ciddiye almasını engelleyecek harika bir bahaneydi.

Yine de Sydney kızaran yanaklarına mâni olamıyordu. Bunun da iyi bir şey olduğunu inkâr edemezdi, adamın imalarına

verdiği samimi bir tepkiydi. Bu yüzden şaşkınlığının yüzünü ele geçirmesine izin verdi ve itiraz etmek için ağzını açtı.

Onun aksine, Winter sanki bu ince göndermeyi fark etmemiş gibi başını salladı. Sydney ortada geçekten böyle bir şey olsa bir yıldızın da aynı şeyi yapacağını, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranacağını düşündü. "Ashley son derece profesyonel biri," dedi Winter.

"Hiç şüphem yok," diye karşılık verdi Eli. Az önceki iması sanki hiç dile getirilmemiş gibi unutulup gitmişti. Sydney ağzını kapatıp konunun kendi kendine değişmesine izin verdi.

Penelope'ye hızlı bir bakış attı. O da babasının imasını fark etmemiş gibiydi, Winter karşısındaki koltuğa geçerken gözlerini bir an bile üzerinden ayırmadan ona gülümsüyordu.

Claire araya girip gülümseyerek Penelope'ye döndüğünde Sydney ona minnet duymadan edemedi. "Doğum gününüz için burada olmaktan çok mutluyuz, Bayan Morrison. Kutlamaların tarihe geçecek kadar görkemli olduğundan emin olacağız."

"Yoksa paranız iade," diye bir şaka patlattı Winter, Penelope'ye göz kırparak. Kız bir kez daha gülüp elini gergin bir tavırla saçlarında gezdirdi.

Akşam yemeğinin geri kalanı sorunsuz geçti, hiç değilse başka sorgulama olmadı. Eli'in aynı şeyi Winter'a da yapmaya niyeti yokmuş gibiydi. Sydney, bu iş için Winter gibi birini seçmenin Sauda'ya bir puan daha kazandırdığını istemeye istemeye kabul etti. Eli'in Winter'ın halka açık geçmişine dair muhtemelen en ufak bir şüphesi bile yoktu. Bir pop yıldızının ne gibi tehlikeli sırları olabilirdi ki?

Nihayet ayaklandıklarında Sydney, Winter'ın adamın elini son bir kez daha sıkmasını izledi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa," dedi Eli, "karşılایacağımdan emin olabilirsiniz. Evde emrinize amade koca bir ekip var. Canned sız sıkın bir şey olursa da söyleyin yeter." Adam gülümsedi. "Elim her yere uzanır."

Bunu alçak sesle, bizi düşünüyormuş gibi söylese de sözle-

ri Sydney'ye pek güven verici gelmemişti. Kulağa daha çok bir tehdit gibi geliyordu. Sözlerinin ardında Eli sanki ikisini de bağlamış ve boğazlarına bir bıçak dayamış gibi tekinsiz bir his saklıydı. Elinden çok şey gelirdi; onlara Londra'da rahat bir konaklama sunacak ya da ortadan kaybolmalarını sağlayacak parası ve araçları vardı.

Gülümsemesi geniş ve tatmin olmuş bir hâl aldı, hemen ardından merdivenleri inerken kızına eşlik etmek için onlardan uzaklaştı. Penelope omzunun üzerinden Winter'a bakıp sersemlemiş gibi gülümsediğinde geniş adam ona küçük bir baş hareketiyle karşılık verdi.

Girişe döndüklerinde iki adam onları karşıladı ve bekleyen sedanlarına bindirdi. Arabalar yola çıktığında nihayet yalnız kaldılar.

Winter ancak o zaman Sydney'ye manidar bir bakış attı. "Demek yatıyoruz, öyle mi?" diye mırıldandı.

Sydney yüzünü buruşturup bir eliyle yüzünü kapadı.

Claire bir nefes verdi. "Vay canına!" dedi büyük bir coşkuyla. "şu herif ne muazzam bir pislik."

11

Birileri Daima Seni İzliyor

Claire gittiğinde ve Winter bir düzine bavulunu açmaya koyulduğunda, Sydney'nin ilk işi evi didik didik aramak oldu.

İçerisi tahmin ettiğinden bile daha etkileyiciydi. Ana oturma ve yemek odasının hemen altındaki yeraltı katında özel bir sineme ve bowling salonu yer alıyordu. İkinci kattaysa özel bir kuaför ve güzellik salonunun yanı sıra Sydney'nin tüm dairesinden daha büyük dolaplar vardı. Bahçenin öteki ucunda personelin kaldığı iki katlı bir müstemilat bulunuyordu. Üçüncü kattaki yatak odalarının üzerinde Sydney'nin önlerinde uzanan yağmur ve sis perdesinin ardında parıldayan harikalar diyarı gibi görünen Londra'nın gece manzarasını izleyebildiği devasa bir teras ve çatı bahçesi vardı.

Sydney her katı turlarken arada bir cebinden bir Necco Gofret çıkarıp ağzına atıyordu. Gezdiği her katta anahtarlığındaki küçük bir düğmeye basıyordu. Taraması sorunsuzca ilerliyordu. Düğmeye bastıkça telefonunun ekranında evin odalarının haritasını oluşturan kırmızı renkli kare şekillerin belirmediğini, alçıpanın altına yerleştirilmiş dinleme cihazları olup olmadığının tarandığını görebiliyordu.

Tam da şüphelendiği gibi ortak alanlarda yanıp sönen birkaç nokta belirdi.

Bildiğim iyi oldu, diye düşündü keyifsizce. Gerçi hiçbirine elini sürmeyecekti. Dinleme cihazlarını etkisiz hâle getirmek, Morrison'ın ekibinin Winter'ın korumasının olması gerekenden daha becerikli olduğu düşünmelerine neden olabilirdi. Hiç değilse artık evin neresinde daha rahat fısıldaşabileceklerini, neresinde konuşmalarını başka bir sesle bastırmalarını ya da tamamen sessiz kalmaları gerektiğini biliyordu.

Sıra banyolara geldiğinde aynaları temizliyormuş gibi yaparken bir yandan da parmağını yüzeyde dalgın dalgın gezdiren tek taraflı olmadıklarına ya da herhangi bir şeyi kayıt altına alabilecek ekstra panellerle donatılmadıklarından emin oldu. Parmağıyla yansıması arasında boşluk olması aynanın güvenli olduğu anlamına geliyordu, ancak bir boşluk yoksa ortada bir sorun var demekti.

Banyoların hepsi testi geçmeyi başardı.

Son yatak odasındaki işini de bitirip merdivenlere yöneldiğinde Winter'ın ona doğru geldiğini gördü, koyu renkli gözleri merakla onu takip ediyordu. Dansçılığından gelen zarafet bu görev için mükemmeldi ama yaklaştığını Sydney'nin bile duyamayacağı kadar sessiz hareket edebilmesi onu rahatsız ediyordu.

"Ev senin de ağzını açık bıraktı, ha?" dedi küçük bir gülümsemeyle.

Gözlerindeki ifadeden ona aslında ne sorduğunu anladı. *Olağandışı bir şey buldun mu?*

Sydney başını sertçe iki yana salladı. "*Çok da beklenmedik bir şey değil.*"

Aslında, *Evdeyken söylediklerine, yaptıklarına dikkat et. İzleniyoruz,* demek istiyordu.

Winter yaptığı hareketi fark etti ve bunu elini havada sallayarak belli etti. "Eh, benim oturma odamda ısıtmalı bir kapalı havuzum yok," dedi zemin kata bir bakış atarak.

Sydney dinleme cihazlarının duyabileceği bir yerde olmalarını Winter'la flört edip Eli'nin onlara dair varsayımı körüklemek

için kullanabileceğinin farkındaydı. Merdivenden inip ondan sadece bir basamak yukarıda durdu.

“O hâlde havuzun hakkını versek iyi olur,” dedi flörtöz bir sesle.

Winter’ın kaşları çatıldı. Hemen ardından kulağına fısıldayabilmek için ona doğru eğildi. “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu alçak sesle.

Genç adamın kokusu –temiz çamaşır, şampuan ve erkek teninin narin kokusu– burun deliklerini doldurdu. Bu kadar yakınına girdiğinde genç adamın bedeninden yükselen sıcaklığı hissedebiliyordu. Sydney kendi kendine hafifçe gülümsedi. Flört etmek, eğitimi sırasında başarıyla geçtiği bir dersti.

“Nasıl yani?” diye karşılık verdi Sydney, ellerini sanki destek almak için genç adamın kollarına yaslarken. “Havuza girmek istemiyor musun? Ah, hadi ama.”

Winter şüpheyle kaşlarından birini kaldırdı.

“Öyle olsun,” dedi burnunu çekerek. “Ben de tek başıma girerim. Ama bil diye söylüyorum,” dedi, göz ucuyla ona bakarak. “Yanıma mayo almadım.”

Genç adamın nefesinin bir an için kesildiğini, gözbebeklerinin genişlediğini görmek Sydney’nin içini heyecan dolu bir tatmin duygusuyla doldurdu. Hiç değilse flört yeteneklerine kayıtsız kalamıyordu.

Çok geçmeden Sydney’nin amacının farkına varır gibi oldu. Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Merdivenin tirabzanına yaslanıp ellerini cebine soktu ve ona meydan okuyormuş gibi baktı.

“Sözleriniz kulağa bir meydan okuma gibi geliyor, Bayan Miller,” dedi.

“Ah?” dedi Sydney. “Size ne yapmanız için meydan okuyorum ki?”

Winter öne doğru eğildiğinde kolu Sydney’ninkine sürtündü. “Siz söyleyin. Havuzda biraz eğlenmek mi istiyorsunuz?”

Sydney'nin teni genç adamın dokunuşuyla karıncalandı. "Bu konuda tecrübeli misiniz?"

"Eh, isim insanları *mutlu etmek*."

"Peki müşterileriniz bunu tatmin edici buluyor mu?"

Winter gözlerini Sydney'ninkilere dikti. "İşimde çok, çok iyiyimdir."

Winter'ın sesi sadece onun duyabileceği kadar alçaktı ve oynadıkları küçük oyuna rağmen Sydney bir anlığına tereddüt etti.

Cevabı en fazla bir saniye gecikmiş olmalıydı fakat Winter'ın gözünden kaçmamıştı. Genç adam boğazının gerisinden yükselen hafif, neşeli bir kahkaha koyuverdi. Gözlerinde sanki az önce zafer kazanmış gibi memnuniyet dolu bir parıltı vardı ve bu hâli Sydney'nin içinde bir öfkenin kabarmasına neden oldu.

Ah, sen öyle san.

Aniden dudakları genç adamın tenine değecek şekilde kulağına doğru eğildi. Winter'ın hareketiyle belli belirsiz ürperdiğini hissetti. "Sesini yükselt," diye fısıldadı. "Bir gösterinin ortasındayız, unuttun mu?"

Kendini beğenmiş bakışları kaybolup yerini somurtkan bir yüze bıraktı. Başını çevirip ona fısıldayarak karşılık verdi: "Hiç eğlenceli değilsin."

Katlanılmaz biriydi. Sydney'nin kalbi hâlâ son sürat atmaya devam ediyordu. Winter'ın bunu hissedemediğini umdu. "İnan bana," diye mırıldandı buz gibi bir sesle, yanağını onunkine yakınlaştırarak, "Bir ağaçla flört etmeyi yeğlerim."

Winter onu kıskırtmak istercesine bir kaşını kaldırdı. "İşte bunun bir yalan olduğunu *biliyorum*."

Öyleydi. Fakat Sydney'nin son arzusu oynadıkları bu flört oyununu onun kazanmasına izin vermektir, böylece geri çekilip ona zoraki bir gülümsemeyle baktı. "Bir ağaç senin kadar sinir bozucu olmazdı," diye karşılık verdi, alçak sesle.

Winter'ın gülüşü yerini pis bir sırıtışa bıraktı. "Tüh," diye mırıldandı, nefesi Sydney'nin kulağını gıdıklıyordu. "Oysa bundan büyük keyif alıyordum."

Sesi o kadar umursamazdı ki dışarıdaki yağmurdan bahsediyor bile olabilirdi. *Oysa bundan büyük keyif alıyordum.*

Oynadığı rolde kalmayı iyi beceriyordu. Gerçi buna şaşırmamak gerekliydi. Ne de olsa o bir yıldızdı, muhtemelen hayatının her gününü birileriyle flört ederek geçiriyordu. Yoksa onun başarılı casusluk yetenekleriyle alay mı ediyordu? Tabii kastettiği şey–

Winter birden geri çekildi ve sanki sıkılmış gibi bakışlarını ondan uzaklaştırdı.

Elbette alttan alttan onunla alay etmeye devam ediyor ve bu konuda Sydney'nin tahmin edemeyeceği kadar iyi iş çıkarıyordu. Oyunlarına kapıldığı için kendini yumruklamak istedi.

Hızla kendine gelip sesinin yeniden profesyonel tonuna bürünmesine izin verdi. "Halletmemi istediğiniz bir şey var mı, Bay Young?"

Winter merdivenin diğer tarafına geçip basamakları tırmanarak onu arkasında bıraktı. "Sadece anneme bir kartpostal gönderecek," dedi.

"Ben yokken uyuyakalmayın," diye bağırdı omzunun üzerinden. "Jetlagingiz daha da kötüleşir."

"O hâlde bir de latte," diye bağırdı Winter. "Teşekkür ederim."

Aralarında geçen bu konuşmayı varışlarından hemen sonra prova etmişlerdi, bu sayede Winter'ın Sydney'yi Panase'yle çalışan ve onlara ihtiyaç duydukları malzemeleri teslim edecek bölgedeki ajanla buluşabilmesi için evden göndermeye bahanesi olacaktı.

Winter merdivenleri çıkıp yatak odasına yönelirken Sydney ona arkasını döndü ve onun da aynısını yapıp yapmayacağını görmek için ona bakmayı reddetti. Basamakları inip ön kapıdan dışarı çıktı. Merdivende, dinleme cihazlarının onları duyabileceği kadar ortada konuşmaları iyi olmuştu. Morrison'ın adamlarından biri onları gerçekten izliyorsa sadece birbirleriyle gelişigüzel flörtleşen, ateşli ve gizli ilişkilerini sürdürmeye çalışan bir

yıldız ve korumasının samimi, sözde gizli bir ânına, bir ünlünün anlamsız davranışlarına şahit olduğunu düşünmeliydi.

Hava soğuktu ve yağmur çiselemeye devam ediyordu. Serinlik, Sydney'nin kafasını boşaltmasına yardımcı oluyordu. Görev sırasında bir ajanla ilk flört edişi değildi, Sydney daha önce de iş üstündeyken başkalarıyla düşüp kalkmıştı. Sadece bu seferki ajanın onun üzerinde bir etkisi olmasına hazırlıksız yakalanmıştı.

Tüh. Oysa bundan büyük keyif alıyordum.

Bunları söylerken onu yakıp kavuran koyu renkli gözlerini hâlâ üzerinde hissedebiliyor, bakışlarının yoğunluğunu hâlâ görebiliyordu. Sadece seninle dalga geçiyordu, diye hatırlattı kendine. Hem bunu neden umursuyordu ki? Hiç de umurunda değildi.

Kaşlarını daha da çatıp düşüncelerini Winter'dan uzaklaştırdı ve dikkatini dağıtmak için ağzına bir Necco Gofret atıp emmeye başladı.

Birkaç sokak ötedeki kafeye yürürken etrafındaki dünyayı aklının bir köşesine yazacak kadar yavaş adımlarla ilerliyordu. Bir kasap, şarap dükkânı, diş kliniği, posta pulu büyüklüğünde bir market. Bir tentenin altına serilmiş, içi capcanlı renkli portakal ve elma dolu sepetler. Bir Fransız pastanesinden yayılan çikolata ve tereyağı, hemen ardından Hint kafesinden gelen kişniş ve kimyon kokusu. Bir barın astığı çiçek saksılarından dökülüp altındaki yola saçılmış yapraklar. Bir pencerede asılı duran sucuk ve sosis parçaları. Metro istasyonuna girip çıkan, botlarıyla üzerine bastıkları birikmiş suları etrafa sıçratan insanlar ve yarım düzine farklı dilin gürültüleri.

Sydney insanları özellikle incelemeye koyuldu; kışlık palto-
larının altına egzersiz kıyafetleri giymiş yaşlı kadınlar, Chelsea formaları giymiş yaygaracı bir grup futbol taraftarı, başlarının üzerinde tuttukları evrak çantalarıyla koşuşturan iş insanları, bavullarını peşlerinden sürükleyip gözlerini kısarak telefonlarındaki haritaya bakan turistler, şeffaf şemsiyelerin altına top-

laşmış gülüşen, bazılarının üzerinde hâlâ okul üniforması olan gençler. Sydney köşeyi döndüğünde aynı insanların yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için gözünü dört açtı. Geçen on beş dakikanın ardından aynı aceleci iş insanını başka bir sokakta, aksi istikamete giderken görmesi takip edildiği anlamına gelebilirdi.

Nihayet bir Caffè Nero'ya girdi ve hem kendisine hem de Winter'a birer latte aldı, ödeme yaparken doğru kredi kartını kullandığından emin oldu. Teslimatı yapmaktan sorumlu Panase ajanı telefonuna Sydney'nin kart bakiyesinin değiştiğine dair bir bildirim aldığı anda buluşma noktasına gelmeyi başardığını anlayacaktı.

Kapıya doğru döndüğünde Winter'a bir mesaj attı.

Tvs 20 dk

Winter hiç vakit kaybetmeden mesajına döndü. *Acele et. Seni çok özledim.*

Sydney, genç adamın bu beklenmedik şakası karşısında neredeyse bir kahkaha koyuverecekti, kızgın mıydı yoksa eğlenmiş miydi emin değildi.

bb, diye cevap yazdı.

Ne?

Beni bekleme, demek istiyordu ama kafeden çıkıp postaneye doğru ilerlerken bunu açıklama zahmetine girmede. Yürümeye devam ettiği sırada Winter'dan bir mesaj daha geldi.

Mesajlaşırken kelimeleri hep böyle kısaltır mısın?

Vy, diye karşılık verdi Sydney.

Bu seferki *Vaktim yok*, anlamına geliyordu ama asıl amacı onunla dalga geçmekti. Winter'ın gözlerini devirdiğini hayal edip hafifçe gülümsedi ve telefonunu cebine sokup dikkatini sokağa çevirdi.

Navigasyonu postanenin on dakikalık yürüme mesafesinde olduğunu söylemişti; bu, ajanın Sydney'nin müsait olup olmadığını kontrol etmesi ve ihtiyaç duyduğu her şeyi sözleştikleri yere bırakmasına yetecek kadar uzun bir süreydi.

Bu fikir de Sauda'ya güvenlik için verdiği tavsiyelerden biriydi. Sıkıcı bir yerdi, Sydney hiçbir sokak ya da güvenlik kamerasının görüş alanına girmediğinden emin olmak için hepsini kontrol etmişti, şehir trafiğinin nispeten az olduğu bir noktaydı ve en önemlisi, her an ulaşılabilir bir yerdeydi. Her şey yolunda giderse Winter'ın kartpostalını posta kutusuna bırakacak ve kutunun altında onu bekleyen küçük bir paket bulacaktı.

Sonrasında cebinden çıkardığı Necco Gofret'i –tebeşir yerine kullandığı şekeri– çıkaracak ve posta kutusunun altına küçük bir işaret bırakarak daha sonra kontrol ettiklerinde paketi başarıyla teslim aldığını anlamaları için Panase'ye bir mesaj bırakacaktı.

Sydney, Panase'deki ilk resmî eğitim gününde Niall'ın masasına koyduğu bir paket şekeri hatırlayınca sırttı.

"Bu senin, evlat," demişti artık ayrılmaz bir parçası hâline gelmiş homurtusuyla. *"Cebinde daima bir tane bulundur. Ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin."*

Sydney şekeri hiç vakit kaybetmeden cebine atmış, tam da o sırada daha önce hiç kimsenin ona şeker almadığını fark etmişti. *"Tabii, efendim,"* diye cevap vermişti adama.

Hatıraları kaybolup gitti. Çok geçmeden yağmur hızlanarak çiselemeden sağanağa döndü. Kepenkleri indirilmiş postaneye vardığında damlalar gürültülü bir senfoniyle şemsiyesine çarpıyordu. Yağmurun altında sokak lambasının ışığıyla parıldayan yuvarlak kenarları kraliyet armalarıyla süslenmiş bir dizi kırmızı renkli silindirik posta kutusu yer alıyordu.

Sydney bir şeylerin ters gittiğini hemen fark etti.

Kullanmaları gereken sıranın sonundaki posta kutusunun yuvasında küçük bir tebeşir işareti yoktu. Bu da alması gereken paketin hiç ulaşmadığı anlamına geliyordu. Posta kutusunun yuvasına onun için bırakılmış ince bir paket yoktu.

Teslimat muhtemelen onları takip eden biri yüzünden iptal edilmişti.

Daima birinin seni izlediğini varsay, derdi Sauda, eline geçen her fırsatta.

Sydney de öyle yaptı ve dönüp arkasına bakmadı. Endişeli görünmedi. Bunun yerine posta kutusuna yöneldi ve Winter'ın kartpostalını kabaca içine attı.

Tam da o sırada teslimatı baltalayan şeyi gördü.

Sokağın karşı tarafında, içinde ona doğru bakan bir siluetin oturduğu siyah bir araba duruyordu.

Sydney arabaya ikinci kez dönüp bakmadı. Tek bakışı fazlasıyla yeterli olmuştu. Demek birisi gerçekten de onu izliyordu.

İçinden bir küfür savurdu. Teslimat iptal olmuştu. Yirmi dört saat içinde, Winter'ın konseri başlamadan önce tekrar denemeleri gerekecekti. Hiç değilse küçük bir başarısızlıkla sonuçlanan bu girişim, Sydney'ye Eli Morrison'ın gözünün üzerinde olduğunu yadsınamaz şekilde kanıtlamıştı. Muhtemelen önlerindeki birkaç gün boyunca şehirdeki düzinelerce insanı izleyecekti.

Sydney'nin amacı kendini olabildiğince sıkıcı, sıradan bir korruma gibi göstermekti. Arkasına bakmadan posta kutusundan uzaklaştı, elindeki iki kahveyi düzeltti ve doğruca eve yöneldi.

Ne denli tehlikeli bir görevde oldukları ancak şimdi kafasına dank etmişti. Eli Morrison aptal değildi. Vahşete düşkün bir adamdı. Yakalanacak olurlarsa Sauda ve Niall'in onları kurtarmak için ellerinden hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordu. Ne de olsa, bu da yaptıkları işin bir parçasıydı.

Londra ölmek için ilginç bir yer olurdu. Hayatı burada mı sona erecekti?

Sydney ölülerin hiçbir şey hissetmediğini düşündüğünden ölümden hiç korkmamıştı. Ama *ölmek*? Bu bambaşka bir mevzuuydu. Bununla daha önce pek çok kez burun buruna gelmişti; kıl payı kurtulduğu bir görev sırasında ya da nefret ettiği evde kapana kısılmış bir çocukken bunu tecrübe etmişti. Dolayısıyla bu aşına olduğu bir soruydu, her görevin başında zihninde beliren bir şeydi.

Nerede ölecekti? O yer burası mıydı?

Sydney tabii ki cevabı bilmiyordu, sadece vakti geldiğinde bir yerde tek başına olacağını ve kendisinden başka onu kurtaracak

kimse olmayacağını biliyordu. Bu farkındalık daima aklının bir köşesinde olmuştu. Belki de bu yüzden kendini bu işe bu kadar kolay atmıştı. Herkes yalnız ölürdü. Buna annesi de dahildi.

Bunu düşünmek ona ciğerlerini hatırlattı ve göğsü sanki bu ânı bekliyormuş gibi rahatsız edici bir acıyla kasıldı.

İçgüdüsel olarak derin bir nefes alıp egzersizinin gerektirdiği gibi, yavaşça verdi ve adımlarını hızlandırdı. Burada ölmeye hiç niyeti yoktu, sinir bozucu bir süperstara katlanmak zorunda olduğu bu görev son görevi olmayacaktı.

Bunu aklına iyice kazıdıktan sonra başka birinin onu izleyip izlemediğini düşünmeye bile zahmet etmeden sokağın aşağısına ilerledi.

12

Şüpheli Şeyler

Winter'ın evindeki kapalı havuz serin ve rahatlatıcıydı, suyun sesi pencerelere vuran yağmur damlalarının tıkırtısına ve yakınlardaki seslerin monoton ritmine karışıyordu. Winter suyun içinde geriye yaslanıp en üst kata doğru kıvrılan merdivenlere baktı. Birkaç metre ilerisinde Leo ve Dameon koltuklara uzanmış, Claire'in onlara bıraktığı çikolata yığınına karıştırıyordu.

"Ara vermeyeceğimizden seni göremeyeceğiz," dedi Leo Winter'a, elindeki Cadbury Twirl'ün paketini açarken. "Claire, Penelope'nin onur konuğu olarak konserden sonra doğrudan after party'ye gideceğinizi söyledi."

"Siz nereye gideceksiniz?" diye sordu Winter.

"Gece kulüplerine," diye yanıtladı Dameon, omuzlarını silke- rek. "O yüzden başını belaya sokma."

"Başımı hiç belaya sokmam," diye itiraz etti Winter.

"Başını *bizsiz* belaya sokma, demek istiyor," diye açıkladı Leo sırtarak.

Gecenin çökmesiyle dört bir yanı karanlığa bürünen ev görkemli olmaktan çok tekinsiz görünüyordu. Winter gözünün ucuyla titreşen gölgeleri, esintiyle bahçede sallanan ağaçların silüetlerinin oluşturduğu şekilleri gördüğünü sandı. Ara sıra uzaklardan gelen gök gürültüsünün alçak sesi de duyuluyordu.

Havadaki huzursuz kıpırtı ruh hâlini tamamlıyordu ve sanki burada bulunmasının gerçek nedeninden uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi kendini bu enerjiye uygun melodiler bestelerken buldu.

“Claire partiye katılmasına izin verilip verilmediğine dair bir şey söyledi mi?” diye sordu Winter.

“O da katılamıyor,” diye yanıtladı Dameon. “Yalnızca sen ve Ashley olacaksınız.”

Winter bunu zaten biliyordu, ancak bunu sormasını bekleyeceklerinin de farkındaydı. Suyun içinde ayağa kalkıp kollarını havuzun kenarına yasladı. “Ne güzel,” diye mırıldandı.

“Endişelenme.” Dameon gülümseyip başının üzerinde kocaman bir topuz oluşturacak şekilde topladığı örgülerini düzeltti. “Claire yokluğunu hiç hissettirmeyecektir.”

Winter’ın telefonu sanki bu ânı bekliyormuş gibi havuzun kenarında öttü ve ekran Claire’den gelen uzun bir mesajla aydınlandı.

Yarın geceki arabayı kesinleştirdim! Ana girişin hemen dışında bekliyor olacak, yan kapılarda değil. Yani seni bekleyen kalabalığa hazırlıklı ol. O araba dışında bir araçla, tanımadığın biriyle gidersen BANA HABER VERMEYİ unutma, anlaşıldı mı? Bir şey söylemezsen evet dediğini varsayacağım!

Claire’in Sydney’nin üç-beş harflik mesajlarını görse ne düşüneceğini merak etti.

“Ayrıca,” dedi Leo. “Yanılmıyorsam Ashley’nin yanında olmasından kendine bile itiraf etmeyeceğin kadar hoşlandığın konusunda hemfikir olmuştuk.”

Dameon etrafa bakındı. “Bu arada o nerede?”

Evin izlendiğini sakın unutma, diye düşündü Winter kendi kendine. “Ondan benim adıma bir posta göndermesini istedim,” dedi.

Dameon bir kaşım kaldırdı. “Korumanı dışarı mı gönderdin?”

Winter arkadaşının artan şüphesini hissediyordu. “Ne olacak ki?” dedi Winter esneyip eliyle etrafını göstererek. “Eli

Morrison'ın kendi korumaları sokağı gözetliyor ve içinde bulunduğumuz evin her yanı alarmlarla dolu. Hem birazdan döner."

Dameon gözlerini ona dikti. "Endişelisin," dedi.

"Hayır, değilim," diye mırıldandı Winter boşluğa doğru.

Dameon kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yalan söylediğini anlayabiliyorum."

Winter bakışlarındaki gerçeği görmelerinden korkarak gözlerini kaçırdı. Onu en iyi tanıyan insanları yanında getirmek belki o kadar da iyi bir fikir değildi.

"Konser öncesi gerginliği," diye yanıtladı.

"Daha önce üstesinden gelmediğin bir şey değil," dedi Dameon. Bakışları Winter'ın ruhunu görüyormuş gibiydi.

"Eh, davetlilerin hepsi oldukça önemli insanlar olacakmış gibi görünüyor."

Leo da düşünceli bir ifadeyle Winter'a bakıyordu, her zamanki neşeli sırtışından eser yoktu. "Onu rahat bırak," dedi birdenbire. Dameon'ı dürtüp bacaklarını toplayarak koltuğun üzerinde bağdaş kurdu. "Ona bir şey olmaz. İlk stadyum konserimizi hatırlıyorsun, değil mi?"

Dameon'ın sorgulayıcı bakışları başka yöne döndü. "Los Angeles mı?"

Leo başıyla onayladı. "Hepimizin ödü kopuyordu. Ama Winter gözünü bile kırpmadan sahneye çıkıp herkesi kendine hayran bıraktı."

Konseri Winter da hatırlıyordu ve Leo gerçeği söylemiyordu.

Söz konusu olay, o hayran videosunun popüler olması ve Winter'ın hayatını değiştirmesinden iki yıl sonra gerçekleşmişti. O zamanlar ilk büyük konserinin yarattığı heyecan dalgasıyla sayıları giderek artan manşetlerin, satış rakamlarının, şarkıların ve röportajların altında ezildiğini hissedebiliyordu. Öyle hızlı yükseliyordu ki altında sağlam basabileceği bir zemin kalmıyacaktı. Böylece konser saatine on dakika kalmışken Winter sonunda cesaretini kaybetmiş ve bir dolabın içine saklanmıştı. Onu bulan Leo olmuştu. Arkadaşının kapağın aralığından tereddütle

baktığını, sonra da içeri girip hiçbir şey söylemeden yanına oturduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu.

Geçen uzun saniyelerin ardından Winter titrek sesiyle fısıldamıştı: *Bunu yapamayacağım.*

Leo bir süre onu sessizce izleyip ardından başka yöne dönmüştü. Winter kekeleyerek bir neden söylerken başını iki yana sallamıştı. *Kendini bana açıklamak zorunda değilsin*, demişti.

Sesi o kadar yumuşak, o kadar anlayışlıydı ki Winter aklındaki tek şeyin seyirciler arasında olmayacak insanlar olduğunu itiraf etmeye utanmıştı. Annesi. Abisi. Keşfedilmemiş sulara adım atmak üzere olduğunu ve bunu tek başına yapması gerektiğini biliyordu.

Hepsinin gözü üzerimde olacak, diye mırıldanmıştı. *Ya gördükleri şeyi beğenmezlerse?*

Leo bir anlığına Winter'ın yüzünü incelemişti. O an karşısında duran adam geveze, aşırı hevesli ve alaycı arkadaşı değildi; düşünceli ve ciddi görünüyordu, bakışları insanın içine işliyordu. En sonunda, *Bana bak*, demişti Leo.

Winter isteksizce bakışlarını arkadaşına çevirmişti. Dolabın loş ışığının gözlerindeki yaşların parıltısını ele vermeyeceğini ummuştu.

Winter, demişti Leo, *bugün gelen insanların hepsi senin için burada.*

Winter ona şüpheyile bakmıştı.

Leo'ysa gülümsemişti. *Tüm dünya seni sevgiyle kucaklamak üzere. Sana söz veriyorum.*

Birkaç dakika sonra Leo ayağa kalkıp ona elini uzatmıştı. Winter elini tutup onu da ayağa kaldırmasına müsaade etmişti. Kulise ulaştıklarında Leo her zamanki hâline dönmüş, endişeden deliye dönmüş Claire'e Winter'ın kıyafetindeki bir sıkıntıyı gidermesine yardım ettiğini söylemiş ve herkese kıyafetlerini hızla tamir edebilmeleri için bir dizi yararlı tavsiye sıralamıştı.

Zihnini dolduran anı kaybolup giderken etrafındaki havuz suyunun şırıltısı Winter'ın kulaklarını doldurdu. Kanepede otu-

ran Leo ona cesaret verici bir gülümsemeyle bakıyordu ve Winter içinin ona karşı büyük bir minnet duygusuyla dolduğunu hissetti.

“Sadece kendin ol,” dedi Leo. “Çok da zor bir şey değil.”

Başka bir peynir küpü almak için öne eğildiğinde Dameon da kafasındaki şüphelerin peşini bırakmış gibi görünüyordu.

Panase de ona sadece kendisi olmasını söylemişti. Winter bunun içini rahatlatmasına izin vermeye çalıştı. Diken üstündeymiş gibi hissetmeyi bırakırsa buraya Panase için geldiğini bile unutulabilir, bunu sadece başka bir konser ve turne sırasında uykusuz geçen başka bir gece olarak görebilirdi.

Eli Morrison’ın yüzündeki gülümseme gözünün önüne geldiğinde midesindeki tatsız çalkantı geri döndü.

Evin diğer ucundan belli belirsiz bir *klik* sesi duyuldu.

Winter’ın sessizce zihninde beslediği melodiler kesildi. Etrafına sular saçarak hızla ayağa fırladığı sırada Leo ve Dameon kafalarını aynı anda kapıya doğru çevirdi.

Giriş salonunun karanlığında Sydney belirdi, sarı saçları yağmurdan ıslanmıştı.

“Merhaba, Ashley,” dedi Leo, elini sallayarak.

Winter onu görür görmez vücudundaki gerginliğin bir nebze hafıflediğini hissetti. Sonra da kızın yüzünü inceledi.

Bir şeyler ters gitmişti.

Merakını yüzüne yansıtmamaya özen gösterdi. Böylece diğerleri ona selam verirken gözlerine kaçan suyu temizliyormuş gibi yaptı. Sydney içeri girdi, sonra merdivenlerin yanında durup ellerini ceplerine sokarak tereddütle beklemeye başladı.

“Sizi rahatsız etmek istemezdim çocuklar,” dedi.

Dameon, Leo’ya bir bakış attı ve ikisi de hafifçe başlarını salladı. Hemen ardından Dameon gerinerek ayağa kalktı. “Biz de gitsek iyi olacak zaten,” dedi. “Erken saatte provamız var.”

“Sabah sekizde,” diye ekledi Leo. “Jetlagimiz geçsin diye dinlenmek neyimize zaten.” Ayağa kalkıp Winter’a başını salladı ve

Dameon'ı takip etti. "Buna sen de dahilsin. Yarın bizden geç gelersen after party'de beyaz bir mayo giymek zorundasın."

Winter genç adamın sözlerine gülmeden edemedi. "Anlaştık."

Arkadaşlarının gidişini izledi. Ön kapı nihayet arkalarından kapandığında Sydney havuzun yanına gelip yanına oturdu. Aniden onun önünde neredeyse çıplak durduğunu fark etti.

Ne olacaktı ki? Alt tarafı Sydney'ydi. Yine de genç kadının bakışlarının bir an için göğsüne takılıp hızla uzaklaştığı gözünden kaçmadı.

"Merhaba," diye fısıldadı, Sydney başını ona doğru eğdiğinde. "Ne oldu?"

Sydney'nin sesini neredeyse duyamayacaktı. "Bir sorunuz var," diye yanıtladı kız.

13

Kalbe Musallat Olanlar

Sydney rüya gördüğünü anlamak gibi esrarengiz bir yeteneğe sahip olsa da kendini uyandıracak güçten yoksundu. Bu gece kendini Havenville'deki yerel hastaneye geri dönmüş, annesinin odasında otururken bulmuştu. Kalp monitörünün kulaklarında çınlayan monoton bip sesini duyabiliyor, havaya sinmiş fenollü temizleyicinin kokusunu alabiliyor, dirseklerini dayadığı hastane yatağına serilmiş çarşafların sertliğini hissedebiliyordu. Aşağı baktığında ayaklarında on dört yaşındayken giydiği eski püskü botlar olduğunu gördü.

Her bir zerresiyle buradan yok olup gitmek istiyordu. Bunları hatırlamaktan nefret, nefret, *nefret* ediyordu. Zihninin buraya sürüklenmesini engelleyememekten, görevdeki küçücük şeylerin bile bu rüyaları tetikleemesinden, anılarından yeterince uzağa kaçamamaktan, hiçbirinden kurtulamamaktan nefret ediyordu.

Bu sefer onu tetikleyen ne olmuştu? Başarısızlıkla sonuçlanan posta kutusu ziyaretinden dönerken birden fani olduğunu hatırlaması mıydı? Döndükten sonra Winter'la yaptıkları gergin konuşma ya da bir sonraki adımlarını düşünmeleri miydi? Yoksa yatmadan hemen önce yeni bir teslimat planı yapması mıydı?

Etrafındaki rüya dünyası o kadar sahiciydi ki gerçekten buraya dönmüş olma ihtimalini düşünmeden edemiyordu. Annesinin yatakta kıpırdandığını hissedebiliyor, kadının dudaklarından

dökülen alçak sesli iniltiyi duyabiliyor, yüzünü, kırıksıklıklarını, titreşen tenini, çatık kaşlarının arasında oluşan çizgiyi görebiliyordu. Hâlâ genç olmasına rağmen bu hastalık onu yirini yıl yaşlandırmıştı.

“Ah, Syd,” diye fısıldadı annesi. Sydney’nin adı kadının dudaklarından değirmende öğütülen bir tuz gibi pürüzlü ve kulak tırmalayıcı bir sesle döküldü.

Sydney kıpırdandığında gergin kasları onu şaşırttı. “Efendim, anne?” dedi. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

Annesinin cevap vermesi biraz vakit aldı. Nihayet konuştuğunda, “Daha ne kadar burada kalacaksın?” diye sordu.

Sydney zaten üç gün üç gecedir annesinin başında tek başında nöbet tutuyordu. Ruhu bitap düşmüştü ve telafi etmesi gereken ödevleri vardı.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Sydney. “Ama şimdilik hâlâ buradayım.”

Annesinin gözleri hafifçe aralandı ve Sydney bir an için kendisine çevrilmiş mavi irislerle göz göze geldi. “Hayır.” Kadın başını iki yana salladı. “Daha ne kadar burada kalacaksın demek istiyorum, bu kasabada?”

Sydney ona ne cevap vereceğini bilemedi çünkü soruyu anlamamıştı. “Kaç yıl diye mi soruyorsun?”

Annesi iç çekip gözlerini kapattı. “Eline geçen ilk fırsatta kaç git,” diye fısıldadı. “Burası sana layık bir yer değil.”

Sydney kadının suratına çılgılık atmak istedi. Nasıl gidebilirdi ki? *Annesi* buradaydı. Nereye gidecekti? Sydney’nin gitmesi, annesinin artık yanında olmadığı ve öldüğü anlamına gelirdi. Sydney bunu aklına bile getirmek istemiyordu.

“Babam ve Matt ne olacak?” diye sordu.

Annesi boğazından belli belirsiz bir ses çıkardı. “Onlar için burada kalma,” diye mırıldandı.

Sydney yorgun göğsünden yükselen huzursuzluğu hissedebiliyordu. Bu konuşmanın nereye gittiğini anlayamıyordu. Babasının tam anlamıyla hayatının bir parçası olmadığı bir ger-

çekti; on iki saatlik vardiyasından çıkıp sendeleyerek eve dönüşünde vücudunun her yerine sinmiş domuz kanı kokusuyla bir anlığına göz göze geldiği bir adamdı sadece. Onu sadece sarhoşluğun etkisiyle öfkesi kabardığı zamanlarda fark ederdi; bir keresinde *saçma sapan* şeyler izlediği ve televizyonu yabancı dilde bir kanalda bıraktığı için ona bağırarak, başka bir zaman birasını devirdiği için ona bıçakla saldırmış, bir keresinde de akşam yemeğinde, kasabalarının ötesinde ne olduğunu bilmek istediğini söylediği için ona bir tokat atmıştı.

Neden? Masanın üzerine eğilip çatalını ona doğrultmuştu. Bizim için çok mu iyisin?

Sydney acıyan yanağını eliyle ovmuştu. Erkek kardeşi Matt ise kıs kıs gülmüştü.

Ne işe yaramaz bir şeysin sen, demişti babası. *Annenden hiçbir farkın yok.*

O kasabada yaşamak bazen kendini çamura saplanmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Ancak yaz gelip çatığında bazen, hem babası hem de Matt evde olmadığında ve annesi işten erken döndüğünde Sydney'yi dondurma yemeye götürür ve nehrin kıyısında, köprüden geçen yük trenlerini görebilecekleri bir yere oturlardı. Etraflarında vızıldayan böceklerin sesi ve tenindeki sinek kovucunun yapışkan hissiyle bu, Sydney'nin en sevdiği anıydı ve bunu geride bırakma, bir daha asla annesiyle nehir kenarma oturup çikolata bulaşmış kaşığı dilinde hissedememe düşüncesi onun için dayanılmazdı.

Yani annesinin şimdi bunları *-kasabayı terk et, babanı ve Matt'i boş ver-* söylediğini duymak bir bakıma tüm hayatını reddediyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Kasabalarındaki hiçbir şeyin Sydney için bir önemi olmadığını, babası ve kardeşinin burada kalmasına değmeyeceğini, annesinin daha önce hiç dilendirmediği bir şeyi kabul etmesi anlamına geliyordu.

Sydney sertçe yutkunup hastane çarşafı üzerinde kıpırdandı. "Peki, anne," dedi çünkü söylenebilecek en iyi şey bu gibi geliyordu.

Annesi dalgın dalgın başını salladı. Sydney bu konuşmayı hatırlayacak mı yoksa onu uykuya sürükleyen ilaçlar yüzünden mi böyle konuşuyor emin olamıyordu. "Güzel," diye fısıldadı. "Biraz daha benimle kal. Bu gece üşüyorum."

Sydney gözkapakları kapanırken başıyla onayladı. O kadar yorgundu ki. Babasıyla Matt'in yakın zamanda hastaneye uğramayacağını biliyordu, Matt hafta sonu için arkadaşlarıyla bir yere gitmişti ve babasının fazladan mesaipleri vardı. Fakat Sydney eve dönmeden annesiyle daha fazla kalamazdı.

"Sadece bir süreliğine gideceğim, anne," dediğini duydu. "Hemen geri döneceğim, söz veriyorum."

Annesi bir şey söylemedi. Aradan biraz zaman geçtiğinde ve annesi uykuya dalmış gibi görüldüğünde Sydney sessizce dışarı çıktı.

O gece hava karlıydı ve botları beyaz caddelerde yürüdükçe çıtırtılar çıkarıyordu. Soğuk hava yanaklarını kızartıyor, göğsünü yakıyordu. Son bir yıldır ciğerlerinde zaman zaman kasılmalar hissetmeye başlamış ama annesine bundan hiç bahsetmemişti. Kimseye bir şey söylememişti. Belki de bu sırrı kendine saklarsa potansiyel teşhisi gerçek olmazdı. Her şey bir kuruntudan ibaretmiş gibi davranırsa belki gerçekten de öyle olurdu, hastalığı annesinden miras almazdı.

Hastaneden telefon geldiğinde Sydney eve geleli henüz bir saat olmuştu. Sanki ev de onun gibi keder içinde kıvranıyormuş gibi ayaklarının altındaki parkelerin gıcırdadığını hissedebiliyordu.

Annenizin vefat ettiğini bildirmekten büyük üzüntü duyuyorum...

Rüya değişip geleceğe, cenazeden sonraki birkaç haftaya ilerledi. Hava okulların tatil edilmesine neden olacak kadar soğuktu, böylece Sydney evinden birkaç sokak ötesindeki anacaddede yürüyüşe çıktı. Boynuna kat kat sardığı atkıdan çıkan başıyla bir kaplumbağaya benziyordu. Şiddetli bir fırtına etrafındaki dünyayı dondurucu bir soğuğa mahkûm etmiş, her şeyi buzdan bir kozaya hapsedmişti.

Nereye gittiğini bilmiyordu. Bedenini sarmalayan rüzgâr kot pantolonunu delip geçiyor, ciğerlerinin acıyla sızlamasına neden oluyordu.

En sonunda biraz ısınmak için bir eczaneye girmeye karar verdi. Sürgülü cam kapıların önünde kümelenmiş birkaç evsiz, kapılar her açıldığında bir anlığına dışarı çıkan sıcaklığın tadını çıkarıyordu. Sydney içeri girerken kenara çekildiler.

Bir süre reyonların arasında dolaştı, cebinde beş kuruş parası yoktu ve birileri onu dışarı atmadan önce içeride daha ne kadar oyalanmasına izin vereceklerinden emin değildi. Kalbi derin, geçmek bilmez bir kedere hapsolmuş gibiydi ve aklı başka bir yerde, bu kasabadan çok uzaklardaydı. Göğsündeki acının yayıldığını hissedebiliyordu, ciğerleri dışarıdaki soğuk yüzünden ağrımaya devam ediyordu.

Kasanın önündeki bir ailenin konuşmaları kulağına geldi. Sydney reyonların arasından baktığında ailesiyle birlikte bekleyen genç bir erkek gördü. Babası bir elini korumacı bir tavırla çocuğun omzuna koymuştu. Annesiyse eğilip oğlunun yüzünü avuçlarının arasına aldı, içten gülümsemesiyle yüzü ıslıl ıslıl parlıyor gibiydi.

Sydney onları izlerken içinde yükselen öfkesinin üzüntüsüne galip geldiğini hissedebiliyordu. Neden böyle hissettiğini bilmiyordu. Yanlış bir şey yapmamışlardı. Ama duyduğu öfke sanki etrafındaki duvarlar üzerine geliyormuş gibi hissettiriyordu. Eczanenin reyon aralıklarının daraldığını, yazar kasa seslerinin birbirine karıştığını, etrafındaki her şeyin canlı canlı gömülüyormuş gibi hissettirene kadar içine çekildiğini görebiliyordu.

Biriken yaşlar gözlerini yakıyordu. Belki o çocuğun da gizli acıları vardı. Yine de babasının yüzüne bıçak salladığına hiç şahit olmamış, annesinin hasta yatağının başında hiç nöbet tutmamıştı. Belki de Sydney bu yerde yavaş yavaş solup giderken, babasının kapıdan girdiğini her duyduğunda olduğu yere sinerken, hakaretlerine katlanmamak için kardeşinden saklanırken bu çocuğun parlak geleceği gümüş tepside ona sunuluyordu.

Kasabayı terk et, diye fısıldamıştı annesi.

Ancak Sydney nereye gidebilirdi ki? Gitmesi için gereken parayı nereden bulacaktı?

Diğer insanlar sevgi görmeyi, iyi bir hayatı hak etmek için ne yapmıştı?

Hayatın hâlâ bir değeri var mıydı? Büyük hayaller kurmak hâlâ önemli miydi?

Sydney bu adaletsizliğin uzuvlarını doldurup parmaklarını karıncalandırdığını hissetti. Kasanın yanındaki aileye son bir bakış atıp gözyaşlarının arasından önündeki reyonda duran ürünlere baktı. Vitaminler. Grip ilaçları. Alerji spreyleri.

İçindeki bu dürtünün nereden çıktığını ya da neden onu bastırmaya kalkışmadığını tam olarak bilmiyordu. Belki de herkesin istediği şeylere sahip olmasından bıkmıştı. Belki de yas tutmaktan, arkada bırakılmaktan, kapana kısılmış hissetmekten yorulmuştu.

Belki de adaletsizliği böyle dengeleyebilirdi.

Nedeni her neyse, rafa uzanıp alerji ilacı şişelerinden birini alıp paltosunun iç cebine soktu.

Eli bir saniyeden bile daha kısa sürede az önceki yerine dönmüştü.

Silindir şekilli şişeyi vücudunun yan tarafında hissedebiliyordu. Bu harika bir histi. Burada olduğunun bile farkında değilmiş gibi görünen tezgâhtarlara doğru bakarken kalbi küt küt atıyordu.

Bir kutu aspirin çaldı.

Hemen ardından da iki kutu burun spreyi.

Daha sonra ellerini ceplerine sokup tekrar girişe doğru yöneldi.

Alarmların çalmasını bekliyordu. Fakat cam kapılar kayarak açılıp ona yol verdi. Dışarı çıktığında kapının iki yanındaki evsizler kıpırdandı. Alarmdan eser yoktu.

Boğazına düğümlenmiş korkuyla gergin adımlar atarken durması için ona bağırان tezgâhtarın sesini duymayı bekliyor-

du. Ceplerindeki elleri soğuk terden sırlıslam olmuştu ve dişleri takırdıyordu.

Fakat kimse peşinden gelmedi. Köşeyi döndüğünde de ortalıkta kimse yoktu. Caddenin karşısına geçip bir sokak yürüdüğünde bile kimseyi göremedi.

Kalbini sıkıştıran ezici ıstırap, yerini aniden mide bulandırıcı büyük bir coşkuya bıraktı. Kalın paltosunun içine sıkıştırdığı çalıntı ilaçlar vücuduna çarptığında şişelerin içindeki haplar tıkırdadı.

Tanrım, bu *çok iyi* hissettirmişti.

Dişleri adrenalinin etkisiyle takırdıyordu. Kendinden nefret ediyordu.

Ne var ki, bu acıya bir saniye daha katlanmaktansa kendinden nefret etmeyi tercih edeceğini biliyordu.

Dahası, yeniden bir şeyler çalmak için elinden gelen her şeyi yapacağını farkındaydı.

Sydney şiddetle irkilerek uyandı, soluk soluğaydı, vücudu kan ter içinde kalmıştı ve elleri az önceki hırsızlığından dolayı hâlâ karıncalanıyordu. Yaşlar görüşünü bulanıklaştırıyordu. Bir ses duyup duymayacağını, bir yanıp bir sönen mavi kırmızı ışıkları görüp görmeyeceğini, polislerin dışarıda onu bekleyip beklemediğini merak ederek telaşla etrafına bakındı. Fakat hiçbir şey yoktu.

Havenville'e geri dönmemişti. Annesinin ölümünü ve hırsızlık yapmaya başlamasını yeniden yaşamıyordu. Kensington'da, görevlerinin tam anlamıyla başlamasından bir önceki gecede idi.

Ancak midesi hâlâ keder ve öfke karışımı bir duyguyla kasılıyordu.

Uzunca bir süre öylece durduktan sonra Sydney yatakta oturur pozisyona geçti ve yüzünü avuçlarının içine gömüp gözyaşlarını sildi. Verev ay ışığı huzmeleri yatağının üzerine düşüyor, soluk mavi ışığı vücudunu ve dağınık saçlarını vurguluyordu.

Sydney sanki rehberlikleri onu bir kez daha kendi zihninin karanlığından çıkarabilecekmiş gibi Sauda'yı ya da Niall'ı arayabilmeyi diledi.

Parkelerden gelen gıcırtı onu daldığı düşüncelerden çıkardı. Başını içgüdüsel olarak duvara doğru döndürdü. Uyanmadan hemen önce rüyasında da aynı sesi duymuştu; zeminin gıcırtısını. Onu uyandıran da bu olmalıydı.

Bir süre sonra alt kattan belli belirsiz ayak sesleri geldi. Winter uyanıktı.

Sydney bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıtıp sessizce ayağa kalktı ve bir kedi gibi odanın diğer ucuna ilerleyip kapıyı hafifçe araladı. Sarmal merdivenin üzerinden Winter'ın alt katta yalınayak dolaştığını gördü. Üzerinde düz beyaz bir tişört ve kalçalarından düşecekmiş gibi duran gri bir pijama altı vardı, öyle ki elini dağınık saçlarına geçirmek için kaldırdığında eğik kalça kemikleri ortaya çıkıyordu.

Sydney'nin içi öfke ve arzuyla doldu. Kendini genç adamı üst kattan sessiz sedasız izlerken buldu. Gecenin bu saatinde ayakta ne işi vardı ki? Pencerenin önünde durup uzunca bir süre dışarıya baktı, ay ışığıyla arkasına düşen gölgesi upuzundu. Daha sonra pencereden uzaklaşıp ellerini ceplerine soktu ve sanki kendisiyle yavaşça dans ediyormuş gibi ayaklarıyla yere küçük, yarım yaylar çizmeye başladı.

Sydney genç adamın vücudunun sessiz zarafeti karşısında hipnotize olmuş gibi onu izliyordu. Hareket ettikçe başını hafifçe yukarı kaldırıyor ve gözleri kapalı olmasına rağmen dönüşlerini zahmetsiz bir piruete dönüştürüyor, kusursuz duruşu ve elini cebinden çıkarmadan parmak ucuna kalktığı tek ayağının üzerinde sessizce dönüyordu. Sydney'nin dudakları aralandı ve o anda kendine dair her şey kafasından uçup gitti. *Bale eğitimi*, diye düşündü Winter'ın geçmişini hatırlayarak. Daha sonra bacağı indirip bir an bile sendelemeden yürümeye başladı.

Bu gece genç adamın üzerinde vücudunun hatlarına kazınmış, Sydney'nin zaman zaman performanslarında gördüğü ve

aşına olduğu bir hü zün vardı. Herkesi istemsizce kendine çekmesinin, göz kır pış larının ve yan yan gülümsemelerinin altında yatan neden de buydu. Sanki hem ilgi odağı olmaya çok ihtiyacı varmış hem de bu ilgiye dayanamı yormuş gibiydi. Etrafta başka kimse olmamasına rağmen şimdi bile bir yıldız gibi görünüy or, havayı bile kendine çeken, ayın bile onu aydınlatmak için can atmasına neden olan bir par iltıyla ışı ldı yordu.

Sydney onu ne zamandır izlediğini bilmiyordu. Winter nihayet merdivenleri çıkıp yatağı na döndüğünde genç adamın yalnız, büyüleyici dansını, karanlığın içinde par ıldayan bedenini hâlâ zihninde görebiliyordu.

Belki rüyalar bu gece ona da musallat olmuştu.

14

Sahne Öncesi

Sydney Cossette birçok kılığa girmiş ve bir sürü kıyafet giymişti. Ancak genellikle arka planda kalan birini oynadığından bunlar sık sık onu kalabalığın içinde görünmez kılan kıyafetler oluyordu; bir otopark görevlisinin üniforması, metrodaki sıradan bir kızın giysileri veya bir güvenlik görevlisinin sade, tepeden tırnağa siyah kıyafetleri.

Bir pop yıldızının koruması olarak kostüm balosuna yaraşır bir kıyafet giymesiyse bir ilkti.

Odasındaki aynada kendine bakarken buna nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. Winter'ın konser gecesi için bir ge-yik olacaktı ve gümüş renkli, sırtının bir kısmını açıkta bırakan bir üst ve kabarıklığıyla uzun bir etek gibi görünen parıltılı bir pantolonla iki parçadan oluşan Oscar de la Renta markalı lame kumaştan kıyafetiyle rolünün hakkını veriyormuş gibi görünüyordu. Hareketlerini kısıtlamayacak kadar kısa topuklu, koyu gri renkli kaliteli süetten yapılmış sivri uçlu botları da kıyafetini tamamlıyordu. Üzerlerinden sarkan Swarovski kristalleriyle kaplanmış ve gözetleme çipleriyle donatılmış boynuzları zarif görünüyordu. Antenler onu sinirlendiriyor mu yoksa gururunu mu okşuyor, karar veremiyordu. Hiç değilse çok büyük de-ğillerdi ve Winter'ın stilistinin ihtiyaç duyması hâlinde tek bir hareketle çıkarabileceği şekilde saçına tutturduğu bir bandın

üzerindeydiler; ancak yine de gizli bir ajandan çok Bambi gibi görüldüğünden kendini garip hissetmeden edemiyordu.

Ne var ki göz alıcı görüldüğü inkâr edilemezdi. Şimdiye dek giydiği en şık ajan kıyafeti olduğu kesindi. Kendine hâkim olmayıp bir kalçasını dışarı çıkardı ve ışığın parıltılı eteğin kumaşından yansımasını görmek için başını hafifçe yana eğerek küçük bir poz verdi.

Odasının kapısı hafifçe çalındı ve Winter, Sydney bir tepki vermeye fırsat bulamadan kafasını içeri uzattı. “Aracımız az önce geldi,” dedi. “Claire’in dediğine göre...”

Genç adamın bakışları onu bulduğunda Sydney’nin verdiği pozun küçük bir kısmına şahit oldu ve sözleri yarıda kesildi. Gözlerindeki parıltı şekil değiştirdi ve hepsini yüzünden uzak tutmaya çalışmasına rağmen bir düzine farklı duygu arasında gidip geldi. Dudakları hafifçe aralandı. Kıyafetinin üst kısmını, uçuş uçuş pantolonunu, bembeyaz kollarını, uzun boynunu, açıkta kalan sırtını tek bir bakışla uzun uzun inceledi.

Sydney daha önce de insanların dönüp ona bakmasına neden olacak kıyafetler giymişti, ancak genelde bunu umursamazdı. Daha doğrusu böyle umursamazdı, Winter’ın bakışlarının yoğunluğu altında hoş bir karıncalanmanın esiri olan çıplak teni beklenmedik bir tepkiydi.

Genç adamın kıyafetleri karşısında içinde uyanan hisler de öyle.

Üzerinde gecenin geri kalanı boyunca değiştireceği yarım düzine kostümden sadece biri olmasına rağmen göz kamaştırıcı görünüyordu. İçine giydiği siyah renkli gömlek ve ince kravat parıldıyor gibiydi ve takım elbisesinin kollarına bağlı özenle dikilmiş, etek uçları gümüş işlemelerle bezenmiş orman yeşili tonlarında bir pelerini vardı.

İlk kostümünün teması gece yarısıydı.

Birkaç saniye boyunca öylece birbirlerine baktılar.

Daha sonra Sydney bakışlarını ondan çekmeyi başarıp ay-

nadan Winter'la göz göze geldi. "Girebilirsin dedim mi?" diye sordu.

Gözlerindeki hipnotize olmuş bakış kayboldu, ellerini havaya kaldırırken kendine gelmiş gibi görünüyordu. "Kapın zaten açıktı," dedi. "Kapıyı çalmadan içeri girmemi sorun etmezsin diye düşündüm." Sözlerini bitirir bitirmez dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yoksa seni ayna karşısında poz verirken yakaladığım için utandın mı?"

Aynadan uzaklaşıp ona doğru ilerlerken Sydney'nin kaşları daha da çatıldı. "Neyse ne," diye mırıldandı. "Geç kalıyoruz."

Koridora çıktıklarında ekibin makyaj odasına dönüştürdüğü diğer yatak odasındaki malzemeleri toplamaya devam ettiğini duyabiliyordu. Artık Winter'ın hemen karşısında durduğundan yüzündeki belli belirsiz makyajı görebiliyordu: ince bir fondöten, halihazırda koyu renkli olan kaşlarında küçük bir koyulaşma ve gözkapaklarında ay ışığıyla boyanmış gibi hafif bir parlaklık.

Genç adamın ona uzun süre bakmamaya çalıştığı çok açıktı.

"Bunu söylemem ne kadar umrunda olur bilmiyorum," dedi koridorda yürüdükleri sırada nefesi kulağını ısıtacak şekilde ona doğru eğilerek, "ama çok güzel görünüyorsun."

Sydney, genç adam sözlerinde samimi mi yoksa onunla dalga mı geçiyor emin olamasa da yanaklarının kızarmasına fırsat vermeden gözlerini kaçırdığına memnundu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Sydney, merdivenlere yöneldikleri sırada.

Winter omuzlarını silkse de bakışlarının koridorda nasıl gezindiği Sydney'nin gözünden kaçmadı. "Herhangi bir konserden önce olduğumdan daha gergin değilim."

Sydney sözlerini başıyla onayladı. Bunun herhangi bir konser olmadığına dair dile getirmediği sözleri duyar gibiydi. Ama bir şekilde, Winter'ın işin kendi payına düşen kısmını hiçbir sorun çıkmadan halledeceğini biliyordu. Öte yandan Sydney'nin bu gece konser alanının hemen dışındaki onaylanmış yeni teslim noktasında buluşması gereken bir Panase bağlantısı vardı. Bu

pek de ideal bir nokta sayılmazdı, daha kalabalık ve tehlikeye daha yakındı ama belki de partinin kaosu lehine olabilirdi.

Merdivenlerin başına ulaştıklarında hemen yanında duran Winter kolunu ona uzattı. Sydney bir an için ne yapacağını bilemez hâlde ona baktı.

“Ben senin korumanım,” dedi oldukları yerde durmaya devam ederlerken.

“Evet, öylesin. Ne olmuş yani?”

“Tüm korumalarının merdivenlerden inmesine yardım eder misin?” Ona sorgulayıcı gözlerle baktı.

“Bu korumama ederim,” diye yanıtladı Winter, küçük bir gülümsemeye. “Bak, üzerindeki bu kıyafetle sana arabaya kadar eşlik etmememi bekleyemezsin. İnsanların nasıl bir pislik olduğuma dair dedikodu yapmasını istemiyorum.”

“Her iyiliğinin altında böyle bencil bir sebep yatıyorsa buralara kadar gelebilmiş olman çok şaşırtıcı.”

Winter ona alaycı bir bakış attı. “Claire onu beklettiğimiz için ortalığı yıkmadan gir şu koluma.”

Eli Morrison, kızının özel doğum günü konseri için Londra’nın kuzeyinde yaklaşık sekiz yüz dönümlük devasa bir eğlence merkezi olan Alexandra Sarayı’nı kiralamıştı. Gökyüzündeki yağmur bulutlarının ardından mor ve pembe renkli ışık huzmeleriyle parıldayan muhteşem günbatımının görkemi karşısında Sydney bile alaycılığını bir kenara bırakıp mekâna hayranlık duymadan edemedi.

Elbette saray hakkında gerekli araştırmaları yapmıştı; 1873’te inşa edilmiş, daha sonra çıkan yangınlar yüzünden iki kez yenilenmiş ve yüzyıllar içinde bir müzeden Birinci Dünya Savaşı sırasında kullanılmış mülteci merkezine, bir haber merkezinden konser alanına kadar pek çok amaç için kullanılmıştı.

Winter’a içeriye kadar eşlik etmeye hazırlanmak için arabadan ilk inen o oldu. Hemen arkasından gelen Claire saraya kısa

bir bakış atıp dikkatini bahçelerin karşısına toplanmış hayran kalabalığına çevirdi. Bir Yunan kraliçesi gibi altın rengi ve beyazlar içindeydi, gözkapakları koyu göz makyajının üzerindeki altın renkli farla parılıyordu.

“Nerede olacağımızı daima nasıl öğreniyorlar akıl sır erdiremiyorum,” diye mırıldandı, hayranlara bakmaya devam ederken. Yine de yüzüne bir gülümseme kondurup Sydney’yi dürttü, gözlerinde memnun bir parıltı vardı. “Eh, kötü reklam diye bir şey yoktur, değil mi?”

“Kesinlikle,” diye mırıldandı Sydney, karşısındaki manzara-ya bakarken. Sarayın caddeye bakan girişinin tam karşısındaki çimenlikte bekleyenlerin sayısı muhtemelen bini aşıyordu, polis ve kiralık güvenlik görevlileri önlerinde kol kola girmiş, coşku- lu kalabalığın beton barikatları aşmasını engellemeye çalışırken hepsi ellerindeki pankartlarla heyecan içinde bağırıyordu. Ses- leri ritmik olarak bir yükselip bir alçalıyordu.

Morrison’ın bir düzine adamı çoktan gelmiş, arabalarının kapılarının iki yanında sıraya dizilmiş, sarayın girişine uzanan merdivenlere serilmiş kırmızı halı boyunca onlara eşlik etmeye hazır vaziyette bekliyordu.

Sydney arkalarında sıralanmış, çok sayıda başka ünlüyü, kal- burüstü zengini ve özel davetlileri taşıyan siyah sedanları aklı- nın bir köşesine yazdı. Sadece bu seçkin davetliler bile gecenin haberlere manşet olmasma yetecekti.

Bir saniye sonra Winter arkasında uçuşan peleriniyle niha- yet arabadan indi ve hayranlarına el salladı. Kalabalık çığlıklara boğuldu ve bir dalga gibi barikatları aşmaya çalıştı. Polis hattı onları geri itirmekte zorlanıyordu.

“Senin yüzünden kocaman bir isyan patlak verecek,” dedi Sydney, genç adam ona kolunu uzatırken.

Zar zor kontrol altında tutulan kalabalık onu korkutuyorsa bile bunu yüzüne yansıtmıyordu. Bunun yerine Sydney’ye göz kırıp onu yüksek sütunlu girişe doğru yönlendirdi. “Sen de sa-

baha kadar bütün dedikoduların fitillerini ateşleyeceksin,” diye ona karşılık verdi Winter. “Umarım buna hazırsındır.”

Gece arkalarındaki kalabalığın ılıklarıyla yankılanırken Leo ve Dameon arabalarından inip kırmızı halıda onlara katıldılar. Attıkları her adımla kamera flaşları patlıyordu. Sydney yüzünü ifadesiz tutup Winter’ı koruduğı belli olacak şekilde bakışlarını etrafta gezdiriyordu. Bu, sarayın iç mekânının yanı sıra girişe doğru ilerleyen misafir yığınının da aklının bir köşesine kazımak için mükemmel bir bahaneydi.

Etkinliğin esas güvenlik kontrolüyse iç avluda başlıyordu. Ana salona girdiklerinde Sydney, yan yana sıralanmış güvenlik görevlilerinin gelen konukları ellerindeki listeden kontrol ettiği alanı çevreleyen kırmızı kadife ipi gördü. Dahası bir metal detektörüyle çantaları ve insanları tarayan ayrı bir güvenlik ekibi daha vardı.

Sydney’nin bakışları güvenlik hattına varmadan önceki daha küçük koridorlara kaydı. Sol koridorun sonunda bir tuvalet yer alıyordu ve Panase’nin bıraktığı paketi bir kez daha alma girişiminde bulunacağı yer de orasıydı. Posta kutusu teslimat için çok daha göze batmayan bir yer olsa da davetliler arasında o kadar çok önemli insan vardı ki kimsenin gözü ona takılmayacaktı. Şuracıkta bir şeyler çalsa bile fazla şüphe uyandırmadan içeri dönmek için bir yolunu bulabilirdi.

Dahası, Panase teslimat işleri için vasat ajanlar göndermezdi.

Kırmızı halıda Sydney’yi çileden çıkaracak kadar yavaş ilerliyorlardı. Eli Morrison, etkinliğin ne kadar destansı bir doğum günü partisi olacağını kayda geçirmeye kararlı yarım düzine muhabiri dış avluya davet etmişti. Dolayısıyla Winter kendini kendisine doğrultulmuş mikrofonlardan kaçıp ardı arkası kesilmeyen soruları yanıtlaması için adımları durdurulurken buldu.

Nihayet sessiz bir salona adım attılar ve hemen ardından bir asansörü kullanarak yeraltındaki, muhtemelen sanatçıların özel çalışma ve dinlenme alanı olarak tasarlanmış bir dizi odaya indiler.

“Ashley, Winter sahne arkasına götürülene kadar soyunma odalarında peşinden ayrılma,” dedi Claire, hızlı adımlarla yan-

larında yürürken. Hemen ardından başıyla Leo ve Dameon'ı işaret etti. "Siz de çocuklar. Uslu durun. Ben yukarı çıkıp yerime geçeceğim."

"Umarım yerin güzeller güzeli bir vârisin yanındır," diye seslendi Winter, kadının arkasından. "Ve seni gösterişli bir randevuya çıkarır."

Claire adımlarını durdurmadan arkasını dönüp şakacı bir tavırla Winter'a ortaparmak gösterdi ve insan selinin içinde kayboldu.

Hazırlanma odalarına vardıklarında Dameon ve Leo setlerinin bir kısmının üzerinden geçiyorlardı. Sydney, genç adamın arkadaşlarını selamlamasını ve hazırlık ekibi üzerine çullanırken kendi aralarındaki bir espriye gülmesini izledi.

Ekip ona ilk sahne kıyafetini giydirmek için Winter'ın pelerinli ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında Sydney'nin onu *soymak* üzere olduklarını fark etmesi vakit aldı.

Winter'ı soymak üzere olduklarını.

Sydney bakışlarını hızla kaçırsa da genç adamın vücudunu bir anlığına gördü. Zayıf ve güçlü vücudu tıpkı bir dansçınıninki gibi yapılıydı, kollarını iki yana doğru uzattığında kasları ışığın altında geriliyordu.

Daha sonra tasarımcılardan biri pantolonunu değiştirmek için kemerini açmaya başladığında Sydney tuvalete gitme zamanının geldiğine karar verdi.

Morrison'ın adamlarından ikisi kapıda durmuş, dışarı çıkarken onu izliyordu ama onlara "tuvalet" diye mırıldandığında bakışlarını bir çırpıda ondan uzaklaştırıp etraflarındaki kaostan içinde olup biten diğer binlerce küçük şeye çevirdiler. Sydney bunu büyük bir keyifle aklına yazdı; demek Eli'in ilk tanışmalarında sergilediği şüpheli tavırlar gösterişli bir blöften ibaretti. Belki de artık onun patronuyla düşüp kalkan bir koruma olduğuna ikna olmuş ve şüpheliler listesinden çıkarmıştı.

Koridoru aşp güvenlik hattının ötesindeki tuvaletlere doğru ilerledi. İçeri girip Panase bağlantısının bıraktığı izi –en sondaki

kabinin kapısındaki kırmızı ruj lekesini– görünce rahat bir nefes aldı. Ruju bir mendille silip kendini içeri kilitledi ve sifon bölmesinin kapağını kaldırdı.

Paket o kadar inceydi ki nereye bakması gerektiğini bilmeyen biri bölmenin içine yapıştırılmış gri plastiği asla fark edemeyebilirdi. Sydney yan tarafındaki oyuğu yoklayıp hemen ardından paketi dikkatlice çıkardı ve tırnağının ucuyla üst kısmını yavaşça yırttı. Paket ses çıkarmadan açıldı.

İçinde Niall’dan gelen Winter’ın sahnede takacağı küpelerin bir kopyası, yılan şekilli yüzük ve birkaç başka –ucunda kör edici bir flaş olan ince bir kalem, iğne kadar ince gizli bir bıçakla donatılmış otel armasası broşu, izleme ve takip için Panase yazılımı yüklenmiş yeni telefonlar– eşya vardı.

Son olarak Sydney, paketin iç kısmına karalanmış küçük bir sembol gördü. Bir an duraksayıp sonra işarete daha yakından baktı.

Ortasından hançer gibi saplanmış bir haçın geçtiği bir kalp çizimiydi.

Sydney hafifçe gülümseyip gözlerini devirdi. Paketi ona bırakmakla görevlendirilmiş Panase çalışanı, bir zamanlar birlikte çalıştığı ve kısa süreli bir kaçamak yaşadığı ajandı.

Başını iki yana salladı. Belki de geçmişinden tanıdık bir işaret alması iyi şans anlamına geliyordu. Belki de görevi şu andan itibaren sorunsuz gitmeye başlardı. Telefonunu değiştirdi ve pantolonunun bel kısmına dikilmiş küçük, gizli cebi açıp eşyaları içine sakladı. Klipsi yerine taktığında cep, kabarık kumaşın içinde kaybolmuş ve iç mekânın kuş uçurtmayan güvenliğinden kolayca geçebilecekmiş gibi görünüyordu.

Bu sırada tuvalete başka biri girdi. Topuk sesleri fayanslarda yankılanıyordu. Sydney sifonu çekip su sesinin paketi küçük parçalara ayırırken çıkardığı sesi bastırmasına izin verdi.

Sonra da kabinden çıktı.

Ve karşısında Penelope Morrison’ı buldu.

15

Sandığından Daha Benzer

Lavaboların yanında duran Penelope onu görmesiyle irkil-
di. Kostümünü –ışığın altında parıldayan siyah beyaz bir
elbise ve daire şekilli güneş ve hilal şeklindeki aydan olu-
şan gümüş ve altın renkli zarif bir başlık– çoktan giymişti. Mü-
cevherlerle bezenmiş saç tokası kulağının yanında parıldıyordu.

İçinde bulundukları tuvalet güvenlik alanının dışındaydı;
Sydney buraya bunu bilerek gelmişti ve soran herkese güvenli-
ğin ötesindeki kalabalık odalardan daha تنها bir yer aradığını
bahane etmeye hazırdı.

Peki ya Penelope’nin burada ne işi vardı?

Penelope gözlerini kırptırıp ona baktı ve hızla gözlerini ka-
çırdı. Sydney kızın kısa süre öncesine kadar hıçkıra hıçkıra ağ-
ladığını şıp diye anladı; gözleri hâlâ kızarıktı ve makyajı hafifçe
akmıştı.

Sydney ona güven verici bir gülümse gönderip hiçbir şey fark
etmemiş gibi yaptı.

“Sen Winter Young’ın korumasısın, değil mi?” diye sordu Pe-
nelope, bir anlık tereddüdün ardından kocaman gözleriyle ayna-
dan Sydney’ye bakarak. “Ashley miydi?”

“Evet, Bayan Morrison,” dedi Sydney, kızın yanındaki lava-
boda ellerini yıkarken.

“Babamın adamlarına burada olduğumu söylemeyeceksin, değil mi?”

Sydney başını iki yana salladı. “Ben Bay Young’dan sorumluyum, efendim. Sizden değil.”

Bunun üzerine Penelope rahatlamış gibi göründü. Dudaklarından küçük bir nefes kaçtı. “Teşekkürler,” dedi hüzünlü bir gülüşle ve akan göz makyajının kenarlarını düzeltmeye geri döndü. “Onlardan kurtulmaya çalışıyorum.” Duraksayıp Ashley’nin elbisesine bakarak gülümsedi. “Bu arada harika görünüyorsun. Boynuzlarına bayıldım.”

“Teşekkür ederim.” Sydney ellerini yıkarken bakışlarını aşağıda tutmaya, neredeyse boyun eğiyormuş gibi durmaya dikkat ediyordu. “Yalnızca Bay Morrison’ın korumaların temaya uymasına dair verdiği talimatlara uyuyorum.”

“Aslında bu benim talimatımdı.” Penelope mahcup bir sırıtişla ona baktı. “Babamın siyah takım elbiseli yüzlerce adamının partimin görüntüsünü bozmasını istemedim. Beni geriyorlar. Arada kaynadığın için özür dilerim, kulağa çok şımarıkça geldiğinin farkındayım.”

Sydney hafifçe güldü. “Bana giyinip süslenme bahanesi verdiğiniz için özür dilemenize gerek yok.”

Bunu duymasıyla Penelope’nin gözlerinde az önceki hüznünü bastıran heyecanlı bir parıltı belirdi. “Winter giyindi mi?”

“Ekibi şu an onu hazırlamakla meşgul,” dedi Sydney, kıza göz kırparak. “Heyecanlı olmalısınız.”

Penelope derin bir nefes alıp utangaç bir tavırla gözlerini yere indirdi, gülümsemesine engel olamıyordu. “Bu doğum gününün en iyi tarafı o,” diye itiraf etti.

Sydney kıza acımdan kendini alamadı. Gecenin yıldızı olduğu düşünülduğünde, kutlamaya pek de hevesli görünmüyordu. Penelope’nin kafese kapatılmış bir kuş gibi endişeyle etrafına bakınması, Sydney’ye kendi geçmişini, kaçamayacağı bir hayat yaşamamanın nasıl hissettirdiğini anımsattı.

Hiç değilse Sydney babasının aslında kim olduğunu biliyordu.

Zavallı zenginler, diye düşündü kendi kendine alaycı bir tavırla. Kızın asi bir saç tutamını başının üzerine sıkıştırıp bakışlarını kapıya çevirmesini izledi.

“İsterseniz,” dedi Sydney, “babanızın korumalarından biriyle karşılaşırsam onlara başka bir yerde olduğunuzu söyleyebilirim. Böylece kendinize biraz daha zaman ayırabilirsiniz.”

Penelope ellerini kurulamak için bir havlu aldı. “Bu çok kibar bir teklif,” dedi, ona minnet dolu bir bakış atarak.

Sydney omuzlarını silkti. “Ben de babalardan saklanmaya alışkınım,” diye yanıtladı.

Kendine dair bu küçük bilgiyi bir taktik olarak, güvenini kazanmak için Penelope’yle paylaşmıştı. Ancak Penelope’nin empati dolu gözleri o kadar içtendi ki Sydney yaptığından biraz utanç duydu.

Penelope ona küçük, hüzünlü bir gülümsemeye karşılık verdi. “Aynıyız desene,” dedi.

Elbette aynı değillerdi. Penelope’nin babası bir milyarderdi. Kendi babası ise mezbahanın birinde saatte yedi dolar kazanıyordu. Fakat Sydney yine de ayağına gelen bu bağ kurma fırsatından faydalanıp başıyla onayladı.

“Sandığınızdan daha benzeriz,” demekte karar kıldı.

Penelope başını iki yana salladı. “Teşekkür ederim,” dedi nazikçe, sesi öncekinden bile daha alçak, daha utangaçtı. “Ama buna gerek yok. Zaten konser başlamadan önce babama bir hediye vermem gerekiyor, konserden sonra etrafta olmayacak. Sadece... biraz kendimle baş başa kalmam gerekiyordu.”

Sydney, kızın sözlerini başıyla onayladı. Demek aralarındaki gerilimin altında küçük de olsa hâlâ bir sevgi saklıydı. Bunu sanki kendisi de kabul etmek istemiyormuş gibi konuşmalarının arasında verdiği duraklamalarda duyabiliyordu.

“Umarım partinizin geri kalanında iyi zaman geçirirsiniz, Bayan Morrison,” dedi.

“Bana Penelope de lütfen.” Sydney’ye gülümsedi. “Sadece babamın korumaları bana *Bayan Morrison* der.”

Sydney kızın gülümsemesine karşılık verdi. “Peki, Penelope.”

Penelope tuvaletten çıkmak için arkasını döndüğünde Sydney kızın bileğindeki küçük dövme­yi fark etti. İlk bakışta anlamsız bir cümle olduğunu sandı. Yazının İtalyanca olduğunu anlayıp kafasında tercüme etmesi birkaç saniye sürdü.

Kalp sınırsız ve ebedidir.

Zihni Penelope hakkında bildiği her şeyi gözden geçirdi. Eli bir İngiliz’di ve kuşaklardır İngiliz bir aileden geliyordu. Fakat Eli’la kısa bir süre evli kalmış ve Penelope üç yaşındayken boşanmış annesi İtalyan bir kadındı. Fakat annesine, özellikle de Eli’la boşandıktan sonraki hayatına, dair çok az bilgi vardı: İtalya’ya döndüğü ve yıllar sonra bir hastalıktan öldüğü söyleniyordu.

Sydney kızın dövmesiyle ilgili hiçbir yargıya varamadı. Belki annesinin sık sık söylediği bir cümleydi. Belki de Sydney’nin bilmediği bir İtalyan deyişiydi.

Penelope tuvaletin kapısından çıkıp Sydney’yi içeride yalnız bıraktı.

Elini pantolonunun belinde gezdirip gizli cebindeki eşyaların ağırlığını kontrol etti. Sonra o da dışarı çıkıp güvenlik hattından geçerken dikkat çekecek hiçbir şey yapmamaya özen gösterdi. Penelope’nin yüzüne kazınmış hüznü aklından çıkaramıyordu.

Eli Morrison’m kızının hayatı üzerindeki kontrolü gerçekte ne kadar büyüktü?

Sorunun cevabını bilmes­e de Winter’ın amacına ulaşmasına yeterliydi. Şansları yaver giderse Penelope babasının yasadışı imparatorluğunun çöküşünün mimarı olabilirdi.

16

Süperstar ve Suç Baronu

Sahneye çıkma vaktinin geldiğini bildiren çağrıyı aldıklarında Sydney, Winter'ın yanına geçti ve dansçılarla birlikte özel bir koridordan ilerleyip sahnenin arka kapısına götürüldüler. Işık altında renk değiştiriyormuş gibi görünen dökümlü, gümüş renkli ilk kostümüyle Winter, tepeden tırnağa sahne kişiliğine bürünmüştü. Yüzündeki makyajın belli belirsiz parıltısıyla göz kamaştırıyordu. Adımlarında yepyeni bir hafiflik, duruşunda taze bir özgüven, Leo'ya yaptığı şakayla onu güldürürken sesinde yaramaz bir tını vardı. Sydney etkilendiğini inkâr edemezdi. Sanki tanıdığı gerçek Winter ortadan kaybolmuş, ardında en ideal hâlini bırakmıştı.

Dar koridorun sonunda onları bekleyen asansöre ulaştılar. Asansörün önünde sıralanmış Eli'nin korumaları Sydney'nin yoluna çıktı. Genç kadın içgüdüsel olarak gerildiğini hissetti.

"Özel korumalar demek," dedi Leo coşkuyla. "Kraliyet ailesiymiş gibi muamele görüyoruz."

Sydney'nin en yakınındaki koruma başını iki yana salladı. "Buradan itibaren hepsine tek tek eşlik edeceğiz," dedi adam. "Seyirciler arasındaki yerinize geçebilirsiniz, Bayan Miller."

Sydney, Winter'a kısa bir bakış attı. Leo ve Dameon'la birlikte çoktan Eli'nin korumalarından birinin yanındaki yerini almıştı bile.

Leo kuşkuyla korumasına döndü. "Bizimle sahneye çıkıp

dans da edecek misin?" diye sordu adamı şakayla karışık iğneleyerek.

Adam ifadesiz yüzüyle dönüp, Leo huzursuzca başını çevirene kadar ona baktı. "Belli ki sevgi kelebeğisin," diye mırıldandı.

Sydney tereddüt etti. Daha ileri gidemeyecekti.

Adama başını sallayıp Winter'dan uzaklaştı. Winter da ona başını salladı. Kız ona baktıkça sahne kişiliği bir an için kaybolup gerçek Winter'ı ortaya çıkardı.

İyi olacağım, der gibiydi gözleri.

Sydney dudaklarını birbirine bastırıp korumaya döndü. "Peki," dedi.

Küçük asansöre ilk binen Leo oldu, koruması da yanındaydı. Yüzündeki gergin gülümsemeyle onlara döndü. "Eğlencenin merkezinde görüşmek üzere," dedi ve kapıların kapanmasıyla gözden kayboldu.

Onu Dameon takip etti. Son olarak da Winter ve yeni koruması asansöre bindiler. Kapılar kapanırken Sydney bakışlarını son kez onunkilerle buluşturdu.

Winter ona hızlıca gülümsedi. "Gösterinin tadını çıkar," dedi.

Sonra da gözden kayboldu.

Sydney davetlilerin geri kalanının kullandığı sahnenin ön girişine doğru ilerledi.

Birçoğunu haberlerden ya da zengin ve güçlü insanlara dair edindiği bilgilerden tanıyordu. Davetliler arasında başka gençler de vardı, muhtemelen hepsi birer güven fonu çocuğuydu ve Penelope'nin arkadaşları ya da tanıdıklarıydı. Geri kalanlarsa Panase'de geçirdiği zamandan tanıdığı kişilerdi: Eli'la yakın çalışan insanlar, MI6 yöneticileri, diğer Avrupa ülkelerinden gelen diplomatlar. Tüm bu insanların bu denli yakınında olmak Sydney'nin tenini karıncalandırıyordu.

İçerisi tehlike gibi kokuyordu.

Salonun girişine ulaştığında bir güvenlik görevlisi ona adını ve kimliğini sorduktan sonra kartını bir okuyucudan geçirdi. Ekran yeşil ışıkla parladı. Sydney davetli listesindeydi.

Muazzam salon farklı boyutlarda spot ışıklarıyla loş bir şekilde aydınlatılıyordu. Winter'ın sahnesinin salonun öteki ucundaki esas sahneye değil de devasa boyutlardaki odanın tam ortasına, daire şekilli yüksek bir platformun üzerine kurulmuş olması onu şaşırttı. Bu sayede nereye oturmuş olursa olsun herkes onu net bir şekilde görebilecekti.

Sydney başını yukarı kaldırdı. Platformun üzerine yeni bir kanca ve kaldıraç sistemi, yuvarlak sahnenin etrafınaysa düzenli aralıklarla bir dizi küçük siyah makine yerleştirilmişti.

Sydney sahnenin etrafında toplanan insanların oluşturduğu ön çembere doğru ilerleyip yerini buldu ve oturduğunda etrafındaki izleyicilere baktı.

Claire ön sırada durmuş, kibarca başını sallayan Penelope'yle hararetli bir konuşma içindeydi. Sydney, Penelope'nin diğer iki korumasının kaldıkları evin önünde onları karşılayan adamlar olduğunu fark etti ve bunu aklının bir köşesine yazdı.

Daha sonra Eli Morrison'ın hemen yanlarında, neredeyse tam karşısında oturduğunu fark etti, adam gölgelerin arasına gizlenmiş gibi görünüyordu. Yine de ortama uyum sağlamasının hiçbir önemi yoktu. Varlığı bile Sydney'nin kafasındaki alarmları tetiklemeye yeterliydi. Bunun diğer insanların onun yanındaki davranış şekillerinden –diğer tarafında oturan iki arkadaşının onlara bir şeyler sormak için döndüğünde başlarını nasıl telaşla sallaması ve sessiz sedasız oturuyorken bile küçük bir işareti kaçırmaktan korkuyorlarmış gibi vücutlarını ona doğru çevirmesinden– kaynaklandığını fark etti. Eli güldüğünde boğazından sıcak ve gür bir ses çıkardı, fakat diğerlerinin tepkisi bambaşka bir şey anlatıyordu. Adama gergin bir şekilde gülerek karşılık veriyorlardı, vücutları öyle kaskatıydı ki sanki çıkardıkları ses geri kalan hiçbir yerlerine ulaşmıyor gibiydi.

Sanki adam bir an onlarla şakalaşırken bir an sonra sırta kadem basmalarını planlayabilirmiş gibi davranıyorlardı. Belki de buna daha önce şahit olmuşlardı.

Sydney ara sıra etraflarındaki gürültünün arasından alçak

sesli konuşmalarına dair birkaç kelime duyabiliyordu. Eli'nın yatırım fonlarından biriyle ilgili anlaşmalardan bahsediyorlardı. Sıradışı bir şey yoktu.

Daha sonra Sydney neredeyse tam önünde oturan üçüncü kişiyi tanıdığını fark etti. Bu Connor Doherty'ydi.

Niall'ın Eli'nın tüm mali işlerini yürüttüğünü söylediği ve halka açık toplantılarının neredeyse hiçbirine katılmamasıyla ün salmış Connor Doherty. Muhtemelen Penelope'yle bir ilişkisi olan ve farkında bile olmadan Eli'ı alaşağı etmelerine yardımcı olacak genç adam.

Sydney'nin tüm içgüdüleri sanki nadir bir hayvan görmüş gibi adama odaklandı. Uzun ince vücudu, yirmili yaşlarının ortasındaki bir adam için olması gerekenden daha yorgun duruşu, üzerindeki mümkün olabilecek en sade kostümüyle –dar yüzüne taktığı üzerinde hiçbir süsleme olmayan siyah maskesi ve klasik takım elbise kravatıyla– ilk bakışta iddiasız, kalabalığın içinde göze çarpmayacak biriydi.

Sydney'nin bakışları adamın ellerine kaydı ve gözleri Panase'nin planının bel bağladığı pahalı zevkinin ipuçlarını buldu; Rolex marka bir saat, platinden kalın bir bilezik ve elmaslarla bezeli yüzükler. Genç adam Eli'a doğru eğilip Sydney'nin duymayacağı kadar alçak bir sesle ona bir şeyler söyledi.

Salon karanlığa gömüldüğünde adamın dudaklarını okumakla meşguldü. Sahnenin etrafındaki makinelerden çıkan sis koltukların arasına sızdığında ayakkabıları gözden kayboldu ve her koltuk sırasına yerleştirilmiş hoparlörlerden müzik sesleri duyulmaya başladı. Sydney başını tavana çevirdiğinde üzerinde yanıp sönmeye başlamış yıldız bulutunu gördü.

Buz mavisi ışıklarla aydınlanan platform, sahnenin altından yükselen, dizlerinin üzerine çökmüş silueti vurguluyordu. Winter ortaya çıktığında seyirciler arasında bir alkış tufanı koptu.

Genç adamın ağzı ve elleri bağlıydı, başında kuş olduğu izlenimi yaratan birbirine dolanmış dallar ve uzun ak balıkçıl tüylerinden oluşan ışıltılı bir başlık vardı. Siyah saçları gümüş

simlerle bezeliydi ve parmaklarındaki ince yüzükler parıltıyordu. Gözleri beyaz renkli ipek bir eşarpı, kolları ve bacaklarıysa önünde metal ve deriyle bağlanmıştı. Platformun etrafından yükselen kuş kafesi dört bir yanını çevreliyordu.

Müzik başladığında kalabalıktan heyecan dolu sesler yükseldi. Sydney'nin yakınlarındaki Penelope sertçe nefes alıp öne doğru eğildi, gözleri Winter'a kilitlenmişti.

Kuşu kafese tıktılar, onu derinlere hapsedtiler.

Çarpıcı parçasının sesi içeriyi doldururken Winter dansına başladı. Şarkının her bir ritmiyle bağlarından kurtulmaya başladı. Bilekleri bükülüp kayışları zorladı. Ellerinden biri gösterişli bir hareketle sanki deri kayışların içinden geçmiş gibi bir çırpıda serbest kaldı.

Sydney gözlerini kırptırdı. Panase'deki eğitiminde bağlardan kurtulmanın bir düzine farklı yolunu öğrenmişti. Winter'ın bağlarına bir bakış atmış ve bundan kendi başına kurtulmasının mümkün olmadığını anlamıştı, bundan *emindi*. Ne var ki burada oturmuş, genç adamın tam olarak da bunu yaptığına tanık oluyordu. Kelepçeden zahmetsizce kurtulan elleri hava kadar akışkanmış gibi görünüyordu.

Kelepçeler ve bağlar bu performansa özel yapılmış olmalı, diye hatırlattı kendine. Bu sadece bir göz yanılmasıydı.

Winter başının arkası platformun zeminine değene dek eğildi. Hâlâ bağlı olan ikinci kolunu yukarı doğru uzattığında metal kelepçelerin hepsi ışığın altında açıkça görülüyordu. Ritim yeniden değiştiğinde genç adam bileğini büktü ve Sydney bir kez daha gözlerine inanamayarak kolunun bağlardan kurtuluşunu izledi. Kelepçeler yere düşüp şangırdadı. Winter başka bir zarif hareketle ağzındaki ve gözlerindeki bağı çıkardı. Seyircilerden takdir nidaları yükseliyordu.

Beni kafese tıktılar ama kaçıp kurtuldum, kurtuldum.

Winter ayağa kalktı. Müzikle aynı anda dönüp geriye doğru eğildi. Önce bir bacağı ve ayak bileği, sonra diğerleri kelepçelerden kurtuldu. Bu sırada gömleğini çıkarıp herkesi şoke ederek bir saniyeliğine çıplak üst bedenini ortaya çıkardı ve hemen ardından gömleği ters çevirip bir hamlede üzerine geçirerek kobalt mavisi ipek kumaşı gözler önüne serdi. Öte yandan pantolonu tokalarından ayrılıp altında gizlediği aynı parlak mavi renkteki katmanı açığa çıkardı. Artık bir kuştan ziyade okyanusa benziyordu. Seyircilerden bir kez daha şaşkınlık nidaları yükseldi.

Winter dudaklarında hafif bir tebessümle izleyicilere baktı, başlığı ışığın altında parıldıyordu.

Sydney birlikte çalışmaya başlamadan önce Winter'ın birkaç performansını izlemiş, hareketlerini incelemiş ve ona dair araştırmasını özenle yapmıştı. Fakat daha önce hiçbir canlı performansını izlememişti. O anda genç adama dair tüm küçümseyici düşünceleri aklından uçup gitti.

Karşısındaki bu insan, Sydney'nin didişip durduğu, yüzünden alaycı sırıtışı eksik olmayan, hazırcevap çocuk değildi.

Bu bir süperstardı.

*Onu yakalamaya çalıştılar ama o havaya karıştı
Suya dönüştü, ikimiz arasındaki denize.*

Karanlık silüetler hâlinde koridorlardan geçen dansçılar da Winter'a katıldı. Sydney, Dameon ve Leo'yu hemen ayırt etti. Parçanın nakaratı gök gürültüsünü andıran bir ritimle başladığında dansçılar Winter'ın etrafındaki yerlerini aldı ve hepsi tek bir vücutmuş gibi hareket etmeye başladı.

Sydney nabzının istemsizce hızlandığını hissediyordu.

*Beni durdurmaya çalıştılar ama buralara kadar geldim,
buralara kadar geldim.*

Leo, genç adama sarı ve beyaz çiçeklerden oluşan bir buket

fırlattı. Winter çiçekleri yakaladı ve bir çırpıda sahneden aşağı atladı. Penelope'ye doğru ilerlerken seyirciler sevinçle kıpırdanıp ona yol açtılar ve peşine takıldılar. Spot ışığı adımlarını takip ediyordu.

Buralara kadar geldim sırf senin

Doğruca Penelope'ye doğru ilerliyordu. Sydney ışığın altındaki kızın derin bir nefes alıp küçük bir kahkaha attığını gördü.

Sırf senin doğum günün diye

Seyirciler, Winter'ın Penelope için değiştirdiği şarkı sözleri karşısında kahkahalara ve tezahüratlara boğuldu. Genç adam çiçekleri kıza uzattı. Penelope'nin etrafındaki arkadaşları sevinç çığlıkları atıp onu itip kararken, kız titreyen ellerini ağzına götürdü. Daha sonra gözlerini ondan bir an bile ayırmadan buketi aldı. Winter ona çarpık gülümsemelerinden birini gönderdi ve müzik yeniden değişirken sahneye geri döndü.

Arkasını döndüğünde bakışları Sydney'ye takıldı.

Sydney kendine hâkim olmaya çalışsa da genç adamın yoğun dikkati karşısında nefesinin kesildiğini hissetti. Ona daha önce hiç böyle –tamamen sahne kişiliğine bürünmüş gözlerinde yanan şiddetli ışıkla– bakmamıştı. Sydney bir an için olduğu yere zincirlendiğini sandı.

Daha sonra göz açıp kapayana kadar platforma döndü ve hareketli, yüksek tempolu bir parçaya eşlik eden dansçılarına katıldı. Ritim Sydney'nin ayaklarının altındaki zemini titretiyordu. Renk değiştiren ışıklar salonu kırmızıya boyadı ve hemen ardından Winter görünmez bir kanca yardımıyla havaya fırladı. Seyircilerden çığlık sesleri yükseldi.

Sydney yavaş bir nefes verdi. Çapkın piç flört etmeyi iyi biliyordu. Az önce yaşananlar Penelope'yi etkilemezse dünyadaki hiçbir şey kızın ayaklarını yerden kesemezdi.

Karanlığa gömülmüş seyircilerin arasındaki küçük bir hareket onu yeniden gerçek dünyaya döndürdü. Platformun diğer tarafına Eli Morrison'ın oturduğu yere bir bakış attı. Connor Doherty ve başka bir adamla birlikte ayağa kalkmıştı. Birbirlerine birkaç şey daha söylediler.

Sydney onlara yaklaşmak için can atsa da Winter'ın esas koruması olarak şimdi dışarı çıkması şüpheli görünürdü. Dahası Eli'nin adamlarının salonun bir düzine farklı noktasından onu izlediğinden adı gibi emindi. Bu yüzden elinden gelen tek şey, Eli ve diğerlerine hızlı bakışlar atmaktı.

Winter son şarkısına geçerken Connor'ın Eli'a doğru eğildiğini ve adama bir şeyler mırıldandığını gördü. Sydney gözlerini kıstı ve adamın dudaklarını okuyarak sözlerini deşifre etti.

"Bu gece olmalı, efendim."

Salon şarkımın girişindeki bas sesleriyle titrerken Eli kaşlarını çatıp ona döndü. "Hayır. Toplantı yarın olacak." Sydney sözlerinin geri kalanını anlayamadı.

"Korkarım ki bu mümkün değil, efendim."

Eli, Sydney'nin şimdiye dek gördüğü en korkutucu adamlardan biriydi ancak Connor'm sessiz, yalvaran bakışlarındaki bir şey onu düşünmeye itmiş gibiydi. Adamın cevabı hemen gelmedi. Gözleri Winter'ın sahnedeki hareketlerini takip etti, sonra da kızının silüetine döndü.

Sydney geçen saniyeleri içinden saydı. *Sekiz, dokuz, on, on bir.*

"Pekâlâ, bu gece olsun," dedi Eli en sonunda.

Sözlerinde bir aciliyet, vücudunda Sydney'nin nabzının biraz daha hızlı atmasına neden olan bir gerginlik vardı. Gözlerinin önünde olan bu şey her neyse planlarında bir aksilik olduğunu gösteriyordu. Sydney'nin ne yüz ifadesi ne de bakışları değişti, ancak Eli Morrison'ın sözleri zihninde güçlü ve uğursuz bir sesle yankılanmaya devam ediyordu.

Pekâlâ, bu gece olsun.

Görünüşe göre Sydney için parti buraya kadardı.

17

Sahnedeki Karakterler

Winter Young hayatı boyunca ona yetecek kadar konser sonrası partilere katılmıştı fakat o bile böylesini daha önce hiç görmediğine emindi.

Sahnedenden indikten birkaç saat sonra kendini Penelope'yle Thames Nehri kıyısındaki özel, korumalı bir girişten geçip yer altına uzanan devasa bir silindirin içinde kıvrılan merdivenlerden inerken buldu.

"Buraya aslında Brunel'in Thames Tüneli denir," diye açıkladı Penelope, ilerlemeye devam ettikleri sırada bir eliyle saçını huzursuzca kulaklarının arkasına sıkıştırıp duruyordu. Mücevherlerle bezenmiş saç tokası parmakları yanından geçerken parıldıyordu. "Brunel isimli bir adam ve oğlu tarafından inşa edilmiş ve büyük bir nehrin altında uzanan ilk yeraltı tüneli olarak bilinir. Önce at arabaları, sonra da trenler için kullanılmış. Babam birkaç yıl önce restorasyonunu finanse ederek tüneli bir sergi alanına dönüştürdü."

Kız, Winter'ın kolunu sıkıca ve gergin bir şekilde kavramıştı ve genç adam ara sıra titrediğini hissedebiliyordu. Buradayken babasının nefesi ensesinde olmasa da varlığı partinin her bir detayında kendini hissettirmeye devam ediyordu. Yine de ilk tanışmalarından beri ilk kez kızın bu kadar konuştuğuna şahit oluyordu.

Winter, Sydney'nin arkasında olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı. Hiçbir arkadaşının burada olmayacağını bilmek garip bir histi. Dameon bunu pek kafasına takmamıştı ve bir parti bulmak için şehre tek başına inmekten memnun görünüyordu, ancak Leo performanslarının ardından alışılmadık derecede sessizleşmiş, Winter'ın sarayın arkasındaki partiye gitmek için hazırlanmasını tek kelime etmeden izlemişti.

"O iyi mi?" diye mırıldanıp sormuştu Claire'e, Eli'in arabalarından birinin önünde durdukları sırada.

"Kafana takma," demişti Claire. "Onlar da kendi başlarına eğlenecek." Ardından ona cesaret verici bir tavırla *iyi iş çıkardın!* diyen bir bakış atıp arabaya bindirmişti.

Artık yanında sadece iki basamak gerisinden gelen Sydney kalmıştı, altındaki gümüş renkli pantolonu her bir hareketiyle parıldayıp bacaklarında savruluyordu.

Bu görüntü Winter'ın nabzını hızlandırıyordu. Kıyafetinin parıltısı performansı sırasında birkaç kez dikkatini dağıtmıştı. Belki de Panase kıyafetini biraz abartmıştı. Sydney daha sonra onu kıştırıp cebine otel armalı broşu soktuğunda ona cevap verecekken bir anlığına konuşamadığını, dilinin dolandığını fark etmişti.

"Güvenliğin için," demişti Sydney.

Broş, Panase'nin teslimatının bir parçası olmalıydı, bu da Sydney'nin paketi başarıyla aldığı anlamına geliyordu.

Sonra da ona yan yan bakıp gülümseyerek yanına geçmiş, "Güzel konserdi," diyerek bakışlarını kaçırmıştı.

Winter'ın bakışları önce ona, sonra da sallanan pantolonunun ışıltılı parlaklığına kaymıştı. Ağzını açsa da iki kelimeyi yan yana getiremediğini fark ettiğinde hemen geri kapatmıştı. Kız ona bakmaya bile zahmet etmemişti, ki bu Winter'ın işine gelmişti. Yüzündeki utancı görmemiş olması iyi bir şeydi.

Şimdiyse kendini yeniden Penelope'ye odaklanmaya zorlu-

yordu. "Peki Brunel de inşa ettiği bu tünelde nasıl böyle şahane partiler verileceğini biliyor muydu?" diye sordu.

"Sayılır," diye yanıtladı Penelope, yüzündeki utangaç gülümsemeyi saklamak için elini ağzına götürerek. "Görünüşe göre bir ulaşım sistemindense bir parti mekânı olarak kullanılmış. Büyük açılışı sırasında dans eden maymunlar ve akrobatlar olduğunu duymuştum."

Winter basamakları inmeye devam ederken aşağıya baktı. Eh, görünüşe göre akrobatlar hiçbir yere gitmemişti. Metal merdivenin her iki tarafında da tünelin tavanından sarkan sarı renkli, kalın ipek şeritler ve içlerine dolanmış, farklı yüksekliklerde dönen kıvrak, genç insanlar vardı. Tıpkı onlar gibi aşağı sarkan uzun, alçak avizeler de geçidin duvarlarında ışık ve gölge oyunu oynuyordu. Müziğin gümbürtüsü dört bir yanlarında yankılanıyordu ve Winter kafasını yukarı kaldırdığında yıldızlı bir gökyüzüne taş çıkaracak kadar çok sayıda kristal ampulün tavanda parıldadığını gördü.

Merdivenin sonuna ulaştıklarında bir çemberden üflediği alevlerle etrafındaki küçük seyirci topluluğundan şaşkınlık nidaları yükselmesine neden olan bir ateş yutucunun yanından geçtiler. Eski tren tünellerine doğru uzanan geçidin kenarlarına sıra sıra dükkânlar ve tezgâhlar kurulmuştu; aralarında üzerleri içkiyle dolu tekerlekli sehpa, yiyecek büfeleri ve altın renkli hediyelerle dolu masalar vardı. Garsonlar üzerleri tek lokmalık *samosa*'lar iştah açıcı turtalar, minik kaplara konmuş patates kızartmaları ve üzerine acı biber yağı gezdirilmiş Çin mantısı tabaklarıyla dolu gümüş tepsiler taşıyordu.

Winter tekrar Sydney'ye baktığında genç kadının tipik bir korumaya gibi temkinle çattığı kaşlarıyla içeriği taradığını, gözlerinin bir tezgâhtan diğerine geçtiğini fark etti.

Winter yılan şekilli yüzüğünü dalgın dalgın parmağında çevirdi. Gözleri tüm gece boyunca sürekli onu aramıştı. Eli yeniden yanına düştüğünde pantolonunun cebine dikilmiş gizli bölmedeki küçük toksin şişesine çarptı. Bu intihar içeceği görevin

ciddiyetinin bir hatırlatıcısıydı. Genç adamın nefesi tekledi ve bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı.

Aşağı ulaşmalarıyla bir kargaşanın patlak vermesi bir oldu. Bir insan kalabalığı hevesli yüzleri ve öne uzattıkları sıkılmayı bekleyen elleriyle saniyeler içinde etraflarına toplandı. Hep bir ağızdan, *İyi ki doğdun Penelope!* diye bağıyorlardı. Penelope her birine nezaketle gülümserken, Winter etraflarındaki çember giderek büyürken genç kızın yanından ayrılmadı.

“Winter Young?” diye bağırdı içlerinden biri.

Bir diğeriye ona kocaman bir gülümseme gönderdi. “Hiç böyle bir performans izlememiştim,” dedi kadın heyecanla, gözleri Winter’a kenetlenmişti. “Sahnedeyaptığınız o numaralardan bazılarını bize de öğretmelisiniz.”

Penelope, Winter’ın kolunu daha sıkı tutup şakacı bir tavırla kıza kaşlarını çattı. “Kendine başka bir süperstar bul,” dedi.

“Winter! Winter Young!”

İsmi etrafındaki insan çemberinde yankılandı. Aralarında Eli Morrison’ın güvenlik görevlilerinden birkaçı yürüyor, kocaman bedenleriyle büyüyen kalabalığı sakince uzaklaştırıyorlardı.

Winter, Sydney’nin yanına yanaştığını hissetti. Bakışlarını ona çevirdiğinde kızın neredeyse ona yaslandığını ve dikkatlice yaklaşan insanları izlediğini gördü. Winter’ı rahatsız edecek kadar dibine giren genç bir adama ters bakışlar attı ve hemen ardından aralarına girip adamın üzerine doğru yürüyerek onu geriye çekilmeye zorladı. Adam yüzündeki şaşkın ve gücenmiş ifadeyle uzaklaştı.

Winter, gördüğü şeye küçük bir kahkaha atmak istedi. Sydney, gizli ajan olmasa bir koruma olarak başarılı bir kariyeri olabilirdi.

Etraflarındaki korumaların oluşturduğu yarım yamalak güvenlik çemberiyle insan kalabalığının dışına doğru sürüklendiler.

“Koruman az önce Oranj-Nassau prensini itti,” dedi Penelope, Winter’a şok içinde sırıtarak.

“Ekselanslarına özürlerimi daha sonra iletirim,” dedi Winter bir kaşını havaya kaldırıp.

Penelope’nin başının üzerinden bir anlığına Sydney’yle göz göze geldi. İkisi de birbirlerine manidar bakışlar attı. Asıl aradıkları adamdan, Connor Doherty’den hâlâ bir iz yoktu. Belki de adam böyle partilere katılmıyordu. Winter konuyu ona getirmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı.

Genç adam arka arkaya Penelope’nin birkaç arkadaşıyla daha tanıştı. Müzik değişip yerini daha yavaş, romantik bir parçaya bıraktı ve pist diğer çiftlerle dolduğunda Winter, Penelope’yi dansa kaldırdı. Bulundukları salonda kalabalık nihayet biraz olsun dağılmıştı fakat Winter dört bir yanındaki insanların ona attığı bakışları üzerinde hissedebiliyordu. Gerçi bu alışkın olduğu bir şeydi.

Sydney onlara yer açmak için dans pistinden usulca inip en yakınlarındaki duvarın köşesine geçti. Gözleri hâlâ Winter ve Penelope’nin her hareketini takip ediyordu. Winter ne zaman dönseler kendini onunla göz göze gelirken buldu.

“Ee, Bayan Morrison,” dedi en sonunda, müziğin ritmine ayak uydurduklarında, “beni puanlayın. Doğum günü performansınız için birle on arasında kaç puan aldım?”

Penelope loş ışıktaki bile fark edilebilecek kadar kızardı. “On en yüksek mi en düşük mü?”

“On hayatının en muhteşem tatiline çıkmak olurdu.”

Kızın gülümsemesi hafif bir kıkırtıya dönüştü. “O zaman dokuz.”

“Dokuz mu?” Winter takındığı şok ve gücenmişlik ifadesiyle geri çekildi. “Hayatının en muhteşem tatili kadar iyi değil miydin yani?”

Penelope gülerken bir eliyle ağzını kapadı ve bakışlarını utangaç bir tavırla yere çevirdi. “Bir puanı konser çok kısa olduğu için kırdım.”

Winter elini kızın beline yasladı. “Buna itiraz edemem.”

Bir süre daha hoş bir sessizlik içinde dans ettiler. Winter

evresini inceleyip gördüklerinin onu etkilemesine izin verdi. Penelope'nin yüzündeki hayranlıktan memnun olmasını beklese de kız tekrar içine kapanıyormuş gibi görünüyordu, adımlarındaki gerginlik geri dönmüştü. Winter bakışlarını yeniden ona çevirdi.

"Beni yanlış anlamanı istemem," dedi ona doğru eğilip sesini alçaltarak. "Ama küçük bir yorumda bulunabilir miyim?"

"Nedir?"

"Bir şey dikkatimi çekti."

"Ne gibi bir şey?"

"Adımlarında bir gerginlik var." Winter kızı hafifçe geri çekti ve etraflarında döndüler. "Yana doğru hareket ettiğinde, gördün mü? Harekete direniyormuşsun gibi."

Penelope tekrar kızardı, bu kez nedeni utanmasıydı. "Affedersin. Yanındayken biraz... geriliyorum."

Kollarında belli belirsiz titrediğini hissedebiliyordu. "Kariyerimin başlarında ben de aynı şeyi yapardım," dedi Winter onu rahatlatmaya çalışarak. "Fark etmemin nedeni de bu. Bu yüzden koreografımdan az azar yemedim."

Bunun zerine Penelope bakışlarını onunkilerle buluşturdu. "Bana Winter Young'ın sahneden korktuğunu mu söylüyorsun?"

"Ah, dm kopardı. Eskiden tıklım tıklım dolu koca bir stadyumun önünde sahneye çıkmadan önce titrerdim. Koreografım ıldırırdı. Bu yüzden de öğrendiğim ilk şey hiç tedirgin değilmişim gibi davranmak oldu. Çoğu insan beni rahat biri olarak görse de ben o gerginliğin iimde bir yerlerde olduğunu biliyordum." Winter susup Penelope'yi inceledi. "Bazen gergin bir insan bir diğerini bir bakışta tanır."

Penelope'nin gülümsemesini hafif bir hüzün kapladı ve Winter sanki bunu anlayışla karşılamasına minnettarmış gibi ona karşı tavırlarının biraz daha rahatladığını hissetti. "zgnm," dedi kekeleyerek. "Amacım--"

"İnsan doğum gününde hiçbir şeye zlmemeli," diye karşılık verdi Winter ve Penelope yeniden gülmeye başladı. Sydney'den

ve bir haftalık eğitimlerinden aldığı dersler Winter'ın zihnini dolduruyordu. *Daima etrafındaki insanların sana güvenmesini sağla.*

"Senin de başkalarının gözü önünde olmaktan huzursuz olacak biri olduğun aklımın ucundan geçmezdi," dedi en sonunda. Sözleriyle etraflarındaki kalabalığı değil, tek bir kişinin görünmez ve her daim üzerinde hazır ve nazır bekleyen elini kastediyordu.

"Babandan bahsediyorsun, değil mi?" diye sordu Winter.

Kız hafifçe gülümseyip onu duvarlara sıralanmış Eli'nin korumalarının onları izlediğini net bir şekilde görebileceği bir pozisyona getirdi. "Sürekli izlenmekten sen de bıkmıyor musun?" diye mırıldandı.

Winter, Sydney'ye manidar bir bakış attı ve bir an için dikkatinin kızın loş ışıktaki bile parıldayan kıyafetine takıldığını fark etti. "Onu kastediyorsan hem de nasıl. Hiç değilse yanımda bana eşlik eden harika bir kadın var."

Penelope gözlerinde yepyeni bir ifadeyle ona baktı. Konuşmalarına dair bir şeyler omuzlarını gevşetmiş, adımlarına bir nebze rahatlık katmıştı. Kendisinininkine benzer bir ruh bulmuş gibiydi.

"O zaman meraklı gözlerden uzak bir yere gidelim." Bir an duraksayıp Winter'ın elini tuttu. "Benimle gel."

"Nereye gidiyoruz?"

Genç kız gülümsemesini bastırmak için dudağını ısıırıp onu nazikçe çekti. "Korumandan azar işitmeyeceğine söz veriyorum."

Gözlerini içgüdüsel olarak gidişini izleyen Sydney'ye çevirdi ve başını hafifçe çevirip ona yerinde kalmasını söyledi. Genç kadın mesajını hemen anlayıp başıyla onayladı. Ancak Winter bakışlarını ondan uzaklaştırmak zorunda kaldığında beyaz takım elbiseli, başında oldukça cafcacılı silindirik bir şapka olan iyi giyimli bir adamın onunla konuşmaya çalıştığını fark etti. Penelope'yle pistin diğer ucuna ulaştıkları sırada Sydney'nin yü-

zündeki temkinli gülümsemeyle adama kısa bir cevap verdiği gözüne ilişti.

Penelope onu odanın çevresine sıralanmış masalara ya da yanlarından geçtikleri sırada onlara el sallayan misafir gruplarına doğru değil, merdivenlerin yanından, daha önce kapatılmış bir tünelden geçirerek karanlık bir bölüme götürdü. Korumalar bir an bile tereddüt etmeden kenara çekilip onlara yol açtı.

Winter, Sydney'den bu denli uzaklaştığını fark ettiğinde zihninde yankılanan uyarı çanlarını hissetti. Claire'in sesini neredeyse kulaklarında duyuyor, bir ödül törenine ilk kez o olmadan katılacağı zaman yaptığı gibi sırtını heyecanla sıvazladığını hissedebiliyordu.

İstediğin kadar korkmakta özgürsün. Bunu kameralara göstermediğinden emin ol yeter.

Böylece Winter kaslarını gevşetip yüzüne rahat bir gülümseme yerleştirdi ve dikkatini merakla etraflarındaki tünele verdi.

"Londra sokaklarının altında düzinelerce terk edilmiş tünel var," dedi Penelope yürümeye devam ederlerken. "Gerçi bu boş oldukları anlamına gelmiyor."

Geçidin diğer ucuna ulaştıklarında bekleyen koruma kenara çekilip kapıyı onlar için açtı.

Bir gürültü ve ışık dalgası Winter'a çarptı.

İçeride sıra sıra dizilmiş başka masa ve sandalyeler yer alıyordu, hava duman ve müzik sesiyle pusluydu. Tünelin bu kısmındaki misafirler Penelope'nin arkadaşlarından –esas parti mekânında dolanıp ölçüyü kaçıranlardan– ziyade sosyal hayata ayak uydurmayı pek de umursamıyormuş gibi görünüyordu. Başını kaldırıp kapıya bakanlardan bazıları onu tanımış olacaktı ki adının her zamanki heyecan dolu mırıltıları kulağına geldi. Ancak hiçbirisi üzerine çullanmadı ve kısa süre sonra hepsi kendi işine döndü.

Winter etrafta Eli'nin her zamanki güvenlik görevlilerinden hiçbirini görmüyordu –gerçi yaşlı Morrison'ı şahsen görmeme-

si adamın tehlikesini hissetmediđi anlamına gelmiyordu– ve Penelope’nin onu tam da bu yüzden buraya getirdiđini dűşündü.

Penelope bakışlarını bir soru soruyormuş gibi Winter’a çevirdi, gözleri sanki partinin tüm havalı detaylarını ona göstermeye can atıyormuş gibi parıldıyordu.

Winter aradığı adamı hemen gördü. Bir barbut masasının kenarında durmuş, turun kazananını alkışlıyordu. İçerideki herkesin aksine bu gece kostüm giymemişti; üzerinde sade ve şık bir yelek, ceket ve takım elbise vardı, yüzüne üzerinde hiçbir süsleme olmayan siyah bir maske takılıydı. İki yanı kısa kesilmiş saçları önden geriye doğru özenle taranmıştı.

Bir türlü bulunamayan Connor Doherty nihayet kendini göstermişti.

19

Tehlikeli Oyunlar

Connor Doherty göze batacak hiçbir özelliği olmayan zayıf, çelimsiz bir genç adamdı. Fakat tıpkı Sauda'nın söylediği gibi taktığı küçük mücevherlerin pahalılığı ilk bakışta bile fark ediliyordu. Boynundaki ince kolye, parmaklarındaki göz kamaştıran yüzükler, sınırlı sayıda üretilmiş platin ve altından bir Rolex. Kıyafetleri gösterişli olmasa bile pahalı aksesuarlara düşkün olduğu açıktı. Winter'ın ona yaklaşma fırsatı nihayet ayağına gelmişti.

Sydney'nin ona verdiği otel armalı broşun ağırlığını cebinde hissediyordu. Winter bunu aklının bir kenarına yazdı, yanında gizli bir silah olmasından memnundu.

Sadece kendin ol, demişti Sauda. Böylece Winter gizli görevde olmasaydı bunu söyleyeceğini bildiğinden karizmasını devreye sokup Penelope'nin kulağına yaklaşarak, "Şu kim?" diye fısıldadı.

Penelope kulağına çarpan nefesini hissettiğinde ürperdi. Masaya doğru bakıp gülümsedi. "Bay Doherty, muhasebecilerimden biri. Neden sordun ki?"

Kimlik doğrulandı, diye düşündü Winter. "Mücevher konusunda iyi bir zevki varmış," dedi dürüstçe.

Genç kız Winter'ın bunu fark etmesine memnun olmuş gibi

sırıttı. “Öyledir,” dedi. “Bazen onu kendim için mücevher seçmeye gönderiyorum.”

Winter muzip bir tavırla gülümsedi. “Bana da birkaç parça seçebilir mi?”

Penelope güldü, yanakları kızarmıştı. “Sormaktan zarar gelmez.”

Adam ona doğru yaklaştıklarını fark etmiş olmalıydı, ancak başını kaldırmadan oyunu izlemeye devam etti. Oyun masasına yaklaştıkları sırada ise gözlüğünü burnunun üzerine itip, “Doğum gününüzden şimdiden sıkıldınız mı, Bayan Morrison?” diye sordu.

“Canım istediğinde özel odaları da mı ziyaret edemeyeceğim?” diye karşılık verdi kız, Winter’a muzip bir gülümsemeyle bakarak. “İkimiz de üzerimizdeki gözlerden biraz uzaklaşmak istedik.”

Burada, babasının adamlarından uzakta olmak, sanki gizli ve sadece kendine özel bir şeyle uğraşıyormuş gibi Penelope’nin özgüvenini artırıyordu. Winter, genç kızın daha dik durduğunu, adımlarındaki o gerginliğin kaybolduğunu, bu yönünü ona gösterirken bedenini ele geçirmiş kendini beğenmişliği hissedebiliyordu.

Connor ona muzip bir gülümseme ve saygılı bir baş hareketiyle karşılık verdi. Gözleri kızın saçındaki mücevherli tokaya kaydı. “Takmanıza çok sevindim,” dedi.

Penelope bakışlarını memnuniyetle yere indirdi ve hafifçe tokaya dokundu. “Harika bir parça,” dedi abartılı bir tavırla.

Winter onları dikkatle izliyordu. Aralarındaki gerginlik, havayı dolduran ve sıradan iş arkadaşları arasında olmayan elektiriği fark etmemek neredeyse imkânsızdı. Ancak tam olarak adını koyamadığı bir şeyler de vardı. Panase tüm hikâyeyi bildiğinden emin miydi?

Winter, Penelope’ye gülümseyip kızın doğum gününü kutladıklarında etraflarına toplanmış izleyicileri fark etti.

Connor kıza alçak sesle bir şeyler söyledi ve hemen ardından

başını ilk kez çevirip Winter'ı fark ettiğinde onu umursamayıp yeniden masaya döndü. Gözleri açık su mavisi rengindeydi. "Arkadaşınızla gelmişsiniz."

Demek ki Winter'ın hayranı değildi. Belki de genel anlamda yeni insanlarla tanışmanın hayranı değildi.

Penelope adamın yanına geçip ona Winter'm kibar olması için sessiz bir rica olduğunu varsaydığı bir bakış attı. "Winter Young," dedi Penelope.

"Evet, bu geceki *eğlencemiz*," diye karşılık verdi adam. Oyun-culardan biri zarları attı ve masadan sesler yükseldi.

"Zevkinizi takdir etmek istedi," dedi Penelope.

Winter adama saygılı bir baş hareketiyle selam verdi. "Beyefendi," dedi gürültüyü bastıracak kadar yüksek sesle.

"Connor Doherty," dedi adam, ancak Winter'a elini uzatmadı.

Ne güzel, diye düşündü Winter. Onu küçümsüyordu. Bir pop yıldızının beyninde pek de bir şey olmadığını düşünen insanlardan daha önce de bu tür bakışlar almıştı.

"Değerli koleksiyonunuz gözümden kaçmadı," dedi Winter, hiçbir şey olmamış gibi başıyla Connor'ın mücevherlerini işaret ederek.

Bu kez adam gözlerini Winter'ın kılere çevirdi. Tam da beledikleri gibi doğruca sol parmağındaki yılan şekilli yüzüğe bakıyordu.

Tanıştıklarından beri ilk kez gözleri ilgiyle hafifçe açıldı ve sonra yüzüğe daha yakından bakmak için kısıldı.

"O yüzük göktaşından mı?" diye sordu.

Görünüşe göre Sauda ve Niall ona bu yüzüğü vererek doğru şeyi yapmıştı. Winter, Connor'a gülümseyip sözlerini başıyla onayladı. "Bu mu? Hierapolis palazitinden alınmış gerçek bir parça," diye yanıtladı sorusunu. "İlk kez geçtiğimiz günlerde Christie's müzayede evinde görücüye çıktı."

"Evet, biliyorum. Açık artırmayı kaybetmişim." Connor şakayla karışık hoşnutsuzluk dolu bir ses çıkardı ve sonra yepyeni

bir ilgiyle Winter'a baktı. "Görünüşe göre kaybettiğim kişi sizmişsiniz," dedi gülerek.

Winter adamın sözleri onu eğlendiriyormuş gibi davrandı ve hemen ardından, "İster misiniz?" diye sordu.

Connor gözlüklerinin ardından gözlerini kırıştırarak ona baktı. Penelope'nin bile adamın ifadesine şaşırmasına bakılırsa Connor'ın gafil avlanması nadir rastlanan bir durum olmalıydı. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Tamamen göktaşından benim için özel yapıldı," dedi göz kırparak. "Göktaşından bir sürü parça yapmalarını sipariş ettim."

Adam bu kez gerçekten şaşkına dönmüş gibiydi. Hemen ardından ellerini çırpıp güldü. "Al şunları," dedi masada yanında duran adama zarlarını vererek. "Oyunu benim için oyna. Konuşmam gereken mevzular var."

Winter yüzüğü parmağından çıkarıp ona uzattı. Connor mücevheri eline alıp ışığa tutarak göktaşının içinde parıldayan olivin parçalarına hayranlıkla baktı. .

"Böylesine güzel bir göktaşını seçmek iyi bir zevke sahip olduğunuzu gösterir," dedi.

Winter omuzlarını silkti. "Taş bana başka seçenek bırakmadı," diye karşılık verdi.

Connor ona gülümsetip Penelope'ye döndü ve "Onu sevdim," dedi.

"Sözlerinde çok ciddi," dedi Penelope Winter'a, Connor'ı şakacı bir tavırla dürterek. "Tüm yıl boyunca onu hiçbir şeyden bu kadar memnun görmemiştim."

Winter olur da titrerlerse diye ellerini ceplerine sokarak sakladı. Bu tarz kutlamalarda bunu yapmayı alışkanlık hâline getirmişti. Belki ondan şüphelenmiyorlardı, ancak bunun sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olduğu söylenemezdi. Sydney ana salonunda onu izlerken ve geri dönmesini beklerken ne düşünüyordu merak etti. Belki içinden kaç dakikadır ortalıktan kaybolduğunu sayıyor ve ne zaman peşine düşmek zorunda kalacağını hesap-

lıyor, belki kendini görevine bu kadar kaptırmasını takdir ediyordu. Belki de mekânın giriş ve çıkışlarını inceleyip işler ters giderse başvuracakları en iyi planı hazırlıyordu.

Belki hâlâ o silindirik şapkalı adamla sohbet ediyordu. Gerçi bu Winter'ın hiç de umurunda değildi, Sydney canı ne isterse onu yapabilirdi.

Penelope'nin koluna dokunan eli Winter'ı daldığı düşüncelerden çıkardı. Connor onları küçük odanın kenarındaki masalardan birine götürmüş ve ikisine de birer içki doldurmuştu. Winter etrafa hayranlıkla bakıyormuş gibi yapıp Penelope bardağından bir yudum alana dek birkaç saniye oyalandı. İçkinin içine bir şey katılmadığından emin olunca o da aynısını yaptı.

Connor onlara kaliteli bir viski koymuştu.

"Modadan iyi anlıyorsunuz," dedi Connor, bardağıyla Winter'ı işaret ederek. Başıyla üzerindeki kıyafeti gösterdi. "Astronomiden de iyi anlar mısınız?"

Winter başını iki yana salladı. "Yalnızca ender şeylerin değerini biliyorum," diye yanıtladı. "Bir de bu palazitin dünyamızdaki en değerli nesnelerden biri olduğunu."

Connor aldığı cevaptan tatmin olmuşa benziyordu. "Peki bu göktaşı sizin için neden bu kadar değerli?"

"Bu kaya parçası henüz güneş sistemimiz ortaya çıkmamışken bile uzayda dolanıyordu," diye karşılık verdi Winter. "Herhangi bir medeniyetten, hayvandan, canlı bir toprak zerresinden, her şeyden önce bile oradaydı. Ve şimdi onun parmağımda taşıyabiliyorum." Yüzündeki gülümseme muzip bir hâlâ büründü. "Bu kazandığımızın bir işareti, değil mi?"

Bu, Winter'ın karşısındaki insanın kişiliğinden bir parça bulacağını bildiği türden bir cevaptı. Yine de bunları söylediğini duymak onu iğrendiriyordu. Ancak Connor yeniden gülümseyip ona cevabından hoşlandığını ima eden bir bakış attı. "Bir ara size kişisel koleksiyonumu göstermeliyim. Oldukça beğeneceğinizi düşünüyorum."

Winter'ın midesindeki yumru daha da büyüdü, ancak bunu

belli etmemeye çalışıp adamın teklifini çok cazip bulmuş gibi öne eğildi. "Çok isterim."

Connor tatmin olmuş gibi görünüyordu. Sahip olduklarını kendisi gibi varlıklı bir başka adama göstermekten hoşlanan biri olduğu aşikârdı. "Biliyor musunuz, birbirimize çok benziyoruz. Bilge bir adam değerli bir şey bulduğunda ya onu kendisine saklar ya da onu daha çok isteyen birine satar."

"Bilgelik," dedi Winter, öfkesinin yükseldiğini hissetse de saygılı bir gülümsemeyle. Karşısında insanların hayatlarını mahveden şeyleri alıp satmakla uğraşan, gemilere yasadışı silahların yüklenmesine yardım ederken hesap defterlerine gamsızca rakamlar yazan bir adam vardı.

İçerideki duman bulutunun arasından ciddi bakışlarıyla kendisine doğru eğilen Sauda'yı görür gibi oldu. *Hiç savaşa şahit oldun mu?*

Winter tam da o an içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. Artık sadece varlıklı insanlara arkadaşlık edip kendi dünyasının basamaklarını tırmanma hırsıyla onlara tahammül eden bir çocuk değildi. Bir amaç uğruna buradaydı ve bu tür çevrelerde geçirdiği yılların deneyimini şimdi en kötülerinden birini alaşağı etmek için kullanıyordu.

Minnetsiz bir iyilik. Sauda'nın sözleri zihninde yankılandı. Birden zamanında Artie'yi bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu anlayabildiğini düşündü.

"Şimdi," dedi Connor, başıyla ikisini de işaret edip gözlerini arkasında devam eden oyuna çevirerek, "arzu ederseniz ikinizi de bir sonraki tura davet etmekten mutluluk duyarım. Fakat dikkatli olun, Bay Young, başkalarına hoşgörü göstermeyiz."

"Çok cömert bir teklif," dedi Penelope. Winter kızın hafifçe koluna yaslandığını hissedebiliyordu. "Ama sanırım bu partiden çok sıkıldım." Adama gülümseyerek başını salladı. "O hâlde yarın görüşürüz?"

Connor ona hayal kırıklığı dolu ama şefkatli bir bakış attı. "Sizi mutlu etmek ne zor, Bayan Morrison," dedi ve hemen ar-

dından gülümseyip bir süre kızın gözlerinin içine baktı. “Endişelenmeyin. Babanıza bir şey söylemeyeceğim. Yarın görüşürüz.”

Kız başını sallayıp adamın koluna dokundu ve Winter’ı da alıp arkasını döndü.

Winter bu sırada kızın gözlerindeki parıltının söndüğünü ve adama attığı büyüleyici, çapkın gülümsemelerin bıçak gibi kesildiğini fark etti.

Bunun garip olduğunu ve bir kez daha ikilinin flört edişlerinde bir terslik olduğunu hissetti. Zihni dört dönüp bu tersliğin adım koymaya çalışıyor–

Birden kafasına dank etti. Bunu gözlerinden bir anda kaybolan parıltıdan anlamıştı.

Ünlüler basının ilgisini çekmek ve manşetlere çıkmak için bir ilişki içindeymiş gibi davrandıklarında tıpkı böyle yaparlardı. Hepsi bir *numaraydı*.

Winter bunun gibi sahte ilişkileri her seferinde fark edebiliyordu; ne zaman böyle bir şey görseler Claire’le iddia giriyorlardı ver her defasında kazanan Winter oluyordu.

Bunu daha önce, kariyerinin başlarında başka bir popüler şarkıcıyla olduğu zamanlar kendisi de yapmıştı, dolayısıyla ne tür duygular sergilemesi gerektiğini, bunun halka nasıl yansyacağını ve en önemlisi, kimsenin onlara dikkat etmediği an her şeyi nasıl bir kenara bırakması gerektiğini biliyordu.

Connor ve Penelope’nin bir ilişkisi yoktu. Varmış gibi *rol yapıyorlardı*.

Fakat bunun nedeni neydi? Eli’ı sinirlendirmek mi? Yoksa ortada başka bir şey mi vardı?

Winter kafasında dört dönen soruların yüzüne yansımamasına özen gösterdi. Yalnızca Penelope’ye, “Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sormakla yetindi.

Penelope ona umutla gülümseyip ana salona çıkan tünele doğru baktı. “Buradan çıkmak ister misin?”

Winter tek kaşını kaldırıp ona baktı. Böyle bir uygunsuz tekli-

fe ilk maruz kalışı değildi ama nedense görevde olmak onu daha fazla tedirgin ediyordu.

Penelope dudağını ısırdı ve hemen ardından Winter'a tam olarak ne teklif ettiğini fark etmiş gibi göründü. Bakışlarını telaşla yere çevirdi. "Demek istediğim" –deyiverdi bir çırpıda– "o değildi. Kastettiğim şey..." Duraksadı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Sadece daha sakın bir yerde vakit geçirmek ister misin demek istemiştım. Hepsi bu."

Winter ona gülümsedi. "Olur."

Kız utangaç bir gülümsemeyle ona baktı. "Gerçekten mi?"

Winter partinin devam ettiği salona bakındı. "Pek belli etmiyor olabilirim," dedi, "ama içime kapanık biriyimdir."

Bunun üzerine Penelope'nin ağzı kulaklarına vardı. "Bende!" Hemen ardından aşırı heyecanını fark edip hafifçe güldü. "Evim pek uzakta sayılmaz. Kahve içebiliriz."

Sydney. Winter'ın aklına gelen ilk şey kızın ismi oldu. Bunun üstesinden tek başına gelmesini isterdi, sınırlarının canı cehenmeydi. Peşlerinden gelir miydi? Penelope'nin evinin önündeki çalılıklara saklanır mıydı? Gecenin geri kalanının nasıl geçeceğini, Sydney'nin görevlerinin bu aşamasında genellikle ne yaptığını hayal etmeye çalıştı.

Bütün yollar Penelope'ye çıkıyor, demişti.

Böylece Winter kıza dönüp gülümsedi. Görev bir mengene gibi onu kapana kısırmıştı.

"Gidelim o zaman," dedi.

19

Çıkmaz Sokak

Winter ve Penelope ortadan kaybolalı yarım saat olmuştu.

Sydney parti alanında huzursuzca dolanıp Winter'dan mesaj gelip gelmediğini kontrol ediyor, hâlâ etrafta olduğundan emin olmak için konumunu izliyordu. Ne de olsa özenli bir koruma olmalıydı. Belki de sahte kimliğine o kadar inanmaya başlamıştı ki genç adamın ortadan kaybolmasından duyduğu endişe gerçeğe dönüşmüştü. Kendini masaların yakınlarında aylak aylak dolanırken buldu, gerginliğe kapıldığında onu ele geçiren alışkanlıkla altın kaşıklar ve küçük mumlardan birkaçını aldı ve hemen ardından kendini hepsini yerine koymaya zorladı. Şimdi bir şeyler çalarken yakalanmanın sırası değildi. Yine de bilinçsizce masaların yanına çekildi ve kimsenin onu izlemediğinden emin olduğunda pantolonunun gizli cebine birkaç kaşık sıkıştırdı. Bu alışkanlık gerginliğini azaltıyordu. Birazcık.

Nihayet onları merdivenlerden çıkarken gördü ve Winter'ın ona bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi baktığını fark etti.

Winter ona doğru yürüyüp el sallayarak veda ettiğinde Penelope'yle baş başa mekânı terk edeceklerini anladı.

"Beni bekleme," dedi, Penelope arkasında dururken.

"İyi eğlenceler," diye karşılık verdi Sydney, genç adama koluna hafifçe vuracak kadar yakınlaşırken. Çevik bir hareketle

paketin içinden aldığı kalemi Winter'ın pantolonunun cebine bıraktı. "Güvenlik için," diye fısıldadı, kulağının yanından geçerken, "sonuçta tek başına olacaksın."

Cebine bıraktığı kalemi fark etmiş olmalıydı ancak bir şey söylemedi. Bunun yerine ona yandan bir göz kırpışla karşılık verip arkasını döndü. "Sabah görüşürüz," dedi.

Daha sonra Penelope'ye doğru ilerledi ve birlikte çıkışa yöneldiler.

Sydney'nin gözü Winter'ın eline takıldığında yılan şekilli yüzüğün parmağında olmadığını fark etti.

Belki de Connor Doherty'yle çoktan temasa geçmişti.

Eh, hiç değilse bir işe yarıyordu. Kimseye fark ettirmeden bileziğindeki elmaslardan birine hızlıca dokundu ve gizli cebindeki telefonun titreşimini hissetti. Yılan şekilli yüzük kayda başlamıştı.

Winter rahat görünüyordu, başını Penelope'ninkine yaklaştırmıştı ve döner merdivenlerden yukarı çıkarlarken bir şeye gülüyorlardı. Sydney onları izlerken Winter'ı takdir etti ve Claire'e kısa bir mesaj attı. *Winter ve P. partiden ayrılıyor. Davetli olduğumu snmyrm. Tek başına olck.*

Kadının cevabı Sydney daha mesajın gönderildiğinden bile emin olmadan geldi. *Nereye gittiler? Ne zaman dönecekler?*

Bilmyrm. Bi şey olmayck.

Claire birkaç saniye cevap vermedi. Nihayet cevap verdiğinde, *Şöförüne haber veririm. Sabah olmadan eve döndüğünden emin ol yeter,* dedi.

Sydney hızlıca *Tmm* yazdı ve peşlerinden merdivene yöneldi.

Tünelin üzerindeki parke taşlı sokakların yağmurla ıslanmış pırıl pırıl yüzeylerinden yansıyan ışıklar âdeta bir renk cümbüşüydü. Winter ve Penelope'nin çıkmasını bekleyen bir araba çoktan yanaşmıştı. Sydney biraz ötede, Morrison'ın adamlarının tünelin girişine kurduğu barikatın arkasında dolanan bir grup hayran gördü. Her zamanki gibi bir şekilde Winter'ın yerini öğrenmişlerdi. Genç adam önlerinden geçtiğinde çığlık atıp el sal-

ladılar. Winter onlara başıyla küçük bir selam verip Penelope'nin arkasından sedana bindi.

Sıradan bir göz Winter'a baktığında yüzündeki hafif gülümsemesi ve rüzgârın yüzüne savurduğu saç tutamlarıyla kaygısız birini görüyor olmalıydı. Ancak huzursuzluğun küçük belirtileri Sydney'nin gözünden kaçmamıştı. Çenesinde bir gerginlik, kaşlarının arasında fazladan bir kırıksıklık vardı.

Artık görevde tek başınaydı ve onu korumak için yanında olmayacaktı.

Sydney onun adına endişelendiği için kendine kızmak istedi. Tam da olmasını istedikleri şey oluyordu. Hem Penelope yanındayken Winter'a ne olabilirdi ki? Eli'nın kızı yanında her şeye tanıklık ederken başına kötü bir şey gelmezdi. Kız onu buraya bizzat davet etmişti; Winter uluslararası bir pop yıldızıydı.

Ayrıca Sydney'nin arkada kalmak için başka bir nedeni vardı.

Caddeden gürleyerek geçen çift katlı otobüslerin estirdiği rüzgâr Sydney'ye çarptığında irkildi. Her bir balkon ve ağaç dalından yayılan yağmurun ve yakınlardaki Thames Nehri'nden gelen küflü, soğuk ve nemli koku havayı ele geçirmiş gibiydi. Soğuk hava ciğerlerini nahoş bir acıyla sızlatsa da havanın serinliği ona zevk veriyordu. Tamamen ortadan kaybolana kadar girişin yanındaki gölgelerin arasına gömüldü ve katlayıp çantasına soktuğu siyah ceketini çıkarıp ipek bluzunun üzerine geçirdi. Kabarık pantolonundan hızla kurtulup altına bir kot pantolon giydi ve boynuzlarını başından çıkarıp birkaç küçük parçaya bölerek düzgünce çantasına yerleştirdi. Saniyeler sonra dikkatini mekâna girip çıkan konuklara çevirdi.

Eli ve adamlarının partiye girdiğini görmüş, ancak henüz çıktıklarını görmemişti. Connor Doherty'nin dudaklarını okuyarak anladığı kelime zihninde yankılandı.

Bu gece.

Eli'm sevkıyatı yakında yola çıkacaktı. Onlara yeterince yaklaşmanın bir yolunu bulup konuşmalarında geçen kanıtları kayıt

altına alabilirse her şey tamam olacaktı. Ancak Winter'ın da yolu gece boyunca Eli'la kesişmemiştir.

Winter ve Penelope'nin gidişinin üzerinden yarım saat geçmişken Sydney nihayet hedeflerinin dışarı çıktığını gördü.

Eli Morrison da aralarındaydı ve yüzünde huzursuz bir ifade vardı. Yanındaki takım elbiseli diğer iki kişiyi ise tanımıyordu.

Sydney kaslarını gevşetip duvara yaslandı, ancak adamların onları bekleyen arabaya binip gözden kaybolmalarını ve sessizce uzaklaşmalarını izlerken tüm hisleri tetikteydi.

Telefonunu açıp kamerayı uzaklaşan arabaya doğru çevirdi ve ekrana dokundu.

Ekrandaki arabanın üzerinde yanıp sönen kırmızı bir nokta belirdi.

"Takip et," dedi alçak ama net bir sesle.

Kırmızı nokta yanıp sönmeyi bıraktı ve yerini kameranın uzaklaşmasıyla açılan haritadaki bir noktaya bıraktı.

Telefonunu cebine atıp duvardan doğruldu. Ayaklarını arabaya doğru çevirdi.

Araba ışıktaki durdu ve sola, Penelope'nin arabasının gittiği yöne doğru döndü. Sydney kavşağına ulaşarak onunla birlikte dönerken birkaç şerit değiştirdi. Daha sonra sola sapıp park etmiş arabaların olduğu şeride geçip hızlandı ve sonuna ulaştığında bir gıcırtyla durup ani bir dönüşle tekrar sağ şeride geçti. Sola doğru keskin bir dönüşle köşede gözden kayboldu.

Bu, onları takip etmeye kalkışacak herhangi birini atlatmalarına yarayacak klasik bir manevraydı.

Sydney koşmaya başladı. Kendini trafiğin arasına atıp sürücülerin korna seslerini duymazdan gelerek karşı kaldırıma fırladı. Köşeyi dönerken telefonunu kontrol etti ve arabanın önce sola, sonra da sağa döndüğünü aklının bir köşesine yazdı. İlerledikleri yolun paralelindeki caddede koştu, hemen ardından bir kemerin altından geçip evlerle dolu bir ara sokağına ulaştı. Sıra sıra dizilmiş evlerin sonundaki duvardan sıçrayıp dengesini sağlamak için balkona asılmış bir çiçek saksısına tutundu ve ikinci

katın balkon korkuluklarına tutunmak için kendini yukarı çeken aşağıya yapraklar yağdırdı. Bacaklarını yana doğru sallayıp balkon kapısının üst çıkıntısına tutunmak için yukarı zıpladı. İki adımla duvardan güç alıp bir kez daha zıpladığında çatının kenarına tutundu.

Ciğerleri bu ani hareketlere itiraz ederek kasıldı. Birkaç saniye boyunca çatıda asılı kalıp kendini derin, ölçülü nefesler almaya zorladı ve dalgalar hâlinde bedenine yayılan acıyı görmezden gelmeye çalıştı.

Acı kendini çatıya çekmesine yetecek kadar hafiflediğinde yukarı çıktı ve yüzünü buruşturup bir süre yere çömeldi. Tam o sırada arabanın yeniden ortaya çıktığını ve caddede son sürat ilerlediğini gördü.

Kahretsin. Arabayı şehir boyunca yayan olarak kovalamaya devam edemezdi. Acemilik günlerinde eğitim alanında yaptığı koşularda turunu zamanında tamamlamayı başaramadığı zaman Sauda'nın çektiği nazik azar kulaklarında yankılandı.

Hızlan hadi, Cossette! diye bağırmıştı kadın.

Sydney ise başını sallayıp ciğerlerindeki acıyı bastırarak kendini öne doğru atmıştı.

Daha sonra Sauda akşam yemeği sırasında beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmış, karargâhın yemek salonlarından birinde tek başına sakin sakin yemeğini yediği sırada gelip yanına oturmuştu.

Sydney kadın yaklaşırken sandalyesinde saygıyla doğrulduğunu ve Sauda elini umursamazca salladığında tekrar rahat bir pozisyona geçtiğini hâlâ hatırlıyordu.

Yarın pistte yeniden koşabilirim, demişti Sydney, o günkü performansı için özür dileyerek. Ama Sauda başım iki yana sallayıp sözünü kesmişti.

Yarın benimle geleceksin, diye karşılık vermişti. *Rakiplerini yenmek için en hızlı koşan olmaya gerek yok.* Sydney'ye alaycı bir gülümsemeyle bakmıştı. *En zekileri olsan yeter.*

Sydney içgüdüsel olarak duruşunu düzeltip derin bir nefes

aldı. Vücudu bacaların arkasında tamamen gözden kaybolana kadar eğildi ve saklandığı yerden sokağı incelemeye koyuldu.

Bakışları siyah çöp torbalarıyla çevrili bir çöp tenekesinin yanına park etmiş motosiklete takıldı.

“Şimdiden özür dilerim,” diye mırıldandı, sanki motorun sahibi onu duyabilecekmiş gibi.

Eli’ın arabası yanından geçip giderken bacaların arkasından fırladı ve evin çatısının kenarından aşağı sallanarak balkona, sonra da sokağa indi. Ayakları yere basar basmaz motosiklete koştu ve anahtarlığında asılı küçük aleti çıkarıp hızla etrafına baktı. Etrafta yalnızca kepenkleri kapalı sıra sıra süpermarketler ve bahçeler vardı, görünürde hiçbir yaya yoktu.

Motorun kaputunu açıp ardındaki kablo karmaşasını ortaya çıkardı ve kontak kilidini ayırıp kabloların her iki ucunu da yuvalara yerleştirdi.

Motorun sesi kulaklarını doldurdu.

Sydney tatmin olmuş bir tavırla gülümsedi. Hemen ardından üzerine atlayıp pedala bastı ve hızla öne atılıp caddeye fırladı.

Yüzüne çarpan soğuk rüzgâr yanaklarını yakıyordu. Takibe devam etmek için sert bir dönüşle sola yöneldi ve araç kırmızı ışıktaki durunca hızını azaltıp geride kaldı. Motorun farlarını kapattı. Üzerindeki kıyafetin de yardımıyla gecenin karanlığına karışıyordu.

İkinci ışığa ulaştıklarında araba aniden hızlandı ve geçiş hakkı olmamasına rağmen sağa döndü. Kavşağın diğer tarafındaki araba lastiklerin gıcırdamasına neden olacak kadar keskin bir frenle durdu. Sydney hızla yanından geçerken sürücünün gözden kaybolan arabaya öfkeyle bir şeyler bağırdığını duyabiliyordu. Motorunu hızlandırdı. Kavşaktaki sürücü önüne geçmeye yeltenince onu süratle arkasında bıraktı. Arkasından gelen bağrışlar kayboldu.

Önünde ilerlemeye devam eden araba bir köprüye saptı ve hızla akan trafiğe karıştı. Sydney takibe hâlâ devam ediyordu.

Suyun biraz ötesinde, siyah ufukta Westminster Köprüsü'nün silüetini görebiliyordu. Tam olarak nereye gidiyorlardı?

Sydney tam da bunu düşünürken araba köprü'nün yarısında hızlı bir dönüş yaptı ve lastikleri orta refüje sertçe çarptı. Arkasındaki şoförler bu ani hareket karşısında frenlerine asılıp direksiyonlarını kırdı.

Araç orta refüjden atlayıp aksi yöne giden şeride geçti.

Sydney vites değiştirip motosikleti birkaç yüz metre ileriden hızlı bir dönüş yapmaya zorladı. Tekerler refüje çarptığında takla atacak gibi olsa da tüm gücüyle motorun direksiyonuna asılıp öteki tarafa geçmeyi başardı ve ara gazı verip akan trafiğe karıştı.

Araba aralarındaki mesafeyi açmayı başarmıştı, ancak bunun bir önemi yoktu, Sydney'nin saatini telefonuyla eşleştirmesiyle çıkan kırmızı nokta haritasında hâlâ görünüyordu. Araç köprüden çıkmış, Thames Nehri boyunca ilerleyip güneye, şehir merkezinden uzağa ilerliyordu.

Gazı köklemeye devam etti. Köprü'nün sonu görüldüğünde paralelindeki caddenin arabalarla dolduğunu ve hepsinin de kornalarını çaldığını fark etti. Bir saniye sonra da Eli'nın arabasının art arda makaslar atarak ilerlediğini ve bir sokağın köşesinde birikmiş torbaları almak için durmuş çöp kamyonu ile karşılaştığında durmak zorunda kaldığını gördü. Sydney mahalledeki çöplerin gece geç saatlerde toplandığını hatırlayıp içinden bir küfür savurdu.

Önündeki arabalar durduğunda direksiyonu kırıp kaldırıma çıktı. Motor nehir kenarı boyunca uzanan kısa duvarın üzerine çıkan bir dizi taş basamağa doğru hızla ilerledi.

Sydney dişlerini sıkıp hızını artırdı ve motorun ön tekerini havaya kaldırdı.

Büyük bir gürültüyle basamakları aştı ve bir anlığına havaya fırladı. Tekerlekler gümbürdeyip gıcırdayarak duvarın üzerine indi ve Sydney hızlanıp nehir kenarında ilerlemeye başladı.

Ay ışığı, Thames Nehri'nin dalgalı, siyah renkli yüzeyine yakamoz düşürüyordu. Sydney'nin gözleri karanlıktan hiçbir

şey seçemiyordu. İleride, akşam sisinin içinde başka yöne sapan arabanın arka lambalarını gördüğünde ihtiyaç duyduğu ipucunu buldu. Sis tamamen etrafını sardığında nehir, gri bir örtünün arasında kayboldu. Yalnızca bina silüetlerinin soğuk gölgelerini ve ilerideki arabanın arka lambalarının soluk kırmızı ışığını görebiliyordu.

“Haritalarımı göster,” dedi telefonuna.

Ekran aydınlandı ve birden önünde şehrin sanal bir kopyası belirdi –sokaklar, Thames Nehri ve yolun diğer tarafına dizilmiş apartmanlar– sisin içinde hızla ilerlerken hepsi yanından geçip gidiyordu.

İleride araba başka bir sokağa girip gözden kayboldu.

Sydney motorunu yeniden caddeye indirdi, hemen ardından da aynı sokağa döndü. Şehir merkezinin çok dışındalardı ve haritalarına göre Richmond kentindeki bir kanal havuzuna ulaşmışlardı. Sydney kaşlarını çattı. Eli Morrison’ın burada ne işi vardı bilmiyordu, ancak iyi bir şeyin peşinde olmadığı kesindi.

Bir çift küçük yaya köprüsü yoğunlaşan sisin arasında bir belirip bir kayboluyordu. Sydney haritasındaki kırmızı noktanın bu yaya köprüleri arasında aniden durduğunu gördü.

Frenlere bastığında motor sisin ortasında tekleyip durdu. Sydney kaputu tekrar açıp kabloları kontak kilidinden çıkardı.

Motorun gürültüsü bıçak gibi kesildi, ışıkları söndü ve Sydney kendini gecenin karanlığında buldu.

Sis suyun şırıltısını ve sirenlerin uzaktan gelen sesini bastırıyordu. Sydney ileriden gelen üç sesi –hiçbiri Eli Morrison’inkine benzemiyordu– ve kaldırıma çarpan botların gürültüsünü belli belirsiz duyabiliyordu. Üzerinden geçen uçağın gürültüsüyse ne konuştuklarını anlama ihtimalini ortadan kaldırıyordu.

Bir süre sonra parke taşlarından çıkan tok ayak seslerinin yerini iskele köprüsünün içi boş gümbürtüsüne bıraktığını duydu. Hemen ardından içlerinden biri yürümeyi bırakmış da sürüklenmeye başlamış gibi sesler geldi. Ayakkabıları ahşap zeminde bitmek bilmeyen bir sürtünme sesi çıkarıyordu.

Sydney'nin tüyleri diken diken oldu. Yanlarında ya kaçırdıkları ya yürüyemeyecek durumda olan ya da yürümek istemeyen biri vardı. Eli arabayla kimi getirmişti? Araca binmeden önce kimi içeride alıkoymuşlardı?

Sisin içinde sessizce sesin geldiği yöne doğru ilerledi ve yaklaştığında karanlığın arasında bir yat belirdi, nehrin yumuşak akıntısında hafifçe sallanıyordu ve ışıkları Sydney'nin kafasında şüphe uyandıracak kadar kısılmıştı. İçeride yanan birkaç ışık sayesinde dört kişinin silüetini seçebiliyordu.

Gözleri teknenin adına kaydı. *Invictus*. Eli'nın yatlarından biriydi.

Sydney sessizce ilerlemeye devam edip iskelenin başına ulaştı ve bacaklarını duvarın ardına, nehir kıyısı boyunca uzanan ot ve toprağa doğru salladı. İskelenin altından olduğu yere kadar gelen gölgelerin arasına karışıp sisin içinde gözden kayboldu. Eğimli zeminin suyla buluştuğu noktada iskelenin altındaki ahşap kirişlere atladı ve iskelenin sonuna, yatın demir attığı yere ulaşana kadar aşağıdan ilerledi. Gölgelerin arasındaki güvenli yerinden güvertedeki kargaşanın bir kısmını görebileceği bir noktada durdu.

Telefonundaki Kaydet tuşuna bastığında küpeler etkinleşti.

“Uyandır şunu.”

Bir yabancının sesi sisin içinde sürüklenip kulaklarını doldurdu. Belli belirsiz Korkasya akşam Sydney'nin dikkatinden kaçmadı ve adamlardan birinin diğerine başını salladığını gördü.

Küçük bir itiş kakışın ardından bir tokat sesi duyuldu. Sydney olan biteni daha iyi görebilmek için iskelenin altından diğer tarafa geçti ve nihayet yakaladıkları adamı görebildi.

Adam Eli Morrison'dı.

Sydney'nin ensesindeki her bir tüy diken diken oldu. Alıkonulan adam *oydu*.

Eli'nın başı gevşekçe yana düştü.

“Konuşabilecek durumda mı?” diye sordu ilk yabancı.

“Henüz değil,” dedi bir diğeri, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. “Sanırım arabadaki iğne biraz ağır geldi.”

Birkaç mırıltının ardından ilk adamın sesi tekrar duyuldu. “Peki ya şimdi?”

Önce bir inilti, hemen ardından hızla öfkeye dönüşen şaşkın bir mırıltı geldi.

“O lanet olası ellerini üzerimden çekmezsen çekebileceğin bir elin kalmayacak.”

“Üzgünüm ama emirleri artık siz vermiyorsunuz, efendim.”

Londra’ya ilk geldiklerinde tanıştığı karizmatik, sahte bir cömertliğin ardına saklanan adam gitmişti. Eli’nın sesi bir aileye işkence edilmesini izleyebilen, bir düşmanın kellesinin uçurulmasını emredebilen biri gibi kana susamış bir öfkeyle doluydu.

Neden kaçırılıp buraya getirilmişti?

“Teslimatınızın bir örneği elime ulaştı,” dedi ilk yabancı bu kez. Arkadaşlarından birinden metalden yapılmış küçük bir silindir aldı ve Eli’a doğru yürüyüp üzerini açtı.

Sydney adamın kutudan çıkardıklarını görmek için boynunu uzattı.

Daha sonra nefesini tuttu. Çıkardığı şey buz küpüne benzer küçük, yarı saydam bir nesneydi. Karanlıkta bile etrafına belirsiz mavi bir parıltı yaydığını görebiliyordu. Adam küp şekilli nesneyi büyük bir dikkatle tutuyordu; Sydney ellerinde bir çift kalın eldiven olduğunu şimdi fark etmişti.

Zihninde uyarı çanları çalmaya başladı. Bu, Eli Morrison’m Güney Afrika’ya gönderdiği kimyasal silah Paramesyum’un bir örneği olmalıydı.

Yabancı, küpü avucunun içinde çevirdi. “Güzel görünüyor,” dedi beğeniyle. “Adamlarınız geminin tamamen yüklendiğini ve yola çıkmaya hazır olduğunu söyledi.”

“Bu geceden sonra sevkياتını alacağımı mı sanıyorsun?” Eli’nın sesi alçalmış, tehlikeli bir sakinliğe bürünmüştü.

Bir iç çekme sesi duyuldu. “Korkarım burada ne olduğunu anlamıyorsunuz.”

Eli'in cevabı, Sydney'nin omurgasından bir ürperti inmesine neden oldu. "Kimse benimle yaptığı anlaşmayı bozamaz."

"Hayır, Bay Morrison. Anladığınızı hiç sanmıyorum." Diğer adamın sesinde korkudan eser yoktu. "Ortada tartışılacak bir şey yok, bize hâlâ borçlusunuz."

"Ne zırvalıyorsun sen?"

"Hesaplarımıza göre teslimatınızda eksiklik var. Son sevkiyat için size eksiksiz ödeme yapmamıza rağmen elimize ulaşan mallar siparişimizle tam olarak uyuşmuyordu."

"Ya yalan söylüyorsun ya da aptalın tekisin. Tekrar sayım yapın ve beni serbest bırakın."

Adam onu duymazdan geldi. Sydney, birinin Eli gibi bir adamın karşısında böylesine rahat olabilmesini hayretler içinde izliyordu. "Dolandırılmaktan pek hoşlanmayız, hele de bunu yıllarca fark etmeyeceğimizi sanan biri tarafından."

Eli'in cevap vermesi bu kez vakit aldı.

"Seni ve sevdiğin herkesi öldürecek güce sahibim," diye karşılık verdi. Sesi hâlâ alçak ve tehdit yüklüydü, ancak Sydney bu kez sözlerinde bir telaş duydu. Korku duydu. "Bir sonraki hamleni iyice düşünmeni tavsiye ederim."

"Peki benim sevdiklerinize ne yapacağımı sanıyorsunuz?" Diğer adamın sesi de alçaldı.

İlk yabancıya başıyla bir işaret verdi. Yanındaki iki adam, Eli'a doğru yürüyüp onu hareketsiz bıraktı ve içlerinden biri çenesini sıkıca kavradı. Sydney, ilk yabancının soluk renkli küpü alıp zorla Eli'ın ağzına sokmasını izledi. Adam, Eli'ın geri çekilmesine fırsat vermeden ağzını geniş bir bant parçasıyla sıkıca kapattı.

Sydney dudaklarını yaladı ve bedeni titrese bile nefeslerini sakın ve ölçülü tutmaya çabaladı. Adamı öldüreceklerdi.

İlk düşüncesi, *Onu öldürmelerine izin veremem*, oldu. Panase'nin Eli Morrison'a canlı ihtiyacı vardı; ölümü tüm görevlerini raydan çıkaracak, adamlarını diken üstünde tutacak, Panase'nin teslimatı ele geçirmek için arama izni almalarını sağlayacak kanıta erişmesini engelleyecekti.

Sydney üzerine çömeldiği kirişte doğrulup iskeleye çıktı ve teknenin gövdesine yaslanmış merdivenin yanındaki gölgelerin arasına girdi.

Güvertedeki iki adamın Korkasça bir şeyler tartıştığını duydu. Sydney bu dili birkaç kelime anlayacak kadar biliyordu, görevden hemen önce öğrenmeye başlamıştı. Şimdiyse kulaklarını dolduran kelimelerin kafasındaki geniş dil kütüphanesini değiştirdiğini hissediyordu.

“Seni arıyorlar,” dedi içlerinden biri.

“Şimdi sırası değil,” diye homurdandı öteki.

“Acil bir mevzu. Saat ikiye kadar tekneyi boşaltmamızı ve daha ne kadar burada kalacağımızı bilmek istiyorlar.”

İstiyorlar. Onlar tam olarak kimdi? Yoksa Sydney dilin zamirlerini yanlış mı anlıyordu? Kendi dillerinde murıldanarak konuşmaya devam ederlerken, Sydney bir ipucu yakalamak için kulaklarını dört açtı, ancak ikisi de konuyu daha fazla uzatmadı.

Konuşmalarına sadece ağzındaki ölümcül küpü ısırılmamak için debelenen Eli’m çıkardığı boğuk homurtular yüzünden kısa bir ara verdiler. Sydney basamakları neredeyse teknenin küpeştesiyle aynı hizaya gelene dek sessizce tırmandı.

Olduğu yerden Eli’nın kafasının arkasını görebiliyordu. Bedenini teknenin yan tarafına elinden geldiğinde yaslamaya çalıştı.

“Benimle gel,” dedi aralarındaki yetkili adam en sonunda, konuştuğu adama bir el işareti yaparak. Adam tereddüt etmeden peşine takıldı ve üçüncüyü Eli’nın başında durması için yalnız bıraktı.

Sydney adamların ayak seslerinin güvertenin öteki ucunda kaybolana dek bekledi. Sonra küpeştenin üzerinden sessizce atlayıp belli belirsiz bir sesle üçüncü adamın arkasına indi. Bu sırada botundan bir bıçak çıkarıp kabzasını tutabilmek için elinde çevirdi.

Sydney üzerine atlayıp bıçağın kabzasını dizine geçirmeden önce adamın arkasını dönmeye vakti bile olmadı. Bacağı bükülüp yere tökezlediğinde Sydney adamın ensesine şiddetli bir

darbe indirdi. Adam yere kapaklandı. Sydney ona tekrar vurup bayıltmak için hamle yaptı fakat adam onu şaşırtarak Sydney'ye değil, Eli'a doğru ilerledi.

Genç kadın adamın peşine takıldı, ancak adam onu görmezden gelip Eli'a uzandı ve çenesine sert bir yumruk indirdi. Hedefini bulduğunda yüksek sesli bir çatırtı sesi duyuldu.

Hayır!

Sydney boğazına yükselen çığlığı yuttu. Kendini adamın üzerine atıp onu yakaladı ve yere yuvarlanmasına neden oldu. Kısa bir süreliğine yerde cebelleşmeye devam ettiler, ta ki Sydney bıçağının kabzasını adamın şakağına geçirene kadar. Adam nihayet bilincini kaybedip hareketsizce yatmaya başladı.

Sydney ayağa fırlayıp Eli'a doğru koştu.

Ancak iş işten geçmişti.

Eli'nın ağzından köpükler çıkıyor, kanlı baloncuklar koli bandının etrafından yere damlıyordu. Sydney tam adama hamle yapmıştı ki elini havada durdurdu, bandı çıkarmamasının daha akıllıca olacağını düşündü; Eli sanki bağlı olduğu sandalyeden kurtulmaya çalışıyormuş gibi aniden ayağa kalktı, uzuvları parçalanmış Paramesyum'u çıkarmak için umutsuz bir girişimde bulundu. Boğazından boğuk bir hıçkırık yükseldi.

Hemen ardından hıçkırık yerini kontrol edilemez bir öksürüğe bıraktı.

Sydney adamın vücudunun geriye doğru kıvrılmasını, ayak-kabıllarının telaşla güverteye sürtünmesini dehşet içinde izliyordu. İki adım geriye çekildi.

Boğuk homurtuları değişip gurultulara dönüştü. Sydney bunun boğazında eriyen kimyasaldan kaynaklandığını hemen anladı.

Eli, bir anlığına onunla göz göze geldi. Gözleri kan çanağına dönmüş, yaşlarla ıslanmıştı ve o kadar kocaman açılmışlardı ki Sydney adamın gözlerinin dışarı fırlayacağını düşündü. Genç kadın gözlerini kaçırmadı. Adam onu tanımıştı; bunu yaşamın

solup gittiği gözlerinden anlayabiliyordu. Ona bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu.

Çok geçmeden gözleri odağını kaybetti ve bedeni sandalyenin üzerine yığıldı, köpükler çenesinden aşağı damlamaya devam ediyordu.

Sydney, Panase için çalışmaya başladığı son iki yılda pek çok ölüme tanık olmuş, gördükleri yüzünden ona bir ömür yetecek kâbusla mücadele etmişti. Neredeyse her ölümün nasıl ses çıktığını –bir kurşunla can vermeden önce duyulan iç çekme sesini, boğaza alınmış bir kesiğin neden olduğu keskin nefesi, can çekişen uzuvların çırpınışını, yere yığılan bir bedenin gürültüsünü– biliyordu.

Fakat bu... bu, yeni bir kimyasal silahın neden olduğu bir ölümdü.

Dünyanın en büyük kaçakçılık operasyonlarından birinin arkasındaki milyarder suç baronu. Müzelere, yatlara ve devasa mülklere sahip patron. Panase'nin yıllardır her adımını takip ettiği adam. Sydney ve Winter'ın Londra'da olmasının tek sebebi.

Eli Morrison ölmüştü.

"Siktir," diye fısıldadı Sydney kendi kendine. "Siktir, siktir!"

Paramesyum. Kimyasalın Eli'nin ağzında parçalandığında yaptıklarını, o küçük mavi küpün metal silindirinin içine tekrar yerleştirildiğinde ve binlerce insanın yaşadığı bir şehir merkezine fırlatıldığında neler *yapabileceğini* aklına bile getirmek istemiyordu. Bir yanı –silahı iş başında görene kadar– sevkiyatın bir söylenti olduğuna, belki de gerçekte hiç var olmadığına, sadece içi sayılarla dolu bir defter bulmak için burada olduklarına inanabilirdi.

Eh, artık her şeyi kendi gözleriyle görmüştü.

Soğuk hava bedenini sarmaladığında titredi. Elini arka cebine attı. Adama saldırdığında cüzdanını pantolonundan alıp kendi cebine sokmayı başarmıştı. Şimdi cüzdanı açıp bu saldırganların kim olduğuna bir göz atmak istiyordu, ancak buna zamanı yoktu. Buradan kaçması gerekiyordu.

Böylece Eli'a son bir kez bakıp hızla güvertenin küpeştelerine doğru ilerledi ve aşağı atladı. Elleri titriyordu.

Eli Morrison ölmüştü.

Görevleri de öyle.

Birden yatın gövdesine yaslanmış merdivende donakaldı. Zihninde yankılanan Eli'in son hırıltıları arasından Korkasyalı elebaşının söylediği son söz aklına geldi.

Peki benim sevdiklerinize ne yapacağımı sanıyorsunuz?

Eli'in sevdikleri.

Sydney'nin kafasındakiler bir anda yerli yerine oturdu.

Penelope. Bir sonraki hedefleri muhtemelen o olacaktı. Bunu fark etmesiyle Sydney'nin bedeni korkuyla doldu.

"Winter," dedi telaşla.

Penelope Morrison'm tavırları Alexandra Sarayı'ndan çıkıp onları bekleyen arabaya bindikleri anda tekrar değişti. Koltuğuna gömüldü, kasları gevşedi. Winter, gözüyle onu izlerken bir yandan da camın ardındaki Londra'nın gece manzarasının tadını çıkarıyormuş gibi yapıyordu. Şimdiye dek onu gergin, sürekli kızarıp duran bir hayran, zengin sosyete mensubu bir doğum günü kızı olarak görmüştü.

Fakat şimdi iç çekerek başını kafalığa yaslayan Penelope sadece... yorgun görünen bir kızdı.

"Daireme lütfen," dedi şoföre. Sesi bile birkaç nota düşüp yeni bir normale dönmüş gibiydi. Adam bir şey söylemeden başıyla onayladı ve arabayı ilerletmeye başladı.

"Sence yokluğumu fark edecekler mi?" diye sordu Winter'a, caddede ilerledikleri sırada.

Belli ki bir iltifat bekliyordu, bu yüzden de Winter ona istediğini verdi. "Bugün doğum günün," dedi genç adam, kıza göz kırparak. "Yokluğunu fark etmeyen herkes derhal partiden kovulmalı."

Penelope gülüp bakışlarını dışarı çevirdi. "Onlara ne söyleyeceğim?"

"Benimle kaçtığını?" dedi Winter.

Kızın gülüşü bir kıkırtıya dönüştü. Yeniden camdan dışarı baktığında aklına bir şey gelmiş gibi hızla Winter'a döndü, göz-

leri genişlemişti. “Sokağın köşesinde birkaç fotoğrafçı görmüş-tüm!” dedi bir nefeste. “Bizi çektiler, değil mi?”

Winter’ın gülümsemesi muzip bir hâl aldı. “Karşılaşacağın fazlasıyla müstehcen magazin manşetleri için şimdiden özür di-lerim.”

Kız tekrar gülüp şakacı bir tavırla onu itti ve dudağını ısırıldı.

Winter botlarını hafifçe arabanın zeminine vurdu. Bunu ne kadar ileri götürmek istediğinden emin değildi. Dahası nedense Penelope’nin yerinde Sydney’nin oturduğunu, kaldıkları evde yaptıkları gibi birbirlerine sataşarak küçük oyunlarını sürdür-düklerini hayal edip duruyordu. Kızın mavi gözlerinin arabanın karanlığında parıldadığını, ona gülümserken kısa sarı saçlarının etrafa savrulduğunu görür gibiydi.

Sydney şu an ne yapıyordu? Bir şekilde peşlerine takılmış mıydı? Evde onu beklerken çatık kaşlarıyla Sauda’ya rapor mu yazıyordu?

Ona verdiği kalemin ağırlığını cebinde hissedebiliyordu. Eli-ni sürmeye bile cesaret edemese de varlığı ona tamamen yalnız olmadığını hatırlatıyordu. Sydney bir anlamda hâlâ onunlaydı ve tehlikeyi kolluyordu.

Bir süre sonra Holland Park yakınlarında sakin bir sokağa ulaştılar ve sarmaşıklarla kaplı bir binanın önünde durdular.

Winter beğeni dolu bir ses çıkardı. “Güzel bir ev.”

Penelope arabadan inip bir baş işaretiyle ona da aynısını yap-masını söyledi. “Gel hadi.”

İçeri girip lobinin arka tarafındaki asansöre yöneldiler ve en üst kata çıkıp iki tarafı camdan yapılmış bir koridora adım attı-lar. Olduğu yerden yarım ayın ışığı altında sıra sıra dizilmiş ba-calı çatıları ve önlerindeki ağaçların siluetlerinden oluşan güzel gece manzarasını görebiliyordu.

“İşte buna manzara derim,” dedi Penelope’ye.

Kız omzunun üzerinden ona gülümseyip kapının kilidini açtı ve birlikte içeri girdiler.

Daire hiç de milyarlarca dolarlık bir servetin genç vârisine

aitmiş gibi görünmüyordu. Duvarların önüne dizilmiş her birinin içinde bir kitabın ilk baskısı olan cam kutular, odanın ortasındaki çeşitli oyun konsolları ve pelüş koltuklarla çevrili devasa bir ekranla, bir vârisin evinden çok bir stüdyoyu andırıyordu.

Penelope saçındaki Güneş ve Ay motifli maskeyi ve mücevhherli tokayı çıkarıp rahat bir iç çekerken, Winter cam kutunun içinde özenle aydınlatılan kitaplardan birine doğru ilerledi. Ona bir bakış atıp, "Bu Shakespeare'in Birinci Folyo'su mu?" diye sordu, kitaba hayran hayran bakmaya devam ederek. Bir ısıklık koyuverdi. "Muhasebecinden daha pahalı zevklerin varmış."

Penelope elindeki tokayı sehpanın üzerine bırakıp şaşkınlıkla ona gülümsedi. "Birinci Folyo'yu tanıdığına inanamıyorum."

Winter omuzlarını silkti. "Her iyi müzisyen yazılı kelimelere saygı duymalıdır," dedi gülümseyerek. "Ve Shakespeare hiç de fena bir yazar sayılmaz."

"En çok hangisini seviyorsun peki?" diye sordu kız.

"*Venedik Taciri*," diye yanıtladı Winter hiç düşünmeden.

Yüzündeki yepyeni şaşkınlığa bakılırsa bunu onu test etmek için sormuş olmalıydı. "Peki ya en sevdiğin cümle?"

Winter cevap vermeden önce biraz düşündü. "Ruhunda müzik olmayan ya da hoş seslerin uyumundan etkilenmeyen insandan her türlü hainlik, hile, gaddarlık beklenir."

Penelope başını mutfak girişinin duvarına yasladı, ona bakarken kıvrılan dudaklarındaki gülümseme artık daha yumuşak bir hâl almıştı. "Aklımın ucundan geçmezdi," dedi.

"Öyle mi?" Winter doğrulup başını ona meydan okuyormuş gibi havaya kaldırdı. "Senin tahminin ne olurdu?"

"Büyüklükten korkma," diye yanıtladı Penelope, hemen ardından da utangaç bir tavırla gözlerini kaçırdı.

Winter güldü. "Kendim için böyle bir şey seçmem beni kocaman bir narsist yapmaz mıydı?"

"O kadar da kötü değil!" dedi kız arkasını dönüp mutfığa gitmeden önce. "Çay?"

"Olur, teşekkürler. Ama sadece bitki çayıysa. Ve demlemene

gerek yok. ay poşetini bana versen yeter, gerisini ben hallederim.”

Kızın mutfakta güldüğünü duydu. “Zor beğenen birisin, değıl mi? Merak etme.”

Penelope suyu kaynatırken, Winter kanepelerden birine yerleşti. Evi ilginç ama rahattı, Claire’in beğeneceğı türden bir yerdi. Onu başını kanepenin arkasına atmış rahatlar­ken görebiliyordu.

Claire’in yakında onu aramaya kalkışacağından emindi. Onu hayatının dışında tutmaya alışmaya başlamıştı ve bu Winter’ı huzursuz ediyordu.

Gözleri Penelope’nin sehpanın üzerine bıraktığı sa tokasına takıldı. *Takmanıza çok sevindim*, demişti Connor partide tokayı saında gördüğünde. Belki de onun hediyesiydi.

Winter bir süre daha tokaya baktı. Sydney burada olsaydı, onu alıp usulca cebine sokacağı­nı ve hiçbir şey olmamış gibi davranacağı­nı biliyordu.

Winter, ne Sydney gibiydi ne de bir hırsızdı. Fakat bakışları Penelope’nin muhasebecisiyle arasındaki gizemli ilişkisini fark etmesi yüzünden tokadan ayrılmadı. Belki de hiçbir anlamı yoktu, belki de Connor ve Penelope arasında olan bitenlere dair önemli bir ipucuydu.

Belki de Sydney’nin etrafında olmak en kötü huylarını benimsemesine neden oluyordu. Winter zerine daha fazla düşünmeden kendini tokayı alıp usulca cebine yerleştirirken buldu, sonra da kanepedeki yerine dönüp arkasına yaslandı.

Bir dakika sonra Penelope geri döndü ve ona dumanı tüten bir kupa uzattı. “Umarım papatya ayı seversin,” dedi, başıyla ona verdiğı açılmamış çay paketini işaret ederek.

“Neredeyse yasemin ayı kadar severim.” Winter kâğıdı yırtıp torbayı çıkardı ve sıcak suyun içine batırdı. Kanepenin diğ­er ucunda Penelope kendi kupasını dikkatlice avuçlarının içine alıp bacaklarını kendine çekerek koltuğ­un üzerinde topladı. Balıksırtı ördüğü saçları omzunun üzerinden sarkıyordu ve otururken boşta kalan eliyle örgüsünün ucuyla oynuyordu.

Belki Winter'ın ona bir hamle yapmasını umuyor, belki de sadece sohbet etmek istiyordu. Vücudu Winter'a dönüktü ama bacaklarını sanki kendisini korumak istiyormuşçasına sıkıca kendine çekmişti. Sydney burada olsaydı, muhtemelen kızın duruşunun ne anlama geldiğini analiz edeceğini düşündü.

Sydney burada olsaydı, Sydney burada olsaydı –bu kız neden sürekli düşüncelerini işgal ediyordu?

“Burada vakit geçirmeyi tercih ediyorum,” dedi Penelope, garip sessizliği bozarak. “Babamın partilerine bir yere kadar tahammül edebiliyorum.”

Fincandaki su ideal rengine döndüğünde çay poşetini çıkardı ve Penelope'nin sehpanın üzerine koyduğu küçük tabağa bıraktı. Winter babasından bahsederken dikkatli olmalıydı. “Bu senin için sıradan bir gece mi?” diye sordu.

Kız omuzlarını silkti. “Birkaç gecemden biri böyle geçiyor.”

“Kulağa yorucu geliyor. Partilere neden katılıyorsun?”

Penelope gülümseyip gözlerini yere indirdi. “Çünkü onu mutlu ediyor.”

Winter bir an için karşısındaki kıza acıdı. Farklı koşullar altında onunla arkadaş olduğunu, şiirlerden, kitaplardan, en sevdikleri şarkı sözlerinden konuştuklarını, kanepesinde oturup çay içerek sohbet ettiklerini hayal edebiliyordu. Ne var ki Winter, kızın hayatını mahvetmek, memnun etmek için çırpındığı babasını alaşağı etmekle meşguldü.

“Hayatını babanı mutlu edecek şekilde mi yaşıyorsun?” diye sordu.

Kız ona şüpheli bir bakış attı. “Beni yargılama,” diye itiraz etti. “İbiza’da sabahın dördünde partilediğin videoyu izledim.”

Winter ona sırıttı. “Beni bu kadar yakından takip ettiğini bilmiyordum.”

“Sanırım hayatına biraz imreniyorum.”

Genç adam bu kez güldü. “Bir milyarderin kızıydın. Hayatının nesi seni kıskandırabilir ki?”

Penelope ona manidar bir bakış attı. “Babamın adamlarından

birkaçı beni bir köşeden izleyip hangi erkeklerle dans ettiğimi ya da yanımda hangi arkadaşlarımın olduğunu ona bildirmeden sabahın dördünde İbiza’da bir partiye katılabileceğimi gerçekten düşünüyor musun?”

Baba konusunun tekrar açılmasıyla, Winter onu izleyip daha fazla bilgi edinmenin yollarını aradı. “Biraz güvenlikten ne zarar gelir ki? Pek de sıradan bir kadın sayılmazsın.”

Penelope bir an tereddüt etti ve gözlerini Thames Nehri’ne bakan pencerelere çevirdi. Winter oturduğu yerden karanlık suda bir yükselip bir alçalan teknelerin ışıklarını görebiliyordu.

Penelope en sonunda bakışlarını yeniden ona çevirdi. “Ünlü olduğun ilk zamanlar,” diye sordu, “senin için nasıldı?”

Winter kızın sorusuna hazırlıksız yakalandı ve bir an için ona bir cevap veremedi. Videosunun tıklanma rekorları kırmasından sonraki kaotik haftaları, sayıları çığ gibi büyüyen muhabirlerin hattını kilitlediğini hatırladı. Winter dehşete kapılıp Claire de dahil olmak üzere telefonu hepsinin yüzüne kapamıştı, ta ki aynı numaradan gelen ve ardı arkası kesilmeyen mesajlar gide- rek daha ikna edici bir hâl alana kadar.

Lütfen. Hiç değilse sizinle bir kez konuşmama izin verin.

Tam adınızın Winter Young olduğunu az önce öğrendim. Bu doğru mu?

Sadece bir görüşme, Bay Young. Söz veriyorum sizi bir daha asla rahatsız etmeyeceğim.

Winter en sonunda pes etmiş ve Claire’in sonu gelmez ısrarlarına dayanamayıp istemeye istemeye bir kahve içmeyi kabul etmişti.

“Biraz... boğucuydu,” dedi hüzünlü bir gülümsemeyle Penelope’ye. “İyi bir rehberim olmasa yolumu nasıl bulurdum bilmiyorum.”

Penelope gülümsedi. “Menajerini kastediyorsun, değil mi? Claire miydi?”

Winter kızın sözlerini başıyla onayladı. Claire o zamanlar bile fırtına gibiydi ve Artie yaşıyor olsaydı hemen hemen aynı

yaşıta olacaktı, bu rahatlatıcı bulduğu bir detaydı. Claire'de Winter'a kendini hatırlatan gergin bir iyimserlik vardı, sanki içindeki bir şeyler özgür kalıp dünyaya açılmak için kıpırdanıp duruyordu, sanki kanıtlaması gereken bir şeyler vardı. Winter tam da bu yüzden, sanki yeterince uzun süre onunla olursa bu hâlinin bir kısmı da ona bulaşacakmış gibi Claire'e yakın olmak istediğini fark etmişti.

Benim işim, demişti Claire ilk yüz yüze görüşmeleri sırasında, yeni yetenekler keşfetmek. Ve size şunu söyleyebilirim ki o videoda gördüğüm saf potansiyeli daha önce hiç kimsede görmedim.

Yani? demişti Winter ona temkinli bir tavırla. Tam olarak ne demek istiyorsunuz?

Seni keşfedeceğiz demek istiyorum, demişti Claire nazik bir gülümsemeye. Etrafta kimse yokken kim olduğunuzu hayal edin. Sizi en mutlu eden hâlinizi gözünüzde canlandırın. İşte o kişiyi bulacağız.

Anılar solup giderken Winter bakışlarını yeniden Penelope'ye çevirdi. "Neden sordun ki?"

Kız fincanından küçük bir yudum alarak başını pencereye çevirdi. "Güzel olmalı," dedi bir süre sonra, "ünlü olmadan önceki ve sonraki hayatını hatırlamak. Bir şeyi sıfırdan inşa ettiğini bilmek." Bakışlarını aceleyle Winter'a geri çevirdi. "Hayatımdan şikâyet ediyormuş gibi görünmek istemem. Ağzımda gümüş kaşıkla doğduğumun farkındayım." Daha sonra sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi biraz bocaladı. "Ama bazen... bir amaç uğruna yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Hayatın benim için bir anlamı olup olmadığını. Benim –ya da herhangi birinin– tüm bunları hak edip etmediğini, hayatımı bir partiden diğerine sürüklenerek geçirmek için mi doğduğumu düşünmeden edemiyorum."

Hayatın anlamı. Winter onu anlıyordu, şimdiye kadarki tüm hayatını kendine bir amaç arayarak geçirdiğini, her şeyin hali hazırda elinin altında olmasının bir anlam ifade etmediğini, diğer pek çok kişinin aksine neden böyle yaşamayı hak ettiğini, bunun

karşılığında verebileceği bir şey olup olmadığını düşünerek geçirdiğini biliyordu. Aynı sorular onun da yakasını bırakmıyordu.

“Belki de minnetsiz bir iyilik yapmaya ihtiyacın vardır,” dedi.

Penelope soğumaya yüz tutmuş çayının üzerinden ona baktı. “Belki,” dedi Winter’ın sözlerini tekrarlayarak.

Winter birden Penelope’nin onu buraya tek gecelik bir kaçmak ya da havadan sudan konuşmak için çağırmadığını fark etti. Onu ruh ikizi olarak görüyordu. Kendini yalnız hissettiği, onu anlayabileceğini düşündüğü biriyle dertleşmeye ihtiyaç duyduğu için onunla konuşmak istiyordu.

Bir yanının buna sinirlendiğini hissetti. Zavallı zengin kız ve başındaki zengin sorunları. Büyük başarılarla imza atmadan önce böyle insanlardan nefret ettiğini, onları üzen tek şeyin dünyanın geri kalanının sahip olmayı ancak rüyasında görebileceği şeyler olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

Ancak Penelope’yi üzen tek şey bu değildi. Ona anlatmadığı daha fazla şey olduğunu hissediyordu. Bir an için kafasında bu konuyu açmanın riskini tarttı ve ona doğru hafifçe eğildi. *Güvenini kazan. Numarasına kandiğini düşünmesine izin ver.*

“Bu yüzden mi babanın arkasından muhasebecinle flört ediyorsun?” diye sordu.

Penelope, yüzüne ışık tutulmuş tavşan misali ona bakıp gözlerini kırıpıştırdı. “Onunla flört etmiyorum,” diye fısıldadı. “Bunu da nereden çıkardın?”

Winter gülüp bir elini havaya kaldırdı. “Sorun değil. Arkadaşlarım için o kadar çok sır sakladım ki artık hiçbirini aklımda tutmaya çalışmıyorum bile. Bana güvenebilirsin.”

Gözleri hâlâ şaşırmış gibi baksa da rahat bir nefes vermiş gibiydi. Hemen ardından küçük bir kahkaha atıp bakışlarını kupaşına çevirerek kızardı. “O kadar belli ettik mi?” diye sordu hüznünlü bir sesle.

“Neon ışıklardan yapılmış bir tabela kadar,” diye yanıtladı Winter gülümseyerek. “Şaka yapıyorum, o kadar belli etmiyor-

dunuz. Diğer ünlü çiftleri analiz etmeye bu kadar alışkın olmasaydım aklıma bile gelmezdi.”

Bunun üzerine Penelope bir süre sessiz kaldı. Winter tam da fazla ileri gidip gitmediğini düşünürken kız iç çekip tekrar ona döndü. “Aramızda ciddi bir şey yok. Sadece biraz eğleniyorum. Connor iyi biri.”

Belli ki yeterince iyi değil, diye düşündü Winter, kızın sözlerini irdelerken. Neden aslında görüşmediği biriyle ilişkisi varmış gibi davranıyordu? Bunun neresi eğlenceliydi? “Öyle görünüyor,” dedi en sonunda, düşüncelerini kendine saklayarak.

Penelope hafifçe gülümsedi. “Annem onu severdi.”

Annesi mi? Winter birden heyecanlandı. Sauda ve Niall ona Penelope’nin annesine dair neredeyse hiçbir şey bilmediklerini söylemişti, Penelope’ye karşısında durmuş ondan bahsediyordu. “Severdi mi?” diye sordu Winter

“Bir süre önce vefat etti,” diye yanıtladı Penelope.

İçeriye yeniden sessizlik çöktü. Kızın cevabında samimi bir keder, gerçek bir sevginin kalıntıları saklıydı.

“Çok üzüldüm,” diye mırıldandı Winter.

Kız ona hafifçe gülümsediğinde Winter aralarında bir güven oluştuğunu, Penelope’nin omuzlarının gevşediğini hissetti. Bunu fark etmesiyle içi büyük bir suçluluk hissiyle doldu.

“Sadece bana ait olan bir şey sakladığımı görmek onu sevindirirdi,” diye devam etti Penelope.

“Eminim arzu ettiğin her şeye sahip olmanı isterdi,” dedi Winter nazik bir sesle.

“*Sen* arzu ettiğin her şeye sahip misin?” diye sordu kız.

Aklı yeniden Sydney’ye kaydı, koyu mavi gözleri, gümüş rengi elbisesi ve çıplak sırtı gözlerinin önüne geldi. Kızın birden aklına düşüvermesi onu şaşırttı ve Penelope’nin düşünceli bir tavırla başını eğmesine bakılırsa nabzındaki beklenmedik hızlanma yüzüne de yansımış olmalıydı.

“Hayır,” dedi Winter dürüstçe.

Kız bakışlarını yeniden fincanına çevirdi. Yüzünde yumuşak

ve savunmasız bir ifade belirmişti ve ilk karşılaşmalarında hatırladığından bile daha kırılgan görünüyordu.

“O hâlde umarım ikimiz de gerçekten istediğimiz şeyi elde ederiz,” dedi.

Winter fincanını bırakıp ona döndü. “Bak, ben...” diye söze başladı ve doğru kelimeleri bulmak için duraksadı.

Tam da bu tereddüt ânında Penelope’nin sanki sokakta bir tür hareketlilik görmüş gibi hafifçe irkilerek pencereye döndüğünü fark etti. Winter da kızın bakışlarını takip etti.

Sokağın karşı tarafında taş bir kapının ardına çömelmiş duran karanlık bir silüet fark etti.

Gözüne çarpan bir diğer şey de onlara doğrultulmuş metalik bir şeyin belli belirsiz parıltısıydı. Winter’m aklı aniden Sydney’yle Panase’nin eğitim merkezinde aldığı derslere gitti.

“Yere yat!”

Penelope sesini dahi çıkaramadan ona doğru atladı ve tam da o sırada pencere camını delip geçen ilk atışın sesini duydu.

O kadar alçak, o kadar belli belirsiz bir vızıltı sesi gibiydi ki Winter önce hayal gördüğünü sandı.

Penelope çıt çıkarmıyordu. Genç adam telaşla ayağa fırladı ve korkunç bir an için kurşunun ona isabet etmiş olabileceğini düşündü. Fakat daha sonra kanepenin üzerinde yattığı yerde kıpırdandığını gördü, gözleri ardına kadar açılmış, teni hayalet gibi bembeyaz kesilmişti. Birden kendine gelip yere yuvarlandı ve Winter’la aynı anda halıya düştü.

Winter’ın gözleri kanepenin minderlerindeki, az önce oturdukları yerden sadece birkaç santim ötedeki deliğe kaydı. Hemen ardından pencereye döndü ve kurşunun açtığı camdaki küçük, kusursuz deliği gördü.

Bir an için öylece durup gerçeklerin sırayla kafasına dank etmesine izin verdi. Birisi Penelope’yi öldürmeye çalışıyordu. Bir an için her şey yolundaymış gibi görünürken her şey göz açıp kapayıncaya dek kontrolden çıkabilirdi.

Ve görevleri az önce kontrolünden çıkmıştı.

21

Çark Etmek

Sydney, Londra'nın sokaklarına geri döner dönmez yaşadıkları bir tokat gibi yüzüne çaptı; buraya onu tutuklamak için gönderildikleri adam, Eli Morrison, kendi yatında öldürülmüştü.

Adamın ölümünde parmağı olmasa da kanının ellerine bulaştığını, görevi tehlikeye atanın kendisi olduğunu hissediyordu. Adamın parçalanmış boğazından yükselen mide bulandırıcı hırıltı hâlâ kulaklarında yankılanıyor, ardına kadar açtığı gözlerindeki Sydney'yi tanıdığını gösteren değişim gözlerinin önünden gitmiyordu.

En kötüsü de Winter'ın şu an ateş hattında kalmış olma ihtimaliydi.

Ona birkaç üstü kapalı mesaj göndermiş, saati, nerede olduğunu ve ne zaman döneceğini sormuştu. Bunlar bir korumadan beklenecek sıradan mesajlardı.

Fakat telefonunun ekranı hâlâ bomboştu. Hiçbir cevap yoktu.

Üzerindeki takip cihazı son sinyali Penelope'nin evinden vermişti. Dolayısıyla Sydney son sürat kızın evine gidip bir şeyler bulma umuduyla çalılıkların arasındaki gölgelere gizlendi. Fakat daire, sanki Penelope yatmış gibi kapkaranlıktı. Belki de buraya hiç gelmemişti.

Kensington'daki kaldıkları eve geri dönerken genç adama

birkaç mesaj daha attı. Ön kapıdan içeri adımını atarken bir elini cebindeki silahın kabzasına yerleştirdi.

İçerisi karanlıktı ve yatak odaları boştu. Winter henüz eve de dönmemişti.

Birkaç denemenin ardından nihayet takip cihazından yeniden sinyal almayı başardı. Görünüşe göre Winter, Londra sokaklarında arabayla evin bulunduğu yöne doğru hızla ilerliyordu.

Sydney sonraki yarım saatini karanlıkta silahını çekmiş vaziyette her odayı dikkatle dolaşıp her kapıyı, dolabı ve kileri kontrol ederek geçirdi. Daha sonra üst kata çıktı ve kendi yatak odasını aradıktan sonra Winter'inkine yöneldi.

İçerisi bir pop yıldızından beklemeyeceği kadar kusursuz bir düzen içindeydi. Yatağı özenle toplanmış, giysileri bir mağazada sergileniyormuş gibi katlanıp dikkatlice yerleştirilmişti. Banyoya girdiğindeyse havlusunu tıpkı bir hizmetçinin yapacağı gibi katlanıp duşakabin kapısına astığını gördü.

Şifonyerin üzerinde bir bardak su, bir kalem ve havalimanından dönerlerken arabada içine bir şeyler karaladığını gördüğü not defteri duruyordu. Defteri ne konsere ne de sonrasındaki kutlamaya götürmüştü.

Sydney gözlerini defterden ayırıp odanın her köşesini kontrol etti. Hiçbir yabancının eşyalarını kurcalamadığından emin olduktan sonra yeniden deftere döndü. Değerli bir şey gördüğünde onu ele geçiren hırsızlık dürtüsünün bir kez daha göğsünde yükseldiğini hissetti. Dahası onu da kontrol etmesi gerektiğini biliyordu; bir defter tam da içine bir takip ya da dinleme cihazı bırakılabilecek türden bir şeydi. Bir keresinde otel odalarından birinde oda servisi menüsünün arkasına bantlanmış en küçük tırnağının bile yarısı büyüklüğünde bir çip bulmuştu.

Sydney defteri alıp kapağını açtı. Deri yüzeyi kullanılmaktan, Winter'ın ellerinde milyonlarca kez açılıp kapanmaktan yumuşamıştı. İlk birkaç sayfayı çevirdi.

Her bir sayfa yüzlerce satır metinle –yarım kalmış cümleler, hiçbir bağlamı olmayan kelimeler, nasıl okunacağını bilmediği

notalar ve eskizlerle– doluydu. Çizimlerin arasında üzeri yapraklarla dolu bir dal, birinin elinin detaylı bir çalışması, sadece birkaç çizgiyle çizilmiş güzel bir ara sokak vardı. Çok da kötü sayılmazlardı.

Son sayfaya geldiğinde Winter’ın yazdığı şarkı sözlerinin son satırlarında duraksadı.

*Sana bakıyorum ve hepsi zihnimi dolduruyor
(her) düşünce etrafımı sarıyor
(her) kâbus (her) dehşet
Sen de benim gibi korkuyor musun
Hiç benim gibi kendinden nefret ettin mi
Bir başkası için kendini feda ettin mi
Herkesin hatalarının suçunu üstleniyor musun?
Hiç başkasının yerine geçmeyi diledin mi?
Hiç ölüyormuş gibi hissettin mi?
Hiç sonsuza kadar yaşamak istedin mi?*

*Kafamdaki sorular dönüp duruyor
Sana her bakışımda
Sen benim huzurumsun
Ben hiç seninki oldum mu?*

Winter bunu yakın zamanda, hatta muhtemelen dün gece, Sydney onu alt katta tek başına dans ederken gördükten sonra yazmıştı. Genç kadın kendini kelimeleri tekrar tekrar okuyup her birini zihnine kazırken buldu, kulağa hoş gelen kafiyelerinin tadını çıkıyor, içten içe bu sözlerle kimin ilham verdiğini merak ediyordu.

Sydney daha sonra gözlerini kırptırıp defteri kapattı. Dikkati dağılıyordu. Parmaklarını defterin iç dikişlerinde, sonra da kapağının içinde ve dışında gezdirdi. Herhangi bir gariplik bulamadı.

Defteri henüz yerine koyduğu sırada alt kattaki kapının açılıp kapandığını duydu.

Yumuşak *klik* sesiyle bedenindeki tüm kaslar buz kesti. Gelen Winter mıydı? Yoksa Eli'nin adamları mı? Ya da Eli'ı öldüren adam mı buradaydı? Sessiz adımlarla yatak odasına ilerledi ve bir köşeye saklanıp yüzünü kapıya döndü.

Silahını kapıya doğrultup bekledi. Evin karanlık sessizliği onu boğmakla tehdit ediyordu.

Sonunda yavaş ve temkinli adımların merdivenden yukarı çıktığını duydu. Sahibi her kimse ses çıkarmadan hareket ediyordu. Gelişini ele veren tek ses attığı sessiz bir adımın çıkardığı belli belirsiz gıcırtıydı.

Yatak odasının kapısı üzerine ağır ağır açıldığında Sydney saklandığı köşede silahını kaldırdı. Ayak seslerinin sahibi ortaya çıktı. Winter.

Sydney kıpırdandığında genç adam elinde bir silah gibi tuttuğu şemsiyeyi ona doğru savurdu. Kız ağırlığını içgüdüsel olarak bir yanına kaydırды. Winter onu tanıdığında gözleri genişledi. Elini indirdi ve tüm bedenini kapı çerçevesine yasladı.

"Siktir," diye bağırdı ona, şemsiyesini yere atarak. Yüzü kireç gibi bembeyaz görünüyordu. "Seni öldürebilirdim."

Onu görmesiyle Sydney'nin içi önce büyük bir rahatlama, sonra da dolan gözlerini fark etmesiyle utançla doldu. Winter'ın öldürülmesinden, onun cesedini bulacak kişi olmaktan ne kadar korktuğunu fark etmemişti. "O şeyle hiçbir şey yapamazdın," dedi içindeki duygu selini kendine saklayıp silahını gösterişli bir hareketle kılıfına kaldırarak. "Sen iyi misin?"

Winter bitkin bir hâlde başıyla onayladı. Gözlerinde bir korku parıltısı vardı ve Sydney bunun onun için duyduğu endişeden kaynaklandığını fark edince irkildi. "Başına bir şey gelmiş," dedi genç adam.

Sydney ona baktı. "Senin de."

Genç adam bir an tereddüt etti ve alçak, boğuk bir sesle konuşmaya başladı, "Bir keskin nişancı Penelope'yi öldürmeye ça-

lıştı. Dairesinin camından ateş etti. Şimdi Connor'la birlikte onun evinde."

Sydney Winter'ın konuşmasını dinlerken boğazının düğümlediğini hissetti. *Peki benim sevdiklerinize ne yapacağımı sanıyorsunuz?* İçindeki endişe yeniden körüklenirken sakinliğini korumaya çalıştı. Winter'a uzanıp hiç vakit kaybetmeden vücudunda herhangi bir yaralanma belirtisi aramaya koyuldu. Parmakları genç adamın koluna hafifçe sürtündü. "Bir şeyin var mı?"

Winter başını iki yana salladı. Gözlerini Sydney'ninkilerden ayırmıyor, endişeli ifadesinin ardındaki sırları arıyordu. "Hayır. Senin?"

Uzun süreli ve kasvetli bir duraksamanın ardından Sydney derin bir nefes alıp, "Eli Morrison öldü," dedi.

Bir an için birbirlerine öylece bakakaldılar.

Görevleri sona ermişti. Artık yeni, hiçbir plan yapmadıkları bir durumla karşı karşıyaydılar.

"Sauda ve Niall, sen döner dönmez onları aramamızı söyledi," diye fısıldadı Sydney. "Gelebilmene sevindim."

Kapıyı kilitleyip pencerelerdeki perdeleri kontrol ettiler ve zeminin ortasına yerleştiler. Sydney küçük bir lens çıkarıp telefonunun kamerasına yerleştirdi ve telefonu dikkatlice aralarındaki halının üzerine koydu. Ekranı dokunup birkaç talimat yazdı.

Aralarında, yeşile bürünmüş telefon ekranının ortasında dönen bir yükleme çemberini gösteren sessiz bir animasyon belirdi. Birkaç saniyenin ardından animasyon kayboldu ve kaşlarını endişeyle çatmış Sauda'nın yüzü bir hologram olarak havada asılı kaldı. Hemen yanında onları görünce öne doğru kayan Niall belirdi.

Sauda gözlerini hiç vakit kaybetmeden Sydney'ye çevirdi. Bir şey söylememiş olsa da Sydney, kadının yaralanıp yaralanmadığını kontrol ettiğini anlayabiliyordu. Hemen ardından, "Ne oldu?" diye sordu Sauda.

Sesi ciddi ve soğuktu, Sydney bu sesi çok iyi bilirdi. "Eli Morrison ve üç arkadaşını bu gece Teddington Lock'a kadar takip ettim," diye yanıtladı. "Eli'ı yatlarından birinin güvertesine

sürüklediler. *Invictus*'a. Konuşmalarının tamamını duyamadım ama duyduğum kısım da Korkasçaydı." Başını iki yana salladı. "Bak."

Sydney telefonunda başka bir yere dokundu. Sauda ve Niall onlara bakmaya devam ederken bir dosya çalmaya başladı ve etraflarındaki hava sisli bir gecenin karanlığı, su şırıltıları ve üzerlerinden gelen öfkeli mırıltılarla doldu. Winter, Paramesyum küpünün ortaya çıkışını, Sydney'nin harekete geçişini, adamın attığı yumruğu ve Eli'nin kimyasal silahla boğularak ölüşünü nefesini tutarak izledi.

Kayıt sona erdiğinde Niall, "Dosyayı bize gönder," dedi alçak sesle.

"Emredersiniz, efendim."

Sydney, Panase'ye göndermek için kaydın yüklenmesini beklerken hologramın ardındaki Winter'a baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı; hayatında daha önce hiç tanık olmadığı türden bir sahne karşısında dehşete kapıldığı açıktı... ama ardında başka bir şey daha saklıydı. Ona musallat olan bir şey. Sydney bunu başka nasıl tarif edebileceğini bilmiyordu.

Başıyla genç adamı işaret etti. "Sen de başına gelenleri anlat," dedi.

Niall da Sauda da bakışlarını Winter'a çevirdi. Genç adam boğazını temizleyip telefona dokundu ve küpelerine kaydettiği Penelope'yle arasında geçen konuşmanın tamamını oynatmaya başladı. Kayıt ikisinin de kendilerini telaşla yere atma sesleriyle sona erdi.

"Camdan tek bir mermi geldi," dedi Winter, video sona erdiğinde. "Ardında bir kurşun deliği bıraktı ama camda hiçbir çatlak yok. Aramızdaki kanepelerinden birine, ondan sadece birkaç santim uzağa isabet etti."

Niall yüzünü ovuşturup iç çekti. Hemen ardından Sydney'ye dönüp, "Eli Morrison'ın ölüm saati?" diye sordu.

"Sıfır üç on altı," dedi Sydney hiç düşünmeden.

"Yattaki adamlardan herhangi birini teşhis ettin mi?"

Sydney, Eli'in katilinden çaldığı cüzdanı cebinden çıkarıp herkesin görebilmesi için açtı. İçinde kara gözlü, kirli sakallı, asık suratlı bir adamın solmuş ehliyeti ve bir tutam buruşuk Korkasya parasıyla aynı göze sıkıştırılmış bir kimlik vardı.

Niall'ın gözleri kızı takdir edercesine parladı. "Bunu adamın üzerinden mi çaldın?" diye sordu.

Sydney başıyla onayladı. "Hepsi Korkasça konuşuyordu. Biri İngilizce de biliyordu. Bir diğerinin yürüyüşünde hafif bir bozukluk vardı, muhtemelen sağ bacağının bir yerinde yarası var."

"O Edward Johannsen," dedi Sauda, başıyla kimliği işaret ederek. "Takip ettiğimiz alıcılardan birisi."

"Bu ne anlama geliyor peki?" diye sordu Sydney.

"Korkasyalıların, hükümetlerinin açık izniyle şehirde oldukları ve başbakanlarının Eli Morrison'ın infazını onayladığı anlamına geliyor. Penelope'nin peşine keskin nişancı takmış olmalarına hiç şaşımam. Yakında onu tekrar vurmaya çalışacaklardır."

"Penelope'yi neden öldürmek istiyorlar?" diye sordu Winter.

"Nedeni önemli değil," diye karşılık verdi Sauda.

"Nasıl önemli değil?" diye sordu Sydney.

"Önemli değil," dedi Niall, "çünkü göreviniz sona erdi."

Sydney gözlerini kırptırdı. "Görevimiz sona mı erdi? Yeni bir plan oluşturmamız."

"Bu yüzden ikiniz de eve döneceksiniz. CIA'yle görüşmeden kendimizi resmî Korkasya hükümetinin işlerine bulaştırmayacağız. Her şey daha da karıştı."

Sydney gözlerini kıstı. "Panase'nin CIA'in uğraşmak zorunda olduğu tüm bu bürokrasiden muaf olduğunu sanıyordum."

Niall sert bakışlarını ona dikti. "Çocuk gibi davranma," diye homurdandı. "Bazı özgürlüklerimiz olabilir ama amacımız önlemek istediğimizden daha büyük bir savaş başlatmak değil."

"Daha hiçbir şeyi çözmedik!" diye itiraz etti Sydney.

"Sizi oraya bir şey çözmeniz için göndermedik," dedi Sauda sakince. "Bir iş için oradaydınız ve o iş artık ölü."

"Dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmeye dair söylediğiniz

onca safsata peki? Yarım milyon insanın hayatını kurtarmaya, diplomatik olanı değil, doğru olanı yapmaya ne oldu? Hepsi bizi kandırıp işi kabul etmemiz için miydi?" Sydney dişlerini sıkı. "O gemi hâlâ Cape Town'a gidiyor. Şimdi geri dönersek yarım milyon insan ölecek."

"O zaman bırak ölsünler," diye karşılık verdi Sauda öfkeyle. Sydney aniden suspus oldu. Sauda'nın öfkeli yanı nadiren ortaya çıkar ve çıktığında da içerideki tüm havayı emip Sydney'yi nefessiz bırakırdı.

"İlk kural neydi?" diye sordu kadın alçak sesle.

"Eve canlı dön," diye mırıldandı Sydney.

Sauda cevabını başıyla onayladı. "Eli'nin cinayetinin etkileri henüz yeni başlıyor. Daha üst mevkilere hesap vereceğiz. Elimizden geleni yapıp yeni bir yol bulacağız, ancak ne zaman geri adım atmamız gerektiğini de iyi biliyoruz. Ölü bir insan dünyayı kurtaramaz. Beni anladın mı?"

"Evet, efendim," diye fısıldadı Sydney. Gözlerinin öfkeli yaşlarla yandığını hissedebiliyordu.

"Daha yüksek sesle."

"Evet, efendim."

Niall'ın çatık kaşlarının ardından ona baktığını görebiliyordu, gözlerindeki ifade sert olmaktan çok anlayışlıydı, ona uslu durmasını söylüyordu. Bir an için bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açsa da vazgeçip kapattı.

"Güzel." Sauda sessizce oturmuş, yüzündeki donuk ifadeyle Sydney'yle aralarındaki konuşmayı izleyen Winter'a baktı. "Kendini içinde bulduğun karmaşa için özür dilerim, Winter."

"Winter yarınki kapanış partisine katılmayacak mı?" diye sordu Sydney. "Penelope'nin binlerce misafiri var ve insanların ağzına laf vermemek için partiyi erteleyeceğini sanmıyorum. Henüz babasının öldüğünü de bilmiyor. Winter'ın şimdi gitmesi çok şüpheli görünür."

"Konuklarıyla ve çıkacak olan söylentilerle bırak o uğraşsın," dedi Sauda ve Niall'a döndü. "En yakın uçak?"

Niall bir şeyler yazıyormuş gibi görünüyordu. "Sabah dokuzda."

Sauda başını salladı. "Kimseye bir şey söylemeyin. Penelope'nin kapanış partisi on yedi saat sonra başladığında ikiniz de Amerika'ya dönmüş olmalısınız. Anlaşıldı mı?"

Sydney ikisine de bağırarak istiyordu. Öfkesinin iliklerine kadar işlediğini ve dilinin ucunu yakıp kavurduğunu, derisini karıncalandırdığını hissedebiliyordu. Tam da bir nebze olsun ilerleme kaydetmişken şimdi hepsi zaman kaybından ibaret olmuştu.

Ancak tekrar konuştuğunda sesi düz ve soğuk çıktı. "Evet, efendim."

"Başka bir yolu olmadığını biliyorsun," dedi Sauda, ciddi bir tavırla.

"Bana daima bir yol olduğunu öğretmiştin," diye karşılık verdi Sydney.

"Eğitim alanında evet ama gerçek dünyada?" Kadm gözlerini kırıştırdı ve Sydney bir an için Sauda'nın hırsızlık alışkanlığını ilk keşfettiği ve onu ofisinde oturtup sabırla bu dürtüye karşı koyması için eğitimden geçirdiği zamanki gibi hissetti.

Bu imkânsız, dediğini hatırlıyordu Sydney, eğitimde başarısız olduğunda.

İmkânsız diye bir şey yoktur, demişti Sauda. Tekrar dene.

Fakat şimdi Sauda ona yorgun bir ifadeyle bakıyordu. "Gerçek dünyada," diye devam etti sözlerine, "iplerimizi bizden çok daha büyük güçler oynatır. Hayatta kalmak bu güçlere ne zaman boyun eğmen gerektiğini bilmene bağlıdır."

"Ama—"

"Konu kapandı, Sydney."

Sauda'nın bakışları öyle keskindi ki Sydney en sonunda başını Winter'a doğru çevirmek zorunda kaldı. Genç adam bir şey söylemedi.

"Gümrükte görüşürüz," dedi Niall.

Hemen ardından Sauda'yla birlikte çağrışı sonlandırdılar ve hologramları gözden kayboldu.

Sydney uzun, yavaş bir nefes verdi. Omuzları ani bir yorgunlukla çöktü ve kucağına koyduğu açık avuçlarına baktı. Daha sonra tekrar başını kaldırıp sessiz telefonunun öteki ucundaki Winter'la göz göze geldi.

"Özür dilerim," dedi alçak sesle.

Winter omuzlarını silkip bakışlarını perdeleri çekilmiş pencereye çevirdi. "Ne için?"

"Beklediğin şeyin bu olmadığını biliyorum."

"Hiç beklediğin gibi oluyor mu ki?"

Sydney başını iki yana salladı. "Genellikle hayır," diye itiraf etti.

"Hiç olmuyor," diye mırıldandı Winter.

Yüzündeki gergin ifade hâlâ yerli yerindeydi ve Sydney arasındaki uzak geçmişin bir kalıntısını, genç adamın aklını kurcalayan anıları görebiliyordu. Bu hâli ona Panase karargâhını gezerlerken tüm duyarsızlığıyla Artie Young'ın konusunu açtığı zamanki bakışlarını hatırlatıyordu.

Winter'ın bakışları yeniden onunkileri bulduğunda gözlerindeki keder geldiği gibi hızla kayboldu. Genç adam bakışlarını yere çevirdi. "Öylece çekip gidemeyiz."

Sydney başıyla onayladı. "Gitmeyeceğiz de."

Winter kızın gözlerinde bir şeyler ararken, Sydney sakince ona bakmaya devam etti. Varlığına dair bir şey şeyler Sydney'yi hipnotize olmuş gibi yatıştırıyor, ona güç veriyordu. Ona daha da yakın olmak, havada birden belirip öylece asılı kalmış gibi görünen gerginliğe dair bir şeyler yapmak istiyordu.

"Kendi başımıza hareket etmemizi mi öneriyorsun?" diye sordu.

"Belki."

Bir süre sessiz kaldılar. "Sauda ve Niall seni çiğ çiğ yiyecek." Sydney omuzlarını silktilti. "Bırak da onlar için ben endişelene-

yim. Bu görev artık hepimizi aşıyor. Tek başıma devam etmem gerekse bile bunu yapacağım."

Sözleri Winter'ın kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Tek başıma devam edeceğim de ne demek?"

"Yani bunu yapacağım ama sen yapmamalısın. Görevi kabul ettiğinde hesapta böyle bir şey yoktu."

Winter'ın birden sertleşen delici bakışları kalbinin teklemesine neden oldu. Sydney kaşlarını çatı. "Bu görevi kabul ederken ortağın olacağımı biliyordum."

"Ben de ortağın olarak sana yarın sabahki o uçağa binmeni söylüyorum."

"Yardımlım olmadan burada ne yapacaksın?"

Genç kadın ona alaycı bir bakış attı. "Sen olmadan daha hızlı çalışabilirim."

Winter ona doğru eğildi. "Penelope ve Connor Doherty arasındaki sözde ilişkinin sadece bir numaradan ibaret olduğunu ben olmadan anlayabilir miydin?"

"Numara mı -ne?"

"Kendi dünyamda o kadar çok gizli ilişkiye şahit oldum ki sahte olanı şıp diye anlayabiliyorum." Winter elini cebine atıp mücevherlerle bezenmiş bir saç tokası çıkardı. Sydney bunun Penelope'nin Alexandra Sarayı'nda taktığı toka olduğunu görür görmez anladı. "Bunu dairesinden aldım," dedi genç adam, tokayı ona uzatırken.

Sydney ona şüpheli bir bakış attı. "Çaldın mı yani?"

"Senden öğrenmem gerekenden fazlasını öğrendim diyelim," diye yanıtladı alaycı bir tavırla. "Partide duyduklarıma göre Connor'ın hediyesiymiş. Bize ilişkilerine dair yararlı bir ipucu verebileceğini düşündüm."

"Numaradan ibaret olduğunu söylediğin ilişkilerinin," dedi Sydney, tokayı elinde dikkatlice çevirerek. Üzerini kaplayan elmaslar parıltıyordu.

Winter başıyla onayladı. "Gerçekten sevgili değiller. Sadece numara yapıyorlar. Nedenini bilmiyorum."

Sydney parmaklarını tokenın üzerinde gezdirdi. Elmasların altında metal bir şey hissettiğinde duraksadı ve daha yakından inceledi.

“Bu sıradan bir saç tokası değil,” diye mırıldandı, Winter’ın da altına yerleştirilmiş portu görebilmesi için tokayı yukarı kaldırarak. “Bu bir mini sürücü. İçinde veri saklıyor.”

Birkaç saniye birbirlerine bakıp yeniden tokaya döndüler.

“Buzdağının görünen yüzünün altında anlamadığımız bir şeyler dönüyor,” dedi Winter en sonunda alçak sesle. “Ve burada kalacaksan sana yardım edecek birine ihtiyacın olacak.”

Sydney gözlerini tokadan ayırmadan derin bir nefes aldı. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Kendini böyle bir tehlikeye atmamalısın. Bu senin işin değil.”

“Bak.” Ellerini havaya kaldırdı. “Sen nereye ben oraya. Değil mi?”

Sydney genç adamın sözleri karşısında uzuvlarının karıncalandığını hissetti. *Sen nereye ben oraya.*

Hiç kimse ona böyle bir söz vermemişti. Sydney nereye gidersen gitsin yalnız olurdu.

Fakat Winter’ın sesindeki samimiyeti, yakınlığı hissedebiliyordu.

“İnsanların benimle kalmasına alışkın değilim,” dedi.

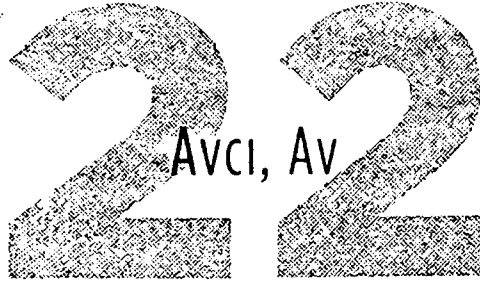
Ona kendini açtığını ve Winter’ın şimdi sorgulayan bakışlarla kendisine baktığını fark etmesi biraz vakit aldı. Niall ve Sauda gibi insanların yanında duvarlarını indirse de onlara bile kendini tüm çıplaklığıyla göstermezdi. Fakat Winter bir gizli ajan değildi. Bir pop yıldızı olmasına rağmen şimdiye dek tanıştığı en normal insanlardan biriydi ve bu tezat duruma dair bir şeyler Sydney’nin ona böyle özel şeyler söylemesine neden oluyordu.

Genç adam koyu renkli, çekik gözleriyle onu incelemeye devam ediyordu. “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu alçak sesle. “Sadece altı saatimiz var.”

“Tek yapmamız gereken kendimize biraz daha zaman kazandırmak,” dedi.

Winter'ın kaşları çatıldı. "Nasıl yani?"

"Bana yardım mı etmek istiyorsun? O zaman kim olduğundan faydalanacağız." Ona küçük, kötücül bir gülümseme gönderdi. "Bir kargaşa koparacağız."

**WINTER YOUNG'IN HAYATINA KASTEDİLDİ!
İDDİALARA GÖRE VÂRİSİN EVİNDE WINTER YOUNG'A ATEŞ AÇILDI
WINTER YOUNG ÖZEL PARTİNİN ARDINDAN SALDIRIYA UĞRADI**

Penelope Morrison'ın evine silahlı saldırı düzenlendiğine dair söylentileri basına sızdırmak dünyanın en kolay işi olmuştu. Sydney'nin Winter'ın internetteki hayran sayfalarından birine konuyu isimsiz olarak paylaşmasından birkaç dakika sonra insanlar evlerinin önünde toplanmaya başlamıştı bile. Bir saatin ardından sayıları giderek artmış, ellerinde evlerinde yaptıkları pankartları tutan gürültülü, huzursuz bir kalabalık hâline gelmişlerdi.

"Orada neler dönüyor?" diye bağırdı Claire, telefonun öteki ucundan. Claire çığlıklarıyla dışarıdaki insan kalabalığının gürültüsüne meydan okurken Winter telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. Kaşlarını kaldırıp Sydney'ye döndü.

Sydney ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ," diye mırıldandı genç kadın. "Böyle büyük bir tepki beklemiyordum."

Beni aşağılıyorsun, dedi Winter ağzını oynatarak.

"Silahlı saldırı mı?" Winter birinci kattaki perdesi çekilmiş pencerelerden birine doğru yürürken Claire'in sesi tiz bir ciyak-

lamaya dönüştü. “Dün gece saldırıya uğradın ve benden önce Associated Press’in mi bundan haberi oldu?”

“Penelope Morrison kimseye bir şey söylememem için bana söz verdirdi,” diye yanıtladı Winter. “Nereden haberleri oldu bilmiyorum.”

“Penelope Morrison için mi çalışıyorsun?” diye sordu Claire.

“Eh, burada olduğumuz süre içinde teknik olarak evet.”

Claire bıkkın bir tavırla iç çekti. “Unut gitsin. Neden bunun duyulmasını istemiyor ki?”

“Çünkü medyanın nasıl ölümden döndüğünü konuşmasını istemiyor? Bizim de başımıza aynı şey gelmişti. Polisin soruşturmayı gizli yürütmesini istedi. Bak, bir şeyim yok. Serseri bir kurşundu. Hiçbir yerime isabet etmedi.”

Claire’in hattın öteki ucunda gözlerini kıstığını görür gibiydi. “İyisin yani,” dedi ona inanmıyormuş gibi.

“Evet.” Perdeyi usulca kenara çektiğinde çaresiz polislerin oluşturduğu yarım yamalak hattın devasa bir hayran kalabalığını –en az bin kişiyi– evden uzak tutmaya çalıştığını gördü. Midesinin endişeyle hafifçe kasıldığını hissetti. Bir keskin nişancının tam da şu an kendisine bir silah doğrultmadığını umuyordu, potansiyel ateş hattında bu kadar insan varken bu korkunç olurdu.

“Ne yaparsan yap,” dedi Claire, Winter kalabalığa bir kez el sallarken, “sakın pencereden dışarı bakıp onlara el sallama. Herkesi ayaklandırırısın.”

Claire sözlerini bitirir bitirmez kalabalık, tam da tahmin ettiği gibi, Winter’ın hareketi karşısında daha da yüksek sesli çığlıklara boğuldu. Heyecanla kıpırdanıp önlerindeki polis hattını bir anlığına aştılar.

“Sadece iyi olduğumu bilmelerini istedim,” dedi telefona. “Söylentileri haksız çıkarmaya çalışıyoruz.”

Claire homurdandı. “Unut gitsin. Sakın o evden dışarı adım atmaya kalkma, Winter Young. Oraya geliyorum, bir strateji belirleyeceğiz.”

Kadın çağrıyla sonlandırdı. Winter telefonunu kulağından indirdiğinde ekranında Leo ve Dameon'dan gelmiş mesajları gördü.

Neler oluyor?

Dün gece birisi gerçekten de seni vurmaya mı kalkıştı?

Her bir zerresi arkadaşlarına gerçeği söylemek için yanıp tutuşuyordu. Telefonunu pantolonunun cebine sokup derin bir nefes aldı. Hata mı yapıyordu? Önceki gece yaşananları –parti-yi, silahlı saldırıyı, Panase'yle aralarında geçen tartışmayı– hâlâ sindirebilmiş değildi. Bir de artık resmen kurallara kafa tutan iki ajanı oynayacakları, Sydney'yle yaptığı garip yeni anlaşma vardı. Yalnızlık bir mengene gibi dört bir yanını sarmıştı.

Sabaha kadar uyuyabildiği birkaç saatlik uykunun da faydası olduğu söylenemezdi.

Kapalı havuzun yanına oturmuş, telefonundaki bir mesajı okuyan Sydney'ye doğru yürüdü. Daha sonra dinleme cihazlarının sesini duyamaması için ona doğru eğilip fısıldadı. “Buraya geliyorlar. Sen de durumlar nasıl?”

Genç kadın hafifçe başını salladı. “Ortalık mahşer yeriye gizlice havalimanına gitmemizin imkânı yok. Suda basına sızan haberleri görmüş. Niall uçuşumuzu erteledi. Ayrıca böyle göz önünde olmak Penelope'yi ikinci bir saldırı girişiminden de koruyacaktır.” Telefonunu havaya kaldırdı. “Panase'ye Penelope'nin saç tokasından aldığım verileri kırma zamanı vermesi de cabası.”

“Verileri okuyamıyor muyuz?” diye sordu Winter.

Sydney başını iki yana salladı. “Hepsi şifreli. Niall az önce dosyaları aldığını söyledi. İçinde her ne saklıysa önemli olmalı. Onlar tokayla meşgulken ben de Doherty'nin yılanlı yüzüğünden bazı görüntüleri inceledim.” Suyun şarılması kızın sesini bastırıyordu. “Bak.”

Winter ekrana baktığında tanıdık sesli bir adamın bakış açısından müze gibi görünen bir yerde çekilmiş siyah-beyaz bir videonun oynadığını gördü.

“Bu ne zamandan?” diye sordu.

“Bu sabahtan,” diye fısıldadı Sydney. “Burası Güney Kensington’daki Victoria ve Albert Müzesi.”

İç mekânı –orta avludaki sığ havuz, ana lobiden sarkan ısıltılı Chihuly heykeli, içi yüzyıllar içinde değişen modanın örnekleriyle dolu devasa salonu– Winter da tanıdı. Yüzük Connor’ın parmağından kayıt yaptığından video şiddetli bir şekilde sallanıyordu.

“Müze boşmuş gibi görünüyor,” dedi Winter.

Sydney başıyla onayladı. “Henüz açılmadı.”

Connor’ın bir dizi çift kanatlı kapıdan geçip labirent gibi görünen arka koridorlara doğru ilerlemesini izlemeye devam ettiler.

“Müzenin en yeni ek binası on yıl önce Eli tarafından bağışlandı,” dedi Sydney, “ve karşılığında içeride, halkın çoğundan uzak tutulan kendine ait özel bir kanadı oldu. Connor arka girişi kullanıyormuş gibi görünüyor.”

Winter gözlerini kıstı. “Eh, müzeye gidip sanatla ilgilenerek kafa dağıttığını sanmıyorum.”

“Hem de dün gecenin üzerine,” diye mırıldandı Sydney. “Hedeflerinde Penelope varsa Eli’nın mallarını babasının katillerinden korumak için harekete geçmiş olabilir.”

Connor nihayet her köşesine bir korumanın nöbet tuttuğu yeni bir kanadın sonuna ulaştı. Muhtemelen adamları selamlamak için elini kaldırdığında video kısa bir süreliğine yukarı, zarif bir kubbe şeklinde yükselen tavana döndü. İçeride tek bir pencere bile yoktu ve Winter yer seviyesinden iki kat yukarıda olduklarını bilmesine rağmen kendini bir mezara kapatılmış gibi hissetti.

Küçük koridorda ilerlemeye devam ettiğinde adamlardan biri başıyla ona sessizce selam verip kenara çekildi. Connor önündeki çift kanatlı kapılardan birini iterek açtı ve onları beyaz renkli, zarif oymalı sütunlarla çevrili bir odaya soktu.

Winter alçak sesli bir ıslık çalmadan edemedi.

Connor’ın müzeye bağışladığı kişisel koleksiyonu karşılarındaydı.

Rengârenk elmaslardan safir ve yakutlara, saydammış gibi görünecek kadar soluk renkli nadir yeşim taşlarından ham kuvars bloklarına ve hepsi sıra sıra dizilmiş ayrı vitrinlerde sergilenen mücevherlere kadar içerisi akla gelebilecek her türden cevherle doluydu.

“Bak,” diye fısıldadı Sydney. Kalm bir cam vitrinin içinde duran mücevher kutularından birini yakınlaştıırken bir yandan da başka bir düğmeye dokundu.

Video kaydı kızılötesine benzer bir moda geçti ve Winter camekânların arkasında tüm netliğiyle beliren çizgiler gördü. Keskin bir nefes aldı.

“İçeride gizli bir oda var,” dedi.

Sydney sözlerini başıyla onaylasa da kaşları çatıktı. Winter çizgileri incelemeye devam ederken mücevher vitrininin cam yüzeyinde bir yüzün silüetini fark etti ve bu ürkütücü manzara karşısında irkildi.

Connor çizgilerin önünde durdu ve birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Hemen ardından belli belirsiz bir *klik* sesi duyuldu ve bir kapı duvara doğru kayarak sessizce açıldı.

Adam içeri adım attığında yılanlı yüzüğün kaydı kesildi.

Sydney bir küfür savurdu. “Odanın duvarları güvenli olmalı,” diye fısıldadı. “Kayıt dışarı aktarılamıyor.”

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Winter tam da daha fazla kayıt alamayacaklarını düşünmeye başlamıştı ki görüntü yeniden başladı. Connor çoktan dışarıdaki kısa koridora dönmüş, dört korumanın yanından tekrar geçiyordu.

Winter’ın boğazı kurudu. İki yanındaki ellerini sıkıp gevşetti. Sauda, Eli’in defterlerinin Londra’nın merkezinde bir yerde tutulduğunu söylememiş miydi?

“İçeri nasıl gireceğiz?” diye mırıldandı.

Sydney’nin kaşları çatılmıştı, gözleri düşünceli bir tavırla kısilmişti. “Odanın kapısını açan kod Connor’ın yüzünün altında-ki kan damarlarının şeklini tanıyormuş gibi görünüyor,” dedi.

Winter kaşlarını çatı. “Yani içeri girmemizin tek yolu kellesi-

ni alıp müzeye götürmek mi? Ve sen sormadan söyleyeyim, kafasının yerinde kalmasını yeğlerim.”

“Kimsenin kafasını kesmeye gerek yok. Sadece yüzünün iyi bir üçboyutlu hologramına ihtiyacımız var.” Uzanıp genç adamın kulağındaki küpeye dokundu. “Neyse ki dün geceki partide bunu hallettin.”

Sydney’nin kulakmemesine değen soğuk teni Winter’ın omurgasında bir ürpertiye neden oldu. Görüntüye bir kez daha yakından baktı. “İçeride ne olduğunu öğrenebilir miyiz?”

Genç kadın başını iki yana salladı. “İçeri girene kadar hiçbir şey öğrenemeyiz. İhtiyacımız olan tek şey küçük bir kanıt. Sadece bir tanesi bile sevkıyatı durdurmaya yeterli olacaktır.”

Winter’ın nabızı hızlandı. *Sadece bir tanesi bile yeterli olacaktır.* Ancak Eli Morrison ölmüştü ve bunu kimin yaptığını, şu an imparatorluğunu kimin yönettiğini ve Korkasyalılarla kimin uğraştığını bile bilmiyorlardı. Ellerinde hiçbir ipucu olmadan ilerliyorlardı ve zamanları tükeniyordu.

“İçeri girmek için neye ihtiyacın var?” diye fısıldadı Winter, endişelerini kendine saklayarak.

Sydney ona gergince gülümsedi. “Müzenin kat planlarına,” dedi. “Ve bulabileceğimiz her ozalite.”

Yarım saat sonra Claire, yanında Leo, Dameon ve yarım düzine korumayla içeri girmeyi başardı. Buna rağmen örgülü topuzu biraz dağılmıştı ve dışarıdaki serin havaya rağmen hafifçe terliyordu.

“Oyun planımız ne?” diye sordu Leo, herkes oturma odasında toplanırken hazırladığı bardaklara viski doldururken. Claire ona alkolü onaylamadığını söyleyen bir bakış atsa da bardağını geri çevirmedi. “En son ne zaman bu kadar kargaşa çıkarmıştın hatırlamıyorum.”

“Şu şeytan şakasını yaptığı zaman,” dedi Dameon, bardaklardan birini alırken. “Orlando’daki protestocular etrafımızı sarmıştı, hatta içlerinden biri ön camı kırmıştı.”

“Oyun planını sormuştunuz, değil mi?” Claire viskisini yudumlarken gözlerini kısıp Winter’a baktı. “Seni apar topar Londra’dan çıkarmalıyız ama dışarısı tam bir mahşer yeri ve havalimanına giden otoyolu aşmak seni burada tutmaktan daha tehlikeli olacaktır.” Sinirle telefonunun ekranına dokundu. “Şu Eli Morrison telefonlarına hiç bakmaz mı?”

Adamın adını duymak Winter’ın içindeki huzursuzluğu kö-rükledi. Sydney’nin ona izlettiği görüntüler hâlâ zihninde dönüp duruyordu. “Benim için endişelenme. Bir şey olmayacak.” Winter başını iki yana salladı. “Ama bu geri kalanınızın burada kalması gerektiği anlamına gelmiyor.”

Leo duyduklarına inanamıyormuşçasına ona baktı. “Ne?”

Dameon’ın kaşları çatıldı. “Nasıl yani, bu kargaşanın ortasında tek başına mı kalacaksın?”

“Bana hangi konuda yardımcı olabilirsiniz ki?” diye sordu Winter.

“Bilmiyorum,” dedi Dameon. “İnsanların derini yüzmesine engel olabiliriz? Seninle yürürüz?”

“Her şeyi daha da zorlaştırırsınız,” diye karşı çıktı Winter, Claire’e bir bakış atarak. “Onları eve gönder.”

“Katılıyorum.” Claire, bakışlarını Leo ve Dameon’a çevirdi. “Şimdilik sizi eve uçuruyorum. Bakıcılık yapmam gereken insan sayısı ne kadar az olursa işim o kadar kolaylaşır.”

Leo vakit kaybetmeden itiraz etti, gözleri panikle genişlemiş gibiydi. “Ölümden döndün!” dedi Winter’a. “Otoyollar çok kalabalıksa ne olmuş? Her yer burada kalmaktan daha güvenli değil mi?”

Claire telefonunu masaya vurup tartışmalarını böldü. “Uçuşunuzu erkene alıyorum,” dedi, Leo ve Dameon’a bakarak. “Konu kapanmıştır.”

“Sen de eve dönmelisin,” dedi Winter. Bunu söylerken içinde huzursuz bir çalkantı, işlerin daha da kötüye gideceğini söyleyen bir his vardı. “Güvenle uçup eve dönebilecekken burada kalmanı gerektirecek hiçbir sebep yok.”

Bunun üzerine Claire şaşkınlıkla ona döndü. “Neden gidiyormuşum?”

Winter’ın sesi sinirli bir hâl aldı. “Güvenliğinin hiç mi önemi yok?”

“Bana söylemediğin bir şeyler var, Bay Young,” dedi Claire, sesini alçaltarak. “Birlikte geçirdiğimiz onca yılın ardından bunu hissedemeyeceğimi mi sanıyorsun?”

Claire’e de sezgilerine de lanet olsun, diye düşündü Winter ve başını iki yana salladı. “Öyle bir şey yok,” dedi. “Korumacı davranmak için sakladığım bir şey mi olması gerekiyor?”

“Hayır. Ama öyle bir şey var, değil mi?”

Winter kaşlarını çatıp Dameon’a döndü. “Bir el atsan.”

Dameon omuzlarını silkti. “Patron sensin,” diye karşılık verdi.

Winter tekrar Claire’e döndü. “Bu bir rica değil, bir emir. Ya hemen eve dönersin ya da kovulursun.”

Claire sanki suratına bir tokat yemiş gibi irkildi. “Pardon?”

Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca ona hiç böyle bir şey söylememiş, onu astıymış gibi tehdit etmemişti. Kadının gözlerindeki acı Winter’ın içini burksa da artık oyuna daha tehlikeli oyuncular dahil olmuştu. Yüzünü göremediği keskin nişancının namlusunu Claire’e doğrultup tetiği çektiğini hayal etti.

Panase, ekibini koruyacaklarına dair söz vermişti ama artık buna bel bağlayamazdı.

“Lütfen, Claire,” diye fısıldadı. “Sadece dediğimi yap.”

Kadının dudakları gerildi ve arkasına yaslandı, duruşu artık sert ve mesafeli bir hâl almıştı. “Nasıl emredersiniz, Bay Young,” dedi, Winter’ı iğneleyerek. Winter ağzını açıp ondan özür dilemeye çalıştı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Tek yapabildiği Claire’in koltuktan kalkıp arkasını dönerek gitmesini izlemek oldu.

“Claire,” demeyi başardı en sonunda. “Bekle.”

Kadın onu duymazdan geldi.

Dameon kararlı gözlerini Winter’a dikmiş bir cevap arıyordu. Fakat Winter ellerini ceplerine sokmuş, Claire güvenlik ekibine

gidişleri için hazırlık yapmalarını söylerken tef gibi gerilmekle meşguldü.

Dameon ayağa kalkıp ona doğru ilerledi.

“Winter,” diye mırıldandı kulağına. “Yanıma geldiğin zamanları hatırlıyor musun?”

Winter geçmişlerini hatırlamasıyla hareketsiz kaldı.

Bir yanım daima sana âşık olacak, demişti Dameon o zamanlar, ilişkilerinin bitiminden hemen önce.

Ama tamamın değil, diye karşılık vermişti Winter.

Ama tamamım değil, diye itiraf etmişti Dameon.

Bu kez ona doğru eğildiğinde Dameon’la göz göze geldi. “Sırlarını kimseye açmadığını biliyorum,” diye fısıldadı. “Ve şimdi kalkıp senden bana onları anlatmanı istemeyeceğim. Ama kendine dikkat et, tamam mı? Eve sağ salim dön.”

“Peki,” diye mırıldandı Winter yutkunarak.

Dameon bir an için gözlerinin içine bakıp bakışlarını çevirdi.

Daha sonra Leo, Winter’a döndü. Gözlerinde artık apaçık bir korku vardı ve terli teni hafifçe parıltıyordu. Winter onları bu duruma soktuğu için suçluluk duyuyordu. Minnetsiz bir iyilik buraya kadardı. Tek yaptığı değer verdiği insanları tehlikeye atmaktı.

“Bak, Winter...” dedi Leo ve cümlesini yarım bırakıp kaşlarını çattı.

“Her şey yoluna girecek,” diye karşılık verdi Winter, ona gülümsemeye çalışarak. Dameon’a bir bakış attı. “Hepimiz iyi olacağız.”

“Peki,” dedi Dameon, alçak sesle. Claire kapıdan aceleyle çıkmaya hazır olmalarını işaret ederken Winter’a başıyla küçük bir hareket yaptı. “Kendine dikkat et, tamam mı? Amerika’da görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedi Winter. Hepsi küçük bir baş hareketiyle birbirlerine veda etti.

Bakışları Claire’e takıldı. Hâlâ mesafeli görünüyordu, bakışları temkinli, dudakları gergindi.

“Kendine dikkat et,” dedi kadına.

“Sen de,” diye mırıldandı Claire. Gözleri üzeri bardaklarla dolu sehpanın yanında duran Sydney’ye kaydı. “Ona göz kulak ol,” diye seslendi genç kadına.

Sydney sözlerini başıyla onayladı.

Derken Claire kapıyı açtı ve dışarıdaki kalabalığın gürültüsü dalga dalga içeriye doldu. Korumalar Claire’e, Claire de Leo ve Dameon’a seslendi.

Alelacele dışarı çıkarlarken Leo birden Winter’a sarıldı. Dudaklarını kulağına yanaştırıp, “O içkilere ağzını sürme,” diye fısıldadı bir çırpıda.

Winter gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı. Leo onu bıraktı ve gözlerini bir anlığına onunkilere kenetledi. Daha sonra arkasını dönüp Dameon’la birlikte polis kalabalığının içinde kayboldu ve kapı kapandı.

Winter birkaç saniye boyunca sersemlemiş bir hâlde kapının önünde kalakaldı. Leo’nun sözlerini gerçekten duymuş muydu? Yoksa kafasından mı uyduruyordu?

O içkilere ağzını sürme.

Sanki bu ânı bekliyormuş gibi arkasından hafif bir tıkırtı sesi duyuldu. Winter arkasını döndü. Leo’nun onlara doldurduğu içkiler hâlâ sehpanın üzerinde duruyordu. Sydney sehpanın başına geçmişti, gözleri telefonunun ekranındaki görüntülerdeydi ve içki çoktan dudaklarına değmişti. Göz göze geldiler.

Winter’ın her bir zerresi panikle doldu. “Sakın...” dedi ağzını açarak.

Fakat iş işten geçmişti.

Sydney’nin yüzünden garip, şaşkın bir ifade geçti. Elindeki içkiyi bir çırpıda yere attı ve bardak yere çarpıp paramparça oldu. Tam da farkındalık bir tokat gibi Winter’ın yüzüne çarparken.

Zehir.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Bardağın ağzında garip bir tat olmasa da Sydney henüz ağzını bile açmamış olmasına rağmen Winter'a attığı bakışla bir şeylerin yolunda olmadığını anladı.

Ardından sıcaklığı hissetti. Dudaklarını aceleyle koluna sildi, ancak zehir çoktan boğazından aşağı süzülüp geçtiği yeri için için yakmaya başlamıştı bile.

Sydney'nin Winter'ın omuzlarını kavradığını ve ona bir şey söylemeye çalıştığını fark etmesi vakit aldı, ancak ne söylediğini tam olarak anlayamıyordu. Aklını başında tutmak için çok fazla çaba harcıyordu. Düşünceleri sanki onları kontrol altında tutan tasmayı elinden kaçırmış gibi zihninde dört dönüyordu. Midesinde başlayan yanma hissini, damarlarında hızlanıp kanını donduran nabzı hissedebiliyordu. Kahretsin, bu zehir her neyse çok hızlı tesir ediyordu.

Bu hisse aşınaydı. Daha önce eğitimi sırasında da zehir almıştı, Sauda'nın ona panzehir verdiğinde ve daha sonra sağlık görevlileri midesini yıkadığında karnındaki acıyı hâlâ hatırlayabiliyordu.

Ne utanç verici, diye düşündü dalgın dalgın, Winter onu kollarına alıp kaldırdığı sırada. Dünya dört dönüyordu.

Daha önce görev sırasında hiç zehirlenmemişti.

Garip bir his olsa da tam anlamıyla nahoş sayılmazdı. Acı

yoktu ve vücudu her bir zerresini saran yoğun bir ısıнын pençesine düşmüş olsa da kendisinden yayılan sıcaklığı ve ona kıyasla buz gibi kalan diğer her şeyin acı soğukluğunu hissedebiliyordu. Fakat hiç terlemiyordu.

Belki de ateşi vardı.

Alıp verdiği kesik nefesleri kulağa ısılık sesi gibi geliyordu. Ciğerleri şişmişti. Dişlerinin şiddetle takırdadığını duyabiliyordu. Mutfak bulanıklaşmıştı, gözlerinin önünden geçip gitti, öğle güneşi zeminde öyle parlak çizgiler oluşturuyordu ki görebildiği tek şey kör edici ışıktı. Mermer bankonun üzerindeki desenler dönüyor gibiydi.

“Beni havuza sok,” demeyi başardı zorlukla aldığı nefeslerinin arasından. Vücudunun serinlemesi gerekiyordu.

Winter bir an bile tereddüt etmedi. Sydney tüm ağırlığını ona verdi ve havuzun parıldayan yüzeyinin giderek yakınlaştığını gördü. Cam duvardan havuza dökülen şelale kafasının içinde gürültüyor gibiydi.

Daha sonra su sesleri duyuldu, Winter’ın onu telaşla havuza soktuğunu ve kıyafetlerinin suyun sakinleştirici serinliğiyle ıslandığını hissedebiliyordu.

Winter onu indirip havuzun şelaleye yakın sığ kenarına yasladı, su beline geliyordu. “Bana bak,” dediğini duydu. Söylediğini yapmakta zorlandığında genç adamın kendisine doğru eğdiği yüzünü gördü. “Bana bak. Bana bak.”

Winter bu kadar yakınında olmasma rağmen sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi ve Sydney her nedense bunun çok komik olduğunu düşünüp gülme isteğini bastırdı. Zihni bitap düşmüştü. Nefes nefese kaldığını, ciğerlerinin hava almak için çırpındığını hissedebiliyordu. Havuzun suyu bedenine çarpıyordu.

“Üst kat,” dedi Sydney zorlukla, sözleri diline dolanıyordu.

“Seni burada bırakamam.”

“Üst kat,” diye tekrarladı güçbela. “Çantam.”

Winter bu kez yüzünü buruşturup bakışlarını sarmal merdi-

vene çevirdi. “Havuzun kenarına yaslandığından emin ol,” dedi. “Hemen döneceğim.”

Hemen ardından havuzdan çıktı ve sıcak bedeni yerini Sydney’ye çarpan soğuk dalgalara bıraktı. Teni o kadar sıcaktı ki tek başına tüm havuzu ısıttığına yemin edebilirdi.

Bir an için Winter’ın evi tamamen terk ettiğini, artık içeride yapayalnız olduğunu düşündü.

Bu düşünce onu aniden dehşete düşürdü. Nefes alış verişleri hızlandı. Çıkardığı ıslık sesleri kulaklarını dolduruyordu. Islak saç tutamları yüzünün kenarlarına yapışmıştı. Sauda panzehir çantasına ulaşamaması hâlinde ona ne yapmasını söylemişti? Kendini öyle yorgun hissediyordu ki havuzun kenarında durmak bile tüm gücünü harcıyordu. Kıyafetine sinmiş zehirli içkinin kokusunu hâlâ alabiliyordu ve koku başını döndürüyor, dudaklarını havuz suyuyla tekrar tekrar silip daha da temizlemeye çalışmasına neden oluyordu.

Üzerini çıkarmalıydı.

Sırılsıklam olmuş gömleğinin ilk birkaç düğmesini açarken dişlerini sıktı ve nefes alıp vermeye konsantre olmak için durdu. Islık sesleri hâlâ nefeslerine eşlik ediyordu. Ciğerleri can çekişiyordu. Winter neredeydi? Evi terk mi etmişti?

Sydney yapayalnızdı.

Bu yeni bir şey sayılmazdı; daha önce bir görevi sırasında hücre hapsine kapatılmış, sayısız yerden tek başına kaçmak zorunda kalmıştı. Ne de olsa gitmesini Winter’a kendi ağzıyla söylemişti.

Sydney o kadar şiddetli titriyordu ki havuzun içinde nöbet geçiriyor olabileceğini düşündü. Bir insan nöbet geçirdiğinin farkında olabilir miydi? Bu düşünce aklına geldiği hızla kaybolup gitti.

Aniden anıları etrafında hayat buldu; eğitimi sırasında Panase karargâhının yakınlarında ona tahsis edilmiş küçük daireye dönmüştü ve iki görevli evini ararken Sauda ve Niall oturma odasında oturmuş onunla bekliyordular.

Bir kez daha soracağım, Bayan Cossette, demişti Sauda, bakışları soğuk ve sakindi. Hiç karargâhtan bir şey çaldınız mı?

İyice düşünüp öyle cevap ver, diye uyarmıştı Niall.

Sydney içgüdüsel bir hareketle başını iki yana sallamıştı. Ciğerlerindeki baskıyı hissedebiliyordu, geçmek bilmez gerginlik duyduğu endişeyle daha da kötüleşmişti. *Hiç çalmadım,* diye yanıtlamıştı kadının sorusunu.

Sauda'nın gözleri kısılmıştı. O zamanlar Sydney, kadının yalan söylediğini zaten bildiğini, bunu vücudunun göze çarpmayacak kadar küçük tepkilerinden anladığının farkında değildi.

Görevliler en nihayetinde Sydney'nin zulasmı bulmuştu; yatağının altındaki bir parkenin altında karargâhta geçirdiği üç ay boyunca içeriden çaldığı eşyalarla dolu bir bölme ortaya çıkmıştı. Tuzluk ve biberlikler, çatal ve bıçaklar, antrenman eldivenleri, kâğıt ağırlıkları, hizmet dolabından aldığı ampuller ve ataç kutuları, antrenman sırasında kullandığı içinde bıçak saklayan kalemler, aletlerden yürüttüğü bakır kablolar. Liste uzayıp gidiyordu ve hepsi gözlerinin önüne dizilmişti.

Sydney, Niall'ın yüzüne bakamamıştı. Zaten ne gereği vardı ki? Adamın duruş açısından kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu ve kaşlarını muhtemelen hayal kırıklığı içinde çatıldığını anlayabiliyordu.

Sauda yeniden konuştuğunda sesi alçaktı. *Bana kalırsa ikimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz, Sydney,* demişti.

Tabii ki kovulacaktı. Karargâhtan bir şeyler çalan bir ajanı aralarında barındıramazlardı. Sydney sessizce başını sallamıştı.

Ertesi gün çaldığı eşyaların her biri hakkında onu kapsamlı bir şekilde sorgulayan iki ajanın önünde ifadesizce otururken bunu nispeten iyi karşıladığını düşünmüştü. Sonuçta başına gelecekleri biliyordu. Böylesine gizli, insanların hayatlarının kendisine bağlı olduğu bir işe elbette uygun değildi. Tabii ki eğitimde başarısız olacak ve kasabasındaki önemsiz, berbat hayatına geri gönderilecekti.

En sonunda Sauda, Niall'a dönüp, *Kararın nedir?* diye sormuştu.

Sydney gözlerini yerden kaldırmayıp kendini duyacaklarına hazırlamıştı. Niall'ın cevabı her neyse, bunu bir bakışla ifade etmiş olmalıydı çünkü Sydney hiçbir şey duymamıştı.

Sauda boğazını temizlediğinde Sydney başını kaldırmış ve kadının onu kısıtıldığı gözleriyle incelediğini görüp gerilmiş, kendini en kötüsüne hazırlamıştı.

Ee, Sydney? diye sormuştu Sauda. *Söylemek istediğin bir şey var mı?*

Sydney sertçe yutkunmuş, gözleri bir anlığına Niall'a kaymıştı. Adam göğsünün üzerinde kavuşturduğu kollarıyla ona bakıyordu. Nedense yüzündeki hayal kırıklığı onu babasının söylediği her şeyden katbekat daha fazla incitmişti. Yalnızca adamın, eski okulunun koridorunda kendisiyle yüzleşip ona nasıl yeni bir hayat şansı sunduğunu ve bunu böyle bir fütursuzlukla bir kenara attığını düşünebilmişti.

Özür dilerim, diye fısıldamıştı Sydney. *Panase'de kalmayı hak etmiyorum.*

Sauda başını hafifçe yana eğmişti. *Hak etmek ilginç bir kelime, demişti. Bir değer ifade ediyor. Değer çalışarak kazanılan bir şeydir, doğuştan gelmez.*

Sydney kadına bakmıştı. *Yani...*

Çalma dürtün bir travma belirtisi, diye devam etmişti Sauda. *Psikoloji eğitiminde bunu enine boyuna araştıracaksın. Başıyla Sydney'yi işaret etmişti. Yıllardır eğittiğimiz en zeki ajansın. Bu dürtüye karşı koyabileceğini biliyorum.*

Ancak bize karşı dürüst olmalısın, Sydney, demişti Niall. Bunu denemelisin. Hiçbir şeyden haberimiz olmazsa sana yardım edemeyiz. Anlaşıldı mı?

Sydney adamın yüzünü incelemiş ve sert bakışlarının ardına gizlenmiş nezaketle karşılaşmıştı. Bu o kadar aşına olmadığı bir şeydi ki nasıl karşılık vereceğini bilememiş, ona neden ikinci bir şans verdiklerine akıl sır erdirememişti.

Böylece bunu onlara sormaya karar vermişti. *Kalmam neden umurunuzda?*

Sorusu üzerine adamın gözlerinde öyle derin bir hüznün belirmişti ki sanki şuracıkta parçalarına ayrılacaktı. Niall homurdanıp bakışlarını kaçırmıştı. *Potansiyelin heba edilmesinden hoşlanmıyorum*, demişti omuzlarını silkerek.

Sydney ciğerlerindeki baskıyı, durumunun günün birinde ortaya çıkacağı gerçeğini hissedebiliyordu. Bunu onlara şimdi söyleyebilirdi; her konuda dürüst olabilirdi.

Fakat masanın üzerine dizilmiş çaldığı eşyaların görüntüsü karşısında sözcükler boğazına dizilmişti.

Böylece, *Anlaşıldı*, demişti alçak sesle.

Niall ve Sauda birbirlerine bakmıştı.

Hemen ardından Niall o nazik gözleriyle Sydney'nin yüzünü inceleyip, *Kalabilirsin*, demişti.

Sesinin nazik gümbürtüsü Sydney'nin zincirlerinden boşanmasına neden olmuştu. Yüzünü ellerinin arasına alırken duygularını tutan barajın çatladığını hissetmiş ve kalbi paramparça olacakmış gibi hıçkırıklara boğulmuştu.

Odadan ilk çıkan Niall olmuştu. Onun gidişi ve Sydney'nin sakinleşmesinin ardından Sauda yumuşak bir sesle ona, *"Niall'ın bir kızı var. Birbirleriyle konuşmuyorlar. Bilmen gereken tek şey bu ve konuyu daha fazla kurcalamamanı tavsiye ederim,"* demişti.

Anı kaybolup giderken Sydney havuzun içinde çaresizce titrediği gerçekliğe döndü. Hırıldayan ciğerleri ona hâlâ onlardan sakladığı ve açıklamaktan korktuğu sırrını hatırlatıyordu. Öyle ya da böyle, günün birinde her şey ortaya çıkacaktı.

Belki bunun hakkında endişelenmesine gerek kalmazdı. Bugün ölecek olursa hiçbir şeyden korkması gerekmezdi.

Sydney soğuk suda kalması gerektiğini biliyordu. Ama havuz o kadar, *o kadar* sıcaktı ki buz banyosunda yatmak istiyordu.

Kimse onu kurtarmaya gelmeyecekti. Karnı tanıdık bir korkuyla kasıldı. Burada yapayalnız ölecekti.

Bu dünyadan göçüp gitmesi kimsenin umurunda bile olmayacaktı.

Daha sonra tam da sonun böyle olacağını, suda boğulmuş olarak bulunacağını düşündüğü sırada–

Winter koşarak gelip etrafa sular sıçratarak havuza atladı.

Gördüğü şeyin bir rüya olup olmadığından emin değildi. İçini dolduran rahatlama hissi yüzünden ağladığını düşündü. Belki de sadece su yüzündendi. Sydney emin olamadı. Genç adamın ona elini uzattığını ve hemen ardından kolunu sırtına dolayıp onu öne eğerek bir şeyler içirmeye çalıştığını gördü. O da sırlıslıklam olmuştu.

Winter'ın şişenin kapağını açıp ters çevirmesini ve şırınganın üzerinde ters çevirip sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi tek eliyle doldurmasını yorgun gözlerle izledi. Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen sürprizler silsilesine bir yenisi daha eklenmişti. Görünüşe göre Sydney'nin eğitimini can kulağıyla dinlemiş, bunu ona sadece bir kez göstermiş olmasına rağmen muhtemelen kendi başına pratik yapmıştı.

Genç adam şırıngayı kızın dudaklarına doğrulttu. "İç şunu," dedi otoriter bir sesle.

Sesi alçak ve sakindi. Sydney korkup korkmadığını anlayamıyordu. Başını şırınganın içindeki panzehri içebilecek kadar eğerken Winter'ın soğuk parmaklarının ensesini nazikçe kavradığını hissetti.

Sydney güçlkle yutkunuyordu. Sıvının acısı boğazını ateş gibi dağladı. İrkilerek öksürüp öğürdü. Dudaklarına değen panzehir canını yakıyordu.

"Hepsini bitirmen gerek," dedi Winter.

Ona kötü bir bakış atmayı başardı, ancak kendini Winter'ın söylediklerini yapmaya zorladı.

Neredeyse göz açıp kapayana kadar içindeki ateşin söndüğünü fark etti. Hemen ardından çevresinde bir tundraymış gibi hissettiren dünyanın, sanki vücudunu kavuran tüm sıcaklık etrafına yayılmış gibi yerini kavurucu bir çöle bıraktığını hissetti.

Dört bir yanını saran cehennem sıcağına dayanamıyordu. Tepeden tırnağa ter içinde kalmıştı. Kendine hâkim olamıyor gibiydi. Ter damlalarının yüzünün kenarlarından akıp düğmelerini açtığı gömleğinin yakasını ıslattığını, saçlarının nemli tutamlarından dökülüp suya karıştığını hissedebiliyordu.

Sonunda derin nefesler alıp ciğerlerinin oksijenle dolduğunu hissediyordu.

“Her şey yolunda,” dedi Winter defalarca kez. “Beni duyabiliyor musun?”

Sydney uyuşmuş gibi başıyla onayladı. Winter’ın saçları ıslaktı, tutamların üzerinde birikmiş su damlacıkları içeri sızan parlak ışığın altında parıldıyor, boncuk boncuk damlalar hâlinde yüzünden akıyordu. Genç adamın ellerinin, yüzünün iki yanında olduğunun ve onu sıkı ama nazik bir şekilde kucakladığının hayal meyal farkındaydı. Winter ona sanki her an ortadan kaybolacakmış gibi bakıyordu.

Belki de yalnızca hayal görüyordu. Su alışılmadık derecede parlak görünüyor, yüzeyi güneş ışığı huzmeleri altında parıldıyordu. Uykuya dalmak üzere olduğunu hissedebiliyordu ve bunu fark etmek onu dehşete düşürdü. Sanki ona bakmak, Sydney’yi uyanık tutabilirmiş gibi Winter’ın bakışlarına odaklanmaya çalıştı.

Uykuya teslim olursa gözlerini bir daha açamayabilirdi.

“Haklıydın,” demeyi başardı Sydney en sonunda. Kelimeleri ağzında geveliyordu.

Winter bir şeyler söylemesine hem şaşırılmış hem de rahatlamış gibi gözlerini kırıştırdı. “Zehir konusunda mı?” diye sordu, sesindeki telaş gün gibi ortadaydı.

“Ciğerlerim konusunda,” diye fısıldadı Sydney. Konuştuğunda ciğerleri acıyla kasıldı. “Ciğerlerim konusunda haklıydın, onlara henüz söylemedim.”

Winter genç kadının neden bahsettiğini anladı ve başını iki yana salladı. “Ben de söylemeyeceğim,” dedi. “Gözlerini sakın kapatma. Tamam mı? Gözlerini sakın kapatma.”

“Gitme,” demeye çalıştı Sydney. Elleri telaşla Winter’ın kıyafetinin kollarını kavradı.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi genç adam.

Sydney saniyeleri saymaya başladı. Etrafındaki dünyaya yavaş yavaş bir nebze olsun odaklanabildiğini hissedebilse de kafası hâlâ tam anlamıyla yerinde değildi.

“Winter,” dedi bir nefeste.

Genç adam başını salladı, gözleri hâlâ onun üzerinde, elleri hâlâ yüzünün iki yanındaydı. Sydney artık kollarını yeniden hissetmeye, kaslarındaki gücü yeniden kazanmaya başlamıştı. Winter’ın teninin sıcaklığını kendi teninde hissedebiliyordu. Avuçlarındaki nasırların ve yüzüne değen nefesinin neden olduğu hafif gıdıklanmanın farkındaydı.

Genç adam ellerinden birini yanaklarındaki ıslaklığı silmek için uzattığında ağladığını fark etti.

“Bir şeyin yok,” diye mırıldandı, o güzel, melodik sesiyle. Dünyadaki en rahatlatıcı ses bu olmalıydı. “Hiçbir şeyin yok.”

“Bir şeyim yok,” diye fısıldadı Sydney. Artık konuşması da bir nebze kendine gelmiş gibiydi. “Bir şeyim yok.”

Artık zincirlerinden boşanma sırası Winter’daydı. Sydney ellerini aniden çekip kendi yüzünü avuçları arasına almasını şaşkınlıkla izledi. Hemen ardından da genç adam katıla katıla ağlamaya başladı. Hıçkırıklarının şiddeti bedenini sarsıyordu. Ellerin arasından süzülüp çenesine dökülen gözyaşlarını sakın bir hayranlıkla izledi. Winter Young insanların gözü önünde soğukkanlı olmasıyla, asla kötü bir röportaj vermemesiyle ya da savunmasızken yakalanmamasıyla ünlüydü. Sydney onu böyle ağlarken göreceğini hayal bile edemezdi.

Sanki... sıradan bir insanmış gibi görünüyordu. Bunalmış ve bitkin düşmüş bir çocuğa benziyordu.

Winter’ın annesine, abisini kaybettiği güne dair anlattığı hikâyeye bulanık zihninde su yüzüne çıktı ve yine karnında o tuhaf acıma duygusunu hissetti. Bu belki de acıma hissi değildi. Belki

de daima ona bakmak, onu takip etmek ya da kontrol etmek için bir bahane üretmesinin nedeni bu garip histi.

Belki bunu kabul etmek istemese de, ondan sandığından daha fazla hoşlanıyordu.

Hatta belki de ona biraz kapılıyordu.

Winter gözlerindeki yaşları aceleyle silip Sydney'nin yüzünü yeniden avuçlarının arasına aldı. Sydney, genç adamın ellerinin titrediğini ilk kez o zaman fark etti. "Biraz dinlen," dedi boğuk sesiyle. "Sauda'yla irtibata geçip üzerinde tam olarak ne kullanıldığını öğreniriz."

Sydney'nin gözyaşları yerini küçük bir kahkahaya bıraktı. İçinde bulundukları ânın absürdlüğüne inanamıyordu. Gizli ajan olan, Winter'ı rahatlatması gereken kişi oydu; gel gör ki kapalı bir havuzda dikilmiş bir pop yıldızının başım okşamasına izin veriyordu.

Winter küçük kahkahası karşısında hafifçe gülümsedi. Sydney kendini genç adamın gözlerinin kenarlarında oluşan belli belirsiz kırışıklıkları hayranlıkla izlerken buldu ve ifadesindeki rahatlamayı fark etti. Üzerlerine vuran öğleden sonra ışığı onu parlak altın rengine boyuyordu.

Her şey o kadar absürddü ki. Kendine koyduğu kuralların her biri sanki buhar olup uçmuştu. Bunun da nedeni zehir olabilir miydi? Yalnızca karşısında duran göz alıcı adama bakmak istiyordu. Bedeninin sertçe ona çekildiğini, aralarındaki duvarların yıkıldığını hissediyordu.

"Not defterindeki şarkı sözleri," deyiverdi Sydney, kendine engel olamadan.

Sözcükleri aklından geçirmediğini ve yüksek sesle söylediğini fark etmesi vakit aldı. Oturma odasında zehirli içkiden az da olsa kalıp kalmadığını merak etti, böylece bardaktan bir yudum alıp kendini suyun altına bırakarak utanç içinde ölebilirdi.

Winter'ın kaşları havaya kalktı fakat neden defterine baktığını sormadı. "Hangisi?" diye sordu bunun yerine.

Zihninin bulanıklığına rağmen sözcükleri hatırladı. “*Sen benim huzurumsun,*” diye yanıtladı. “Onu kime yazmıştın?”

Winter bir an için sessiz kaldığında Sydney ağzından daha fazla bir şey kaçırmamak için dudaklarını ısırды. *Tanrım*, neyi vardı böyle?

“Sana,” dedi Winter.

Sydney ona bakakaldı. Etrafındaki dünya hâlâ dönmeye devam ediyormuş gibi hissediyordu. Winter sanki bunu itiraf etmek istememiş gibi bakışlarını kaçırdı.

“Öylesine bir şeyler karalıyordum,” diye mırıldandı.

Sana. Sana.

Sözcüğün dört bir yanını sarmalamasına izin verdi, kalbinin duvarlarının yıkıldığını hissediyordu.

Sydney bunu neden yaptığını bilmiyordu.

Ama ona doğru eğildi ve sanki olması gereken buymuş gibi dudaklarını onunkilerle buluşturup Winter’ı öptü.

Olacağına Varan

Sydney vücuduna elektrik çarpmış gibi hissediyordu. Winter ise dudaklarının şokuyla kaskatı kesilmişti. Daha sonra o da kendini bıraktı. Sydney genç adamın ellerinin, yüzünü kendisinininkine doğru çektiğini, vücudunun suyun içinde sürüklenerek onunkine yaslandığını hissetti. Öpücükleri derinleşti. Winter'ın dudakları yumuşacıktı. Sydney'nin içini dolduran canlı, heyecan dolu, harika sıcaklık bu sefer bambaşkaydı ve geri kalan her şeyi gölgede bırakıyordu. Winter onu kendine çektiğinde Sydney ıslak kollarını boynuna doladı. İki sinin de hareketlerinde çaresizlik, adrenalin ve korkudan kaynaklanan bir aciliyet vardı. Belki de daha fazlası. Winter'ın boğazından rahatlama, zevk ve derin bir arzuyla dolu belli belirsiz bir inilti yükseldi. Bu Sydney'nin şimdiye dek duyduğu en seksi şeydi.

Sydney üzerindeki acemiliği uzun zaman önce atacak kadar çok erkekle öpüşmüştü. Ne var ki, her nasılsa, kendini ilk kez öpüşüyormuş gibi hissediyordu. Ellerin genç adamın sıırsıklam olmuş gömleğine uzanıp eteklerini çekiştirdiğini, hemen ardından da parmaklarının ıslak karnına yapışmış kumaşın altında gezindiğini hissedebiliyordu. Teni pürüzsüz ve kaygandı. Olan biten her şeyi uzaktan izliyormuş gibi Winter'ın üzerine çıktığını hissetti, bacaklarını gövdesinin iki yanına yaslayıp den-

gesini kaybetmesine neden olduğunda genç adam geriye doğru düşmemek için bir kolunu destek için arkasına atmak zorunda kaldı.

Ah, bu ne profesyonellik, Sydney. Kafasındaki ses kendine gelse de Sydney'nin o anki arzusu içinde kaybolup gitti. Ne görevde olmaları ne de hayatlarının tehlikede olması umurundaydı. O kadar uzun zamandır sadece hayatta kalmaya ve ona verilen görevleri yerine getirmeye odaklanmıştı ki kalbini tamamen unutmuştu. Böylece onu özgür bırakmaya karar vermişti.

Şu an tek istediği şey Winter'dı. Ona dair her şeydi. Onun ateşi tarafından tüketilmek onda kaybolmak istiyordu.

Zihni panzehrın bulanıklığında süzülüyordu. Winter'ın ellerini sırtına koyup yukarı doğru kaydırıldığını hissettiğinde nefes almak için geri çekildi. Genç adamın dudakları artık boynundaydı ve köprücük kemiği boyunca ilerliyordu. Sydney'nin gömleğinin düğmeleri daha önceki hummalı çıkarma girişimi sayesinde hâlâ açıktı. Gözlerini kapatıp genç adamın her yerine dokunmasını, onu bu havuzdan çıkarıp yatak odasına götürmesini ve üzerindeki ıslak kıyafetlerini çıkarıp onu tüketmesini bekledi.

Onun, çok değil, daha birkaç hafta önce yeryüzünden silinip gitmesini dilediği adamın.

Belki de aslında hiç bunu istememişti.

Acaba Winter Young yatakta nasıl?

Aklına gelen bu düşünceyle Sydney içindeki ateşin körüklendiğini hissetti. Kendine inanamıyordu. Bir hafta önce tiksintiyle başını sallayıp bu düşünceyi zihninden kovmaya çalışırdı.

Neden onu istiyordu?

Neden yaptıkları bu kadar doğru hissettiriyordu?

Sydney sorularının cevaplarını bulamadan Winter geri çekildi. Sydney genç adamın ani gidişi ve aralarını dolduran serin havanın yarattığı hayal kırıklığıyla bir nefes verdi.

"Bekle," dedi Winter, yanakları kızarmıştı. Gömleğinin yakası Sydney'nin çekiştirmesi yüzünden kaymış, düğmeleri göğsünün yarısına kadar açılmıştı ve kumaşın altındaki vücudunu

görebiliyordu. Genişlemiş gözbebekleri ve arzuyla buğulanmış bakışlarını Sydney'ninkilerle buluşturdu. "Bekle," diye tekrarladı, başını iki yana sallayarak. "Dur. Sen... biz, ikimiz de... aklımız başımızda değil."

Aklım başımda değil mi?

Sydney'nin içini kasıp kavuran ateş ve arzu bıçak gibi kesilip bir anda yok oldu. Bir an için afallamış vaziyette Winter'a baktı.

"Ne yaptığının farkındayım," diye karşılık verdi.

"Emin misin?" Ona şüpheyile baktı. "Daha az önce zehirlenmiştin! Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum!" diye bağırıp kaşlarını çatı Sydney. Az önce yaşadıklarına dair anılar şimdiden bulanıklaşmaya başlamıştı. Buraya, havuza nasıl gelmişlerdi? Onu Winter mı taşı-mıştı? Ona bir şey mi vermişti? Sydney her şeyi hatırladığını sa-nıyordu, ancak şimdi sanki zihnine bir örtü inmiş gibi bildiği her şeye şüpheyile yaklaşıyordu.

Winter yüzündeki kafa karışıklığını görünce başını iki yana sallayıp ondan daha da uzaklaştı ve ona hüzünlü bir gülüm-semeyle baktı. "Affedersin," diye mırıldandı. "Kendimi kap-tırdım."

Sydney genç adamın haklı olduğunu bilse de soğuk öfkesi duygularına ağır basıyordu. Hayatında ilk kez kendini bir er-keğin kollarına atıp kalbinin sesini dinlemeye karar vermişti ve adamın centilmen olacağı mı tutmuştu?

Winter neden bu hatayı yapmasına izin vermiyordu?

Hata. Doğru ya.

Duyguları zehrin, panzehrini ve görevlerinin baskısıyla bir fırtınanın içine sürüklenmiş ve mantığını da yanında götürmüş-tü. Bir hata. Hepsi bundan ibaretti.

Kafasında başka bir şey daha netlik kazandı ve Sydney soğuk mantığının ilk kırıntılarının geri döndüğünü, duvarlarının yeni-den yükseldiğini hissetti. Gözlerini kırptırdı, üzerine aniden bir yorgunluk çökmüştü.

Tabii ki bu bir hataydı.

“Ben de,” diye mırıldandı, havuzun kenarına doğru çekilerek. Bakışlarını vücuduna indirip gömleğinin düğmelerini ilikle-di. Öpücükleri sırasında körüklenen ateş hâlâ içinde tütüyordu ve utanç verici bir şekilde yanaklarını kızarttığını hissedebiliyordu.

Winter’ın eli hâlâ onunkinin yanı başındaydı. Her bir zeresiyle ona tekrar dokunmak istiyormuş gibi görünse de bunu yapmadı.

“Bunu yapamayız,” diye fısıldadı en sonunda.

Sydney ona hiç bu kadar kızgın olmamıştı. Ancak bu duyguyu bastırıp kendini Winter’ın ellerinin daha birkaç saniye önce üzerinde olmasını, kendi parmaklarının Winter’ın dört bir yanında dolaşmasını umursamıyormuş gibi görünmeye zorladı.

“İnan bana, ben de istemiyorum,” dediğini duydu. “Hiç profesyonel değil.”

Winter başını iki yana salladı. “Hayır, görevin geri kalanını kastediyorum.”

Sydney’nin kaşları çatıldı. Sıcaklık birdenbire yanaklarını yeniden ele geçirdi ve bir an için sırf utancını yok etmesi için zehrin tekrar vücudunda dolaşmasını istedi. “Nedenmiş o?” diye sordu.

“Az önce zehirlendin!”

Sydney ona umursamaz bir bakış attı. “Bir keresinde kırk derece ateşim varken yüksek güvenlikli bir hapishanede infazını bekleyen bir muhbiri kaçırmak için kilitli bir hücrenin anahtarını çalmıştım.”

Winter ona öylece bakakaldı.

“Yani bu hiçbir şey,” diye açıkladı Sydney.

Winter gözlerini kırıştırdı ama Sydney konuyu daha fazla uzatmak istemedi. Bunun yerine önce cam parçalarının yere saçıldığı oturma odasına, sonra da yeniden Winter’a baktı. Sydney zihnindeki pusun yavaş yavaş dağılmasıyla, bardağı dudaklarına değdirmeden hemen önce Winter’ın yüzünde gördüğü panik dolu ifadeyi, ona bir şey söylemeye çalıştığını hatırladı. *Sakın...*

“Winter,” dedi ciddi bir sesle. “Beni o içkiyi içmemem için uyaracaktın, değil mi?”

Winter şaşırmış bir hâlde ona baktı. Sonra da başını salladı.

“Nasıl?” diye sordu Sydney. “Nereden biliyordun ki?”

Genç adam bir şey söylemedi. Başını kapıya doğru çevirdi. Sydney onun beden dilini, gergin duruşunu ve farkında olmadan Claire ve arkadaşlarının gittiği yöne doğru dönmesini inceleyen aklının başına geldiğini fark etti. Sabırla Winter’ın yeniden ona dönmesini bekledi.

Nihayet Sydney’ye baktığında yüzünde kasvetli bir ifade vardı. “Leo kapıdan çıkmadan hemen önce kulağıma bir şey fısıldadı.”

Genç adam gözlerini onunkilere dikti. “O içkilere ağzını sürme.”

Sydney bir süre sessiz kaldı. Zihni dört dönüyordu. Panase, Leo’ya dair araştırmalarında hiçbir şey bulamamıştı; genç adam Winter için sadık bir dost ve bir iş arkadaşından ibaretti. Eli Morrison’la hiçbir bağlantısı yoktu.

Fakat olanlar gün gibi ortadaydı.

“Diğerlerinin içkilerini hiçbir şey olmadan içtiğini gözlerimle gördüm,” dedi alçak sesle, ona dönerek. “Bardakların hepsini Leo hazırladı. Hangisini benim hangisini *senin* önüne koyacağını planlamış olmalı.”

Winter’ın gözleri kısıldı. “Hayır.”

“Tam olarak bunu yaptı,” diye yanıtladı usulca. Gözlerini genç adamınkilere kilitledi. “Winter, Leo bizi zehirlemeye çalıştı.”

25

Dostlar ve Düşmanlar

Bu hiç mantıklı değildi.

Leo, Winter'ın kariyerinin neredeyse başından beri onunla birlikteydi. Çıktığı her tura katılmış, onunla acımasızca dalga geçip alay etmiş, ona defalarca kez yemek yapmayı öğretmeye yeltenmişti. Winter ne zaman stresten veya yorgunluktan bitkin düşse onu sessizce dinlemiş, bir düzine kalp kırıklığında onu teselli etmiş, hayat onları daha da yükseklerle çıkarırken Dameon'la birlikte onu neşelendirmişti.

Leo çok uzun zamandır yanında olmuştu. Böyle bir şey yapması imkânsızdı.

Ne var ki gözlerini diktiği yerdeki kırık bardak ve yere damlamaya devam eden viski bunun aksini söylüyordu.

"XC kullanılmış," dedi Sydney, bardağın ağzında test yaptığı yerden doğrulurken. "Yeni bir sinir ajanı."

Hareketleri hâlâ sarsak ve olması gerekenden biraz daha yavaştı, ancak konuşması ve düşünme kabiliyeti normale dönmüş gibiydi. Hiç değilse yarım saat önce havuzun içinde nefes almak için çırpındığı hâlden çok daha iyiydi. Çaresizlik içinde Winter'ı öptüğü, onun da aynı şekilde karşılık verdiği hâlden.

Şimdiyse Winter zihninde dört dönen belirsizliklerle ona bakıyordu. Ya Claire de bu işin içindeyse? Ya Dameon?

Birdenbire tanıdığı herkes kafasının içinde sırlarla dolu bu

şehirde gölgeden silüetler hâlinde yürüyen figürlere dönüştü. Hangi yöne sapacağını, kimi arayabileceğini bilmiyordu. Aklına şu an konuşabileceği hiç kimse gelmiyordu.

Güvenecek kimsesi yoktu.

Penelope'yi, ona kendini yalnız hissettiğinde bununla nasıl başa çıktığını sorduğunda gözlerinde beliren o mesafeli bakışı düşündü.

“Her şeyin bir açıklaması vardır,” dedi Sydney usulca. “Sadece içgüdülerine güvenmelisin.”

Uzun kahverengi kirpiklerinin çevrelediği gözleri hâlâ dalgın bakıyordu ve bu hâli onu biraz kaybolmuş gibi gösteriyordu. Yine de bunun dışında tetikte gibiydi, kaşlarındaki hafif çatıklık geri dönmüştü ve dudakları hafifçe somurtuyordu. Üzerinde Winter'ın bol eşofman üstlerinde biri vardı ve genç adam sol omzundan görünen bembeyaz tenine bakmaktan kendini alamıyordu. Orada bir doğum lekesi vardı, Winter'ın az önce öpücükler kondurduğu küçük koyu bir leke.

Dudaklarındaki belli belirsiz karıncalanmayı hâlâ hissedebiliyordu.

Sydney kıpırdanıp yeniden konuşmaya başladı. “Leo'ya rüşvet vermiş olabilirler.”

“Hiçbir meblağ Leo'yu birine zarar vermeye ikna edemez,” diye karşı çıktı Winter.

“O hâlde ona şantaj yapıyorlar. Bunu yapmak istemediğine adım gibi eminim; karşısındakine gerçekten zarar vermek isteyen hiç kimse suçunu doğruca kurbanına itiraf etmez, onu böyle uyararak kendini riske atmaz. Öyle ya da böyle bunu yapmaya zorlanmış. Eminim dünya üzerinde senden daha çok sevdiği, ona karşı kullanabilecekleri biri vardır. Son zamanlarda Leo'da bir gariplik fark ettin mi?”

Şantaj. Winter, Leo'nun kız kardeşlerini, anne babasını, teyzelerini, daima şen şakrak, sevgi dolu, gülen akrabalarla dolu evini düşündü.

“Provalar sırasında bir şeyi yoktu,” dedi usulca.

Ama konser bittiğinde Leo'yu hiç de ondan beklenmeyecek kadar sessiz görmemiş miydi? Hayır, bu sadece partiye katılmayacağı içindi. Öyle değil mi?

"Konserden sonra," diye fısıldadı Winter. "Hiç konuşmamıştı."

Sydney tüm dikkatini ona verdi. "Peki en son ne zaman yalnız kalmıştı, konserden önce yani?"

"Asansörde," dedi ikisi de hep bir ağızdan.

Winter'ın elleri titremeye başladı. O, Leo ve Dameon sahne arkasına giden küçük asansöre tek tek bindirilmemiş miydi? Ya Leo'nun koruması o sırada ona bir şey söylediyse?

Şantaj.

Morrison'm adamları onu ailesiyle tehdit ettiyse Leo istediklerini yapardı. Winter içinden gelen bu sese kulak veriyor, Sydney'nin söylediği gibi içgüdülerinin onu doğru yöne götürdüğünü hissedebiliyordu. Yine de Leo'nun vicdanı istedikleri her şeyi yapmasına elvermemiş, Winter'ı içkiler konusunda uyarıp ailesini tehlikeye atacak kadar endişelenmiş olmalıydı.

Bunu fark etmek midesini bulandırdı. İçinde bulunduğu oda birden eğilmeye başlamış gibiydi.

Başını sallamasına bakılırsa Sydney değişen ifadesini fark etmiş olmalıydı. Büyük resim geçen her dakikayla daha da netleşiyordu.

"Bunların doğru olup olmadığını bilmiyoruz," diye fısıldadı Winter.

"Yine de olası görünüyor," dedi. "Değil mi?"

"Bu, birilerinin burada ne yaptığımızı bildiği anlamına gelir," diye karşılık verdi Winter alçak sesle. "Dahası, Leo'nun anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirmediğini yakında öğrenecekler."

"Leo bir saat içinde Amerika'ya dönmüş olacak," dedi Sydney. "Ama asıl seni bu ülkeden çıkarmalıyız."

Winter kaşlarını çatı. "Ne? Zehirlenen sendin."

"Benim işim bu. Senin değil."

“Nereye gidersem oraya geleceğini söylemiştin.”

“Eh, o birisi bardağına bir sinir ajanı sürüp seni öldürmeye kalkışmadan önceydi.”

Winter iç çekti. “Hayır.”

“Bu bir rica değil, Winter.”

“Seni burada bırakamam.”

“Nedenmiş o?”

“Artık arkanda Panase’nin desteği olmadan ilerleyeceksin. Londra’da bir başına olacaksın.”

“Bir ajan nasıl çalışıyor sanıyorsun?” Sydney’nin yüzüne düşen ışık huzmesi masmavi gözlerini altın rengine boyuyordu. “Yalnız başıma daha iyi çalışırım.”

“Peki ya benden istediğin o büyük dikkat dağıtma? Ya da–”

“Dikkat dağıtma birinin seni öldürmeye çalıştığını öğrenmeden önce iyi bir fikirdi.” Parmaklarını şıklattı. “Dahası büyük dikkat dağıtma derken öldürülmeni kastetmemiştim. Müzeye tek başıma da sızabilirim. Hatta daha bile kolay olur.”

“Neden böylesin?” diye sordu.

“Nasılım?” diye karşılık verdi Sydney.

“Neden daima tek başına acı çekmekte bu kadar ısrarcısın?”

“Çünkü kimseye bir faydası olmadıkça birlikte acı çekmenin bir anlamı yok. Yapman gereken her şeyi yaptın zaten: Connor Doherty ve Penelope Morrison’a yeterince yaklaşmamızı sağladın, ihtiyacımız olan kanıtı sakladıkları gizli kasanın nerede olabileceğini bulmamıza yardımcı oldun. Daha önce burada olmana ihtiyacım vardı ama artık gitmemen için hiçbir sebep kalmadı.”

Her zamanki gibi Sydney’nin sözleri onu alışık olmadığı şekilde yaraladı. Belki de buna çoktan alışmıştı. Gereksiz, istenmeyen kişi olmaya. Belki de diğerlerini Amerika’ya göndermek için yaptıklarından sonra bunu hak etmişti. Bir kadından bu denli etkileneli ne kadar olmuştu? Aşka tövbe ettiğinden adı gibi emindi. Ne var ki şimdi Sydney’nin yüzüne bakarken içinde çok farklı şeylerin kıpırdandığını hissediyordu.

Belki de kalmasına gerek yoktu. Ama kalmak istiyordu. Onu burada bırakma fikri...

“Bana ciddi olmadığını söyle lütfen,” dedi, şansını bir kez daha deneyerek. “Morrison’ın ölümünde parmağı olan düzinelerce tehlikeli insan muhtemelen şehirde kol geziyor, hem onların hem de Morrison’a sadık adamların hedefi olacaksın. Dahası, bu akşamki uçak, içinde sadece Penelope ve ben varken kalkarsa sen nasıl kaçacaksın?”

“Panase eninde sonunda başka bir uçak gönderecektir.”

“Eninde sonunda,” dedi Winter düz bir sesle.

“Bu artık senin görevin değil, Winter.” Sydney’nin sesi birden öfkeli çıkmaya başlamıştı. Genç kadın ona ters ters baktı, sonra da kolunu üzerinden ittirdi. Zehrin etkisinin tamamen geçmesi ve Sydney’nin artık kendi başına rahatlıkla ayakta durabiliyor olması Winter’ı hem rahatlattı hem de dehşete düşürdü. “Buradan kaç git ve Amerika’ya dön.”

“Sonra ne olacak peki?”

Sydney ellerini hiddetle havaya kaldırdı. “Ne dememi istiyorsun? Sonra her şey sona erecek. Birbirimizi bir daha görme-yeceğiz. Bundan sonra ne olacağını sanmıştın ki? Hayatına geri dön ve beni rahat bırak.”

Winter ona karşı çıkmaya hazır bir vaziyette ağzını açtı ama Sydney çoktan ondan uzaklaşıp merdivenlere doğru yönelmişti bile. Basamakları tırmanıp gözden kaybolması birkaç saniye sürdü.

Genç adamın kasları gerildi, koşup yanına gitmeye ve onu durdurmak için başka –ne olursa olsun– bir yol bulmaya hazırды. Fakat bunu yapmadı.

Ellerini birbirlerinin üzerlerinde gezdirdikleri o kısacık an artık milyonlarca yıl uzaktaymış gibi görünüyordu.

Winter neden ona karşı çıkıyordu ki? Sydney haklıydı. İşini bitirmiş, Panase’nin ondan yapmasını istediği her şeyi yapmıştı. Ona verilen rolü oynamıştı. Artık bir yük hâline gelmişti ve

Sydney'nin, bunun onu yapması gereken şeyden alıkoymasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Belki de ona karşı hissettiğini sandığı duygular bir yanılsamaydı. Böylesi daha iyi olabilirdi. Sydney gibi bir kadınla nasıl bir geleceği olabilirdi ki zaten? Bu görev, iki dünyanın şans eseri bir araya gelmesiydi. O bir müzisyendi. Sahnede, spot ışıklarının altında yaşıyordu. Peki ya Sydney? O gizli bir dünyaya aitti, Winter'ın adım atmadığı –adım atmaması gereken– gölgelerin içinde yaşıyordu. En yakın arkadaşlarından birini aslında kendisi için kurulmuş bir tuzağa çoktan kaptırmıştı. Belki farkında bile olmadan diğerlerini de etkilemişti.

Sydney'yle bir ilişki yaşamayı göze alamazdı. Onunla arkadaş bile olmamalıydı. Arkadaşlarının güvende olmalarına ve hayatlarına değer veriyorsa bunu yapmamalıydı.

Fakat şimdilik hâlâ bu işin içindeydi ve Sydney ona içgüdülerinin peşinden gitmeyi öğretmişti. Ve bu içgüdüler ona, Sydney'yi şimdi geride bırakması, değer vermeye başladığı insanları terk etmesi hâlinde hayatının geri kalanını bundan pişmanlık duyarak geçireceğini söylüyordu.

Winter omuzlarında pişmanlığın ağır yükünü taşımaktan bıkmıştı.

Merdivenlerden uzaklaşıp ön kapıya doğru döndü. Bir yandan da parmağıyla dikkatle telefonunun yan tarafına monte edilmiş küçük takip cihazını bulup çıkardı ve masanın üzerinde duran küçük bardak altlığının altına bıraktı.

Hemen ardından telefonunu çıkarıp daha önce hiç aramadığı bir numarayı aradı.

Telefon sadece bir kez çaldı.

“Alo?” dedi Penelope. Sesi kısık ve biraz da ürkek geliyordu.

“Benim.”

Kızın sesi titremeye başladı. Winter, Penelope'nin gözlerine hücum eden yaşları duyar gibiydi. “Winter? Aman Tanrım, haberleri gördüm, hâlâ evde mahsur musun?”

“Benim için endişelenme. *Sen* nasılsın?”

“İdare ediyorum. Winter, bak, sana söylemem gereken–”
Kapının koluna uzanırken omzunun üzerinden arkasına baktı. “Konuşmamız gerek. Hemen sarayın bahçesinde buluşabilir miyiz?”

“Hemen mi?” Penelope bir an için tereddüt etti. “Olur.”

“Teşekkür ederim. Birazdan görüşürüz.”

Her Zamanki İş

Victoria ve Albert Müzesi'ne gitmek için bindiği trenin kalabalık olması Sydney'yi sevindirdi, böylece insan kalabalığının içine karışabilecekti. Artık aklı başına gelmiş, refleksleri ve hafızası geri dönmüştü. Winter'ı nasıl göndermek zorunda kaldığını düşünmemeye çalışıyordu.

Belki de biraz abartmıştı. Çok öfkeliydi ve kime öfkeli olduğundan bile emin değildi. Muhtemelen ona, büyük olasılıkla da kendine. Ya da onları öldürmeye çalışan o insana. Belki de tüm bu duruma, her şeyin olabilecek en kötü şekilde yanlış gitmesine ve Winter'la kontrolünü kaybetmesine öfkeliydi. Birinin onları öldürmek istediği gerçeğine. Aralarındaki ilişkinin hiçbir yere varmayacağını gün gibi ortada olmasma.

Tren Güney Kensington'a vardığında takındığı kasti umursamaz tavırla indi ve caddedeki ana giriş yerine müzenin yeraltı girişine uzanan tüneli kullanmayı seçerek turistlerin ve yerel halkın oluşturduğu insan seline karıştı. İşini bir an önce bitirmesi en iyisiydi. Sauda'nın gönderdiği uçak muhtemelen çoktan Heathrow'a inmiş, onları bekliyordu. Şansı yaver giderse, Winter da yakında oraya ulaşacak ve onsuz gidecekti.

Şansı yaver giderse evdeki tartışmaları Sydney'nin onu son görüşü olacaktı ve Winter bu sayede hayatta kalacaktı.

Göğsüne saplanan sancı o kadar keskindi ki Sydney nefesi-

ni tutmak zorunda kaldı. Winter'ın elleri yüzünü kavıyor, onu kendine çekiyordu. Gözleri yaşlarla parıldıyordu. Nefesinin sıcaklığını boynunda, dudaklarını teninin üzerinde hissedebiliyordu.

Zihninin Winter'a kayan düşüncelerini bir kenara bırakmaya zorlayıp tünelde daha hızlı ilerlemeye başladı. Botlarının sesi etrafında yankılanan gürültünün içinde kayboluyordu. Yürümeye devam ederken telefonunu çıkarıp Winter'ın konumuna baktı. Takip cihazı hâlâ evde olduğunu gösteriyordu. Yakında havalimanına doğru yola çıktığını gösterecekti.

Telefonunu kilitleyip yoluna devam etti. Geçmişte pek çok ajan arkadaşından arkasına bile bakmadan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Bu da her zamanki işinden farksızdı.

Tren yolculuğu sırasında Victoria ve Albert Müzesi'nin planlarını ezberlemişti. Güvenlik kameraları, her kapıya takılmış sensörler, ana girişteki güvenlik masaları ve müzenin ziyaretçilere açıldığı saatlerde etrafta dolaşan düzinelerce personelle dolu devasa, görkemli ve eski bir binaydı.

Yeraltı girişinin güvenliyse daha gevşekti, özellikle de hafta içi öğleden önce. Alelade bir kapıya yaklaştığında hemen yanındaki bir sandalyeye rahatça yerleşmiş güvenlik görevlisi ona bıkkın bir bakış attı ve başıyla içeri girmesini söyledi. Sydney de ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

İçerisi pek de kalabalık sayılmayacak bir insan grubunun uğultusuyla doluydu. Sydney acele etmemeye dikkat etti, güvenliğin onu unutup içeri giren diğer ziyaretçilere odaklanması için heykel salonunu dolaştı, Rodin'in koleksiyonunu bir turist gibi hayran hayran izledi. Hemen ardından ağır ağır moda sergisini dolaştı ve ana holden sarkan Chihuly avizesinin yanından geçti. Etrafı sergiyi ziyarete gelmiş bir öğrenci grubuyla çevriyordu.

Nihayet Connor Doherty'nin koleksiyonunun sergilendiği, Eli Morrison tarafından kısa zaman önce bağışlanmış kanatla

arasında birkaç koridor kalana kadar üst katlara çıktı, her yeni katta kalabalık giderek azalıyordu. Kanada çıkan merdivenlere ulaştığında yolu kapatan kadife ipi fark etti.

SERGİ HAZILIK AŞAMASINDA, diyordu üzerindeki yazı, tıpkı Sydney'nin beklediği gibi.

Boş salonlardan birine girip seramiklerin sergilendiği vitrinin yanı başındaki köşede duraksadı ve telefonunu en yakındaki yangın alarmına yaklaştırdı.

Ekranında binadaki binlerce yangın alarmını gösteren bir şema belirdi. Alarm listesini kaydırıp müzenin en uzak ucunda bulunan bir tanesinde karar kıldı.

Parmağıyla üzerine dokundu.

Alarmın elektronik tiz çılgılığı sessizliği yarıp geçerek müzenin mermer salonlarında yankılandı.

Sydney için geri sayım başlamıştı. Hoparlörlerden alarmın sesini bastıran bir anons duyuldu.

"Ziyaretçiler ve müze personeli, lütfen en yakın çıkışa doğru ilerleyin. Verdiğimiz rahatsızlık için özür dileriz."

Sydney'nin dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Tüm müze personeli zorla tahliye ediliyordu.

Tam da tahmin ettiği gibi üç güvenlik görevlisinin Connor'ın kişisel koleksiyonunun sergilendiği salondan çıkıp aşağıya indiğini gördü. Sydney, adamlar merdivende gözden kaybolana dek bekledi. Hemen ardından kadife ipin altından geçerek basamakları hızla tırmandı ve üst kattaki koridorun sütunlarından birinin arkasına geçti.

Salonu korumakla görevli dört korumadan üçü gitmişti, ancak özel koleksiyonun sergilendiği odanın kapısının yanında tek başına duran adam huzursuz ve kalmakla gitmek arasında biraz kararsız kalmış görünüyordu.

Sydney onu görünce kaşlarını çattı ve telefonunu tekrar eline aldı. Ekranına dokunup adamın telsizinin frekans kanalını yakalayana dek bekledi.

Kısa süre sonra belli belirsiz bir cızırtı duyulduğunda adam telsizine baktı.

Hâlâ içeride misin? yazdı Sydney telefonuna hızla.

Telsizden kalın, erkeksi ve parazitli bir ses geldi. “Hâlâ içeride misin?” diye sordu, Sydney’nin yazdığı sözcükleri tekrarlayarak.

Adam gözlerini kırptırdı. “Evet?”

“Kıcını kaldır da aşağı in,” dedi ses Sydney’nin yazdıkları üzerine, sanki aşağı kattaki yetkili biri onu çağırıyormuş gibi.

Adam telsizini kemerine takıp itilip kakılmaya dair bir şeyler mırıldandı ve dönüp arkasındaki kapılara bir bakış attı. Birkaç dakika sonra diğer güvenlik görevlileri gibi o da aceleyle kordorda ilerlemeye koyuldu. Sydney adam yanından geçerken sütunun arkasına sindi.

Tam onu arkasında bıraktığı sırada telsizinden gerçek bir görevlinin sesi geldi ve adam olduğu yerde durdu.

“Yanlış alarm diyorlar,” dedi ses. “Hâlâ yerinde misin?”

Adam afalladı. “Ne, şimdi de yerimde mi kalıyorum?” diye sordu.

“Sana gitmeni söyledim mi?” dedi sesin sahibi.

Sydney’nin göğsü daraldı. *Kahretsin*, diye düşündü. *O hâlde B planına geçiyoruz*. Sydney B planından nefret ediyordu. Bu çok acemiceydi.

Güvenlik görevlisi etrafına bakındı ve Sydney’nin saklandığı sütuna doğru döndü.

Genç kadın adamın bakışlarının onu bulmasına fırsat vermeden harekete geçti. Tek bir sıçrayışla boynunu nişan aldı ve âdemelmesine sert bir darbe indirdi.

Adamın gözleri genişledi. Boğuk sesler çıkarırken ellerini boğazına götürdü.

Sydney telefonunun kenarıyla sertçe çenesine vurdu. Adam sersemleyip tökezledi. Sydney ona bir darbe daha indirdi, adamın uzuvları gevşedi. Sydney onu yere yığılmadan yakaladı ve ağırlığının etkisiyle sendeledi, hemen ardından adamı güçbela

koridorun kenarına sürükleyip sütunların arkasına sakladı. Diğer güvenlik görevlilerinin birkaç saniye onu araması Sydney'ye zaman kazandıracaktı.

Bilinçsiz adamı gölgelerin arasında bırakıp koruduğu çift kanatlı kapıya doğru yöneldi. Çıt çıkarmadan içeri girip sanki koridora adımını bile atmamış gibi kapıları arkasından kapattı.

Kendini Connor Doherty'nin özel koleksiyonunda, nefes kesici bir dizi mücevherle çevrili hâlde buldu.

Yangın alarmı ötmeye devam etse de Sydney içinde bulunduğu odanın muhtemelen kendi alarm sistemi olması gerektiğini düşündü.

Yanındaki Necco Gofret'i çıkarıp birazını avucuna döktü ve telefonunun kenarını kullanarak hepsini elindeki kısıtlı zamanın elverdiği ölçüde ince bir toz hâline getirdi. İşini bitirdiğinde parıltılı tozu havaya üfledi ve bir anlığına içeride şekerdeki yapay katkı maddelerinin hafif yansıtıcı doğası nedeniyle soluk lazer ışıklarından oluşan bir ızgara belirdi. Izgara yeniden hiçliğe karışmadan önce aceleyle fotoğrafını çekti.

Hemen ardından ekranındaki çizgileri takip ederek sağlam adımlarla ilerlemeye başladı.

Winter için bu çantada keklik olurdu, diye düşündü odanın içinde yürümeye devam ederken. Genç adamın yüzü birden zihninde belirdi. Zarif vücudunun lazerlerin arasından ne kadar kolay kayabileceğini, odanın içinde nasıl hızlı hareket edebileceğini hayal etti.

Kafanı topla, diye azarladı kendini. Winter havalimanına giden yolu çoktan yarılamış olmalıydı. Sydney bu işte tek başındaydı.

Kızılötesi görüşün gizli odanın hatlarını gösterdiği duvarın önünde duran vitrine doğru gidiyordu. Her bir hareketiyle derisi karıncalanıyordu. Bir odayı kaç kez kontrol ederse etsin sanki içeride hâlâ fark etmediği bir kamera varmış gibi daima izleniyormuş gibi hissediyordu.

Telefonunu cam vitrinin önünde yere koyup kenara çekildi.

Bir an sonra ekranın üzerinde Connor Doherty'nin kusursuz hologramı belirdi, sanki şuracıkta, odanın içinde duruyormuş gibiydi.

Vitrinin camı yanıp sönüyor gibiydi. Odanın arka duvarında rafların titrediğini hissetti, hemen ardından duvar kayarak açıldı ve soluk mavi renkli bir ışıkla aydınlanan küçük, gizli odayı ortaya çıkardı.

Sydney'nin nabızı hızlandı. İçeri girmeyi başarmıştı.

Tıpkı bir panik odasına benziyordu. Belki gerçekten de öyleydi. İçeri adım attığında duvar sandığı şeyin aslında zeminden tavana kadar üst üste dizilmiş beyaz kutular olduğunu fark etti.

İçlerinden birini indirip açtı.

Kutunun içi not ve kayıt defterleriyle doluydu. Aralarında daha küçük kutular da vardı ve Sydney içlerinden birini açtığında üst üste dizilmiş tırnağı kadar küçük ve ince dijital sürücüler buldu. Bunca sürücü bile Eli'nin nakliye imparatorluğu kadar büyük bir kuruluşun yaptığı işlemlerin hepsini içeriyor olamazdı. Bunlar anlaşmalarının sadece çok küçük bir kısmı olmalıydı, belki de sadece geçtiğimiz ayki işlemleri. Kutuların içinde en yakın zamandaki kayıtlar olmalıydı; daha eski olan her şey muhtemelen imha ediliyordu, suçlu olduklarını gösteren kanıtları saklamak için hiçbir neden yoktu.

Sydney sırtımdan edemedi. Bingo.

Önündeki tüm belgeleri gözden geçirip neye ihtiyaçları olduğunu bulmaya vakti yoktu. Dosyaları karıştırıp nasıl bir düzene göre depolandıklarını çözmeye çalıştı. Tarih ya da alfabetik sıraya göre değil, müşterilere göre sıralanmışlardı. Eli Morrison'la çalıştığı bilinen birkaç kuruluşun adını gördü.

Dosyalar. İhtiyaçları olan buydu.

Sydney başka bir kutu aldı ve isimleri aklının bir köşesine yazdı.

Sonra üçüncü kutuya geçti.

Artık bir düzen fark etmişti, eskiden yeniye doğru sıralan-

mışlardı. Dosyaların sonuna, son bir kutu yığınınına doğru ilerledi ve en üstteki kutuyu alıp açtı.

İç i zaman çizelgeleriyle doluydu. Gemi kalkış saatleri, konteyner sayıları gibi bilgiler yazılıydı.

Sydney'nin zamanı tükeniyordu. Elinden geldiğince çok belgeyi telefonuyla taradı.

Zamanı bitmek üzereydi.

Sydney dışarıdan güvenlik kameralarının devreye girerken çıkardığı hafif cızırtıyı ve *bip* seslerini duydu. Birkaç belgeyi daha tarayıp kutuyu yerine koydu. Telefonuna kaydettiği belgelerin arasında bir yerlerde Morrison'ın son kaçakçılığını kanıtlayacak bir şeyler olmalıydı.

Telefonunda Sauda'nın resmine dokundu ve dosyalardan ilkin i göndermeye başladı.

Tam ikinci dosyaya geçeceği sırada arkasından gelen sesi duydu.

"Rahatsız etmiyorum ya?"

Sydney hızla arkasını döndü ve Connor Doherty'yle yüz yüze geldi.

Genç kadın bir saniye bile düşünmeden harekete geçti. Boğazını hedef alarak adama bir tekme savurdu. Fakat Connor Doherty şaşırtıcı derecede hızlı hareket ediyordu. Bu sıradan bir muhasebeci değildi, öldürmek için eğitilmişti.

Adam hamlesini savuşturup kızın bileğini kavradı. Sydney bileğini kıvrıp adamın elinden kurtuldu fakat ona yeniden saldırımadan Connor geri çekildi.

Hayır. Sydney öne atıldı, ancak kapı göz açıp kapayana dek kapanmıştı. Kapı tamamen kapanmadan Connor'ın, elinde Sydney'nin telefonuyla ona gülümsediğini gördü.

Daha sonra kapı kapandı ve içerideki mavi ışık sönerek onu karanlığa hapsetti.

27

Sakin Geçiş

Winter'ın arabası Kensington Sarayı'nın kapılarından geçip çardağın önüne vardığında gördüğü ilk kişi Penelope oldu, görünüşe göre sözünü tutmuştu.

Genç kadın, Batık Bahçe'nin önünde, saksıdaki kış çiçeklerinin, çalı çitlerin üzerinde parıldayan kırmızı Noel ışıklarının ve dik-dörtgen şekilli havuzun huzur verici manzarasının arasında, üzerinde altın işlemeli deri ceket, mavi renkli uçuş uçuş pileli elbisesi ve zarif bir topuzla topladığı siyah saçlarıyla göz alıcı görünüyordu. Doğum günü yemeğine hazırdı.

Gerçi pek de kutlama havasında olduğu söylenemezdi. Winter kızın ağladığını hemen anladı; gözlerinin kenarları hâlâ kızarıktı ve göz altları uykusuzluktan morarmıştı. Kollarım göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturduğundan bedeni küçücük ve kaskatı görünüyordu.

Winter ona söylemek üzere olduğu şey yüzünden içinde bir suçluluk duygusu hissetti.

Bir koruma Winter'a doğru gelip kapıyı açtı. Penelope, dışarı adım atar atmaz Winter'a doğru koşup onu küçük bir gülümsemeyle selamladı ve kolunu onunkine geçirip Batık Bahçe'nin ortasındaki havuzun kenarına doğru götürdü. Elbette erkenciydiler ve yemyeşil bahçede gezinen insanların büyük bir kısmı ısıtılmalı çardağın önüne Noel güllerinden oluşan devasa çiçek

aranjmanları yerleştirmekle meşgul personellerdi. Kuşlar soğuk sabah güneşinin altında cıvıldıyor, taze esinti havayı serinletip çalılıkların sallanmasına neden oluyordu.

Bahçenin dinginliği huzurlu bir andan ziyade, bir şarkıdaki gürültülü ritim başlamadan hemen önceki sakin geçişi anımsatıyordu. Winter'ın kaslarını geren, büyük bir şeyin habercisi olan bir sessizliği. Genç adam ellerini ceplerine soktu, parmakları Panase'den aldığı ve kıyafetinin i astarına sıkıştırdığı kalemle oynuyordu. Pek de kudretli bir silah sayılmazdı, ancak içine gizlenmiş bıçak Winter'a bir nebze olsun güven hissi veriyordu.

"Nasılsın?" diye soru Winter alçak sesle.

Penelope bakışlarını ona çevirmedi. Winter'ınkine geçirdiği kolu titriyordu ve kızın ellerinin buz gibi olduğunu giysilerinin üzerinden bile anlayabiliyordu.

"İdare ediyorum," diye yanıtladı Penelope. "Sen?"

"Ben de yle."

Kız, Winter'ın arkasına baktı. "Koruman nerede?"

"Bizi uzaktan izliyor," dedi genç adam. Hemen ardından ona doğru eğildi. "Konuşmamız gereken şeyler var."

Penelope derin, titrek bir nefes aldı. "Konu o keskin nişancıysa ben--"

"Hayır, o değil." Winter boğazını temizledi. "Konu baban."

"Babam mı?" Genç kadın bakışlarını ona çevirdi, gözleri umut ve merak doluydu. "Onu gördün mü? Dn geceden beri ona ulaşmaya çalışıyorum."

Winter bir an duraksayıp bunu ona söyleyecek doğru kişinin kendisi olup olmadığını düşündü. Fakat bunu yapmazsa haberi ona verecek kişi Morrison'm çevresinden olacaktı ve zaten kızı bir kez öldürmeye çalışmışlardı. Bu yüzden Penelope'ye biraz daha yaklaşıp uzaktan flört eden bir erkekmiş gibi göründüğünden emin oldu. Uzaktaki birkaç çalışan yüzlerindeki meraklı ifadeyle onlara bakıyordu.

"Bunu söylediğim için çok zgnm," dedi alçak sesle. "Ama

az sonra söyleyeceklerimi duyduğunda hiçbir tepki vermemelisin."

Kızın gözlerinden sanki çoktan tahmin ettiği bir haberi duymaya hazırlanıyormuş gibi bir korku parıltısı geçti.

Winter bir an için duraksadı. "Baban dün gece öldürüldü."

Yürümeye devam ettiler.

Penelope yere çevirdiği bakışlarına rağmen yüzünü ifadesiz tutmayı başardı. Fakat Winter genç kadının vücudunu ele geçiren titremeyi, aniden kasılan bedenini ve sanki düşecekmiş gibi koluna sıkıca tutunmasını hissedebiliyordu. Winter, kolunu Penelope'nin vücuduna sararak onu kendine yasladı. Yüzü değişen ışığın altında kireç gibi olmuştu. Görünüşe göre hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı bir kez daha.

"Bu imkânsız," diye karşılık verdi Penelope fısıldayarak.

"Sana başka bir şey söylemeyi çok isterdim, inan bana," dedi usulca.

"Sadece işi başından aşkın," dedi Penelope ardında öfke saklı sert bir sesle. Bakışlarını bu kez yukarıya, çardağa ve kenarlarından aşağıya dökülen gür kış güllerine çevirdi. "Programına göre bir saat içinde burada olması gerek. Kadeh kaldırırken konuşma yapacak."

Bakışlarını ona meydan okurcasına Winter'ınkilere dikti. Genç adamın elinden gelen tek şey ona anlayışlı gözlerle karşılık vermektir.

Penelope başını iki yana sallamaya başladığında, Winter dirseğinin kıvrımını sıkıca kavrayan elini hafifçe sıktı. Bakışları çardağın içinde dolaşan insanlara kaydı.

"Senden ne kadar zor bir şey istediğimin farkındayım," diye fısıldadı kulağına, "ama soğukkanlılığını koru. Burada güvende değilsin."

Fakat Penelope kolunu onununkinden çıkardı. "Hayır, anlamıyorsun. Bana... bana demişti ki..."

"Ne demişti? Onunla en son ne zaman konuştun?"

“Sen sahnedeysen.” Çardağa diktiği bakışlarını Winter’a çevirdi. “Alexandra Sarayı’ndayken. Burada olacağını söylemişti.”

Winter ona hüznü bir bakış attı. “Çok üzgünüm.”

Penelope sertçe yutkundu, Winter inkârının ardında gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görebiliyordu. Kız gözlerini yeniden yere indirdi. Kendini tutmakta çok iyiydi. Winter geçmişte bunu kaç kez ve ne için yapmak zorunda kaldığını merak etti.

“Bunu nasıl bilebilirsin?” diye sordu boğuk bir sesle. “Neden bunu biliyorsun?”

“Henüz her şeyi anlatamam,” dedi Winter. “Ama dün gece dairende seni hedef alan her kimse babanı da hedef aldı. Onu öldürmeyi başardılar. Bu da seni öldürmek için bir girişimde daha bulunabilecekleri anlamına geliyor.”

“Sen benim evimdeysen mi öldü?” diye fısıldadı.

Winter sorusunu başıyla onayladı.

Penelope yeniden koluna girdi, bu kez kendine bir destek arıyordu. Dirseğini tutan ellerinin hafifçe titrediğini hissedebiliyordu, onu o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri beyazlaşmıştı.

“Birine söylemem gerek,” deyiverdi aniden.

“Olmaz.”

Genç kadının bakışları öfkeyle doldu. “Bunun kararını vermek sana düşmez.”

Winter’ın cevabı düşündüğünden daha sert çıkmıştı. “Belki düşmez,” dedi. “Ama bana kulak vermelisin. Lütfen. Kimseye bir şey söylememelisin.”

“Ama ben...”

Winter adımlarını durdurup Penelope’ye döndü. Kıpırdayan dudaklarını başka kimsenin görmemesi için kulağına doğru eğildi. “Bunu kimin yaptığını bilmiyoruz,” diye fısıldadı, “ve bu da çevrendeki herkesin potansiyel bir şüpheli olduğu anlamına geliyor.”

Geri çekildiğinde genç kadının ona dik dik baktığını gördü, gözleri şüpheyile parıltıyordu. “Buna sen de dahilsin.”

"Sana zarar vermek bana hiçbir şey kazandırmaz."

"Buna neden inanayım?"

"Sana ikna edici bir kanıt sunamam," dedi, "sadece hayatının buna bağlı olduğunu söyleyebilirim."

Penelope sanki aklından idolü olarak gördüğü adama duyduğu güveni de tartıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini partiye çevirdi. Artık çardakta daha fazla konuk vardı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye mırıldandı en sonunda.

"Benimle gel."

Kız gözlerini kırptırdı. "Ne? Ne zaman?"

"En kısa sürede."

"Nasıl... şimdi mi?" Çaresizce etrafına bakındı. "Yapamam." Tekrar yutkunup kolunu Winter'inkinden çekti. "Konuklarım ne olacak?"

Artık gerçekten de telaşa kapılmış görünüyordu. Winter'ın zihni dört dönüyor, şuracıkta bir sinir krizi geçirirse ne yapacağını bulmaya çalışıyordu. Bunu nasıl açıklayabilirdi? Penelope'yle buradan nasıl uzaklaşabilirlerdi?

"Biliyorum. Ama başka seçeneğimiz yok."

"Dü-dünyanın dört bir yanından gelmiş binlerce ileri gelen ve seçkin insan beni bekliyor. Connor gelir gelmez beni görmek isteyecektir." Penelope'nin konuşması hızlandı ve Winter birden muhasebecisinin yanında kendini güvende hissetmediğini fark etti. "Eli kulağımdadır. Havalimanına giden yolu yarılayamadan gittiğimi anlar."

Winter, Connor'm genç kadını kadeh kaldırdıktan sonra bir yere götürmesine izin veremezdi.

"Her şey yoluna girecek," dedi genç adam. "İkimiz de pastanın önünde olacağız, böylece sen de küçük bir konuşma yapabilirsin. Sadece bir saatliğine. Bunu yapabilir misin?"

Penelope uyuşmuş bir vaziyette başıyla onayladı.

"Güzel. Etrafta görünüp konukların içini rahatlatalım ve sonra herkes birbiriyle meşgulken gözden kaybolalım. Konuşmanın ardından kimse kaybolduğunu fark etmeyecektir."

Penelope adımlarını durdurdu. Kızın yüzünde Winter'a tanıdık gelen kaybolmuş, her şeyin yükünü tek başına taşımaya alışmış olmanın yalnızlığıyla dolu bir ifade vardı, dahası o da korkmuş hissediyordu, onu gerçekten güvende tutup tutamayacağını, Sydney'yle birlikte tüm bunları başarıp başaramayacaklarını merak ediyordu.

Daha sonra genç kadın duruşunu dikleştirip kendini başını dik tutmaya zorladı. Winter gözlerindeki ıslaklığı hâlâ görebiliyordu, ancak konuştuğunda, sesi içinde kopan fırtınayı gizleyecek kadar sakindi.

"Benimle gel," dedi genç kadın, ona bakmadan. "Birkaç kişiye merhaba demeliyim."

Winter başıyla onaylayıp peşine takıldı. Bir yandan da Sydney'ye kısa bir mesaj attı.

Bizimle gelecek.

Ondan bir cevap gelmesini umarak birkaç saniye telefonuna baktı.

Sydney'den ses seda yoktu. Telefonunu isteksizce cebine sıkıştırıp Penelope'yle ilk misafiri karşılamaya gitti. Aklının bir köşesi hâlâ telefonundaydı, ondan gelecek cevabın güven verici titreşimini bekliyordu. Sydney mesajlarına daima cevap verirdi.

Fakat bu sefer dönmemişti.

28

Tam İsabet

Winter nihayet Sydney'den bir yanıt aldığında güneş gökyüzünün en yüksek noktasına ulaşmış, bahçeye düşen gölgelerin hepsi gözden kaybolmuştu.

Telefonu tam da Penelope yüzüne takındığı sahte gülümsemeyle pastasını keserken titredi. Çardakta etrafına doluşmuş konuklardan alkış sesleri yükselip telefonların flaşları patlarken Winter kalabalıktan bir adım uzaklaşıp gelen mesaja baktı.

Neredesin?

Winter'ın mesaja ilk tepkisi içini dolduran büyük bir rahatlama hissi oldu. Sydney'nin telefonundan gönderildiği açıktı ve Winter muhtemelen hâlâ müzede olduğunu biliyordu. Takip cihazı böyle söylüyordu.

Genç adamın ikinci tepkisiyse kafa karışıklığı oldu. Sydney, telefonundan çıkarıp oturma odasında çalışır vaziyette bıraktığı takip cihazını görüyor olmalıydı. Winter'ın hâlâ evde olduğunu düşünmeliydi.

Dahası bunlar hiç de onun yazacağı sözcükler değildi. Sydney her fırsatta mesajlarında kısaltmalar kullanır, gerekmedikçe hiçbir kelimeyi tam yazmazdı. Winter onun *Nerdesin?* hatta belki de sadece *Nrdsn?* yazmasını ve sorusunu anlamayı ona bırakmasını beklerdi.

Belki de onun için endişeleniyordu ve mesajını okur okumaz

ne söylediğini anladığından emin olmak istemişti. Belki de sesli dikte kullanmış ve telefon da sözcüklerini düzgün bir şekilde yazmıştı.

Etrafındaki kalabalık hep bir ağızdan Penelope'nin söylediği bir şeye güldü. Winter mesaja cevap verdi.

Doğum günü kutlamasındayım.

Gönder tuşuna basar basmaz uçağa binmek yerine burada kalıp Penelope'yi onunla kaçmaya ikna ettiği için kendini Sydney'nin çekeceği azara hazırladı.

Telefonu gelen cevapla titredi.

Tamam.

Winter duraksayıp kaşlarını çatarak ekrana baktı.

Neden hâlâ Londra'da olduğuna dair tek bir iğneleme ya da öfkeli söz yoktu. Takip cihazının neden hâlâ evde olduğunu gösterdiğine dair bile bir şey sormamıştı.

Fakat en önemlisi, *Tamam* sözcüğü hiçbir şekilde kısaltılmamıştı.

Sydney asla *Tamam* yazmazdı. Sadece *Tmm* yazıp gönderirdi.

Winter omurgasından bir ürperti indiğini hissetti. Sydney'nin görüntüsü zihninden bir duman gibi uçup gitti. Artık telefonun öteki ucunda yalnızca karanlık vardı. Elindeki telefonu sıktı ve nefes alış verişini sabit tutmaya çalıştı.

Ya ona mesaj gönderen kişi Sydney değilse?

Bunun yalnızca tek bir anlamı olabilirdi.

Sydney'nin başına bir şey gelmişti.

Penelope bir şampanya patlatıp şişeyi özenle dizilmiş kadehlerden oluşan kulenin üzerine dökerken konuklar kahkahalarla gülüyordu. Connor Doherty ise hâlâ ortalıkta yoktu.

Winter stadyumda verdiği konserin ardından Sauda'nın arabasına bindiği zaman da kafasının içindeki tehlike uğultusunu hissetmişti, ancak bu seferki gerçektir. Bu his ellerine yayılıp omurgasından aşağı inerek içini dayanılmaz bir sıcaklıkla dolduruyordu. Kötü bir şeyler oluyordu.

Sydney'nin telefonu kimin elindeyse belli ki partide kalmasını istiyordu.

Buradan hemen gitmeliydi.

Ufukta bir fırtına yaklaşıyordu, bahçenin ötesinde uzanan Londra manzarasının hemen arkasında toplanan, ıslıl ıslıl öğle sonrası gökyüzünü karartıp yaklaşan sağanak yağmurun haberini veren karabulutları görebiliyordu. Winter'm kafasında uğuldayan his ona, Artie'nin ölümünü ilk öğrendikleri gece kulak misafiri olduğu annesinin alt kattaki hüznü konuşmasını anımsattı. Zihni akıntıda sürükleniyor gibiydi. Sanki burada değilmiş gibi garip bir hisse kapıldı.

Başarısız oldukları görev artık umurunda değildi.

Tek düşünebildiği Sydney'ydi.

Yakalanmış olmalıydı.

Onu yalnız bırakmamalıydım.

Daha sonra kafasında dört dönen düşüncelerin arasından Penelope'nin kendisine baktığını gördü. Genç kadın hâlâ sarsılmış görünse de ona öne çıkmasını işaret etti.

"...bu doğum gününün tarihe geçmesine yardım eden adama!" dedi, Winter yanına gelirken. "Kim olduğunu hepiniz zaten biliyorsunuz."

Etraflarındaki kalabalıktan onay çılgınları yükseldi. Winter, Penelope'nin uzattığı mikrofonu alırken soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyordu. Yalnızca birkaç dakika sonra kalabalık insan grubu pastanın etrafında toplanırken Penelope'yi buradan uzaklaştırması, çalı çitlerden oluşan labirenti geçirip onu havalimanına giden bir taksiye bindirmesi gerekiyordu.

Fakat Sydney'nin başına bir şey gelmişti.

Genç adam yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. Gözleriyle konukları taradı ve karşısında binlerce yüz olmasına rağmen hiçbirinde karar kılamadı. Herkes şüpheli görünüyordu.

Daha sonra Penelope'nin gözleri bir anlığına kalabalığa kaydı. Winter da kızın bakışlarını takip etti ve gözüne bir parıltı ilişti.

Tepki verecek zamanı olmadı.

Patlama sesi boğuktu, konukların tezahüratları ve kendi sesinin yankısı o kadar yüksekti ki Winter hiçbir şey duyamadı.

Bir an ayakta dururken bir an sonra kendini geriye doğru sendelerken buldu. Omzuna bir şeyin çarptığını hissetti, hemen ardından da acı geldi.

Gümbürtüyle yere yığıldı. Ciğerlerindeki nefes bir çırpıda bedenini terk etti.

Etrafındaki kalabalıktan yükselen şaşkınlık dolu sesleri duydu. Sonra da birkaç çığlık.

Winter'ın nefesi kesildi. Yerde mi yatıyordu? Nasıl düşmüştü? Ayağa kalkmaya çalıştı, ancak omzunu delip geçen acıyla yere yığılıp haykırdı.

İnsanlar şimdi telaşla ona doğru geliyordu; siyah takım elbise korumalar, smokinli konuklar avaz avaz bağırıp birilerinin polis çağırmasını söylüyordu. Metalik bir şeyin kokusu havaya sinmişti.

Kan mıydı?

Uzaklarda bir yerde, birinin ona seslendiğini duyduğunu sandı. *Winter! Winter!*

Penelope nereye gitmişti?

Artık etrafına daha fazla insan toplanmıştı. Göğsünün üst kısmından yayılan acı onu hareketsiz bırakıyordu. Etrafındaki dünya kararmaya başladı, hiçbir şey göremiyordu. Birinin onu havaya kaldırdığını, kollarının arasından sarkan bedenini belli belirsiz hissediyordu. Az önce olanların farkına vardığında aklından geçen son şey başına ne geldiği oldu.

Vurulmuştu.

Bir süre hissedebildiği tek şey acıydı.

Omzundan uzuvlarına, sonra da vücudunun her yerine yayılan ve zonklayıp onu nefes nefese bırakan acı dalgalar hâlinde üzerine çöküyordu.

Zihni çamur gibi bir şeyin içinde sürükleniyordu. Birinin onu sedyeye yerleştirip götürdüğünün, orman yeşili uniformalar giymiş sağlık görevlilerinin ve tanımadığı insanların ona bakarak iyi olup olmadığını sorduğunun belli belirsiz farkındaydı.

Winter bir kamyonun içinde olduğu, onu taşıyan aracın uzaklaştığını görmek için dışarıya akın eden kalabalığın çığlıklarını, hemen dışarıdan yükselen ambulans sirenlerini, aracın üzerinde ilerlediği yolun gürültüsünü, dudaklarından dökülen belli belirsiz mırıltıları hatırlar gibiydi.

Sydney. Sydney.

Kamyonda yanında oturan başka biri daha vardı. Penelope Morrison.

Winter bu hâliyle bile bunun yanlış olduğunu farkındaydı. Penelope onunla ambulansla olmamalıydı. Fazlasıyla sakin görünüyordu, şoförle birkaç kelime konuşurken sesi alçaktı. Adam ona kibarca cevap verip söylediği yöne döndü.

Belki de Winter bir kâbus görüyordu.

Daha sonra etrafındaki dünya aydınlandı, karanlık zihninin köşelerine çekildi. Etrafındaki her şey netlik kazandı.

Hiç vakit kaybetmeden gözlerini kıstı. Floresan ışıkları üzerinde parılıyordu ve etrafında her biri ağır kasaların içine yerleştirilmiş birbirinin aynısı metal kaplarla dolu sıra sıra raflar uzanıyordu.

Panase karargâhında ona gösterdikleri görüntüleri hatırladığında zihninin bir yanında alarm çanları çalmaya başladı.

Paramesyum.

Winter tekrar gözlerini yumdu. Lambaların parıltısı kapalı gözkapaklarının ardında dans ediyordu. Son birkaç saattir –yoksa birkaç gün müydü? Winter emin değildi– devam eden bu rüya görüyormuş hissi kafasını allak bullak etmişti. Böyle bir yer az önce partide olanlarla hiç uyuşmuyordu, tabii o da bir halüsinasyondan ibaret değilse.

Gerçekten de bir partiye *katılmıştı*, değil mi? Aceleyle saray bahçelerine gitmiş, Penelope'yle havuz kenarında yürüyüp alçak ve telaşlı bir sesle ona olan biteni anlatmıştı. Genç kadın hüznü gözleriyle ona bakmış, kendini toparlayıp yine de çardağa doğru ilerlemiş, Winter da yanında durmuştu. Geriye doğru sendelemesine neden olan kurşunun şiddetini hissetmiş, sertçe çimenlerin üzerine düşmüştü.

Bu bir rüya değildi. Partinin ortasında vurulmuş ve kalabalığın çığlıkları hâlâ kulaklarında çınlamaya devam ederken bir ambulansa bindirilmişti.

Yine de bunların hiçbiri doğru görünmüyordu. Gerçekten bir ambulansa bindirildiyse neden onu hastaneye götürmemişlerdi?

Bir acı dalgası bedenini yeniden esir aldığı anda inleyip sarsıldı.

Hareket etmesiyle elleri ve kollarının bağlı olduğunu fark etti.

Birden yanında başka birinin varlığını hissetti. Kalan tüm gücünü toplayıp başını çevirdiğinde Penelope Morrison'ın yanında bir sandalyeye oturduğunu gördü, arkasındaki hafif aralık kapıdan gelen ışık bedenini bir hale gibi sarmalıyordu. Odanın içine

dağılmış yarım düzine koruma vardı. Penelope, Winter'ın onu hareketsiz bırakan bağlardan bir kez daha kurtulmaya çalışmasını izledi.

“Yerinde olsam çok fazla kıpırdanmazdım,” dedi genç kadın. “Yaran pek ciddi sayılmaz ama omuz kasların çok fazla kan kaybetmene yetecek kadar zarar gördü. Daha açık denizlere ulaşmadan ölebilirsin.”

Açık denizler mi? Denizde miydiler?

Winter'ın zihnindeki bulanıklık dağılmaya devam ediyordu. Artık el ve ayak bileklerindeki ipin sürtünmesinden kaynaklanan yaraları ve vücudunun altındaki sert masayı hissedebiliyordu. Kapı aralığının ötesinde mavi gökyüzüne karşı sekiz kat yükselen konteynerler ve onları yerinde tutan metal ızgaralarla dolu geniş güverteyi görebiliyordu. Yalnız bir martı sevkiyatın üzerine tünemişti. Tuz ve denizin yadsmamaz kokusu içeriyi dolduruyor, uzaktan gelen dalga seslerini duyabiliyordu.

“Kargo gemimin güvertesindesin,” diye açıkladı Penelope, Winter'ın sorusunu tahmin ederek. Açık kapıya bir bakış attı, gözleri Winter'm ilk karşılaşmalarından hatırladığı gibi geniş, bakışları her zamanki gibi masumdu. Sözleriyle arasındaki tezat rahatsız ediciydi. “Kuzey Denizi yılın bu zamanlarında çok dalgalı olur. Sarsıntılı yolculuğumuzu mazur gör.”

Bir kargo gemisinin güvertesindesin. Winter, Morrison'ın sevkiyatıyla Cape Town'a gidiyordu.

“Kimse seni burada aramayacak,” diye sözlerine devam etti Penelope.

Her geçen saniye biraz daha netleşen zihni olan biteni kavramakta zorlanıyordu. Penelope Morrison'a dair şüpheli hiçbir şey yoktu. Sicili tertemizdi, kamuoyundaki imajı o kadar masum ve iyiydi ki Panase bile onun genç yaşta kaybettiği annesi ve suçlu babasıyla talihsiz bir genç vâristen başka bir şey olduğundan şüphelenmemiştir.

Penelope böyle biri değil miydi? Talihsiz bir genç vâris? Ya-

nında oturmuş, yaralı hâldeki Winter'ı yüzündeki sakin ifade ve soğuk sesiyle izleyen bu kız kimdi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Acı bedenini yeniden ele geçirdiğinde Winter dişlerini sıkı. "Kimsin..." diye sordu, acısı bir nebze olsun hafifledikten sonra. Sesi boğuk ve güçsüz çıkıyordu. Bir kez daha denedi. "Kimsin sen?"

"Penelope Morrison," diye yanıtladı kız, dümdüz bir sesle.

"Dün tanıdığım Penelope değilsin."

"Tam olarak aynı Penelope'yim." İlk tanıştıklarında yaptığı gibi neredeyse utangaç bir tavırla gözlerini kırptırdı. "Sadece sen hiçbir şeyin farkına varmadın."

Kızın sözleri Winter'ın kafasını karıştırdı. Karşısında duran kadının önceki hâliyle alakası yoktu. Winter'a gözlerinin içine bakamayacak kadar hayranlık duyan, ona Shakespeare'den alıntılar yapan, kanepede yanına kıvrılıp ona kendini açan, babasının öldüğünü duyunca gözyaşlarına güçlkle hâkim olan kız kimdi? Bunların hepsi bir rol müydü?

"Bir dakika." Winter gözlerini kapatıp yeniden açtı. "Geçen gece dairene yapılan saldırı."

Penelope başını salladı. "Penceremi delip geçen kurşunun hedefi sendin, Winter, ben değil."

Tabii ki öyleydi. Penelope'nin onu evine götürmesinin tek nedeni onu saf dışı bırakmak olmalıydı.

Kasları saatlerdir hareketsiz kalmanın etkisiyle titriyor, omzundaki yaraysa zonklamaya devam ediyordu. Penelope planlarını ne zamandır biliyordu? Her şeyi bu kadar uzun süre saklamayı nasıl başarmıştı? Winter şimdi ona baktığında Penelope'nin utangaç, heyecanlı, gergin, naif ve kızarıp duran bir hayran olduğunu nasıl düşünebildiğini merak ediyordu. Bakışlarına karşılık veren kadın bir katilin sakin tavrıyla dolup taşıyordu.

Tıpkı babası gibi.

Winter'ın gözleri tekrar etraflarındaki kimyasal silahlara kayd. *Paramesyum*. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Cebinde Panase'nin ona verdiği küçük zehir şişesinin belli

belirsiz ağırlığını hâlâ hissedebiliyor, Sauda'nın günün birinde ona ihtiyacı olabileceğini söyleyen sesinin yankısını duyabiliyordu. O gün bugün mü olacaktı? Kolunu yeterince bükebilirse şeyi çıkarıp kapağını ağzıyla açarak zehri içebilirdi. Bu olasılığı değerlendirmek bile Winter'm ürpermesine neden oldu.

"Neden beni öldürmek istiyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle. "Bunu neden yapıyorsun?"

Penelope bakışlarını yere çevirdi ve Winter bir an gözlerinde gerçek bir keder parıltısı gördü. "Doğum günü kutlamalarım aslında neden davet edildiğini düşünüyorsun?" diye sordu alçak sesle.

"Buraya bir hayranıma özel bir konser vermeye geldim sadece," dedi genç adam.

Penelope gözlerini çevirdi, bakışları Winter'ı delip geçiyor gibiydi. "Öyle mi? Ben de Panase adlı gizli bir kuruluşun seni ve başka bir ajanı babamı alaşağı etmek için buraya gönderdiğini sanıyordum."

Winter şaşkınlıktan donakalmış vaziyette Penelope'ye baka kaldı. Her şeyi biliyordu. Başından beri her şeyin farkındaydı.

Genç kadın iç çekti. "Babamın ölümünden Panase'nin sorumlu olması *beni* bir şüpheli yapmazdı, değil mi?"

Başından beri perde arkasından ipleri oynatan kişi Penelope Morrison'dı: Winter'ın partiye davet edilmesi, babasının planlı infazı, sevkiyatlarına el koyması, hepsi planının bir parçasıydı. Panase'nin ona geleceğini Winter'dan bile önce biliyordu.

"Yüzüğü Connor'a vermeme izin verdin," dedi.

Penelope ona sakince bakmaya devam ettiğinde Winter, Connor'la tanışabilmesi için onu bilerek özel parti odasına götürdüğünü ve muhasebecinin müzedeki gizli odaya muhtemelen sahte belgeler yerleştirdiğini anladı. Winter ve Sydney'nin sesinin kesilmesiyle Panase, Eli Morrison'ın başına gelenlerden sorumlu görünecek ve ellerinde adamın suçlu olduğunu gösteren hiçbir kanıt olmayacaktı. Penelope ise babasının başına gelenler

yüzünden dehşete düşmüş iyi kız olarak kalacak, olan biten her şeyden paçasını sıyracaktı.

Onu bir piyon olarak kullandıklarını sandıkları onca süre boyunca Penelope'nin aslında en başından beri onları kendi planlarını örtbas etmek için kullandığından habersizdiler.

Peki Penelope her şeyi nasıl öğrenmişti?

"Neden beni yanındayken vurdurmaya çalışıp tüm ilgiyi üzerine çektin?" diye sordu Winter boğuk bir sesle.

Kız yanındaki korumalardan birinin uzattığı bir çift eldiveni alıp ellerine geçirmeye başladı. "Belki kıskançlıktan deliye dönmüş bir hayranın seni öldürmek istedi. Belki de birileri seni biriyle yakın görmeye, benim özel misafirim olmana dayanamadı," dedi gülümseyerek. Her nasılsa yüzündeki naif ifade hâlâ oraydı. "Kalabalığın içindeki rasgele birinin herhangi bir nedenden ötürü seni vurması öyle büyük ilgi çekecekti ki babamın ölümüyle ilgili haberler devede kulak kalacaktı." Genç kadın, Winter'ın yüzündeki ifadeyi görünce kederli bir tavırla başını iki yana salladı. "Merak ettiğin buysa, gerçekten hayranınım," dedi. "Ve böyle olması gerektiği için üzgünüm. Birbirimize böyle veda edecek olmamız çok yazık."

Winter'ı öldürmek için buraya getirmişlerdi. Ambulanstaki bulanık anılarını, şoförün Penelope'nin talimatlarına nasıl sakince uyduğunu düşündü. Tüm dünya onun hastaneye kaldırıldığını sanırken buraya getirilmesini o ayarlamıştı.

"Başkalarının babanı neden öldürmek isteyeceğini anlıyorum," dedi Winter konuyu uzatmaya çalışarak. "Ama *sen* bunu neden istedin? Neden bunca şeye kalkıştın?"

Penelope ikinci eldivenini takarken sessiz kaldı.

"Yaptığı bir şey yüzünden onu öldürdün," diye devam etti Winter. "Sana mı bir şey yaptı?"

Genç kadın sessizliğini hâlâ koruyordu.

"Sevdiğin birine miydi?"

Penelope'nin yüzünde belli belirsiz bir tereddüt vardı ve Winter, kızın bu hâlinde aşına olduğu bir kayıp duygusu, parça-

lanmış bir ailenin anısını gördü. İçgüdüleri harekete geçti. “Annen miydi?” diye tahmin yürüttü.

Penelope bu sefer bir an için gözlerini kaçırıp yeniden ona baktı. Tam isabet.

“Bir hastalık yüzünden hayatını kaybettiğini duymuştum,” dedi Winter.

Bunun üzerine kızın gözlerinde bir öfke kıvılcımı belirdi. “Annemin ölümü hastalıktan değildi,” diye yanıtladı buz gibi bir sesle. “Babamın elindendi.”

Winter bedeninin bir ürpertiyle sarsıldığını hissetti. Demek nedeni buydu.

Penelope ondan uzaklaşıp raflardan birine doğru yürüdü ve kutulardan birini büyük bir özenle eline aldı.

“Babamla ek işi sırasında tanışmışlar,” diye sözlerine devam etti genç kadın usulca. “Babamın partilerinden birinde garsonluk yapıyormuş. Yıllarca ona vurmasını izledim. Bu hatırlayabildiğim ilk anımdı. Annem bana sürekli aslında ona vurmak istemediğini söylerdi. Onu izole edip ailesinden kopardı ve tüm yalvarışlarını görmezden gelip onlarla konuşmasına izin vermedi. En sonunda öfkeye kapılıp onu öldürdüğünde beş yaşındaydım. Ona yaptıkları hayatımın sonuna dek kâbuslarıma musallat olacak.” Penelope ona baktığında tüm masumiyeti gitmiş, yerine yaşının ötesinde badireler atlatmış birinin ifadesi yerleşmişti. “Gücünün onu nasıl koruduğunu, tüm kanıtları karartmaları gerektiğini tek bir kelime bile etmeden anlayan dedektif ve polis ekibiyle öylece oturmasına nasıl olanak sağladığını gözlerimle gördüm. İşte o zaman kendime bir söz verdim, günün birinde onu ben öldürecektim.”

Penelope’nin sözleri Winter’ın zihninde dönüp duruyordu. Demek her şeyin arkasında yatan neden buydu. Eli Morrison’ın karizmatik gülümsemesini, sonra da ölen karısının kanıyla lekelenmiş zarif ellerini hayal etti.

Babasını mutlu etmek için partilere katılmak. İyi kız evlat olmak. Penelope Morrison kendini çok iyi saklamıştı.

“Babanın yasını tuttun,” dedi Winter, “infazını bizzat emretmene rağmen.”

Bir an için tanıdığını sandığı şefkatli kızın su yüzüne çıktığını gördü. Penelope gözlerini kaçırdı. Parmaklarını hafifçe bileğindeki İtalyanca dövmenin üzerinde gezdirdi. “Her şeye rağmen o benim babamdı,” dedi.

“Ama onun kaldığı yerden devam edeceksin,” dedi, bakışlarını odanın içinde gezdirerek. “Bu gemi hâlâ içindeki tüm yasadışı yükü Cape Town’a gidiyor.”

Penelope kutunun kapağını açıp içine uzandı. Camdan yapılmış gibi görünen küçük bir küp çıkardı, yarı saydam yüzeyi mavinin çok açık bir tonundaydı.

“Bir düşünsene, Winter Young. Sen ve arkandaki kuruluş ölmüş babamın imparatorluğunu nasıl kurduğunu kanıtlayıp onu adaletin önüne çıkarırsa benim gibi biri ne kaybeder?”

Winter gözlerini kıstı. “Para.”

Penelope’nin kalbinin kırılğan kısmı sert bir kabuğun ardına saklanmıştı. “Nihayet onun aleyhine bir kanıt bulursanız babamın tüm servetine ne olur biliyor musun? Hepsi dondurulur. El konulur.” Ona doğru yürürken elindeki küpü büyük bir özenle tutuyordu. “Ve annem yerine bana gitmesi gereken tüm paraya devletin el koyduğunu görmek beni kahreder.”

“Sen de dizginleri ele almaya mı karar verdin?”

“Bana yardım etmeleri karşılığında Korkasyalılarla yaptığım anlaşma buydu.” Omuzlarını silkti. “Bu benim mirasım. Benim hakkım. Babamın hayaletinin büyük bir gayretle biriktirdiği tüm parasının bundan böyle annemin hayalini kurduğu şeylere gideceğini bilmesini istiyorum. Onun adına bir fona, ailesine ait bir mülke.”

Penelope’nin mirası. Kulağa mantıklı geliyordu. Bu, yetkililerin gözlerini Eli Morrison’a ilk dikişi değildi ve bu sefer başarılı olamasalar bile adamın aleyhine kanıtlar giderek artıyordu. Tüm servetine el konulması an meselesiydi.

Fakat Penelope’nin sicili temizdi. İzlerini babasından bile

daha iyi saklıyordu ve paraya yetkililerden önce ulaşması hâlinde tüm servet onun olurdu. Dahası genç adam, bir şekilde, kızın onu tüm bu olaylarda, babasının işlediği suçlarda, infazında ya da Winter'ın ölümünde parmağı olduğunu gösterecek tek bir kanıt bile olmadan sıyrılacağını biliyordu.

Ya da Sydney'nin ölümünde.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum," dedi. "Gerçekten. Ama lütfen, buna bir son ver. Annenin ailesine verdiği para kanla lekelenmiş olacak."

"Bana kalırsa bunun kararını vermek sana düşmez," diye karşılık verdi Penelope umursamazca.

"Böyle bir insan olmak istemezsin," diye yalvardı. "Hayatının bir anlamı olmasını istediğini söylediğinde bunu tüm içtenliğiyle söylediğini biliyorum."

"Bu benim için çok anlamlı," diye karşılık verdi genç kadın.

Winter'ın bakışları Penelope'nin elinde tuttuğu küpe kaydı. Bedeninden bir ürperti geçti. "Tonlarca kimyasal silah teröristlere teslim edeceksin."

"Conner Doherty'yle boşu boşuna çalışmıyorum," dedi.

Genç adam gözlerini kıstı. "O zaman neden hâlâ hayattayım? Neden buradayım?"

"Çünkü dairemden sana ait olmayan bir şey aldın." Penelope kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onu geri istiyorum."

Mücevherli saç tokası. Sydney'nin Panase'ye gönderdiği şifrelenmiş veriler. Aniden bu verilerin Penelope'nin her şeye karıştığına dair suçlayıcı delil teşkil edeceğini fark etti.

"Bende değil," dedi.

"Nerede, belki de kimde olduğunu biliyorsun."

Güverteden gelen ayak sesleri Winter'ın kapıya dönmesine neden oldu. Penelope de aynısını yaptı.

"Nihayet," diye mırıldandı.

En yakındaki konteyner sırasının ardından bir adam çıktı, sakin ve rahat bir tavırla yürüyordu, her zamanki gibi şık giyinmiş, gözleri güneş gözlüğünün ardında gizlenmişti. Connor Doherty.

Hemen arkasında Winter'ın, Eli'in eski korumaları olarak hatırladığı iki adam yürüyordu. Fakat bu kez aralarında kısa, sarı saçları eğik başıyla birlikte hafifçe sallanan, zayıf bir kadını sürüklüyorlardı.

Winter kızın yüzünü göremese de kim olduğunu görür görmez anlamıştı. Bedeni muazzam bir korkuyla doldu.

Sydney.

30

Kapana Kısılmış

○ daya girdiklerinde Sydney başını kaldırıp etrafa bakındı. Dört bir yanı raflara sabitlenmiş Paramesyum kutularıyla çevriliydi.

Bakışları önce Penelope'ye, sonra da elinde tuttuğu küpe kaydı. Eli Morrison'ın ölümü, kimyasal madde vücudunu içinden parçalarken ağzından damlayan köpükler gözlerinin önüne geldi. Şimdiyse etrafları Paramesyum'la doluydu, sanki ölüm üretilip paketlenerek raflara dizilmişti ve serbest bırakılacağı ânı kolluyordu. Sydney'nin tüyleri ürperdi, her bir zerresiyle küplerden uzaklaşmak istiyordu.

Bakışları Winter'a kaydı. Küçük bir yara bırakacak kadar ince bir kurşunla göğsünden, kalbinin sadece birkaç santim uzağından vurulmuştu. Bunu sadece çıplak göğsünü saran beyaz bandajların üzerindeki kan lekesine bakarak bile anlayabiliyordu. Nefes alış verişine bakılırsa yarası canını yakıyordu, ancak akciğer boşluğu delinmemişti; kurşun muhtemelen göğüs kaslarını parçalamış ve derinlere saplanıp kalmıştı.

En yakın zamanda doktora götürülmeliydi. Kaybettiği onca kan onu zayıf düşürmüştü; yüzünün rengi hayalet gibi solgundu ve cildi ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Burada, okyanusun ortasında şoka girerse Penelope'nin sorgusu henüz başlamadan ölürdü.

Sydney bir ıgık koyuverip tüm gücüyle Penelope'nin üzerine atlamamak için iradesinin her bir zerresini kullanıyordu. Fakat bunun yerini zihnini sakinleşmeye zorlayıp başını tekrar yere eğdi ve vücudunun, korumaların kollarının arasından sarkmasına izin verdi.

Eli kötü olsa da bunu kimseye açık etmeyerek kazanacaktı.

Masanın önüne geldiklerinde aniden durdular. Sydney, Penelope'nin kolunu yavaşça kaldırdığını duydu ve başını kaldırdığında küpü ona uzattığını gördü.

"Toka nerede?" diye sordu geç kadın.

"Kaybettim," diye yalan söyledi Sydney, Connor'a bakarak.

Penelope bakışlarını Winter'a çevirdi. "Belki de ona verdin. Bunu sormalı mıyım?"

Winter sessiz kalmaya devam etti.

Bir şey söyle! diye bağırdı Sydney içinden. *Bir yalan sık!* Penelope yalan söylediğini anlayana kadar Winter kaçmanın bir yolunu bulabilirdi.

Fakat geç adam bir şey söylemedi.

"şunun icabına bak artık," dedi Connor i çekerek, Penelope'ye. "Herkes hâlâ hastanede olduğunu sanıyor zaten. Basma bir hayranın silahından çıkan kurşunla öldüğünü sızdırmalarını söyle. Onun yerine kızın dökülmesini sağlarız."

Sydney, Winter'la göz göze geldi, bileklerindeki bağların gerginliğinden geç adamın titrediğini anlayabiliyordu. Penelope'ye dair ipuçlarını nasıl gözden kaçırmışlardı? Gerçek kimliğini nasıl bu kadar iyi saklayabilmişti?

Penelope sert bakışlarını tekrar Sydney'ye çevirdi, sonra da korumalarına işaret verdi.

Sydney, onu tutan iki adamın vücudunu kuvvetle öne doğru ittirdiğini hissetti. Sertçe yere düştü ve içgüdüsel bir hareketle kendini korumak istercesine top gibi kıvrılıp başını yerde tuttu.

Winter'm bileklerindeki bağların gerildiğini duyduğunda geç adamın düştüğünü anladı.

"Bir kez daha soracağım," dedi Penelope. Sesi değişmemiş

gibi olsa da konuşmasındaki belli belirsiz sertleşme Sydney'nin dikkatinden kaçmadı. "Toka nerede?"

Sydney'nin düşünceleri kafasında dört dönüyordu. Sauda ve Niall şimdiye dek başlarına gelenleri öğrenmiş olmalıydılar, onlara gönderdiği küçük sinyal hiç değilse bir işe yaramış olmalıydı. Panase'nin onları kurtarmak için ellerinden geleni yapacağını biliyordu, ancak Winter ve Sydney'nin nerede tutulduğunu bilmeleleri hâlâ imkânsızdı, hele de hareket hâlindeki bir gemide oldukları düşünülduğünde. Üzerlerindeki tüm cihazlara el konmuştu. İzlerini sürmenin hiçbir yolu yoktu, hâlâ kendi başlarındaydılar.

Onları kurtarabilecek tek şey Winter'ın hastanede bulunamayacak olmasıydı. Partide vurulduğuna dair haberler çoktan haber bültenlerine düşmüş olmalıydı. Bu da dünyanın dört bir yanındaki sayısız hayranın umutsuzca Winter'ın durumuyla ilgili gelişmeleri öğrenmeye çalışacakları anlamına geliyordu. Panase onları bulamazsa belki de dünyanın geri kalanı bulurdu.

Sydney, Penelope'nin de bunu bildiğinin farkındaydı. Winter yakında ölecekti. Geminin gövdesine çarpan dalgaların sesi Sydney'nin vücudunda yankılanıyordu.

"Hâlâ verecek bir cevabınız yok mu?" diye sordu Penelope ve bu kez Sydney yattığı yerden başını kaldırıp ona baktı. Kız sanki onu zalimce davranmaya zorluyorlarmış gibi kederli görünüyordu. "Lütfen, Winter. Onu bundan daha fazla önemsedigine çok emindim."

Sydney bakışlarını Winter'a çevirdi. Hâlâ masanın üzerinde yatıyordu, başını bağların izin verdiği ölçüde ona doğru çevirmişti ve gözleri korkuyla parıldıyordu. Flörtöz tavırları, zarif adımları ya da muzip sırıtışından eser yoktu. Sydney'ye sanki Panase'de aldığı eğitimde öğrendikleri numaralar her an aklına gelip de onları kurtaracakmış gibi bir şeyler yapması için yalvarırcasına bakıyordu.

Tıpkı zehirlendiği zamanki gibi bakıyordu.

Sydney bir şey söylemeye fırsat bulamadan korumalardan

biri saçlarının bir tutamını sıkıca kavrayıp onu başını kaldırmaya zorladı. Adam onu bir anlığına yerden kaldıracak kadar sert çektiğinde Sydney acıyla yüzünü buruşturdu.

“Ağzını açık tut,” dedi Penelope.

Sydney kızın ona doğru yaklaşıp küpü öne uzattığını gördü. Her bir zerresi uyuşmuş gibiydi. Duyduğu korku odaklanmasını imkânsız hâle getiriyordu.

“Dur! Dur!”

Winter’ın boğuk ve acı dolu sesi içinde bulundukları ânı yapıp geçti.

Sydney onunla göz göze geldiğinde bir teslimiyet gördü. *Hayır*, diye bağırarak istedi. *Hayır, seni şimdi avuçlarının içine almalarına izin veremezsin.*

Winter bakışlarını Sydney’ninkilerden uzaklaştırıp Penelope’ye çevirdi. “Toka bende. Evde. Valizime koymuştum, ona hiç vermedim.”

Sydney kulaklarına inanamıyordu.

Söylediği yalan dudaklarından bir çırpıda dökülüvermişti, tereddütten öylesine yoksun, öylesine çaresizlik doluydu ki Sydney bir an için Panase’nin varlığını unuttu. Sydney genç adamın ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemeyecek kadar korkmuş olduğunu sanmıştı. Winter’ın partideki ilk performansının anıları gözlerinin önüne geldi; saniyeler içinde yerde eli kolu bağlı yatan çaresiz bir çocuktan bakışlarıyla insanları delip geçen bir gönül avcısına dönüşmesini, bağlarından nasıl kurtulduğunu hatırladı.

Sydney bağlı ellerini kimseye fark ettirmeden büküp durduğunu ancak şimdi fark ediyordu, o kadar sessiz hareket ediyordu ki bir sihirbazlık gösterisi yaptığını sanmak işten bile sayılmazdı. Özgür kalmaya çalışıyordu ve kimse bunun farkında bile değildi.

Sauda onunla gurur duyardı.

Penelope gözlerini kısıp genç adama baktı. Bir şey söylemeden önce yaşadığı tereddüt Sydney’ye bilmesi gereken her şeyi

anlatıyordu. Winter'ın itirafı onu şaşırtmıştı ve şimdi kafasında sözlerinin doğruluk payını tartıyordu.

"İçim rahatladı," dedi Penelope, Winter'a.

Hemen ardından da küpü alıp genç adamın ağzına soktu.

Winter donakaldı, felç olmuş gibiydi, kılını bile kıpırdatmaya korkuyordu.

Penelope, korumalarının birinden uzun bir bant parçası alıp Winter'ın ağzına yapıştırarak küpü içeriye hapsedti.

Sydney kızın hareketlerindeki soğukkanlılıkla geniş, masum gözleri arasındaki tezat karşısında ürperdi.

"Yardımanın için teşekkürler," dedi. "Birini gönderip kontrol ettireceğim."

Winter yattığı masanın üzerinde gözlerini kapadı ve ağzındaki bant yüzünden ürperdi. Elleri özgür kalmak için verdiği mücadeleye devam ediyordu.

Sydney, ortaya çıkan gerçek onu yormuş gibi başını yere eğdi ve bu fırsatı Winter'ı incelemek için kullandı. *Sakin kıpırdama,* diye yalvardı sessizce. *Sakin kıpırdama.*

Winter da bakışlarını ona çevirdi. Bu kez gözlerinde çaresizlik ya da yalvarma yoktu, ona bir şey anlatmaya çalışır gibiydi. Ağzındaki bandın ardında yutkundu.

Sydney ellerini tekrar büktüğünü gördü.

Ve birden ne söylemeye çalıştığını anladı.

Gözleri önce en yakındaki korumaya, sonra da kemerindeki bıçağa kayd.

Penelope sandalyesinde arkasına yaslandı ve Winter'a bakıp başım hayal kırıklığı içinde iki yana salladı. "Kusursuz bir hayatın vardı," dedi dalgın dalgın. Hemen ardından Sydney'ye döndü. "Kalkıp her şeyi Panase uğruna heba ettin."

Sydney'nin kasları gerildi, harekete geçmeye hazırdı. Tüm dikkati Winter'ın üzerindeydi.

Winter aniden yana doğru uzandı. Göz açıp kapayana kadar eli bağların birinin arasından kayd ve kolu tamamen serbest kaldı. Bir saniye sonra ağzındaki bandı çıkarıp küpü eline tükürdü.

Tam da bu sırada Sydney ayağa fırladı. Hızla ona doğru yönelip adama arkasını dönmeden önce en yakınındaki korumanın elini silahının kılıfına atacak fırsatı bile olmadı. Arkasında bağlı ellerini bıçağın sapına dolayıp kemerden çıkardı.

Adamın silahını ona doğru savurduğunu tam olarak göremese de hislerine güvendi. Tüm ağırlığıyla kendini üzerine bıraktığında koruma dengesini kaybedip geriye doğru yuvarlandı. Bir yandan da bıçağı ellerini bağlayan ipin düğümüne geçirip tüm gücüyle ittirdi. Bıçağın ipleri kestiğini hissetti. Tam da ihtiyaç duyduğu kadar.

Bu kez bıçağı tüm gücüyle geriye çekti.

İp bir saniyeliğine dirense de en sonunda yere düştü.

Daha sonra Winter'a bir bakış attı. Genç adam küpü ona attığı anda Sydney de bıçağı ona doğru fırlattı.

Winter bıçağı, Sydney de iplerin arasından küpü yakaladı.

Paramesyum'un elini yaktığını hissedebiliyordu. Küpü yere bırakıp ayağını üzerinde kaldırdı. "Kimse kıpırdamasın," dedi.

Penelope kaskatı kesildi. İki koruma öne çıkıp vücutlarıyla ona siper oldu. Connor da donakalmıştı, onlara temkinli gözlerle bakıyordu.

Sydney bakışlarını Winter'a çevirdi.

Şu anda gidebilecekleri, dış dünyayla bir ihtimal bağlantı kurabilecekleri tek bir yer vardı. Köprü üstü.

"Git," dedi alçak sesle, genç adama.

Winter onunla bir anlığına göz göze gelip hemen dışarı fırladı. Sydney bir şekilde ondan tam olarak nereye gitmesini istediğini bildiğini anlayabiliyordu.

Köprü üstü geminin diğer ucundaydı ve peşlerinde bir düzine silahlı adam vardı. Genç kadın yaklaşan kasılmayı şimdiden ciğerlerinde hissedebiliyordu. Böyle bir koşuyu yapamayacağına farkındaydı.

Ve Winter omzundan vurulmuştu.

Sydney yer değiştirip sırtını kapıya verdi. Penelope her bir hareketini öfkeli bakışlarla izliyordu.

Hemen ardından gözleri hafifçe Sydney'nin arkasındaki köşeye kayd1.

Sydney içgüdüsel olarak kızın bakışlarını takip etti.

Aradan sadece bir saniye geçti...

Connor birden üzerine atlayıp ayağının altındaki küpe uzandı.

Sydney, küp ağzında kırıldığında Eli'nın yüzünde beliren dehşet ifadesini düşündü.

Hayatta kalmak için ellerindeki tek şans buydu.

Genç kadın dişlerini sıktı. Üzerindeki tişörtünü çekiştirip burnunu ve ağzını kapattı.

Hemen ardından küpü botunun üzerine alıp sert bir tekmeyle duvara fırlattı, kimyasal silah paramparça oldu.

31

Henüz Hiçbir Şey Bitmedi

Winter'ın göğsündeki yaranın acısı tüm bedenine yayılıyordu. İki konteyner sırasının arasındaki dar boşluğa dalıp, el ve ayaklarını yüzeylerine sertçe bastırıp bedenini kaldırarak uzun gölgelerin arasında kaybolurken yüzünü buruşturdu. Hareketin etkisiyle bedeni acıyla kasıldığında gözlerini sıkıca yumdu. Kesik ve hızlı nefesler alıp veriyordu. Soğuk okyanus rüzgârı saçlarının arasından geçip gidiyor, yanaklarını yakıyordu. Güneş batmaya başlamıştı.

Arkasında, az önce kaçtığı odadan gürültüler yükseldi. Boğuk bağrışlar ve boğulma sesleri duyuldu. Hemen ardından da Connor'ın boğuk çığlığı.

Ardından Sydney'nin koşarak dışarı çıktığını gördü, gözlerini kapatmış, üzerindeki kıyafetinin yakasını ağzına kadar çekmişti.

Paramesyum küpü parçalanmış olmalıydı.

Genç kadın onu gördü ve aceleyle ona doğru koşmaya başladı. Winter gölgelerin arasından eliyle onu takip etmesini işaret etti.

Gemide başka korumalar da vardı. Winter uzaktaki konteyner kulelerinin arasındaki kıpırtıları görebiliyor, yağdırılan emirlerin boğuk seslerini duyabiliyordu. Belki de Penelope geminin geri kalanını çoktan alarma geçirmişti.

Sydney ona yetiştiğinde nefes alış verişlerinin sonundaki gammaz hırıltıyı duydu. Turne sırasında kendini ne zaman zorlasa ona da böyle oluyordu. Kızın ciğerleri ağrıyor olmalıydı.

Genç kadın yüzündeki ifade karşısında kaşlarını çattı ve başını iki yana sallayarak onu geçiştirdi. "Gayet iyiyim ben," diye karşılık verdi, bakışlarını güneşin battığı yöne çevirerek. "Köprü üstü."

Köprü üstüne doğru bakarken Winter'ın saç telleri yüzüne çarptı. "Dümdüz ilerleyemeyiz," dedi, başıyla koşan üç korumayı işaret ederek. Göğsündeki acı başını döndürüyordu.

Sydney sözlerini başıyla onaylarken bir yandan da güverteyi taradı. "Biz de ayrılmalıyız," dedi. "Böylece oraya ulaşmak için iki şansımız olur."

Güneşin yarısı çoktan okyanusun içinde kaybolmuştu. Silüetleri, sıra sıra dizilmiş konteyner kuleleri ve onları tutan ızgara demirleri parlak turuncu ve altın rengiyle aydınlanıyordu. Bu ışığın altında hareket ettiklerini görmek çok kolay olurdu, fakat bu aynı zamanda uzun gölgelerin arasma saklanabilecekleri anlamına da geliyordu.

Winter göğsünü tutup ızgaraların çelik sütunlarına baktı. En az dört katlı bir bina yüksekliğinde olmalıydılar.

Yüzündeki ifade Sydney'nin dikkatinden kaçmadı. "Ben oraya çıkarım," dedi, başıyla kulelerin tepesini işaret ederek. "Sen aşağı in." Güvertenin altına açılan kapakları işaret etti.

"Hayır," dedi Winter başını iki yana sallayarak. "Nefes almıyorsun."

"Sen de göğsünden vuruldun."

"Yukarı daha hızlı ulaşırım," dedi genç adam sıkıdığı dişlerinin arasından. "Yukarısı daha güvenli. Doğruca hedef alınamayacak kadar yüksekte olacağım, dolayısıyla beni takip etmeleri gerekecek. Köprü üstüne benden daha önce ulaşacaksın."

Sydney'nin gözlerinden geçen endişe parıltılarını görebilse de ona cevap verdiğinde sesi sakindi. "Öyle olsun," dedi, bir silah çıkararak.

Winter korumaların birinden silah aldığını görmemişti bile. *Maharetli eller*, diye düşündü hayranlıkla.

“Oraya önce ulaşırsan beni bekleme.”

Sydney büyük bir ciddiyetle bakışlarını onunkilerle buluşturdu. “Sen de. Vakit kaybetmeden yardım çağrısı gönder.”

Sanki birbirlerinden ayrılmak istemiyorlarmış gibi bir süre daha oldukları yerde oyalandılar. Winter bir an için bunun birbirlerini son görüşleri olabileceğini fark etti. Kendini genç kadının dağınık saçlarını, yanağındaki kanayan sıyrığı, gözlerinin fırtınalı mavisini incelerken buldu.

“Köprü üstünde görüşürüz,” diye mırıldandı Sydney, onunkilere diktiği gözleriyle.

Winter başını salladı. “Görüşürüz.”

Sydney de başını sallayarak karşılık verip hemen ardından güvertedeki kapağa doğru koşmaya başladı. Winter da bakışlarını ondan uzaklaştırıp en yakındaki çelik sütuna doğru hızla harekete geçti.

Merdivenlerin basamaklarını tırmanmaya başladığında yarası ona mâni olmaya kalkıştı. *Tıpkı son turnende yaptığın gösterilerden biri gibi. Tıpkı provalarda yaptığın gibi.* Devreye giren kas hafızası, çektiği acıya rağmen ilerlemeye devam etmesine yardımcı oldu. Sütun, batan güneşin parıltısının bir kısmını engellediğinden etrafındaki dünya parıltıyor gibi görünüyordu; gözlerini kapatacak olsa bunun sahnedeki performanslarından biri olduğuna, etrafındaki rüzgârın fısıltısının seyircilerden yükselen tezahüratlar olduğuna, onu kör eden ışığın hareket eden bedene doğrultulmuş spot ışıklarından geldiğine inanıp kendini aşağı bile bırakabilirdi. Bedeni tepeden tırnağa titriyordu. Takati şimdiden azalmaya başlamıştı.

Aşağıda, yaklaşan adamların ilk seslerini duydu. Hemen ardından da çelik iskeleye çarpan bir kurşunun yadsınamaz çınlamasını. Winter tırmanmaya devam etti.

Yarasından sızan kanı hissedebiliyordu ve başını göğsüne eğ-

diğinde yırtık gömleğinin altındaki bandajın kırmızının daha da koyu bir tonuyla lekелendiğini gördü.

Artie de vurulduğunda böyle mi hissetmişti? Ölmekten korkmuş, bu gibi görevlere katıldığına pişman olmuş muydu? Ailesini bir daha göremeyeceğine üzölmüş müydü?

Winter yukarı baktı, zirveye ulaşmak için can atıyordu. Önünde uzanan iki kat daha vardı. Vücudu sarsıldı.

Başka bir kurşun hemen yanına isabet etti. Çınlama sesi kulaklarını doldururken uyuşmuş gibiydi; her nasılsa aşağıdan yükselen bağrışlar bambaşka bir zaman diliminden geliyor gibiydi, sanki etrafında olup biten her şey bir filmden ibaretti. Belki de başına gelen hiçbir şey gerçek değildi. Tüm hayatı bir hayaldi.

Devam et. Aşğıya bir bakış attığında adamlardan ikisinin onu takip etmeye çalıştığını, üçüncüsünün ise elleriyle köprü üstü arasında yükselen vince bir şeyler işaret ettiğini gördü.

Dördüncü adamm aşğıdaki kapağı açıp yanında iki adamla aşğı indiğini görünce kalbi sıkıştı.

Sydney'nin nasıl hızlı hareket ettiğine şahit olmuştu. Aşğıdaki koridorlar muhtemelen oldukça dardı ve genç kadın hiç değilse adamları oyalayabilirdi.

Bir kat daha.

Kendini yukarı çekerken bedenini delip geçen acıyla dişlerini sıktı. Vücudunu sıırıslıkla eden ter yüzünün yanlarından aşğı damlıyordu. Elleri titriyor, vücudunu zar zor taşıyordu. Altında esen rüzgârı hissedebiliyordu ve bu hâliyle aşğı düşüp ölmesinin işten bile sayılmayacağını farkındaydı.

Devam et.

Ufukta hızla okyanusun içinde kaybolan güneş gökyüzünün rengini değıştiriyordu, turuncular öyle parlak, pembeler öyle çarpıcıydı ki gerçek değilmiş gibi görünüyorlardı.

İskeleyi, yanında oturan Artie'yi ve ahşap destek kirişlerinden birine tekme atarken nasıl güldüğünü düşündü. Winter'ın

kolları uyuşmuş gibi hareket edip bedenini yukarı çekti. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Etrafındaki dünya eğilmiş gibiydi.

Daha sonra birden...

Çelik sütun aniden sona erdi ve ellerinin düz bir yüzeye yaslandığını hissetti. Yukarıdaydı, kulenin tepesine varmıştı ve rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Bir şekilde tepeye çıkmayı başardı ve yere çömelip elini yarasına yaslayarak sersemlemiş bir hâlde öylece kalakaldı.

Onu takip eden adamlardan biri kulenin yarısına ulaşmıştı. Birazdan burada olacaktı.

Kımıl da.

Sözcük Winter'ın kafasında çınladı ve bakışlarını köprü üstüne doğru çevirdi. Kendini ayağa kalkmaya zorladı ve hayatı pahasına koşmaya başladı.

Izgaralar umduğundan daha genişti,¹ bozuk dengesi ve kaybettiği kana rağmen üzerlerinde kolaylıkla ilerleyebiliyordu. Önündeki kör edici güneş, okyanusun içinde biraz daha kayboldu ve gökyüzünün renkleri bir kez daha değişti, pembeler yerlerini morlara bıraktı.

Omzunun üzerinden arkasına baktığında peşindeki adamın zirveye ulaştığını ve Winter'ınkilerden çok daha hızlı adımlarla ona doğru koştuğunu gördü.

Göğsündeki acı artık vücudunun her yerini ele geçirmiş gibiydi ve kaybettiği kan yüzünden başının döndüğünü hissediyordu. Başladığı işi bitirmek için her zaman yaptığı gibi kaslarını hareket etmeye zorladı. Fakat bu kez olmadı.

Başaramayacağım.

Kafasından geçen düşünce korku verici bir kesinlikle doluydu. Olduğu yere yığılmıştı, köprü üstü hâlâ uzaktaydı ve güneş sonunda denizin içinde kayboluyordu. Bulanıklaşan görüşünün arasından silahlı adamın ona doğru yaklaştığını ve yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde dikildiğini gördü.

"Artie," diye fısıldadığını fark etti, abisinin ismi sanki bilinçaltının derinliklerinden fırlayıvermiş gibiydi. Abisinin son dü-

şüncelerinin ne olduğunu ve herhangi bir korku hissedip hissetmediğini merak etti.

Sydney. Sydney bu şekilde pes etmesine asla izin vermezdi. Ama Sydney burada değildi ve Winter yapayalnızdı.

Winter'ın elinden tepesinde dikilen adamın silahının namlusunu doğruca ona doğrultmasını izlemekten başka bir şey gelmiyordu.

Tek yapabildiği parmaklarının tetiğe basmasını izlemektir.

Birden eli pantolon cebinin astarına sürtündü. Sydney'nin otel armalı broşu. Orada olduğunu tamamen unutmuştu.

Düşünecek vakti yoktu. Broşu tuttu, üzerinden fırlayan ince bıçak batan güneşin altında parılıyordu.

Bıçak tam da silahı ateşlediği sırada adamın bedenine saplandı.

32

Son Mücadele

Bu kaçıışına, yük gemisinin güvertesinin hemen altındaki bu dar, floresan ışıklı koridorda koşuşturmasına dair bir şeyler Sydney'ye evindeki koridoru hatırlatıyordu.

Bir yandan koşuyor bir yandan da nafi bir çabayla telefonunu geminin sinyal panosuna bağlamaya çalışıyordu. Winter yukarı tırmanmaya devam ediyor muydu? Köprü üstüne ulaşmayı başarabilmiş miydi?

Arkasında yankılanan ayak seslerini duyduğunda bir yol ayırımından geçip koridorun loş bir bölümüne daldı. Kendi adımları yüksek sesli tıngırtılar çıkarsa da durmaya vakti yoktu. Tek bildiği Winter yukarı tırmanmasaydı peşinde daha fazla adam olacağıydı.

Sydney genç adamın tırmanmaya devam edip etmediğini, hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti.

Duvarların üzerinde birkaç pencere belirdiğinde Sydney yavaşlayıp dışarı bakarak geminin neresinde olduğunu aklının bir kenarına yazdı. Köprü üstüne yaklaşmıştı.

Vakit kaybetmeden ilerlemeye devam edip bir köşeyi daha döndü ve karşısına iki adam çıktı.

Adamlar bir an için şaşkın şaşkın ona baktı. Sydney tam da bu sırada öne doğru eğilip ilk korumaya omuz attı. Adam, kadının gücüne şaşırp homurdandı ve sertçe duvara çarptı. İkinci

ci koruma silahına davrandı fakat silahını kılıfından çıkarmaya bile fırsat bulamadan Sydney üzerine atlayıp dirseğini kullanarak adamın çenesine şiddetli bir darbe indirdi. Başı sertçe duvara çaptı ve bedeni yere yığıldı.

İlk adam bileğini yakalayıp bükte...

Niall'ın eğitim sırasındaki sözlerini hatırladı. *Harekete ayak uydur.*

O da öyle yaptı. Adam bileğini bükmeye çalışırken o da bileğiyle birlikte hareket etti ve duvara dönerek ivmesini ona geri yönlendirdi. Bir hamlede adama bir tekme savurup göğsüne isabet ettirdi.

Adam geriye, duvara doğru uçtu. İkinci korumanın silahını kılıfından çıkarıp tüm gücüyle ilkinin suratına doğru savurdu.

Korumanın başı yana savruldu. Gözlerindeki ışık bir anda söndü ve duvarın önünde yere yığıldı.

Sydney ikinci silahı cebine atıp yerde hareketsiz yatan adamlara dönüp bakmaya bile zahmet etmeden koşmaya devam etti. Ciğerleri ondan hesap sorarcasına kasıldığında göğsünü dolduran o tanıdık sızıyı hissetti. Gözlerinin önüne ölüm döşğinde yatarken ağır bir ritimle inip kalkan göğsü ve hırıltılı nefesleriyle Sydney'ye onunla kalmasını söyleyen annesi geldi.

Hemen ardından annesi kaybolup yerini yoğun antrenman seanslarından birinin ardından odasında tek başına güçlkle nefes aldığı ve gerçeği onlara açıklamaktan korktuğu için ne Niall'ı ne de Sauda'yı arayıp yardım istemeyi reddettiği anıya bıraktı.

Yarın erkenden yola çıkabilir misin? demişti Niall mesajında, yeni görevini kastederek.

Evet, diye yanıtlamıştı Sydney hiç vakit kaybetmeden.

Bunun altından kalkabileceğine emin misin?

Ona cevap yazarken dişlerini sıkmıştı, *Evet, eminim.*

Sydney her işin altından kalkabilirdi. Şimdiye kadar gördükleri en iyi ajan olmayı, Panase'de kalmaya, anlamlı bir şeyler yapmaya layık olduğunu onlara kanıtlamayı kafasına koymuştu.

Koş, diye düşündü. Ciğerlerini görmezden gelip kendini devam etmeye zorladı.

Nihayet koridorun sonunda güverteye çıkan bir merdiven gördü.

Köprü üstü ileride olmalıydı ve şansı yaver gittiyse Winter oraya Sydney'den önce varmış olacaktı.

Basamakları tırmanıp tüm gücüyle kapıyı ittirdi. Akşam güneşi, serin hava ve merdivenlerin üzerindeki köprü üstü penceresinin görüntüsü onu karşıladı.

Sydney kendine bir an bile rehavete kapılma izni vermedi. Hızla güverteye fırlayıp köprü üstüne yöneldi. Güvertenin diğer ucundan üzerine doğru koşan korumaları şimdiden görebiliyordu. Winter ise görünürde yoktu.

Etrafındaki dünya yavaşlamış gibiydi. Görüşü bulanıklaşıyordu. *Winter burada değildi. Köprü üstüne ulaşmayı başaramamıştı.*

Hayır. Sydney henüz bundan emin olamazdı. Önce merdivenleri aşması gerekiyordu. Zihni yeniden görevine odaklandı. Ciğerlerini sınırlarının çok ötesinde zorluyordu, ona karşı çıktıklarını, nefesinin hızlandığını hissedebiliyordu. Yine de basamakları aşıp köprü üstüne açılan kapıya omuz atarak içeri daldı.

Penelope Morrison çoktan gelmişti.

Kollarını arkasında kavuşturmuş tehlikeli bir sakinlikle onu izliyordu. Adamlarından birkaçı etrafında durmuş, silahlarını Sydney'ye doğrultmuşlardı. Kontrol panosu Penelope'nin hemen arkasındaydı, düğmelerin ışıkları giderek kararan havanın ortasında bir yanıp bir sönüyordu.

Sydney'nin göğsüne saplanan acı gözlerinin önünde yıldızların patlamasına neden olacak kadar keskindi. Genç kadının arkasındaki telefonu, dünyanın geri kalanına sinyal gönderip Panase'yi bulundukları yer ve durumlarından haberdar etme şansını görebiliyordu.

Fakat telefon hattı çoktan kesilmişti.

Dış dünyayla bağlantısı kopmuştu.

"Vurun şunu," dedi Penelope.

Sydney, ilk silah sesini duyar duymaz kendini yere attı. Elini cebine götürüp kalemmini buldu ve gözlerini yumup gizli silahını sertçe yere çarptı.

Etraf kör edici bir ışıkla doldu. Penelope ellerini kaldırarak geri çekildi, önündeki adamların bedenleri ışığın gözlerine ulaşmasına bir nebze engel oluyordu. Herkes bağırıp içgüdüsel olarak elleriyle yüzlerini kapatıyordu.

Sydney etrafındaki parıltıyı kapalı gözkapaklarının ardından bile görebiliyordu. Kırmızıya bürünmüş dünya gözlerini yakıyordu. Bunun bile görüşünü bir süre siyah noktalarla lekelemeye yeteceğinin farkındaydı.

Adım attığın her odayı aklına kazı, demişti Niall. Ne zaman gözün kapalı kaçman gerekeceğini asla bilemezsin.

Görüşünün netleşmesini bekleyecek zamanı yoktu. Etrafındaki herkesin nerede durduğunu ve bağrıışların nereden geldiğini düşünmeye çalışıyordu. Sydney hızla ilk korumaya doğru ilerledi ve adam gözlerini kırıştırıp kendine gelemeden boğazına sert bir darbe indirdi. Adam boğuk bir ses çıkarıp yere yığıldı. Hemen ardından ikinci adamın üzerine çullandı ve hızını kesmeden üçüncüye çarptı.

Adam kafasını yere çarpıp hareketsiz kaldı.

Telefon artık kullanılamaz durumdaydı. Sydney'nin zihni dört dönüyor, ciğerleri sıkışmasın diye onu durmaya zorluyordu.

Hızlı olamazsan zeki ol, diye hatırlattı kendine.

Geminin sinyal fişekleri.

Şakağında bir silahın soğuk namlusunu hissetti.

“Tıpkı benim gibi inatçısın,” diye mırıldandı Penelope, sanki bunu her gün yapıyormuş gibi sakin bir tavırla.

Winter neredeydi?

Onu yakalamışlardı. Winter ölmüştü.

Bunu düşünmek Sydney'nin her bir zerresini hüznle doldurdu. Daha önceki görevlerinde de öldürülen ajanlar olmuştu ama Winter...

Sydney'nin içi birden öfkeyle kavruldu. Hızla kenara doğru hamle yapıp yumruğunu savurdu. Tam da silah ateşlendiği anda Penelope'nin koluna vurdu.

Patlama sesi o kadar yakınındaydı ki Sydney sıcaklığını teninde hissetti.

Penelope silahım ona doğru savurdu fakat Sydney başını geri çekip tüm gücüyle kadına kafa attı.

Penelope geriye tökezledi. Sydney silahı elinden almak için ona doğru hamle yaptı fakat Penelope çoktan kendine gelmişti ve şaşırtıcı bir hızla ondan kaçtı. Yine de sersemlemiş görünüyordu. O naif vücuduyla dövüşmek üzere eğitilmemişti.

Fakat bu korumalarının pes ettiği anlamına gelmiyordu.

Sydney adamların şimdiden kendine geldiğini fark etti; ikisi ayağa kalkıyor, üçüncüsüyse çoktan dikilmiş, ona bakıyordu. Ciğerlerindeki kasılmalar nefesini kesiyordu, hatta bazıları o kadar şiddetliydi ki bir an için iki büklüm oldu. Bu kadar çok kişiyle mücadele etmeye devam edemezdi. Sydney bakışlarını pencerelere çevirdi.

"ok yazık," dedi Penelope, ıkışıya yaklaşmak için Sydney'nin etrafında bir daire çizerken. "Arkadaş olabiliriz sanmıştım."

"Bunu sana düşündürten ne?" diye karşılık verdi Sydney, sesi acıdan kısılmıştı.

"ünkü sen de kaybettiklerinden güç alıyorsun."

Kızın sesinde küçümseme ya da alaycılık yoktu. Sadece gerçek bir empati vardı. Penelope bir şekilde Sydney'nin iyileştirmek için durmaksızın çabaladığı içindeki yaraları hissedebiliyordu. Konserden önce aralarında geçen konuşmayı hatırladı. Belki de böyle insanlar her zaman birbirlerine çekiliyordu.

Penelope'nin adamlarından ilki Sydney'nin üzerine atıldı. Sydney bu kez onun darbesini savuşturmaya çalışırken, adam da onunla birlikte dönüp kızın çenesine bir darbe indirdi.

Acı çenesini delip geçerken gözlerinin önünde yıldızlar patladı ve dönerek kontrol masasına çarptı.

Sydney adama tekrar saldırmaya yeltenmedi. Hem zamanı

hem de gücü tükeniyordu. Bunun yerine masanın önünde doğrulup hattı kesilmiş telefonu aldı ve tüm gücüyle cama vurdu.

Bir, iki kere.

Cam tuzla buz oldu. Koruma bacağına uzandığında elini kesen kırık camı umursamadan kendini dışarı attı.

“Ne hissettiğini biliyorum,” dedi Penelope’ye, güçsüz sesiyle.

Penelope’nin çenesi sanki kızm sözlerine gücenmiş gibi kasıldı. “Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Çok iyi biliyorum.” Gözlerini kararlılıkla kızınkilere dikti. “Ve bu yaptıklarınla o çok istediğin huzuru bulamayacaksın.”

“Peki sen huzuru buldun mu?” diye sordu Penelope.

“Kâbuslarımı arkamda bıraktım.”

Penelope, Sydney’ye döndü. Üzgün görünüyordu. “Bana kalırsa onları hâlâ yanında taşıyorsun.”

Daha sonra Sydney koşmaya başlayıp güverteye doğru kayd. Soğuk rüzgâr saçlarının etrafa savrulmasına neden oluyordu.

Yere düştüğünde Penelope’nin içeri döndüğünü görece kadar hızla ayağa kalktı. Sydney’nin hedefinde işaret fişekleri olduğunu biliyor olmalıydı ve tam da tahmin ettiği gibi genç kadın kapıdan fırlayıp muhtemelen su geçirmez bir kapta tutulan fişeklerin durduğu arka tarafa doğru yöneldi.

Onları kullanılamaz hâle getirecekti.

Penelope’nin korumaları köprü üstünün etrafını sarıp ona doğru ilerlemeye başladı. Sydney ayağa kalkmaya çalıştı, ancak içlerinden biri çoktan bacağını yakalamıştı. Tek bir hareketle ayakları yerden kesildi. Çenesi köprü üstü penceresinin kenarına çarptı ve darbenin etkisiyle bir anlığına görüşü bulanıklaştı. Sydney körü körüne bir tekme savurdu.

Onu yere seren adam artık yerde sürüklüyordu. Ayak bileğinin ters yöne döndüğünü hissettiğinde nefesi kesildi. Bedeni güvertede yuvarlanmaya başladı. Ciğerleri can çekişiyordu, artık nefes almakta gerçekten zorlanmaya başlamıştı. İçgüdüsel olarak yuvarlandı ve yüzünün hemen yanında güvertenin metaline çarpan bir merminin sesini duydu. Adam silahını ona doğrultup

tetiği bir kez daha çekti, Sydney yüzünü hızla ellerinin arasına gömdü.

Silah bu sefer patlamadı. Mermisi bitmişti.

Adam homurdanıp kızın üzerine atıldı.

Sydney sağlam bacağıyla bir tekme savurdu ve botu adamın kasığına isabet etti. Adamın gözleri yerinden çıkacakmış gibi ardına kadar açıldı ve vücudu kaskatı kesildi. Sydney bir tekme daha savurdu ve bu kez yüzüne sert bir darbe indirdi. Korumanın gözlerindeki ışık söndü ve güverteye yığıldı.

Sydney soluk soluğa ayağa kalktı, göğsündeki ağrı her nefes alışında iki büklüm olmasına neden oluyordu. Geçmişte yakalanıp bir hücreye kapatıldığı, gardiyanlardan birinin karnına şiddetle attığı tekmeler yüzünden boğuluyormuş gibi hissettiği görevini düşündü. Gözleriyle etrafında yükselen iskeleyi taramdı, siluetler batan güneşin ışıkları ve yanmaya başlamış yapay ışıkların altında daha belirgindi. Winter'dan tek bir iz bile yoktu.

Genç adam ölmüştü. Penelope'nin az önceki sözlerinin ne anlama geldiğini fark ettiğinde göğsü sıkıştı. Winter'ın hafifçe yana eğdiği başı, bazen muzipçe yan yan sırtması.

Winter ölmüştü. Öyle olmalıydı.

Neden onun gibi birine bağlanmıştı ki? Neden onu o mükemmel hayatından koparıp tehlikenin ortasına atmak zorundaydılar? Dünyanın geri kalanına ne söyleyeceklerdi? Peki ya annesine?

Annesi ölmesini umursayacak mıydı? Yoksa rahatlayacak mıydı?

Sydney onu tek başına göndermemeliydi. Yaralanmıştı. Oraya tırmanmaması–

Şimdi zamanı değildi. Sydney'nin buna ayıracak vakti yoktu. Sydney kendini tekrar ayağa kalkmaya zorladı ve gözlerini iskeleden ayırıp Penelope'nin gittiği yöne doğru çevirdi.

İçinde yükselen yepyeni, kör edici öfke her bir zerresini ele geçirdi. Zonklayan ayak bileğinin acısını görmezden geldi ve elinden geldikince hızlı bir şekilde topallayarak köprü üstünün

etrafından dolandı. Gözü hiçbir şey görmüyor gibiydi. Yüksek sesli hırıltılar alıp verdiği her nefese eşlik ediyordu. Ciğerleri durması için ona yalvarıyordu.

Panase'yle iletişime geç. Dış dünyayla iletişime geç.

Tam işaret fişeklerinin bulunduğu duvara ulaştığında ciğerleri nihayet kırılma noktasına ulaştı. Öyle bir acıyla sıkıştılar ki Sydney nefes almak için çırpınarak yere yığıldı. Hapishane hücresine geri dönmüş, sudan çıkmış bir balık gibi nefes almak için can çekişiyordu.

Diğer kadının varlığını görmese de hissedebiliyordu. Yerdeki gölgeler titreşti ve Sydney başını kaldırdığında bulanık görüşünün arasından Penelope'nin üzerine atladığını gördü.

Sydney nefes almak için verdiği mücadeleye rağmen bir şekilde yana yuvarlanmayı başardı, ancak Penelope bunu yapacağını öngörüp yönünü değiştirdi.

Genç kadın birden üzerine çıktı, bacaklarıyla onu yere mıhlayıp ellerini Sydney'nin boynuna sıkıca doladı.

Penelope onun kadar güçlü değildi fakat Sydney elinden kurtulamayacak kadar bitkin düşmüştü. Ciğerlerini havayla doldurabilmek için mücadele ediyor, göğsü her seferinde acıyla sıkışıyordu. Gözleri can çekişmekten ardına kadar açılmıştı, buracıkta boğulacaktı. Yuvarlanıp kızı üzerinden atmaya yeltendi, ancak yan tarafına baktığında iki korumanın daha onlara doğru koştuğunu gördü. İçlerinden biri silahını ona doğrultmuştu.

Yolun sonuna gelmişti. Sydney muhtemelen dudaklarının morardığını biliyordu, ağzı nefes almak için çırpınarak açılıp kapanıyordu. Demek sonu böyle olacaktı. Tek başına bir gemide, nefes nefese, başarısız bir görev ve ölü bir ortakla.

Sydney tırnaklarıyla genç kadının yüzüne saldırdı, ancak havasız kalmak onu zayıflatmış, güçsüz bırakmıştı, Penelope tüm acımasızlığıyla onu boğmaya devam ediyordu. Penelope'nin bakışları artık donuklaşsa da gözlerinin ardındaki o tuhaf empatinin kırıntılarını hâlâ görebiliyordu, genç kadın sanki kendini boğuyormuş gibiydi.

Her şey böyle sona erecekti. Nefes almak için can çekişirken gözlerinden yaşlar boşandı. Başını işaret fişeklerinin olduğu yöne doğru eğdi.

Tam da o sırada onu gördü.

İki büklüm olmuş, yaralı omzunu tutan eli ve siyah saçları kan içinde kalmış, kolları yara bere dolu olsa da Winter orada, işaret fişeklerinin yanında duruyor ve diğer yumruğunun arasında bir şey tutuyordu. Sydney'nin dudakları titredi.

Winter.

Kollarını lekelemiş kan göğsünden aşağı sızıyordu ama buradaydı. *Hâlâ hayattaydı.*

Birden o geçmişteki görevi sırasında kapatıldığı hücreden kurtarılışını, Niall'ın huysuz ama nazik yüzünü ona doğru eğip ayağa kalkmasına yardım edişini anımsadı. *Gitme vakti, evlat, demişti ona.*

Winter sağlam kolunu kaldırıp elindeki şeyi havaya doğrulttu.

Bir işaret fişegini.

Ve Penelope tam Sydney'nin neye baktığını fark ettiği sırada fişegi ateşledi.

33

Layık

Winter işaret fişeginin yeterince yükseğe çıkıp çıkmadığını ya da patlayıp patlamadığını görmek için beklemeydi. Fişegi ateşler ateşlemez yere atıp Sydney'ye doğru koşmaya başladı. Tüm bedeni yarasından yayılan muazzam acıyla kasılsa da odaklanabildiği tek şey boynuna dolanmış eller ve yaşlı gözlerle yerde yatan Sydney'ydı. Tek yapabildiği gözlerindeki bakışa, dudaklarındaki maviliğe bir tepki vermektir.

Sanki ölümün gelip onu almasını bekliyormuş gibiydi.

Ah, imkânı yok. Winter koşarken yumruklarını sıktı.

İlk koruma ona yaklaştığında yana manevra yapıp duvardan zıplayarak havada döndü ve botlarını adamın yüzüne geçirdi. Hareketi korumayı tamamen hazırlıksız yakaladı. Winter adamın şaşkınlığından faydalanıp doğruca silah tutan eline bir tekme indirdi. Silah elinden fırlayıp güverteyi aşarak Penelope'ye doğru uçtu.

Penelope'nin yerde dönen silaha uzanmasını yavaş çekimde izliyormuş gibiydi. Bedenini ilerlemeye zorladı.

Winter silaha genç kadından önce ulaşmış ayağıyla üzerine bastı. Silah yana döndüğünde yere düştü ve onunla birlikte yuvarlandı. Acıdan gözleri yaşarıyordu. Çenesini sıkıp kalan son takatiyle silaha uzandı.

Sonunda parmakları kabzayı kavradı ve namluyu Penelope'ye

doğrultmak için yerde döndü. Kızın altında sıkışıp kalmış Sydney hareketsizce yatıyordu.

Penelope ona bakıp hırsla gülümsedi. Elleri hâlâ Sydney'nin boynuna kenetliydi.

Yapamazsın ki, der gibiydi kızın gözleri. Garip bir şekilde tam da o sırada Penelope'de aşına olduğu bir şeyin, ilk kez onun da-iresindeyken fark ettiği vahşi, derin öfkesinin kıvılcımını gördü.

Birdenbire bir şey sertçe ona çarptı. Elleri yüzünü tırmalayıp silahını almak için mücadele etti.

Kargaşanın arasında saldırganını tanıdı; Connor'dı, yüzü depoda patlayan Paramesyum yüzünden kan revan içindeydi, gözleri kimyasal yanık yüzünden kan çanağma dönmüş, yaşlar içinde kalmıştı. Çıkardığı hırıltı, sanki ölüyormuş gibi boğazında vahşice yankılanıyordu.

Fakat gücü hâlâ yerindeydi. Winter çarpışmanın etkisiyle tekrar yere kapaklandı. Silahını tutmak için mücadele etse de Connor bileğini yakalayarak silahı bırakmaya zorladı. Connor'ın kabzayı yakalamasına fırsat vermeden silahı tekmeledi ve silah güvertenin öteki ucuna fırladı.

Winter uzaklarda bir yerlerden helikopter pervanesinin sesini duyduğunu düşündü.

Connor yüzüne bir yumruk savurduğunda Winter saldırısını savuşturdu, ancak ikinci yumruk çenesine isabet etti. Winter'ın gözlerinin önünde yıldızlar dönüyordu. Bir zamanlar öğrendiği koreografiyi hatırlayarak döndü ve yuvarlanarak güçlkle ayağa kalkmayı başardı. '

Ancak Winter dövüş eğitimi almamıştı. Bildiği tek şey havalı numaralar ve illüzyonlardan ibaretti. Dahası zamanı tükeniyordu.

Connor, Winter'ın tekmelediği silaha doğru hamle yaptığında genç adam onu takip etti. Adamın ayakkabılarını yakalamayı başardığında birlikte yere yuvarlandılar.

Connor arkasına dönüp yaralı dudaklarını büktü. Konuştuğunda dudaklarından dökülen kelimeler boğuk hırıltılardan

farksızdı. “Sen de benimle öleceksin,” diye tısladı ve Winter’ın kollarına tekme attı. Adamın ayakkabısı parmak eklemlerine çarptığında Winter yüzünü buruşturdu. Hemen ardından ikinci tekme geldi.

Winter daha fazla dayanamayacaktı. Connor’ı bıraktığında adam ondan uzaklaşıp silaha uzandı.

Her şey buraya kadardı. Winter adamın silaha doğru uzanmasını çaresizlik içinde izledi ve kendini Connor’ın namluyu ona doğrultacağı âna hazırladı. Hemen yakınlarındaki Penelope, Sydney’nin üzerinden kalkıyordu.

Helikopter sesini tekrar duyduğunu sandı, ancak her şey ağır çekimde ilerliyor ve kilometrelerce uzakta yaşanıyormuş gibiydi. Buradan canlı çıkamayacaklardı. Yerde yatan Sydney hafifçe kıpırdandı, başı hâlâ Winter’a dönük olsa da genç adam kızın gözlerinin titreşerek kapandığını gördü. Hava almak için mücadele ederken bedeni acı içinde kıvranıyordu.

Hayır. Hayır.

Sanki Artie’yi tekrar kaybediyor gibiydi. Sabahın altısında annesinin aşağı kattan gelen acı dolu sesiyle uyanmış da her şeyi inkâr ederek tekrar tekrar doğru cesedi teşhis edip etmediklerini sormasını dinliyormuş gibiydi. Merdivenin başında çaresizce oturmuş, ona doğru dürüst bir veda bile etmeden abisinin ölme gitmesine izin vermiş gibiydi. Sevdiği insanı kurtaramamak gibiydi.

Sevdiği insanı.

Durumunun hızla kötüleştiğini hissedebiliyordu, bunca zamandır ona güç veren adrenalin nihayet etkisini kaybediyor, kaybettiği onca kanın etkisiyle onu bitkin düşürüyordu. Göğsü uyuşmaya, uzuvları karıncalanmaya başladı. Birkaç dakika önce çelik iskelenin üzerinde koşması şimdi imkânsızmış gibi görünüyordu.

Sydney hafifçe ona doğru dönmüş gibiydi. Winter bir an için birbirlerine son kez baktıklarını düşündü.

Fakat daha sonra bir şey, genç kadının başını kaldırıp uzaklara bakmasına neden oldu. Winter ağır ağır gözlerini kırptırdı.

Nihayet gözlerini yumduğunda Artie nasıl hissetmişti? Korkmuş muydu?

Winter bir an için abisinin yanına çömeldiğini, koyu renkli, düşünceli gözlerini ona dikip kaşlarını çattığını gördüğünü sandı. Yüzündeki hüznü gülümsemeyle ona bakıyordu.

Winter ona baktı, bunu yapamayacağını bilse de ona uzanmak için can atıyordu.

Seninle geçirecek daha çok vaktim var sanmıştım, diye fısıldadı, birinden ziyade kendi kendine konuşuyor gibiydi. *Tek isteğim senin gibi olmaktı.*

Gördüğü son şey Artie'nin eline uzandığı oldu.

Hayır, bu Artie değildi. Bu...

... siyah üniformalı bir asker miydi?

Daha sonra dört bir yanını saran helikopterin pervane sesinden başka bir şey duyamaz oldu. Şimdi de hayal mi görmeye başlamıştı?

Connor'ın silahı hiç ateşlenmedi. Bunun yerine siyah üniformalı asker suratına bir şeyler bağıyor, onu duyup duyamadığını soruyordu. Winter ise sadece şaşkınlıkla ona bakıyordu. Hayal görüyor olmalıydı.

Etrafındaki dünya solup hiçliğe karışıyordu. Odaklanmak istediği tek şey sanki bir rüyanın ortasındaymış gibi, geçmişinin bir yerlerinden çıkıp gelmiş gibi görünen tamamen karanlığa teslim olmadan hemen önce zihninde yankılanan sözcüklerdi. Artie'nin sözleriydi.

Kendin ol, Winter.

34

Nefes

Bir helikopter.

Sonra iki tane daha.

Hemen ardından geminin dört bir yanını ajanlar sardı. Sydney tepesindeki megafondan gelen bir ses duydu. Helikopterlerin savurduğu rüzgâr, tozların uçuşmasına ve saçlarının yüzüne çarpmasma neden oluyordu.

Panase onları bulmuş olmalıydı. İşaret fişğini görmüş olmalıydılar.

Fakat Sydney'nin odaklanabildiği tek şey ciğerlerindeki dayanılmaz acı, boğulma hissi ve bir türlü nefes alamamasıydı. Gökyüzünden birbiri ardına inen sağlık ekiplerinin üzerlerine koştuğunu bir rüyadaymış gibi izliyor, güverteye çarpan botlarının titreşimini belli belirsiz hissediyordu. Elinden gelen tek şey giderek bulanıklaşan bakışlarını etraflarına kümelenen insan kalabalığı arasından Winter'ın üzerinde tutmak için mücadele etmek, genç adamın nabzını ve uzuvlarında yara olup olmadığını kontrol ederlerken bile sağlık görevlilerinin bacakları arasından hareketsizce yatan bedenini izlemektir.

Görevlilerin bağırları rüzgârla taşınıp Sydney'ye ulaşıyordu.

Başaramayabilir.

Sydney sanki olan biten her şeyi uzaktan izliyormuş gibi yüzüne bir oksijen maskesi yerleştirdiklerini hissetti. Bedeninin her

bir zerresi maskeye hücum etti, ruhu havayı içine çekmek için umutsuz bir çabayla havaya fırladı. Penelope'nin tutuklanması- na kulak vermesi, ajanların kızın kollarını arkasında kelepçele- mesini izlerken bakışları Sydney'ninkileri bulduğunda yüzün- deki sanki bu birbirlerini son görüşleri olmayacağını söyleyen ifadeyi aklının bir köşesine yazması gerektiğini biliyordu.

Niall ve Sauda'yla yüzleşmek zorunda kaldığında onlara ne söyleyeceğini düşünmesi gerektiğinin farkındaydı.

Ancak o an için elinden gelen tek şey nefes alıp vermeye gay- ret etmektir. Başındaki sağlık görevlisinin bağırdığı cesaret verici sözleri duyabiliyordu. *Nefes al, nefes ver.*

Bir sedyeye kaldırılıp kemerle bağlandığını hissederken bile onu gözden kaçırmaktan korkarak başını Winter'a doğru çevirdi. Onu ilk görüşünde Panase'nin karargâhına dik omuzları, gözle- rindeki hayat dolu kıvılcım ve kendini kanıtlama fırsatına aç bir tavır, tam da bir yıldızdan beklenecek büyük bir hava ve güven- sizlikle girmişti. Umutsuzca *bir şeyler* arayarak.

Sydney şu an bile gözlerini ondan alamıyor, havadaki aurası- nı hissedebiliyordu.

Winter'ın başaramaması durumunda dünyanın nasıl bir ke- derle kasıp kavrulacağını hayal etmeye çalıştı.

Sydney ölecek olsa yasını tutacak biri olur muydu?

Sağlık görevlilerinden biri suratına bir şeyler bağıırıyordu. Adamın çatık kaşlarını tanıması biraz zaman aldı. Bu bir sağlık görevlisi değildi.

Niall'dı.

"Cossette!" diye bağırdı, ancak Sydney helikopterlerin gürül- tüsünden onu zar zor duyabiliyordu. "Nefes al, evlat, hadi."

Niall sadece onun için endişelendiği zamanlarda Sydney'ye soyadıyla hitap ederdi. Niall'ın burada olması Sydney'nin içini büyük bir rahatlama, ardından da kederle doldurdu. Her şeyin sonuna geldiğini biliyordu.

"Tam bir baş belasısın," dedi Niall. "Bana karşı çıkmayı kes ve nefes al!"

Sydney aniden biriken yaşlardan utanarak gözlerini kırptırdı. Ona üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Gerçek kızıyla arasında geçenleri sormak istiyor, onu affedip affetmeyeceğini bilmek istiyordu.

Sanki küçük bir çocukmuş gibi eline uzandığında, Niall bir babaymış gibi elini tuttu. Artık ona bakmıyor, diğerlerine talimatlar yağdırıyordu. Tekrar konuşmaya çalışsa da dünyası hızla daralıyor, görüşü ağır ağır kararıyordu. Gözleri yeniden Winter'ı aradı ama karanlık giderek koyulaşıyordu.

Nefes al. Nefes ver.

Daha sonra bu refleks bile kayboldu ve Sydney sonsuz bir karanlığın içine gömüldü.

Seçilmiş Aile

Winter Young'ın gözlerini açar açmaz öğrendiği ilk şey, tüm dünyanın vurulmasıyla ilgili haberlerle kasıp kavrulduğıuydu. Hastanenin dışındaki curcunayı, binanın ön avlusuna bakan çift pencerele geniş süitinden duyabiliyordu. Kalabalık adını haykırıp duruyordu ve ara sıra bir sevinç dalgası yükseliyordu, Winter bunun nedeninin durumuyla ilgili yeni bilgiler almaları olduğunu tahmin ediyordu.

Odasındaki televizyonda gördüğü Kuzey Denizi'nde bir kargo gemisine el konduğuna dair manşet çok daha ilgi çekiciydi. Yetkililerin geminin güvertesine üşüşüp parlak el fenerleriyle konteynerlerin içinde Süveyş Kanalı üzerinden taşınması planlanan binlerce ton yasadışı kimyasal silah bulmasını sersemlemiş hâlde izledi.

Sydney'den hiçbir haber yoktu.

Dışarıdaki sesleri saymazsa oda huzur dolu hissettiriyordu. Yoğun, altın sarısı güneş ışığı pencereleri aşp içeriği dolduruyor, odanın öteki ucundaki duvara dizilmiş çiçek vazolarını aydınlatıyordu. Güllerin kokusu havayı baş döndürücü bir tatlılıkla dolduruyordu. Hâlâ Londra'da mıydı? Güneş o kadar parlak ve canlıydı ki bundan emîn olamadı. Bu hâli ona iki yıl önce sahnede yere yığıldıktan sonra gözlerini hastanede açmasını –hiçbir şeyin gerçek olmadığı, aslında burada yatmadığını, bunun kendi

bedeni olmadığı hissini– hatırlattı. Göğsündeki yaranın yüksek dozda ağrı kesiciyle bastırıldığını anladığı belli belirsiz zonklaşması ve acısı bile uzaktan geliyormuş gibi hissettiriyordu.

Winter'ın gözleri odanın geri kalanına kaydı. Her zamanki güvenlik ekibinden iki kişi de içerideydi ve yatağının iki yanında sessizce oturuyorlardı.

Adamların varlığı Winter'ın gerçek dünyaya odaklanmasına yardımcı oldu. Hafifçe gerindi ve hareketiyle vücudunun her yanı acıyla sızladığında yüzünü buruşturdu, büyük bir çabayla doğrulup yatakta oturur pozisyona geçti. Şakaklarını ovuşturdu, zihnindeki bulanıklık dağılırken elle tutulur, mantıklı düşünceler su yüzüne çıkıyordu. Sydney de burada olmalıydı. Belki de çoktan taburcu edilmişti. Ya da Panase onu alıp başka bir yere götürmüştü. O da hayatta mıydı? Durumu iyi miydi? Winter'ın bunlara dair hiçbir fikri yoktu, cevapları bilmemek göğsünün sıkışmasına neden oluyordu.

Güvenlik görevlilerinden biri ona hafifçe gülümsediğinde Winter adama başıyla karşılık verdi.

Kapıda iki kişi belirdiğinde korumanın bakışları onlara döndü. Birinin yüzünde büyük bir sükûnet vardı, diğeriye endişeyle ellerini ovuşturuyordu.

Leo ve Dameon.

Kırıksık ve içlerinde uyunmuş gibi görünen giysilerine, göz altlarındaki koyu halkalara bakılırsa uzun süredir bekleme salonunda olmalıydılar. Leo'nun kıvrıkcık saçları ellerini ne zaman saçlarında çok fazla gezdirse olduğu gibi darmadağınaktı. Dameon ise o her zamanki sessiz bakışlarıyla Winter'ı inceliyordu.

Leo derin bir nefes verdi. "Hemşire az önce uyandığını söyledi," dedi.

Genç adam içeri adım attığında Winter'ın korumalarından biri vakit kaybetmeden öne çıkıp ürkütücü cüssesiyle ayağa dikildi. Leo'yu bakışlarıyla uyardı.

"Orada dur bakalım, evlat," dedi.

Winter o sırada Leo'nun ayak bileğindeki takip cihazını gör-

dü. Tutuklandığı ortadaydı. Winter'ın içi büyük bir suçluluk duygusuyla doldu.

"Sorun değil," dedi Winter, korumasına. Adam başını sallayıp duvara yaslandı, ancak gözleri hâlâ Leo'nun üzerindeydi.

Leo ellerini havaya kaldırdı. "Pardon, pardon," diye mırıldandı. "Ani hareketler yoktu, değil mi? Ben... Claire, Winter bugün uyanırsa, odada güvenlik olduğu sürece onunla konuşabileceğimi söylemişti." Bakışlarını Winter'a çevirdi. "Çok uzatmamam şartıyla."

Dameon başını salladı ve Winter'ın, elini güven verici bir tavırla Leo'nun omzuna koyduğunu görünce rahatladı. En azından araları hâlâ iyiydi. "Çok kalmayacağız," dedi Dameon. "Dinlenmen gerektiğinin farkındayım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Winter, çift kişilik yatağının başına gelirken. "Burada olduğunuz için yani."

Bir süre üçü de öylece birbirlerine baktı.

Daha sonra Leo, "Nasılsın?" diye sordu fısıldayarak.

Winter bir an için tereddüt etti, ne diyeceğini bilmiyordu. "İyiyim sanırım," diye yanıtladı. "Biraz ağrım var." Gözlerini arkadaşlarınıninkilere dikti. "Daha çok sizin için endişeleniyorum."

Leo başını iki yana sallayıp gözlerini kapattı ve bakışlarını yere indirdi. Uzun bir sessizliğin ardından tekrar konuştu.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Tanrım, Winter... ben..."

Sesinin onu yüzüstü bırakmayacağına güvenemeyip sözlerini yarım bıraktı ve ağlamaya başladı.

Alçak, hüznü dolu sesler çıkarıyordu. Winter onu durdurmaya çalışmadı. Yalnızca arkadaşının elini tutup onu nazikçe kendine çekti ve bir şey söylemeden omzuna yasladı. Dameon yaşadıkları ânı bölmek için sessizce bekledi.

Uzunca bir sürenin ardından Leo kendini toparladı ve yeniden onunla konuşabileceği bir mesafeye çekilirken ürperdi. "Bu gece Amerika'ya dönüyorum," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine konuşur gibi. "Ama olan biten her şeyi benden dinleme-

ni istedim. Hiçbir şeyi isteyerek yapmadığımı bilmeni istedim, sana asla--”

Winter, genç adamın giderek artan endişesi karşısında bir elini kaldırdı. “Hey,” dedi alçak sesle. “Buradayım. Sen de öyle. İkimiz de iyi olacağız.” Hemen ardından bakışlarını arkadaşının kilerle buluşturdu. “Sakin ol.”

Leo sertçe yutkundu. Ellerini huzursuzca kıpırdatıp en sonunda cebine sokmaya karar verdi.

“Adamlar...” dedi boğuk bir sesle, “ailemi tehdit etti...”

Leo sözlerini yeniden yarım bıraktığında Winter’ın içi suçluluk ve utançla doldu. Demek gerçekten de ona şantaj yapmışlardı. Leo’nun ailesini, kız kardeşlerini, teyze ve halalarını, anne babasını düşündü. Leo’nun dehşete kapıldığını hayal etti.

“Claire, polisin seni alıkoymayı amaçladıkları bir komployu araştırdığını söyledi,” diye araya girdi Dameon, Leo kendini toplamak için sessizleştğinde. “Görünüşe göre bu kötü niyetli grup, konserdeki güvenlik görevlileri arasına kendi adamlarından birini yerleştirmiş.”

Leo sessizce başını salladığında Dameon konuşmasına izin vermek için sustu.

“Bana kim olduğumu bildiğini söyledi,” dedi Leo alçak sesle. “Annemin, babamın ve ablalarımın ismini biliyordu. Ev adresimi de öyle.” Genç adam hüzünlü görünüyordu. “Bilmiyorum. Bunun sadece bir uyku ilacı olduğunu, kaldığınız evdeki kasayı soyacaklarını ve sizinle Ashley’yi baygın hâlde bırakacaklarını söyledi. Ne yapacağımı bilemedim. Ben...”

“Önemli değil,” dedi Winter usulca.

Leo başını hızla iki yana salladı, Winter’ı dinlemiyordu. “Sana zarar vermeyeceklerini söylediler. Sadece bir şeyler çalacaklarını. Ama bu bir mazeret değil, Winter. Özür dilerim. O kadar korkmuştum ki. Hakkımda nasıl bu kadar çok şey bilebilirlerdi? Ben yalnızca...”

Winter ona uzanıp bir elini havaya kaldırdı. “Hey,” dedi. “Bana kendini açıklamak zorunda değilsin.”

Leo sözlerinin devamını getiremedi, ağlamaktan gözleri şişmişti. Winter ilk stadyum konserlerinden önceki, Leo'nun da ona aynı şeyi söylediği ânı düşündüğü biliyordu.

Arkadaşının böyle bir şey yapması Winter'ın suçuymuştu. Onu elinden suç işlemekten başka bir şey gelmeyecek bir konuma sokmuştu. Ve şimdi bunun bedelini Leo ödeyecekti. Winter tek başına –kendisi için– yapması gereken bir şey yüzünden onları buraya hiç sürüklememeliydi. Neden buraya gelmelerine izin vermişti ki? Claire'in kafasındaki şüpheleri giderebilir, Leo'yu yaşadığı tüm bu travmadan kurtarabilirdi.

Bunu tek başına yapması gerekirdi.

Dameon sessiz bakışlarıyla Leo'nun yanından Winter'ı izlemeye devam ediyordu. Genç adam onunla göz göze geldiğinde bakışlarında başka bir şey olduğunu fark etti, Dameon sessizce ona bir şeyler soruyor gibiydi.

Winter gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim," dedi. Kendi sesinin ardındaki duyguları duyabiliyordu. "İkiniz de sırf benim yüzümden oradaydınız. Sizi bu duruma ben soktum."

"Hepimiz yetişkiniz," diye karşılık verdi Dameon ve bu kez Winter arkadaşının gözlerinde anlayış gördü. "Kendi isteğimizle buraya geldik."

"İyi olduğun için çok mutluyum," dedi Leo. Kaybolmuş gözlerle odanın içinde etrafına bakındı, ne yapacağından emin değilmiş gibiydi.

"Bak," dedi Winter ve genç adam ona döndü. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Hem sen hem de ailen güvende olacaksınız."

"Ya sen?" Sesindeki tereddüt Leo'dan duymaya alışkın olmadıkları bir şeydi.

Dudaklarını düşünceli bir tavırla bükmüş Dameon'ın bakışları, Winter'm yüzünde geziniyordu.

Winter tekrar Leo'ya döndü. "Ben de güvende olacağım," dedi başıyla onaylayarak. "Her şeyi birlikte çözeceğiz."

Leo çaresizce ona inanmak istiyormuş gibiydi. "Peki," dedi.

Kapının yanından Claire'in boğazını temizlediğini duyduklarında Leo, Winter'ın yatağından uzaklaşıp kadına baktı.

"Son birkaç dakika, beyler," dedi Claire. "Leo, baban aradı. Buradaki işin bittiğinde onu ara, olur mu?"

Leo ona cevap verirken Dameon birden Winter'a doğru eğildi. "Merhaba," diye fısıldadı, sesi sakın ve sıcacıktı. Winter gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ortada bize anlatamayacağın bir şeyler döndüğünü biliyorum. Büyük bir şeyler."

Winter ensesinin yandığını hissetti. "Ne demek istediğini anlayamadım," dedi.

Dameon başını iki yana salladı. "Bal gibi de anladın," diye karşılık verdi, ona hafifçe gülümseyerek. "Son beş yılının neredeyse her gününü seninle geçirdim, bir sorun olduğunu anlamam işten bile sayılmaz."

Winter sessizce ona bakmaya devam etti, ne diyeceğini bilemiyordu.

Genç adam bir şey söylemeyince Dameon başını salladı. "Kendince nedenlerin olduğuna eminim ve bana hiçbirini söylemek zorunda değilsin. Belki günün birinde anlatırsın." Gözleriyle tekrar Winter'ın yüzünü inceledi. "Sadece yanında kimlerin olduğunu aklından çıkarma. Hiçbir şeyin altından yalnız başına kalkmak zorunda değilsin."

Yalnız. Dameon'ın ağzından tesadüfen çıkan bu sözcük, Winter'a Sydney'nin bir ajan olmanın yalnızlığına dair sözlerini hatırlattı. Winter başını sallayarak ona karşılık verdiğini hissetti. Dameon'ın zihnini okuyabildiğini, duygularını sezebildiğini, Winter'ın tek bir kelime bile etmeden ne zaman yorgun, üzgün ya da huzursuz olduğunu anladığı onca zamanı düşündü. İçgüdüleri kusursuzdu.

Leo tekrar onlara döndüğünde Dameon geri çekildi ve gözlerindeki manidar parıltı solup yerini her zamanki dinginliğine bıraktı. Başıyla Leo'yu işaret etti. "Gitsek iyi olacak," dedi, Winter'a bir bakış atarak. "Bırakalım da dinlensin."

Leo sözlerini başıyla onayladı. "Evet, haklısın." Genç adam

çekimser bir tavırla Winter'a gülümsedi. "Amerika'da görüşür müyüz?"

Winter belki de sırlarını mezara götürecekti. Fakat hiç değilse hayatına onlarla devam edebilirdi. Arkadaşlarına gülümseyip konserden hemen önce yaptıkları gibi onlara doğru eğildi. Onlar da içgüdüsel olarak aynısını yaptı. Winter kollarının arkadaşlarının omuzlarına dolandığını ve onu aralarına çektiklerini hissetti. Winter, Leo ve Dameon'ın omuzları üzerinden Claire'ın başını kapıya yasladığını ve başıyla ona bir işaret yaptığını gördü.

"Haberlerim var," dedi kadın.

36

Kalp Sınırsız ve Ebedidir

Claire içeri girmeden önce diğerlerinin çıkmasını bekledi. Onu tanıdığından beri ilk kez özensiz görünüyordu. Sarı renkli gömleğinin kolunda belirgin bir kahve lekesi, gözlük camlarındaysa sanki yüzü camlara değecek şekilde uyu-yakalmış da henüz silme zahmetine girmemiş gibi görünen bir iz vardı.

Winter kadının elindeki kahve bardağını –hastaneden aldığı tek kullanımlık karton bardağı– fark edince bir kaşını havaya kaldırdı. “Soğuk demlenmemiş hiçbir kahveyi ağzına sürmezsin,” dedi, Claire bardağını şifonyerin üzerine bırakıp onu kollarına almadan hemen önce.

“Hastanede pek de seçme şansım olduğu söylenemez,” dedi. “Ama inan bana, adamlarımızdan biri şu an iyi bir kahve bulmak için etrafta dört dönüyor.”

“Ah,” diye homurdandı Winter acıyla.

“Affedersin,” dedi Claire, onu bırakıp kollarını daha da açarak. “Nasıl hissediyorsun? Gerçi aradan sadece bir hafta geçti.”

Winter gözlerini kırptırdı. Bu kadar uzun süredir hastanede kaldığını bilmiyordu. Az önce onu ziyaret eden Leo ve Dameon’ın anıları şimdiden bulanıklaşmıştı. Winter omuzlarını silkti, Claire’in önünde ağzından çıkanlara dikkat etmeliydi. Gizli bir kuruluşun yürüttüğü tehlikeli bir göreve katılmış,

vurulmuş, kaçırılmış ve ölümün eşiğinden dönmüştü. Vücudu en yorucu performanslarından sonra bile olmadığı kadar tahrip olmuş gibi hissediyordu. Kafası yerinde değildi ve zihni yorgun düşmüştü.

“Doktorlar ne diyor?” diye sordu Winter.

Claire ona uzanıp elini koluna koydu. “Tamamen iyileşeceğini söylüyorlar,” dedi, doğruca gözlerinin içine bakarak. “Göz açıp kapayıncaya kadar stüdyoya döneceğini. Eve döndüğümüzde kendine koca bir ay boyunca izin vereceksin, anlaştık mı? Bu süre içinde kendini yoracak hiçbir şey yapmayacaksın. Sonra da birkaç hafta fizik tedavi göreceksin. Medyayla da biraz uğraşman gerekecek, ne de olsa şu an tüm dünya seni konuşuyor. Sokakta yürürken bile her köşede adın anılıyor.” Claire bir nefes alıp ona gülümsedi. “Hiçbir şey için endişelenme. Tüm medya ve mahkeme işlerini ben hallederim. İyi olacaksın.”

İyi olacaksın. Winter bir daha kendisi için bunu söyleyebileceğinden emin değildi. Hayatının koca bir kısmını ondan saklarken Claire yanına oturmuş, onu teselli etmeye çalışıyordu. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Bunca şeyi çekmek zorunda kaldın. Ben—”

Kadın umursamaz bir tavırla elini salladı. “Sakın özür dileme. Bırak da rahatlamanın tadını çıkarayım.”

Olan bitenin yarısını bile bilmiyorsun, diye düşündü Winter, ona her şeyi anlatmak için yanıp tutuşuyordu. Ancak bunun yerine sadece, “Peki ya Ashley?” diye sormakla yetindi. Sorgulayıcı bakışlarını ona çevirdi, yüreği ağzındaydı. “O...”

“Son duyduklarıma göre ailesini ziyaret etmek için şehirden ayrılmış,” dedi Claire başını sallayarak. “Burada tedavi görmüyordu. Endişelenme, geri döneceğini söyledi.”

Ailesi. Sydney’nin olanlar hakkında Claire’e yalan söylediği açıktı ama hiç değilse Winter’dan hızlı iyileşmiş gibi görünüyordu. Kızın masmavi dudakları, acıyla kasılan bedeni hâlâ gözlerinin önündeydi.

Panase, Sydney’nin tedavisi için kendi doktorlarını getirmiş

olabilirdi. Belki ülkeyi bile terk etmişti. Yine de iyi olduğunu duymak Winter'ın göğsündeki yumruyu hafifletmişti. En azından hâlâ hayattaydı.

Sydney, Amerika'ya ya onsuz döndüyse? Bu düşünce Winter'ı endişelendirdi. Ya ona veda etmeden ayrılmak zorunda kaldıysa? Ya onu bir daha göremezse?

"Endişeli değilim," dedi.

"Ah, bence biraz öylesin." Claire ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Bana kalırsa aranızda bir şeyler oldu ve böyle bir şeyi benden saklayabileceğini sanıyorsan, yanılıyorsun." Oturuşunu dikleştirirken yüzündeki gülümseme soldu. "Ama seni görmeye gelmemin sebebi Sydney değil."

"Ne peki?" Winter ona döndü. "Neler oluyor?"

"Bekleme odasında bir süredir yeniden uyanmanı dört gözle bekleyen biri var."

Winter sorgulayıcı gözlerini ona çevirdiğinde Claire başını salladı.

"Annen, Winter."

Ah.

Önce yanaklarının kızardığını, hemen ardından da içini dolduran korku dalgasını hissetti. Onca insan arasından annesinin ziyaretine geleceği aklının ucundan bile geçmemiştir.

"Uyandığın an ona haber vereceğime söz verdim." Claire'in tereddüdü artık sesine yansıyor. "Onu görmek istiyor musun?"

Hazır değilim. Gerçek zihninde yankılandı. Leo'yla arasında geçen konuşma yüzünden kafası yerinde değildi, olan biteni hâlâ tam olarak kavrayamıyordu.

Fakat başını salladığını hissetti. "Tabii." Cevabı içtenlikten çok uzaktı, heyecanı sahteydi. Bir evladın, annesini gördüğü için mutlu olması gerekirdi, değil mi?

Claire başını sallayıp ayağa kalktı ve omzuna hafifçe dokundu, gözlerindeki şüphe hâlâ yerli yerindeydi. "Hemen dönerim," dedi. "Bundan sonra nasıl bir yol izleyeceğimize dair konuşma-

mız gereken çok şey var.” Claire bir süre duraksadı, devam ettiğinde sesi ciddileşmişti. “Ama acele etme, tamam mı? Geri kalan her şeyi bana bırak.”

Claire’in henüz odadan çıkmasını istemiyordu, dudaklarını aralayıp ondan biraz daha kalmasını isteyecekti ki kadının ardında bıraktığı topuk sesleriyle çoktan gittiğini fark etti. Dışarıdan gelen belli belirsiz mırıltıları duydu. Yatakta daha da dik oturmasına neden olan birinin sesini.

Çok geçmeden kapıda her zamanki gibi dümdüz ve özenle toplanmış saçları, boynunda beyaz incileri, kazağının üstünden çıkan yakası ütülenmiş ve kolalanmış gömleğiyle yeni bir silüet belirdi.

Göz göze geldiklerinde annesi bir an için tereddüt etti. “Ayıcığım,” dedi.

“Merhaba, anne,” diye karşılık verdi Winter, boğazı kupkuruydu.

Çekingen adımlarla içeri girerken kalabalığın bir yükselip bir alçalan gürültüsü yüzünden gözleri bir anlığına pencerelere kaydılar ve Winter’ın yanına gelip yatağın ayakucunda huzursuzca dikildi. Ellerini önünde kavuşturup birbirlerine geçirmeden önce bir an için onlarla ne yapacağını bilemedi.

Kendini ona doğru eğilip garip bir şekilde sarılmaya zorlaması birkaç saniye sürdü.

“Betin benzin atmış,” dedi alçak sesle, gözleri Winter’ın yüzünde gezinirken.

“Bir şeyim yok,” dedi Winter. Bacaklarını güçlkle kıvrıp yatağın ucunda ona yer açtı ve annesinin kırıksıklıkların üzerine oturamayacağını bildiğinden çarşafı düzeltti. “Otursana, anne. Bir sürü yer var.”

“Mei shì. Rahatsız etmek istemem,” dedi, sanki yatak onları yakınlaşmaya zorluyormuş gibi yavaşça en ucuna oturmasına rağmen.

İçeriye derin bir sessizlik çöktü. Kaç yaşına gelmiş olursa olsun Winter, annesinin yanında kendini daima aşağılık ve kabul

edilme duygusuna aç küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Şimdi bile beyninin dört döndüğünü, onu bir an olsun gururlandırabilmek umuduyla anlatabileceği bir şeyler arıyordu.

“Claire olanları öğrenir öğrenmez beni aradı,” dedi annesi en sonunda. Ellerini tekrar tekrar ovuştururken Winter parmaklarındaki derinin baskı yüzünden açık sarıya dönmesini izliyordu. “Televizyonda gösterip durdukları video kaydını izleyemedim. Seni para için kaçırmaya çalıştıklarını söylüyorlar.”

Winter sözlerini başıyla onayladı. “Ben de öyle duydum.”

Annesi titriyormuş gibi görünüyordu. “Umarım hepsi hapis-te çürür.”

Genç adam söylediklerini anlamakta zorlandı ve ne cevap vereceğini bilemedi. “Umarım,” dedi en sonunda.

İçeriye bir kez daha kısa bir sessizlik çöktü.

“Sana yiyecek bir şeyler getirdim,” dedi annesi. “Kuru pasta. Hâlâ sıcaklar, soğutmadan yemelisin. Ah.” Birden kadının yüzü asıldı ve kaşları çatıldı. “Onları arabada unuttum.” Yataktan kalkmaya yeltendi. “*Wǒ qù ná*. Ben—”

“Sorun değil,” dedi Winter ve annesi durup ona baktı. “Soğuk olmalarına aldırmam. Teşekkür ederim.”

“Ne demek. Dükkân hemen köşedeydi. Sana bir şeyler almalıydım.” Kadının gözleri odanın içinde gezindi ve Winter hariç her şeyin üzerinde durdu. “Kahvaltıda ne sevdiğini bilmediğimi fark ettim. Eskiden limonlu ekmek yerdin.”

“Buraya kadar geldiğin için teşekkür ederim demek istedim,” diye açıkladı Winter. “Beni görmek için.”

Winter’ın sözleri üzerine annesinin rengi attı. Hafifçe genişlemiş gözlerinin ardındaki incinmişliği görebiliyordu. “Neden böyle söyledin?”

Genç adam gözlerini kırıştırdı. “Ne söyledim?”

Annesi yeniden yatağa oturup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Ben senin annenim,” dedi, kısa süreli bir sessizliğin ardından. Kulağa kendini buna ikna etmeye çalışıyormuş

gibi geliyordu. "Bir evlat onu ziyaret ettiği için annesine teşekkür etmemeli."

Winter bir nefes verdi, suçluluk duygusu kafasını bulandırıyor. Artık ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Demek istediğim o değildi," diye açıklamaya çalıştı bir kez daha. "Seni gördüğüme sevdim, anne, hepsi bu."

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır, kastettiğin tam da buydu," dedi, bir elini havaya kaldırarak. "Sorun değil. Sana iyi bir anne olmadığının farkındayım."

Winter nabzının hızlandığını hissetti. Aradan daha beş dakika geçmişti ve sohbetlerini mahvetmeyi şimdiden başarmıştı. "Hayır, anne, bu doğru değil."

"Sana iyi bir anne olmadım, Winter Young," diye tekrarladı, daha yavaş, daha alçak bir sesle. "Ve bu konuda dürüst davranmadım."

Winter tekrar ağzını açtı fakat bir şey söylemedi, dışarıdan gelen tezahüratlar aralarındaki boşluğu dolduruyordu. Öylece birbirlerine bakıyorlardı.

Sonunda annesi gözlerini kaçırıp bakışlarını yatağın üzerindeki bir noktaya dikti. "Artie'den önce her şey için bir planım vardı. Ne de olsa, iyi şeyler iyi planların sonucudur, değil mi?" Bir an için ona bakıp gözlerini yeniden yatağa çevirdi. "Ama olanlardan sonra ben..."

Kadın ellerini kucağında kavuşturup bir süre solgun parmaklarını inceledi. Winter annesinin bu hâlinin kabuğuna çekilmesinden korkarak kanayan kalbine rağmen sessiz kalmaya devam etti. Balkondaki o geceden beri ilk kez kalbinin bir parçasını dünyaya açtığına şahit oluyordu.

"Ben senin kadar güçlü değilim, ayıcığım. Bunun yükünü kaldıramıyorum. Bu yüzden de kaçtım." Sesi alçaldı. "Her şeyden, senden kaçtım. Çok özür dilerim. Ama elimden geleni yaptığıma inan lütfen. Burada olmak istiyorum. Bunu bilmeni istiyorum, tamam mı?"

Kaçmayı bırakacağını söylemediği Winter'ın dikkatinden kaçmadı. Bunu yapamayacağını ikisi de biliyordu.

Ona geçmişinde yaşananların kendi suçu olmadığını, çektiği acıların bir hatırlatıcısından daha fazlası olduğunu söylemek istiyordu. Fakat bunları kendine sakladı. Annesinin onu kaç kez terk ettiği, kaç kez unuttuğu ya da ihmal ettiğinin bir önemi yoktu. Şu an onun için önemli olan tek şey bugün onu görmeye gelmiş olmasıydı. Tüm kalbi bu bilgi, onun için zor olduğunu bildiği bu görünüşte küçük jest için sızlıyordu.

"Biliyorum, anne," dedi usulca. Hayatı buna bağlıymış gibi sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu. "Önemli değil. Şimdi buradasın ya."

Annesi dökülmemiş gözyaşlarını tutmaktan kasılan çenesiyle yüzüne baktı ve küçük, hızlı hareketlerle tekrar tekrar başını salladı. Dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. "Seninle çok gurur duyuyorum, ayıcığım. Harika bir iş çıkardın."

Winter işte şimdi ağlamanın eşiğindeydi. Sanki tüm bunlar oynadığı rollerden biriymiş gibi geri çekilip kendini tüm gücüyle tuttu ve sertçe yutkundu.

"Teşekkür ederim, anne."

Yeniden suspus oldular. Bu seferki huzurlu bir sessizlikti ve saniyeleri saydığını, her birinin tadını çıkardığını ve hepsini hafızasının güvenli bir yerine sakladığını fark etti. Tıpkı otobüse binip sessizce yan yana seyahat ettikleri, akşam yemeğinin ardından masadaki yarısı yenmiş yemeklerin önünde karşı karşıya oturdukları, ikisinin de kendilerine ait ideal dünyalarında birkaç dakikalığına kaybolduğu onca zaman gibi.

Belki aralarındaki bu şey yakınlık değildi. Belki de hiç olmayacaktı. Ama hiç değilse böyle anlarda onu anlamaya hiç olmadığı kadar yakınlaştığını hissediyordu. Annesi ne zaman kederli kalbini açacak birine ihtiyaç duysa ona geleceğini, yaşadığı trajedinin izlerinden kurtulamayan beyni ne zaman dayanılmaz hâle gelse Winter onunla ilgileneceğini biliyordu. Ondan asla bir kar-

şılık göremeyeceğinin de farkındaydı ve buna rağmen hayatının geri kalanında annesinin sevgi kırıntılarını toplamak için orada olacaktı.

Winter annesinin burnunu çektiğini duydu ve cebindeki kumaş mendili çıkarıp burnunu sildikten sonra yeniden cebine kaldırdığını gördü. Kadın ona tekrar bakıp gülümsedi, Winter annesinin kalbinin yeniden kabuğuna saklandığını ve konuyu değiştirmek için sabırsızlandığını biliyordu.

“İyice dinlen ve toparlan,” dedi. “İhtiyacın olduğunda beni ara. Yeniden yola koyulduğunda dikkatli olmanı istiyorum, tamam mı?”

Annesi onunla geçirmeye katlanabildiği zamanın sınırına ulaşıyordu. Şimdiden ondan uzaklaşmak için sabırsızlandığını hissedebiliyordu, ona yakın olmak yıllarca en derinlere gömmeye uğraştığı şeytanları su yüzüne çıkarıyordu.

“Tamam,” dedi Winter gülümseyerek. Yine kendini onu uzun süre görmeyeceğini bile bile veda ederken, zihnindeki boşlukları doldurmak üzere çıktığı sonu gelmez yolculukta bir nebze olsun huzur bulmasını, ona yardım edebilmeyi dilerken buldu.

“Tamam,” diye tekrarladı annesi ve aralarındaki gariplik geri döndü. Annesi ayağa kalkarken ellerini tekrar ovuşturuyor, gözleri fıldır fıldır odanın içinde geziyordu. Bir anlık tereddüdün ardından ona doğru bir adım attı ama yarı yolda durup kararını yeniden düşündü.

“Kendine iyi bak, ayıcığım,” dedi. Sonra da arkasını dönüp odadan çıktı.

Winter annesinin gözden kaybolmasından çok sonra bile kapıya bakmaya devam etti. Sonra tuttuğu nefesini verdi ve tüm vücudunun titrediğini fark etti.

Birdenbire odasına çöken yalnızlığa katlanamadı. Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ona bir nebze olsun arkadaşlık etmesi için annesinin peşinden koşmak istedi. Yalnızlık hissinin onu sarmaladığını, geçmek bilmeyen depresyonunun zihnini zorlayıp içeri sızmaya çalıştığını hissetti.

Tam da tüm bu hislerin içinde boğulurken...

Claire'in başını açık kapıdan içeri uzattığını gördü.

Kadın bir şey söylemedi. Winter'ın yüzündeki ifade bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Sessizce içeri girip yatağa oturdu ve Winter'ın elini avuçlarının içine aldı. Elini sıktı ve genç adam kadının avuçlarının sıcaklığının onu rahatlattığını hissetti.

Ona ne zaman ihtiyacı olduğunu her seferinde nasıl biliyordu?

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu alçak sesle, aynı şeyi daha önce de sormuştu, ancak bu seferki çok daha farklıydı.

Winter ona cevap veremedi. Sadece gözlerini yere dikti, nefesini tuttu ve aklından saniyeleri saymaya devam etti.

Claire'in kollarını bedenine doladığını ve yorgunluk içinde ona doğru eğildiğini hissetti.

"Kendine bu kadar yüklenme," diye mırıldandı. "Herkes zaman zaman kendini kötü hissediyor."

Winter kadının göğsüne yaslandığı yerden başını salladı ve en sonunda gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Sırra Sadakat

Sydney hastaneye geri döndüğünde gökyüzündeki güneş ağır ağır alçalmaya başlamıştı.

Sauda arabada yanında oturuyordu. Sydney'nin hastane odasında –önlem için Winter'inkinden farklı bir hastanede– doktorlar vücudunun dört bir yanındaki yaralarla ilgilenirken yanında durmuş, doktor raporları hazırlanırken Elite Securities'den geldiği bahanesiyle sessizce beklemişti.

Sydney oksijen maskesi olmadan rahatça nefes almaya başladığında arabayla gezintiye çıkmışlardı ve Sydney onu görevin kalanı hakkında bilgilendirmişti.

Sauda arabayı binanın arka tarafına park edip koltuğunda arkasına yaslandı. Sydney ise gözlerini önüne dikmiş, aralarındaki garip sessizlik yüzünden gerilmekle meşguldü.

"Daha fazla burada kalmamı istemiyorsun sanırım?" diye sordu Sauda'ya, sessizliğe daha fazla katlanamayıp.

Sauda başını iki yana salladı. "Bana kalırsa bir görev için yeterince şey yaptın," dedi kadın bir kaşını kaldırarak.

Sydney ona bakmadı. Bunu yapmaya ödü kopuyordu.

"Emirlerimizi anladığını söylerken," diye devam etti Sauda. "Yüzündeki ifade çok ciddiye. Sonra da gidip her birine kasten itaatsizlik ettin."

"Özür dilerim."

“Pek inandırıcı gelmedi.” Sauda ona gözünün ucuyla sert bakışlar attı. “Bu kararları Niall’la kafamıza göre almadığımızı biliyorsun, değil mi? Her şey çok daha kötü sonuçlanabilirdi.”

“Ama öyle olmadı,” diye mırıldandı Sydney, sesi o kadar alçak ve kasvetliydi ki kendini bile zar zor duydu.

Sauda kaşlarını çatı. “Hayır, olmadı,” diye karşılık verdi ve iç çekti. “Sanırım hata bizim.”

“Beni kendi başıma kararlar verecek şekilde eğittiğiniz için mi?”

Kadın öfkeli bir tavırla elini havada salladı. “Seni çok önem-sediğimiz için.”

Sydney kadının cevabının bir zamanlar olduğu kişiye dair ipuçları sakladığını düşündü; daha sabırsız, çabuk öfkelenen ve duygularını saklamayan birine dair. Sydney ona dönüp ifadesini inceledi, ancak Sauda başka bir şey söylemedi.

“Peki bu son görevim miydi?” diye sordu genç kadın, bir süre sonra.

“Son görevin mi?” diye karşılık verdi Sauda.

Sydney bir süre tereddüt etti. Yüreği ağzında atıyordu. “Ciğerlerim,” dedi. “Size söylemedim. Eminim artık Niall da biliyordur.”

Sauda bir şey söylemeyince Sydney bakışlarını ona çevirdi. Kadının yüzünde şefkatli bir ifade vardı.

“Sydney,” dedi nazik bir sesle. “Biliyorduk.”

Genç kadın gözlerini kırıştırdı. “Durumumdan haberdar mıydınız?”

“Neden sana başımdan beri hızlı olmaktansa zeki olmanın daha iyi olduğunu öğrettiğimi sanıyorsun?” Kadın ona gülümsedi. “Nefes terapisini tüm eğitimime işledim.”

Sydney bunca zamandır kendini sıkı sıkıya kapatmış, onu boğan sırlarını ciğerlerindeki kasılma kadar şiddetli bir şekilde hissetmişti. Bir şekilde her şeyi onlardan saklamayı başardığını sanmıştı. Fakat biliyorlardı. En başından beri.

“Beni neden kovmadınız?” diye mırıldandı.

“Bu geçici, tek seferlik bir iş değil,” diye yamtladı Sauda. “Sen

artık bizden birisin. Bu, Panase'ye faydası dokunacak yanlarının bize zorluk çıkaracak sorunlarını gölgede bıraktığına dair Niall'la ortak bir karara vardığımız anlamına geliyor." Sauda bakışlarını Sydney'ninkilerle buluşturdu. "Sahada tek başına çalışıyor olsan da hiçbir zaman gerçekten yalnız değilsin."

Sydney sertçe yutkundu. Boğazındaki yumruyu, gözlerinde biriken yaşların tehdidini hissedebiliyordu.

"Geleceğin şu anki âna gölge düşürmesine izin verme, Sydney," dedi Sauda. "Geçmişin de. Umarım günün birinde bunu yapmayı başarabilirsin. Anlaşıldı mı?"

Sydney ona cevap verebilmek için boğazını temizleyerek göz yaşlarını bastırdı. "Evet, efendim," diye fısıldadı.

Sauda ona bakıp yüzündeki ifadeyi inceledi ve gözlerini kaçırmadan önce hafifçe gülümsedi. "Hatırlat da," dedi, "bir ara sana çömez bir Panase ajanırken başıma açtığım onca beladan bahsedeyim."

Sydney hızla ona döndü. "Nasıl yani, çömez bir Panase ajanırken mi?"

"Hikâyelerimi duymak alışma sürecini kolaylaştırabilir."

Sauda terfiden, Sydney'nin serbest bir ajandan tam zamanlı bir yöneticiye, kalıcı, özel bir ekibe ve ortağa geçmesinden bahsediyordu.

Sydney gülüp aceleyle gözyaşlarını sildi. Akıl hocasını emirlere karşı gelen ve kargaşa çıkaran küstah, asi bir genç ajan olarak hayal etmeye çalıştı. Nedense bunu o kadar da şaşırtıcı bulmamıştı.

Sauda oturuşunu dikleştirdi ve sesindeki resmi ton geri döndü. "Dereyi görmeden paçaları sıvama. Hâlâ karargâhın onayını almam gerek. Ve son yaşananlardan sonra Niall benimle hemfikir olmaktansa seni pamuklara sarıp cam bir fanusta saklamayı tercih edecekmiş gibi görünüyor."

"Peki, efendim."

"Dahası, yakarı tüm bunlardan öylece kurtarabileceğini sanma. Amerika'ya döndüğümüzde ne yapacağımızı tartışacağız. Seni de birkaç saat sonraki uçağıma bindirebilirim. Tek yapman

gereken arabadan inmemek, hemen havalimanına doğru yola çıkarız.”

Hemen. Winter’a tek bir kelime bile etmeden. Sydney’nin coşkusunu biraz soldu ve midesi hayal kırıklığıyla kasıldı. Birbirlerine hiçbir şey söylemeden gideceklerdi ve Sydney ortadan öyle bir kaybolacaktı ki Winter’ın onunla bir daha iletişime geçmesi mümkün olmayacaktı.

Sauda tereddüdünü hissetmiş olmalıydı, belki de Sydney’nin hastaneye kayan bakışlarını fark etmişti. Binanın ön bahçesi hâlâ binlerce hayranla doluydu ve birkaç kez gelip dağılmalarını rica eden sağlık görevlilerine rağmen hepsi de merakla Winter hakkındaki gelişmeleri bekliyordu.

“Ya da sabah uçağına binersin,” diye ekledi Sauda, başını manidar bir tavırla sallayarak. “Böylece bazı yarım kalmış işlerini tamamlayacak zamanın olur.”

Yarım kalmış işler. Sözcükleri belli belirsiz bir vurguyla söylemişti ve Sydney, Sauda’nın Winter’a karşı büyüyen hislerinden haberdar olduğunu böyle anladı.

Dahası, kadın kendince ona veda etmesi gerektiğini söylüyordu.

Sydney tabii ki ona veda etmeliydi. Her görevinin sonunda böyle yapardı; birlikte çalışmak için insanlarla kurduğu bağı koparır ve hayatına geri dönerdi. Binlerce farklı insana, binlerce farklı şekilde nasıl veda edileceğine dair eğitimden geçmişti. Bu konuda iyiydi.

Peki neden şimdi tereddüt ediyordu?

“Bu gece seninle döneceğim,” dedi Sydney en sonunda, kendini bunu söylemeye zorlayarak. Sözleri kulağına düşündüğünden daha donuk, daha soğuk gelmişti. “Uçakta bana da yer tut.”

Sauda onu inceledi ve sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından, “Üzgünüm, Syd,” dedi usulca.

Sydney hastaneye baktı. “Ne için?”

“Bal gibi de biliyorsun.”

Dile getirmediği cevabı Sydney’nin zihninde yankılandı.

Bir süre daha hastaneyi izleyip Sauda'ya döndü. "Sen ve Niall bunu nasıl yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Neyi nasıl yapıyoruz?"

"Birbirinizden nasıl uzak duruyorsunuz? Nasıl birlikte olmaya dair hiçbir girişimde bulunmuyorsunuz?"

Sauda cevap vermeden bir süre bekledi. "Çünkü birbirimizi önemsiyoruz," dedi. "Ve birini önemsedğin zaman onun güzel bir hayat sürmesini istersin. Mutlu bir hayat." Sesi alçaldı. "Biz birbirimize bunu veremeyiz."

Sydney kadının sözlerini başıyla onayladı. Cevabın bu olduğunu başından beri biliyordu. Panase için çalışmaya başladıklarında kuruluş onlara aşkın, başka bir insana bağlılığın ötesinde bir şey için yemin ettirirdi. Sırta sadakat geri kalan her şeyden daha önemliydi. Bu tabii ki güvenlikle ilgiliydi fakat bunun da ötesinde sadakatin önemini vurguluyordu. Hayatlarının aşkı Panase'ydi. Başka birini birinci sıraya koyarak kimse kendini tamamen işine adanmazdı. Bu, insanların hayatlarını onlar farkına bile varmadan değiştiren, iliklerine işleyecek kadar önemli bir iş yapma ayrıcalığına karşılık yaptığı fedakârlıktı.

Sauda ve Niall bu kuralı ihlal ederse Panase, derhâl istifa etmelerini talep edecek ya da onları kovacaktı. Hayatlarını birlikte geçirmeleri imkânsızdı.

Hayatını *Winter'la* geçirmesi imkânsızdı.

"İşler böyle yürüyor," diye ekledi Sauda bir süre sonra.

"İşler böyle yürüyor," diye tekrarlardı Sydney. Derin bir nefes aldı ve ciğerlerindeki hafif ama daima orada olan gerginliği hissetti. Sauda'nın gözlerinin ona duyduğu üzüntüyle parıldadığını düşündü.

Üzülecek bir şey yok, diye telkin etti kendini. Terfisi onu bekliyordu. Başından beri istediği tek şey buydu.

Tek şey.

Sauda koltuğunda arkasına yaslanmadan önce Sydney'ye başını salladı. "Saat dokuzda," dedi. "Olduğun yere bir araba gönderirim."

Sydney hastaneye tek başına girdi. Danışma masasındaki hemşire onu tanıyıp ayağa kalktı ve Winter'ın süitine kadar ona eşlik etmesi için asistanlardan birine gelmesini işaret etti. Sydney sersemlemiş bir hâlde yürüyordu ve bir kez olsun yanından geçen doktor ve hemşireleri, merdivenin basamak sayısını, floresan ışıkların insanların yüzünü ne kadar soluk bir renge dönüştürdüğünü umursamadığını fark etti.

Asistan Winter'ın kapısının önünde durup kibarca içeri girmesini işaret etti. Sonra da gidip Sydney'yi koridorda tek başına bıraktı.

Süitin içine adım attığında karşısında boş, çarşafları buruşmuş bir yatak buldu. Pencerenin önünde ince uzun bir silüet duruyordu, elleri ceplerindeydi ve kıyafetinin dirseklerine kadar kıvrılmış kollarını sol kolunun etrafını saran geometrik çizgileri ve yılan dövmesini gözler önüne seriyordu. Kuzguni saçları ilk karşılaşmalarından hatırladığı gibi kusursuz şekilde dağınıktı. Yalnızca gömleğinin altındaki belli belirsiz bandaj izi Sydney'ye aldığı yarayı hatırlatıyordu.

Sydney kendine hâkim olamayıp bir an için duraksayıp kendini genç adamı, şimdi bile etrafına saçtığı kıvılcımı hayran hayran izlerken buldu.

Winter omzunun üzerinden ona baktı.

“Buradan gitmek ister misin?” diye sordu.

Sydney ona kuşkulu bakışlar attı. “Dışarıdaki kalabalıktan haberin var mı?”

“Claire çoktan gizli bir araba ve mekân ayarladı bile,” dedi. Yüzündeki gülümseme küçük ve özlem doluydu. “Gel hadi.”

Sydney’nin Sauda’yla havalimanında buluşmasına iki saat kalmıştı.

Kew Bahçeleri’nin girişine vardıklarında güneş henüz batmıştı ve gökyüzü pembe ve morun tonlarına bürünmüştü.

“Buranın bu saatte kapanmış olması gerekmiyor muydu?” diye sordu Sydney içeri girdiklerinde devasa bahçede tek bir insan bile olmadığını gördüğünde.

“Gerekliyordu,” diye karşılık verdi Winter. Ona doğru eğilip omzuyla hafifçe dürttü. “Küçük bir iyilik istedim.”

Sydney dudaklarının hafifçe kıvrılmasına engel olamadı. “Günün birinde sana yapılan bu ayrıcalıklara çok alışacağım.”

Winter meraklı bir tavırla bir kaşını havaya kaldırdı ve ellerini ceplerine sokarken kolunu ona uzattı. “Bu ileride daha fazla randevuya çıkacağımız anlamına mı geliyor, Bayan Cossette?”

Sydney genç adamın koluna girdi. “Sizce bu bir randevu mu, Bay Young?”

Winter umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. “Bir iş görüşmesi olmadığı kesin, tabii kastettiğin buysa.”

Sydney güldü. Bahçede hafif bir esinti vardı ve Winter onu serin havadan korumak istercesine hafifçe ona doğru eğildi. Sydney genç adamın hâlâ zorlukla yürüdüğünü, yaranın acısının onu yavaşlattığını görebiliyordu. Kargo gemisinde burkulan bileği yüzünden kendi adımları da pek farklı sayılmazdı. Ancak ikisi de konuyu dillendirmede. Bir süre huzurlu bir sessizlik içinde, etraflarındaki bahçenin güzelliğini seyrederek yürüdüler. Kusursuz şekilde kesilmiş çitler ve göletlerle çevrelenmiş sessiz yürüyüş yolları ve banklarla dolu arazi göz alabildiğine

uzanıyor gibiydi. Biraz ötelерinde camları kararan gökyüzünün renklerini yansıtan göz alıcı mimarisiyle devasa bir sera yükseliyordu. Yapının karşısındaki geniş havuz boyunca sıralanmış ağaclar, cılız kış dallarıyla gökyüzünü bölerek çimlerin üzerine uzun, zarif gölgeler düşürüyordu.

Sydney gözlerini kapayıp değişen mevsimin ve serinleyen havanın tadını çıkardı. Ona bu büyülu yollarda rehberlik ederek yanında yürüyen Winter'ın bedeninin sıcaklığından başka bir şey düşünemiyordu.

Klasik beyaz sütunlardan oluşan zarif bir tapınağın önünden geçerlerken Winter boğazını temizledi. "Buradan sonra yolculuk nereye?" diye sordu alçak sesle. "Yoksa bu gizli bir bilgi mi?"

"Gizli bilgi," diye yanıtladı Sydney alışkanlıkla, hemen ardında onu bu kadar çabuk savuşturduğuna pişman oldu. *Önce sırra sadakat.* "Muhtemelen olacakları görmek ve CIA'in tutuklamalarının ardından ortaya çıkabilecek sorulara yanıt bulmak için bir süreliğine karargâha dönerim. Olayın kapanması muhtemelen birkaç ay sürecektir."

"Endişelenmem gereken bir şey var mı?"

Sydney başını iki yana salladı. "Bana kalırsa artık kendi hayatına dönmekte özgürsün," dedi. "Yolun nereye düşerse artık."

"Benim de Claire ve ekibimle halletmem gereken birkaç şey var," dedi. Daha sonra bir anlığına duraksadı. "Leo'nun üzerine çok gitme, olur mu? Sauda'ya onun suçu olmadığını söyle. Bunu yapmaya zorlandığını ve—"

"Biliyorum." Sydney onu başıyla onayladı. "Halledeceğiz. Aleyhine yapılan suçlamalar düşecek."

Winter sözlerini başıyla onaylarken omuzlarından bir yük kalkmış gibi görünüyordu.

Bu sırada Sydney ceketinin göğüs cebine uzanıp ona vermek için bir şey çıkardı. Bu Claremont Otelі'nin kartvizitiydi, bir yüzünde otelin armasının ince, altın renkli iplikle işlenmiş kabartmalı bir resmi, diğer yüzündeysе sıradan bir telefon numarası

yer alan muhtemelen otelde konaklayan herhangi bir müşterinin alabileceği türden bir şeydi.

“Yardıma ihtiyaç duyarsan,” dedi Sydney, “bizi ara. Operatöre adını ver ve Londra Süit’ini tutmak istediğini söyle. Sesini analiz edip seni Panase’ye bağlayacaklardır.”

Winter bir süre kartvizite baktı ve uzanıp özenle cebine yerleştirdi. “Teşekkür ederim.”

“Önemli değil. Bir sürü insanın hayatını kurtarmamıza yardım ettin.” Genç adamı hafifçe dürttü. “Bence iyi iş çıkardın.”

Bunun üzerine Winter’ın yüzü aydınlandı. Minnetsiz bir iyilik. Utanmış gibi bakışını çevirse de Sydney dudaklarındaki belli belirsiz gülümsemeyi görebiliyordu. “Bu şimdiye dek bana söylediğin en kibar şeydi,” diye mırıldandı.

Sydney de gülümsemeden edemedi ve dikkatini önlerindeki yola çevirdi. Hava daha da karardı ve bahçenin renkleri maviye büründü.

“Yakında dünya turnen başlıyor, değil mi?” diye sordu.

“Sen de bir sonraki göreve mi?” diye karşılık verdi genç adam.

Sydney başıyla onayladı. “Bir sonraki göreve,” diye tekrarladı.

İkisi de konuyu dolandırıyor, yapmak istemedikleri konuşmadan, kaçınılmaz olduğunu bildikleri şeyi söylemekten kaçınıyordu.

Yolun sonuna gelmişlerdi. Birlikte çıktıkları görevi tamamlamışlardı ve gelecekleri onları zıt yönlerle sürüklüyordu. Winter ait olduğu ve olması gereken yere, spot ışıklarının altına, Sydney ise gölgelerin arasındaki, herkesin hayatını sürdürdüğü dünyanın altındaki hayatına geri dönecekti. Bir casus ve süperstar asla birlikte olamazdı.

Böylece Sydney adımlarını durdurup doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. Vedalara alışkındı ama Winter Young’a daha önce hiç veda etmemişti.

“Bak, ben...” diye söze başladı.

Genç adam kızın elini tutup onu yavaşça kendine doğru çekti ve başını ona doğru eğdi.

“Dans et benimle,” diye mırıldandı kulağına.

Sydney bir an tereddüt etse de adımlarını onunkilere uydurdu. Alacakaranlıkta küçük, ağır adımlarla etraflarında döndüler. Sydney başını omzuna yasladı, Winter’ın sıcak nefesinin saçlarını okşadığını hissedebiliyordu. Hissettiği beli belirsiz titreşimle genç adamın bir şarkı mırıldandığını fark etti.

Muhtemelen onu bir daha asla görmeyeceğinin farkına varıyordu. Ah, onu dünyanın geri kalanıyla birlikte televizyonda görebilir, hatta konserlerine gidip röportajlarını izleyebilirdi. Fakat böyle anlar, bu yaşadıkları her neyse, bir daha asla yaşanmayacaktı. Bunu düşünmesiyle Sydney, kalbinin yepyeni bir duyguyla paramparça olduğunu hissetti, duyduğu keder öylesine şiddetli ve acılıydı ki bu ani duygu karşısında afallarken derin bir nefes aldı.

Winter’ın kıpırdandığını hissetti. “İyi misin?” diye fısıldadı.

Hayır, demek istedi Sydney. Fakat omzuna yasladığı başını sallayıp, “İyiyim,” dedi.

Winter bir şey söylemedi. Onun da aynı şekilde parçalanıp parçalanmadığını, aralarındaki bağın kendisinden önce düzinelere kişiyle kurmuş olduğu bağdan farklı olduğunu mu yoksa Sydney’yi hayatma giren âşıklar silsilesinin sonuncusu olarak mı gördüğünü merak etti. Daha önce başka biriyle böyle sessiz sakin bir bahçede dans etmiş miydi? Sanki bu birlikte geçirdikleri son anlarıymış gibi ona doğru eğilmiş miydi? Ne de olsa o bir sanatçıydı, illüzyon ustasıydı. Karşısında koskoca Winter Young duruyordu. Tüm bunlar rolünün bir parçası olabilirdi ve belki kendisi bile bunun farkında değildi.

Bir süre sonra genç adam ona bakmak için geri çekildi.

“Üzgünüm,” dedi.

“Ne için?”

“Çünkü...” Duraksayıp sanki söyleyeceği şeyi unutmuş gibi kaşlarını çatı. “Çünkü peşinden gelemem.”

Bakışlarında daha önce geride bırakılmış bir çocuğun masum ve yalnız bakışları vardı. Sydney karşısındaki manzara karşısında kalbinin her şeyden kaçmak isteyen, ancak yalnız kaldığında ayakta durabilen parçasının burkulduğunu hissetti.

Yutkunup genç adamın yüzünü inceledi. "Ben de üzgünüm. Aynı sebepten."

Dudakları o çarpık gülümsemesiyle kıvrıldı. "Biraz Güneş ve Ay'a benziyoruz, değil mi? Asla aynı anda gökyüzünde değiliz."

"Teknik olarak ayı bazen gündüz vakti de görebilirsin, yani söylediğin tam olarak doğru değil."

Winter'ın yüzündeki gülümseme soldu. "Şurada romantik olmaya çalışıyorum, söylediğin şeye bak."

Romantik. Sydney saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıp yere bakarken yüzünün ısındığını hissedebiliyordu. Dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. "Özür dilerim. Pek iyi olduğum bir konu değil."

Winter güldüğünde çıkan ses, Sydney'nin kalbini ısıttı. "Sanırım demek istediğim... seni çok özleyeceğim."

"Ben de," diye fısıldadı genç kadın.

Aralarındaki havanın gerilimle dolduğunu, onları bir araya getirmeye can attığını hissedebiliyordu. Winter'ın ona doğru eğilmek istediğini, *onu* arzuladığını, kendisinin de aralarındaki boşluğu kapatmak için ona yaklaştığını görebiliyordu. Bu bir veda öpücüğüydü.

"Ben..." dedi nefeslerinin arasından Winter, güneşin altın rengine boyadığı kirpiklerinin arasından ona bakarak, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Hiç değil," diye mırıldandı Sydney.

Genç adam ona hüznü bir gülümsemeye baktı. "İçimden bir ses sonsuza dek kötü kararlar vermeye mahkûm olduğumuza söylüyor."

Sydney'nin kalbi biraz daha parçalandı. "Öyle olmasını umuyorum."

Winter bakışlarını yere indirip ona elini uzattı. Sydney ona karşılık verip elini sıktı.

Genç adamın dudakları bir kez daha o çarpık gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni tanımak benim için bir onurdu, Sydney Cossette."

"O onur bana ait, Winter Young," diye karşılık verdi genç kadın.

Hemen ardından Winter tokalaştıkları eliyle onu kendine çekip öne eğilerek dudaklarını buluşturdu.

Sydney gözlerini kapadı ve genç adamın sıcak dokunuşunun, bedenini ele geçiren karıncalanmanın, her uzvunu kaplayan sıcaklığın, göz açıp kapayıncaya kadar bitecek bu son yakınlaşmalarının tadını çıkardı.

Sen benim huzurumsun.

Sonra Niall'ın karşısına dikilip usulca ona kendisini her şeyden kurtarması için yalvardığı, eski hayatını tamamen geride bırakmaya razı olduğunu söylediği o kasvetli günü düşündü. Duygusal bağlardan, sevgiden, aşktan daima beraberinde getirdiği kederden yoksun temiz bir sayfa açma şansı için her şeyden vazgeçmiş, kendini tamamen onun için önem taşıyan, anlamlı ve mühim hissettiren bir şeye adamıştı. İsteddiği şeyin Winter gibi bir insanla bir ilişki değil, başkalarına acı çektiren insanları alaşağı etmek olduğuna karar vermişti. Panase'ye doğru attığı her adımla bir zamanlar evi olmuş yerden uzaklaşmıştı.

Böylece istemese de geri çekildi. Gökyüzünde beliren ilk yıldızlar tepesinde yanıp sönmeye başlamıştı. Sydney genç adamın dudaklarının tadını hâlâ alabiliyor, aralarındaki dillendirilmeyen arzuyu hissedebiliyordu.

Benimle kal.

Fakat ikisi de bunu söylemedi.

En sonunda Winter başıyla girişi işaret etti. "Sanırım aracın geldi," dedi.

Sydney başını sallayıp kalbine kilit vurdu ve bir adım geri çekildi.

“Hoşça kal,” dedi genç kadın.

“Hoşça kal,” dedi genç adam.

Arkasına dönüp bahçenin ön kısmına doğru yürürken Sydney açtığı bu temiz sayfayı kısacık bir anlığına rafa kaldırıp ona söylemek istediği tüm sözleri düşünmek için kendine izin verdi.

Seni ve yanımda olmanı çok özleyeceğim, Winter Young. Ara sıra etrafında beni aramayı unutma.

Kim bilir, belki gökyüzündeki yıldızların arasında olurum.

39

Keşkeler

Winter'ın yapabileceği milyonlarca şey vardı. Onunla birlikte havalimanına gitmeyi teklif edebilirdi.

Ondan bir saat daha kalmasını isteyebilir, onu bir kafeye ya da baş başa bir yemeğe götürmenin bir yolunu bulabilirdi.

Onu kendi uçağıyla götürmeyi teklif edebilir, biraz olsun rahatlaması ve onlara biçilmiş roller yerine birbirlerini oldukları gibi görebilmeleri için sadece bir günlüğüne onunla spontane bir seyahate çıkmasını isteyebilirdi.

Ona gerçeğı söyleyebilirdi.

Mesela onu ilk gördüğü anda bakışlarının nasıl ona çekildiğini, Winter'a kızdığında masmavi gözlerinin nasıl bir fırtına gibi karardığını anlatabilirdi. Katıldığı binlerce etkinliğe, yıllar boyunca tanıştığı onca güzel ve sıradışı insana rağmen hiç onun gibi biriyle karşılaşmadığını ona hiç söylememişti. Ona günün her saati aklından çıkmadığını, daima kafasında beliren müzik parçaları gibi her an onunla olduğunu ona hiç itiraf etmemişti.

Umutsuz bir ânın ya da vedanın ortasında olmadan onu öpebilmeyi dilediğini.

Bencilce davranmasına izni vermesi, kalbini ona açması, hem Sydney'nin hem kendisinin hem de etrafındaki insanların ve de-

ğer verdiği kişilerin yaptığı şey için ödeyeceği bedelleri umursamamalıydı.

Ona âşık olduğunu söylemeliydi.

Fakat bunu yapmamıştı.

Belki de böylesi en iyisiydi.

Bunun yerine, Sydney'nin onu bekleyen arabaya binmesini izleyip el salladı ve hiçbir şey söylemedi. Hemen ardından bahçede bir süre tek başına durdu, gözleri hâla arabanın kaybolduğu yöne çevriliydi. Hava iyice kararana dek bekledi.

Sonra da kapıya doğru yürüdü.

GÖREV KAYDI

AJAN A: “Ee, şimdi ne olacak?”

AJAN B: “Terfi alacak.”

AJAN A: “Tabii ki. Ama onu tam zamanlı bir ajan olarak sahaya göndermek, iyileşir iyileşmez onu çağdırmamız anlamına geliyor.”

AJAN B: “Sürekli endişelenip duruyorsun.”

AJAN A: “O iyi bir yatırım.”

AJAN B: “Peki ya çocuk? Bitirme sertifikası alacak mı?”

AJAN A: “Sertifika vermiyoruz.”

AJAN B: “Tanrım, dalga geçiyorum. Demek istediğim bizimle olan ilişkisi burada sona mı eriyor?”

AJAN A: “Evet.”

AJAN B: “İletişime geçmek yok. Tavsiye mektubu yok. Telefon açmak yok. Hediye sepeti bile yok.”

AJAN A: “Zeki bir çocuk. Anlayış göstereceğinden eminim.”

AJAN B: “Peki bunun kalıcı olacağından emin misin?”

AJAN A: “Bir daha ne zaman bir süperstara ihtiyaç duyacağız?”

AJAN B: “İtiraf et, gayet iyi iş çıkardı.”

AJAN A: “İyi, fena değildi. Ama bizim için çalışırken neredeyse canından oluyordu ve bunun için ona bir teşekkür bile edemeyeceğiz. Bırakalım da spot ışıklarının altına geri dönsün.”

AJAN B: “Sanırım haklısın.”

AJAN A: “Pek ikna olmamış gibisin.”

AJAN B: “■■■■ bundan hoşlanmayacak.”

AJAN A: “Daha az önce hiç bu kadar mutlu olmadığını söyledi.”

AJAN B: “■■■■, canım. ■■■■’nin her şeyi çocuğa karşı hiçbir sevgi beslemeden geride bıraktığına inanıyor olamazsın. O çocuğun serçeparmağında bile küçük bir kasabanın elektrik ihtiyacını karşılayacak cazibe var.”

AJAN A: “O zaman birbirlerini bir daha görmemeleri kesinlikle en iyisi olur.”

AJAN B: “Haklısın. Ama ■■■■’nin tam zamanlı bir ajan olarak düzenli bir ortağa ihtiyacı var ve gerek duyduğumuzda sanki onunla çalışıyormuş gibi koruması rolüne girebilir. Objektif bir gözle baktığında iyi bir ikili olduklarını reddedemezsin.”

AJAN A: “Emirlere karşı gelip bir kargo gemisinin güvertesinde kimyasal silah patlattılar. Hâlâ olanları Müdür’e açıklayan evrak işleriyle uğraşıyoruz.”

AJAN B: “Tamam, ele avuca sığmıyorlar. Ama sahada tıpkı onlar gibi olan başka bir ikiliyi anımsar gibiyim.”

AJAN A: “Biz hiç de öyle değildik. Neden bana öyle bakıyorsun?”

AJAN B: “Hiç. Kaşlarını öyle yapman hoşuma gidiyor.”

AJAN A: “■■■■ ve ■■■■ sürekli böyle davranacaksa umarım onları başka hiçbir görev için eşleştirmeyiz.”

AJAN B: “Bilemiyorum.”

AJAN A: “Nedenmiş o?”

AJAN B: “Bazen... insanlar birbirini tamamlar.”

Bir Yıl Sonra

Bu gecenin en önemli haber manşetleri Winter'ın albümünü yayınlandığı hafta en yüksek satış rakamına ulaşarak dünya rekoru kırmasıydı. Haberi dans stüdyosundaki son provasını bitirip telefonu açtığı anda kulaklarını dolduran Claire'ın tiz ve heyecanlı sesiyle aldı.

“Winter,” dedi kadın. Genç adam menajерinin ellerini heyecanla çırpıldığını görür gibiydi. “*Winter*. Bu yıla başlamak için harika bir haber. Yola ne zaman çıkacağımızı henüz kararlaştırmamış olmamıza rağmen şimdiden bir sonraki turnemiz için şehirlerden teklifler aldığımı biliyor musun? Buna bayılıyorum. Sana bayılıyorum.”

Winter'ın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ben de sana,” dedi. Dameon ve Leo'nun stüdyonun köşesinden ona el sallayıp Winter'ın bir saat sonraki geç akşam yemeklerinde onlara katılması için abartılı hareketler yaptıklarını gördü. Onlara el sallayıp geleceğini onaylayan bir işaret yaptı.

“Hiç vakit kaybetmeden ayağa kalktın.” Claire hâlâ Winter'ın cevaplarını duymuyor gibiydi. “Şimdi, önümüzdeki hafta için bir dizi röportaj ayarladım ama işe koyulmadan önce birkaç gün istirahat etmek ister misin? Birkaçını sonraki haftaya atabilirim. Ya da—”

“Claire,” diye kadının sözünü kesti Winter, çantasını almak

için yere eğilirken. “Nefes al. Dünyanın geri kalanının karşısına çıkmadan önce bir saniyeliğine haberi kutlayalım.”

“Tamam. Tamam.” Claire telefona doğru yüksek sesli bir nefes verdi, devam ettiğinde sesi kendi neşesiyle doluydu ve ani bir duygu patlamasıyla titriyordu. “Seninle çok gurur duyuyorum, evlat. Hem de çok.”

Winter yaptığı işi bırakıp tekrar kendi kendine gülümsedi. “Lütfen ağlama,” dedi.

Claire şışt sesi çıkardı ve Winter kadının elini sabırsızca ona doğru salladığını hayal etti. “Ağlamıyorum,” diye itiraz etti tiz bir sesle. “Aklıma kötü fikirler sokmayı kes ve bir şeyler ye. Keyfine bak. Çok içme. Halkla ilişkiler uzmanının gecenin üçünde yaşanan bir skandal yüzünden internette gündem olmanla uğraşmasını istemiyorum.”

Claire telefonu kapattı. Menajerin ele avuca sığmaz enerjisi ve ekip arkadaşlarının gürültüsü olmadan stüdyo birdenbire bomboş hissettirmişti. Winter ellerini geriye atıp arkasına yaslandı ve kendini sessizliğe bıraktı. Prova yüzünden hâlâ hızlı nefesler alıp veriyordu ve yerinden çıkacakmış gibi atan kalbini hissedebiliyordu.

Rekortmen. İyi haberleri almak onu rahatlatmıştı. Hayatı son zamanlarda oldukça bunaltıcıydı. Şu an üzerine kafa yoramayacağı kadar çok şey vardı.

Bunun yerine kendine o tanıdık özlemi, ağzına bir parmak çaldıkları diğer dünyanın, tanıdığı insanların eksikliğini hissetmeye izin verdi.

Bu kez özlem beraberinde bir acı da getirdi.

Londra’dan ayrılıp iyileşmek için evinde istirahat ettiği ilk birkaç hafta boyunca her gün Sydney’yi düşünmüştü, genç kadın bazen zihnini öyle işgal etmişti ki Winter yataktan bile zor kalkmıştı. Ancak artık bu duygular tahammül edilebilir bir düzeye inmiş, Sydney’nin sarı saçlarıyla çevrelenmiş küçük, çarpıcı yüzünün görüntüsü işine dönmesiyle eskisi gibi verdi-

gi konserler, katıldığı partiler, ziyafetler, galalar ve röportajların kalabalığı arasında ister istemez bir kenara itilmişti.

Bazen her şeyi tamamen unutuyordu ve o garip dünya o kadar uzaktaymış gibi geliyordu ki Winter bütün bu olanları hayal edip etmediğini, yaşadığı her şeyin tuhaf bir rüya olup olmadığını merak ediyordu.

Fakat bazen parke taşlı bir sokaktan ya da çitlerle çevrili, sessiz bir bahçeden geçtiğinde, zarif bir köprü ya da bir uçak gördüğünde tüm düşünceler zihnini dolduruyordu.

Sydney zihnini dolduruyordu.

Winter gülüp başını iki yana salladı. Hayatında ilk kez bir kızı düşünmeden duramıyordu ve muhtemelen onu bir daha asla göremeyecekti. Bu Winter'ın kaderiydi. Sydney muhtemelen şu an dünyanın öteki ucunda silahının kabzasıyla suçlunun tekini dövüyordu. Muhtemelen onu tamamen unutmuştu.

Kalbi yeniden acıyla sızladı ve aklından geçen düşünceyle yüzünü buruşturdu.

Şimdiki ortağının kim olduğunu merak etti. Dünyanın bir yerinde karı koca kılığına girmiş, otelin birinde saklanıyorlar mıydı? Yoksa iş ortağı mı olmuşlardı?

Kendine işkence etmekte üstüne yok, diye düşündü ve kafasındaki görüntüleri zihninin derinliklerine itti. Haftalardır provasının ardından dans stüdyosundan çıkıp yine Panase ajanlarıyla dolu bir abaya bineceğini, belki Sydney'nin de aralarında olacağını ve ona başka bir görev teklif edeceğini hayal ediyordu.

Ama hayır. Onu almaya gelen arabalara bindiğinde yalnızca şoförlerle karşılaşıyordu.

Winter havlusuyla ensesini sildi, sonra da kalan eşyalarını toplayıp çantasını sırtına attı. Ayağa kalktı.

Ayağa kalkar kalkmaz boy aynasından onu gördü.

Üzerindeki siyah renkli yırtık kot pantolonu ve bir omzundan hafifçe sarkan bol kazağıyla giriş kapısının hemen önünde ellerini cebine sokmuş, bir bacağını diğerinin önüne atmış vaziyette duvara yaslanmıştı.

Biraz daha kısalmış sarı saçları sayılmazsa Sydney Cossette hiç değişmemişti.

Winter arkasına dönerken içten içe kapının önünde kimsenin durmadığını görmeyi bekliyordu. Aynadaki yansımanın bir halüsinasyon olduğunu, zihninin ona oynadığı oyunların sonuncusu olduğunu düşünüyordu.

Fakat genç kadın gerçekten de oradaydı, tıpkı aynadaki yansıması gibi kapıda duruyordu.

Winter'ın yüzündeki ifadeye gülümsedi.

“Umarım beni unutmamışsınızdır, Bay Young,” dedi.

Aynı boğuk ses kulaklarını doldurdu. Winter aniden düşüymüş gibi, damarlarında dolaşan sıcaklık onu eritecekmiş gibi hissetti. Görünüşe göre duyguları ilk günkü gibiydi.

Genç adamın dudakları ağır ağır kıvrıldı. “Burada ne işin var?”

Sydney alaycı bir tavırla gülümsedi. “İmzalı bir fotoğraf için geldim.”

Winter genç kadının ona ne söyleyeceğini hemen anladı. Bunu kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmasından, bedeninin kendi gürültülü, çılgın, kaotik dünyasından çok farklı olan garip, gölgeler ve sırlarla dolu diğer dünyaya geri adım atma şansı ile yanıp tutuşmasından biliyordu. Bunu aralarındaki havanın hayat bulmasından, eski bağlarının daldıkları kış uykusundan uyanmasından anlıyordu. Sydney'nin gözlerindeki bakıştan anlıyordu.

Onun söyleyeceklerini bildiği gibi kendi cevabını da biliyordu.

“Yeni görev,” dedi Sydney. “Bu işe uygun olduğunu düşündük.”

“Sadece tekrar seninle çalışacaksam.”

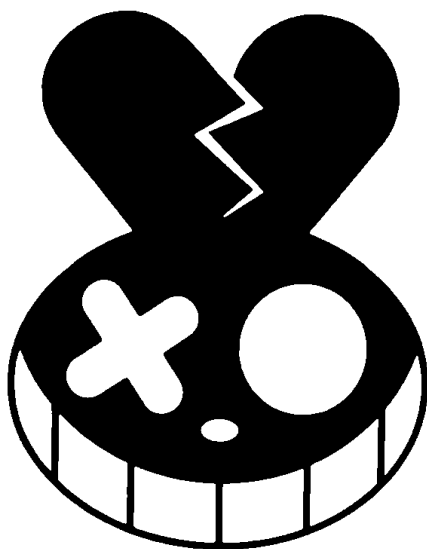
Sydney hafifçe güldü. Winter'ın kalbi tekledi. Gülüşü dünyadaki en güzel sestti. “Kötü talihinden kurtulamıyorsun.”

“Kötü talihimi seviyorum.”

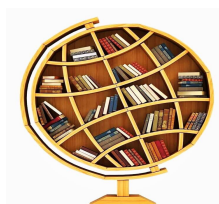
Sydney ona yan yan baktı. "Daha fazlasını duymak istiyor musun?"

Winter gülümsedi. Bazen hem güneş hem de ay aynı anda gökyüzünde olurdu. Hemen ardından Sydney'ye, onun dünyasına doğru bir adım attı.

"Önden buyur."

X

Teşekkürler

Gözüpek menajerim Kristin Nelson'a ve tüm NLA ekibine en içten teşekkürlerimi sunarım. Beni her zaman desteklediğiniz gibi bu yeni hikâyemi de desteklediğiniz için teşekkür ederim. Size daima minnettar kalacağım.

Bilgeliğiniz ve nezaketiniz, iyi günlerdeki dostluğunuz ve kötü günlerdeki yoldaşlığınız için harika editörlerim ve arkadaşlarım Jen Basser ve Kate Melzer'a teşekkür ederim. İkinizle birlikte yeni bir hikâye yaratmak meslek hayatım için bir onurdur.

Macmillan Children's ve Fierce Reads'deki yorulmak bilmeyen, çalışkan ekibime teşekkür ederim: Emilia Sowersby, Kathy Wielgosz, Jennifer Healey, Melissa Zar, Teresa Ferraiolo, Leigh Ann Higgins, John Nora, Kelsey Marrujo ve Tatiana Merced-Zarou. Bu göz alıcı kapak için Aurora Parlagreco ve Jessica Cruickshank'a kocaman teşekkürler – ne kadar güzel göründüğüne sanırım hiçbir zaman alışamayacağım. Hepiniz bu kitap için bir sürü şey yaptınız ve belki de hiçbiri kamuoyu tarafından bilinmeyecek; bu yüzden herkesin önünde sizlere teşekkür ediyorum. Sizinle birlikte çalışmak çok büyük bir keyifti.

Ben bir ajan değilim (Yoksa öyle miyim? Kim bilir...) dolayısıyla ajanlığı sadece dışarıdan birinin bakış açısıyla yazabilirim. Ancak birkaç kitap Sydney'nin karakterini oluşturmamda bana yardımcı oldu; bunların başında Amaryllis Fox'un *Life Undercover*:

Coming of Age in the CIA isimli kitabı geliyor. Sıradışı deneyimlerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim Bayan Fox. Kitap araştırması yapmak hiç bu kadar ilginç olmamıştı.

Beni tanıyan herkes BTS grubunun büyük bir hayranı olduğumu bilir. Winter Young elbette kurgusal bir süperstar, ancak yaratıcılık yaratıcılığa ilham veriyor ve 2017'den bu yana Asyalı yüzler ve nazik ruhlardan oluşan bu yetenekli grubun dünyayı kasıp kavurmasını izlemek benim için büyük bir ilham ve cesaret kaynağı oldu. Pandeminin hem iş hem de kişisel hayatınız açısından ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemem, ancak bu süre zarfında yarattığınız her şeyin onca insanla birlikte bu yazarın da her şeyin üstesinden gelmesine yardımcı olduğunu bilin. Etrafına saçtığın onca neşe için teşekkürler Bangtan. *Borahae!*

Amerika Birleşik Devletleri'nde –ve dünya çağında– farklı kimliklere yer veren kitapların raflarda kalması için mücadele etmeye devam eden tüm öğretmenlere, kütüphanecilere ve kitapçılara teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Kitaplar ezelden beri tehlikeli görülmüştür. Bu korkuya karşı mücadele ettiğiniz ve farklı bakış açıları sunan kitapları okuyuculara ulaştırmak için gösterdiğiniz yoğun çaba için teşekkür ederim.

Bu kitabı benimle birlikte defalarca kez tekrar tekrar okuyan arkadaşlarıma ve aileme en içten teşekkürlerimi sunarım. Çalışabilmem için küçük çocuğumuzla ilgilenen kocam Primo Gallanosa'ya ve hayatımıza bir güneş gibi doğan küçük oğluma duyduğum minneti tarif edemem.

Son ve önemlisi, siz okuyucularıma teşekkür ederim. Elbette tüm kitaplarım sizler için yazıldı, ancak bu kitabı özellikle sizlere adıyorum çünkü bu hikâyeyi yazmaktaki tek amacım sizi mutlu etmektir. Çalkantılı zamanlardan geçtiğimizi ve çok şey yaşadığınızı biliyorum. Umarım bu hikâyeyi okurken eğlenmiş, Winter ve Sydney sayesinde bir süreliğine gerçeklikten kaçabilmişsinizdir. Bana size hikâyeler anlatma şansı verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım günün birinde yollarımız kesişir. Sevgilerimle.

© Bradford Rogne

MARIE LU #1 *New York Times*

çoksatın yazarı Marie Lu, Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra video oyun endüstrisinde çalışmaya başladı. Artık tam zamanlı bir yazar olan Lu, boş vakitlerini kitap okuyarak, resim yaparak, video oyunları oynayarak ve trafikte sıkışıp kalarak geçiriyor. Los Angeles'ta kocası, bir Chihuahua kırması ve bir Pembroke Welsh corgi köpeği ile birlikte yaşıyor.

Kapak İllüstrasyonu © Jessica Cruickshank

Kapak Tasarımı © Aurora Parlagreco

Ninova